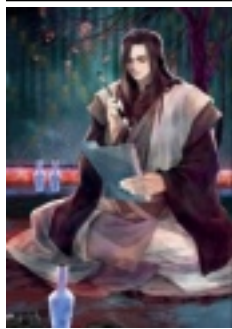


Tuý Hoa Âm

Contents

Tuý Hoa Âm	1
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	10
3. Quyển 1 - Chương 3	18
4. Quyển 1 - Chương 4	26
5. Quyển 1 - Chương 5	37
6. Quyển 1 - Chương 6	49
7. Quyển 1 - Chương 7	56
8. Quyển 1 - Chương 8	62
9. Quyển 1 - Chương 9	68
10. Quyển 1 - Chương 10	74
11. Quyển 2 - Chương 11	80
12. Quyển 2 - Chương 12	85
13. Quyển 2 - Chương 13	91
14. Quyển 2 - Chương 14	98
15. Quyển 2 - Chương 15	104
16. Quyển 2 - Chương 16	110
17. Quyển 2 - Chương 17	116
18. Quyển 2 - Chương 18	123
19. Quyển 2 - Chương 19	128
20. Quyển 2 - Chương 20	133
21. Quyển 2 - Chương 21: Vỹ Thanh	146

Tuý Hoa Âm



Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, âm mưu thủ đoạn, niên hạ công, ngược luyếnEdit: SứBeta: hedwig_awll

1. Quyển 1 - Chương 1

“Nương, còn xa lắm không?”

Mẫu thân trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn sơn đạo phía trước, sơn đạo kia vừa quanh co vừa khúc khuỷu, biến mất ở sâu trong bóng cây dày đặc. Còn xa lắm không? Từ lúc trời còn tờ mờ sáng bọn họ đã vào núi, dọc đường đi, từ khe hở giữa bóng cây dày đặc trên đầu, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống nói cho nàng, hiện tại đã là buổi trưa. Mà con đường phía trước, lại không biết còn dài bao nhiêu!

Sơn đạo gồ ghề, chân váy của nàng đã bị sương sớm và đất bùn làm bẩn không thể tả, tóc mai vốn chỉnh tề cũng đã rối tung, đôi môi căng tròn đỏ mọng lơ mờ nhạt màu. Bờ vai nàng vì vác nặng hồi lâu mà đau nhức kinh khủng, đôi chân nhấc lên giống như có nghìn cân treo vào. Từ khi sinh ra đến giờ, nàng luôn được mọi người che chở mà lớn lên, chưa bao giờ từng chịu khổ sở như thế này.

Thế nhưng, nàng không hề oán giận, cũng không nảy sinh tí ti ý định bàn lùi nào, chỉ ít từ trên mặt nàng không nhìn thấy bất cứ dấu hiệu nào như vậy.

Nàng có khuôn mặt mỹ lệ, cho dù đầu tóc rối bù, khuôn mặt lem luốc, cũng khó che đậy vẻ đẹp trời sinh. Hoàn toàn bất đồng với bề ngoài mảnh mai của nàng, chính là ánh mắt nàng. Từ trong đôi mắt kia người có thể cảm nhận được cái lạnh và sự kiên định giống như sắt đen: một nữ nhân như vậy, chỉ cần là chuyện nàng muốn, thì nhất định sẽ làm được!

Câu hỏi là, thiếu niên mười một mười hai tuổi, có khuôn mặt nhỏ nhắn phi thường thanh tú thừa hưởng từ mẫu thân, nhưng thần sắc mệt mỏi, làn da tuyết ngọc lại mơ hồ lộ ra sắc xanh tái yếu ớt. Lúc này, nó đang nằm trên vai mẫu thân, có thể tinh tường nhìn thấy mồ hôi lăn xuống xuôi theo bên mặt mẫu thân.

“Mệt rồi sao?” Thiếu phụ quay đầu cười cười, “Vậy trước tiên nghỉ ngơi một chút.”

Thiếu niên gật đầu, mặc cho mẫu thân thả nó xuống. Thiếu phụ mở bao quần áo mang theo, lấy ra vài tấm bánh trắng và một ít thịt khô, kẹp vào đưa cho nhi tử.

Thiếu niên cắn một cái, chỉ cảm thấy vừa khô lại vừa cứng, nhai không được nhúu mảy.

Thiếu phụ nhìn thấy thế, thở dài: “Ta biết con ăn không quen mấy thứ này, trên núi hoang vu, cũng không có chỗ nghỉ chân, chấp nhận chút vậy.”

“Nương, chúng ta vì sao nhất định phải đến chỗ này?” Đây là điều thiếu niên vẫn muốn hỏi.

“Hài tử ngốc, đương nhiên là cầu y cho con.”

“Cái chỗ chim không đẻ trứng này, còn có thể có đại phu giỏi gì chứ? Đại phu giỏi chân chính còn có thể đến đây sao?” Về mặt thiếu niên không phục. Ngày trước, khi trong nhà chưa xảy ra biến cố, có dạng thầy thuốc nào không tìm được? Cho dù đệ nhất danh y trên giang hồ, cũng chỉ cần cha nó gửi thiệp gọi là đến.

“Y không phải đại phu, thế nhưng trong thiên hạ chỉ mình y có thể trị bệnh của con, ít nhất, hiện tại là như vậy.” Thiếu phụ lo lắng thở dài, “Không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng không nguyện cầu y. Chính là cầu y, y cũng chưa chắc đã đồng ý chữa bệnh cho con.”

Trong lòng thiếu niên thầm không phục, nghĩ thầm người này thật là kiêu căng, đang muốn nói gì, lại không ngờ một trận hàn ý tự nhiên từ trong tâm lan ra, trong nháy mắt nó như rơi xuống hầm băng. Tay run lên, cái bánh rơi xuống mặt đất.

“A... A...” Răng không ngừng đánh vào nhau, nó chỉ rên rỉ được hai tiếng, liền nói cũng không ra lời. Trên mặt hiện lên thanh khí (thanh: màu xanh/đen, vì là hàn độc nên ta nghĩ là màu xanh đen), bây giờ đang là ngày đại thử (cực nóng), nó ăn mặc cũng không đơn bạc, lại vẫn lạnh đến toàn thân run rẩy.

“Liệt nhi, Liệt nhi, chẳng lẽ hàn độc lại phát tác?” Thiếu phụ nắm cổ tay nhi tử, chỉ thấy lòng bàn tay nhỏ kia có một đường thanh sắc, kéo dài tới trên cổ tay, so với hôm qua, hình như lại dài thêm một chút.

Nàng biết, một khi thanh tuyến này chạy đến tâm mạch, thì nhi tử sẽ chết! Không, chỉ sợ chưa tới lúc đó, ái tử đã bị kỳ hàn khó có thể chịu được này giày vò đến chết!

Trong lòng đau xót, ôm nhi tử vào lòng, tiếp xúc với cơ thể giống như khối băng, trong nháy mắt khiến nàng run mình. Nhưng nàng cũng không để ý, thậm chí muốn cho nhi tử một chút ấm áp.

Một ý niệm trước kia đã nghĩ đến rất nhiều lại hiện ra: bất cứ giá nào, đều phải khiến người nọ trị bệnh cho Liệt nhi. Dù muốn ta chết cũng không chối từ!

Lúc mặt trời ngả về tây, hai bóng người một lớn một nhỏ cuối cùng cũng tới được đỉnh núi.

“Chính là ở đây sao?” Thiếu niên nhìn mấy gian nhà trúc đơn sơ trước mặt, trong lòng xem thường. “Cao nhân” gì chứ? Chỗ ở còn không tốt bằng người hầu nhà nó.

Làm mẫu thân lẽ nào không biết tâm ý nhi tử? Khẽ răn: “Liệt nhi, đợi tí nữa nương bảo con làm gì, thì làm cái đó, không được phép nói lung tung.”

Thiếu niên vẫn còn không phục, nhưng cũng không dám nói lại. Không hiểu sao, mẫu thân mặc dù chưa bao giờ tức giận, nghiêm khắc với nó, vậy mà còn đáng sợ hơn phụ thân.

Thiếu phụ chỉnh lại y trang, lại vén búi tóc rối tung ra sau tai — bất luận lúc nào, sự kiêu ngạo của nàng cũng quyết không cho phép bản thân mất đi dáng vẻ khi ở trước mặt người khác, nhất là người nọ.

Hắng hắng giọng, nàng cao giọng gọi: “Sư đệ, sư đệ Vô Thương, ra đây gặp cố nhân!”

Đợi một chốc, không thấy có người đi ra. Thiếu phụ lại gọi: “Sư đệ Vô Thương, ta là sư tỷ Tây Môn Vô Song của ngươi, ta có việc gấp muốn gặp ngươi, mong ngươi ra đây.”

Vẫn không ai đáp lại, Tây Môn Vô Song có chút thiếu kiên nhẫn, nói với nhi tử: “Con canh ở bên ngoài, ta vào xem.” Bản thân thì đi vào trong nhà trúc.

Thiếu niên một mình buồn chán giữ ở bên ngoài, nhìn nhả quan sát bốn phía.

Đằng sau nhà trúc là đường bọn họ đi đến, đã bị bóng cây rậm rạp che khuất. Nhà trúc nho nhỏ che vài phiến sơ ly xung quanh, phía dưới sơ ly điểm tuyết vài bụi hoa cỏ một cách tùy ý. Màu vàng, màu tím, theo gió đêm nhẹ nhàng đong đưa, mang theo một phen ý vị khác.

Phía trước cách đó mấy trượng là một vách núi, đối diện núi non trùng điệp, xanh biếc một màu, vô cùng hiểm trở, xa xa có thể thấy được thác nước chảy thẳng xuống, giống như một tấm lụa trắng xẻ ngang sắc xanh của núi. Thiếu niên chưa bao giờ thấy qua cảnh quan tráng lệ như thế này, hoàn toàn bị hấp dẫn.

“Người là ai?”

Đột nhiên nghe được phía sau có người hỏi, thiếu niên lấy làm kinh hãi. Cuộc sống lưu vong nhiều ngày, khiến nó có bản năng đề phòng. Nó vội vàng nhảy đi vài bước, song chuông bảo vệ ngực, lúc này mới định thần quan sát người đến.

Đứng phía sau, là một thanh niên nam tử. Nó không thể đoán chính xác được, người này bao nhiêu tuổi, hẳn là trẻ hơn phụ thân nhỉ? Trên người mặc một bộ, ưm, là bộ quần áo bằng vải sợi đay màu xanh nhạt mà thiếu niên tuyệt đối sẽ không liếc mắt một cái, trên vai đeo một cái sọt, bên trong... hẳn là cây cỏ đi.

Dân chúng bình thường, nghèo kiết, nhà quê. Trong đầu thiếu niên lập tức đưa ra một loạt nhận xét. Trong ấn tượng của nó, người có thân phận tuyệt đối sẽ không mặc như thế này.

Vốn định quay đầu đi chỗ khác không để ý tới, thế nhưng khuôn mặt người này lại thật sự rất đẹp. Con mắt y kỳ thực cũng không đặc biệt sáng, miệng cũng không đặc biệt hoàn mỹ, ngũ quan không tới mức xuất chúng, thế nhưng không biết tại sao, hợp cùng một chỗ lại có loại vị đạo không nói nên lời, khiến người ta nhất thời không thể không mở mắt.

“Ta là Lăng Liệt.” Hồng bét! Lúc này thiếu niên mới nhớ tới, mẫu thân không cho phép nó để lộ danh tính với người khác, thế nhưng không biết vì sao, nhìn thấy người này thì tất cả đều nói ra. Thiếu niên có chút buồn bực, hỏi ngược lại: “Người là ai?”

“Sư đệ!” Tây Môn Vô Song lúc này cũng đi tới, phát hiện người nàng muốn tìm ở ngoài cửa.

Thanh niên nhìn thấy nàng, vẻ mặt thoáng biến đổi, trên mặt hiện lên đủ loại tâm tình, cuối cùng quy về lãnh đạm thản nhiên. Y nhẹ giọng gọi: “Sư tỷ...” Một tiếng này lại như là dùng hết khí lực toàn thân.

Bầu không khí có chút xấu hổ. Lăng Liệt hiếu kỳ nhìn mẫu thân, lại nhìn nam nhân xa lạ trước mắt, cảm thấy giữa bọn họ có một loại kỳ quái không nói nên lời. Bất ngờ bị mẫu thân kéo qua: “Liệt nhi, đây là Luyện sư thúc của con, mau gọi sư thúc.”

“Nương...” Từ chỗ nào lại nhảy ra một người sư thúc của nó thế này?

Nghe một tiếng “nương”, sắc mặt thanh niên lại hơi đổi: “Đây là nhi tử của ngươi và Lăng sư ca?” Lập tức khẽ thở dài, “Nó cũng đã lớn như vậy, thời gian trôi qua thật mau! Tiếc là ta ở lâu trong núi, gần như không nhận ra được.”

Lăng Liệt cảm thấy mẫu thân siết tay nó, đành phải tiến lên thi lễ, tâm không cam tình không nguyện gọi một tiếng “sư thúc”.

Thanh niên nghiêng người né qua, nhàn nhạt nói: “Cái này ta cũng nhận không nổi, ai cũng biết, Luyện Vô Thương đã sớm bị trục xuất khỏi sư môn. Điểm này, còn phải cảm tạ sư tỷ ngươi ban tặng.” Khoé miệng y cong lên thành một nụ cười trào phúng, nhìn Tây Môn Vô Song có phần chột dạ.

“Sao lại nhận không nổi? Sư đệ, ngươi không phải vừa mới gọi ta một tiếng ‘sư tỷ’ sao? Có thể thấy trong lòng ngươi vẫn có vài phần tình nghĩa xưa cũ.”

Lăng Liệt không rõ vì sao mẫu thân nhất định phải ăn nói nhưn nhận, nghĩ thầm không gọi thì không gọi, có cái gì đáng ngại chứ? Có thể khiến nó gọi thúc bá đều là nhân vật có uy tín danh dự trên giang hồ, cho dù hiện tại không bằng xưa, cũng không thể tùy tiện đến phải nhận chớ mèo gì đó làm sư thúc.

Giọng điệu Luyện Vô Thương vẫn thản nhiên: “Tại hạ nhất thời sơ suất, gọi sai, mong Lăng phu nhân thứ lỗi. Lăng phu nhân đường đường là chủ mẫu Hạo Thiên Môn, nữ hiệp thời nay, thân phận đáng kính biết bao, không biết giá lâm đến nhà trúc nho nhỏ này của ta có việc gì?”

Tây Môn Vô Song nói, giọng thê lương: “Sư đệ, Hạo Thiên Môn đã mất. Ngoại trừ hai mẫu tử chúng ta, mọi người còn lại đều đã chết. Ngay cả Thiên Môn Cung, cũng bị một ngọn lửa thiêu thành đất trống, chẳng còn gì cả.”

Sắc mặt Luyện Vô Thương khẽ biến: “Vậy Lăng... Lăng...”

“Ngoại tử (ông xã) cũng chết oan chết uổng.”

Luyện Vô Thương chấn động toàn thân: “Người nào nhẫn tâm như vậy?”

“Không biết, bọn chúng đều che mặt. Bọn chúng võ công cao cường, nửa đêm thừa dịp người không phòng bị đột nhiên đánh tới, rõ ràng đã chuẩn bị chu đáo.”

Lăng Liệt ở một bên nghe, lúc này lớn tiếng nói: “Mặc kệ bọn chúng là ai, ta nhất định phải bắt được chúng, báo thù cho cha và các vị thúc thúc bá bá!”

Tây Môn Vô Song cầm chặt nắm đấm nhỏ của nhi tử, tâm trạng buồn bã. Hiện tại nhi tử này ngay cả mạng nhỏ cũng không biết có thể bảo trụ hay không, còn nói cái gì báo thù rửa hận?

“Lăng phu nhân đặc biệt đến đây, không phải chỉ là để nói cho ta tin tức này chứ?”

Giọng điệu lãnh đạm khiến tâm Tây Môn Vô Song lạnh giá từng đoạn, vốn tưởng rằng nói như vậy sẽ kích thích lòng chung mối thù của y, không ngờ y lại bất vi sở động, lẽ nào y thực sự chẳng có chút tình nghĩa đồng môn nào sao? Thế nhưng biết rõ không có hy vọng, không thử một lần thì thế nào cũng không chịu mất hy vọng. Đành phải kiên định nói: “Sư đệ, ngươi tới nhìn xem.” Kéo ống tay áo nhi tử lên, lộ ra toàn bộ thanh tuyến kia.

“Âm phong chuồng? Cái này không phải đã thất truyền từ lâu sao?” Chứng kiến võ công thâm độc thất truyền đã lâu, trên gương mặt hồ hững của Luyện Vô Thương cũng không khỏi có chút kích động.

“Đúng vậy. Lúc đó trong đám người bị mặt tập kích chúng ta, có một người sử dụng âm phong chuông. Ngoại tử liều mạng cứu mẫu tử chúng ta thoát khỏi chỗ nguy hiểm, nhưng Liệt nhi vẫn bất hạnh trúng một chuông. Sư đệ, người ở Hạo Thiên Môn lâu như vậy, cũng biết chỉ có Minh nhật thần công chân truyền của chúng ta mới có thể hoá giải. Bây giờ Hạo Thiên Môn đã thương vong gần như không còn, ta là nữ tử không luyện được môn công phu này, chỉ có người mới có thể cứu được nó. Người hãy nể mặt cha ta và ngoại... và Lăng sư ca của người, cứu nó đi.”

Trên khuôn mặt mỹ lệ của nàng tràn đầy vẻ cầu xin, uỷ khuất van nài như vậy, cho dù là người lòng dạ sắt đá cũng sẽ đáp ứng.

Thế nhưng người trước mặt này, tâm còn cứng hơn sắt đá: “Trí nhớ sư tỷ thật kém, chúng ta còn có giao tình đáng nói sao? Về phần sư phụ, đích thực đối với ta ân trọng như núi, nếu không phải nể mặt lão nhân gia, ta cũng sẽ không để cho các người ung dung tự tại mấy năm nay. Sư tỷ, giờ người cầu ta, không cảm thấy nhục cười sao?”

Sắc mặt Tây Môn Vô Song trắng bệch, đột nhiên quỳ hai gối xuống: “Sư đệ, ta biết ta có lỗi với người. Chỉ cần người đồng ý cứu Liệt nhi, muốn giết muốn chém tùy người, ta tuyệt đối không nhũn mảy!”

Lạnh lùng nhìn nàng một cái, Luyện Vô Thương xoay người sang chỗ khác, khoan thai nói: “Chuyện đã xảy ra không thể vãn hồi, cho dù người đem mạng giao cho ta cũng có ích gì? Không nên lại uống phí tâm cơ, hôm nay tạm thời ở lại một đêm, ngày mai xuống núi đi.”

Lăng Liệt vừa thấy mẫu thân quỳ xuống, cả người nóng lên, liền kêu to: “Nương, người đứng dậy, chúng ta không cầu y, con không thêm y cứu! Chúng ta xuống núi thôi!”

Tây Môn Vô Song vẫn quỳ ở đó không nhúc nhích, nói thê lương: “Sư đệ, người nhất định không chịu cứu người?”

Đưa lưng về phía đó, không ai nhìn thấy biểu tình của Luyện Vô Thương, chỉ thấy thân thể y khẽ run lên, y lập tức thở dài một tiếng, khoát khoát tay, cất bước đi về phía nhà trúc.

Lăng Liệt còn tức giận kêu: “Nương, người đứng dậy, con không cần y cứu!” Nó kéo vài cái, không ngờ mẫu thân vậy mà lại thật sự theo nó đứng dậy, trong lòng mừng rỡ. “Nương, chúng ta trở về đi. Con không tin không ai có thể trị bệnh cho con. Chờ trị khỏi, con sẽ quay về tìm y tính sổ đầu tiên!”

Tây Môn Vô Song lắc đầu, kéo nhi tử đi vài bước. Đột nhiên nói: “Liệt nhi, con phải nhớ kỹ, sau này học thành võ công. Nhất định tìm ra hung thủ báo thù cho Hạo Thiên Môn chúng ta.” Cúi người nói bên tai nhi tử mấy câu.

“Nương...” Lăng Liệt bị cử chỉ khác thường của mẫu thân khiến cho hồ đồ, lúng túng kêu lên.

Tây Môn Vô Song xoay người hướng về phía Luyện Vô Thương trong nhà, khàn khàn nói to: “Sư đệ, người hận ta, ta liền đem mạng này đền cho người. Hải tử này, cầu người chăm sóc tốt cho nó!” Một câu nói xong, bỗng nhiên phi thân, nhảy xuống vách núi trăm trượng!

“Người...” Luyện Vô Thương nghe ra bất thường, đứng dậy đuổi theo. Nhưng hai người lúc đó thực sự cách nhau quá xa, đợi y chạy tới vách đá, thì chỉ kịp nắm được một góc áo Tây Môn Vô Song, trơ mắt nhìn nàng giống như lá rụng từ trên vách núi rơi xuống!

“Nương!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng kêu tê tâm liệt phế vang vọng khắp sơn cốc.

Lăng Liệt bị thảm biến bất ngờ làm sợ đến ngây người. Đợi đến lúc chạy tới vách đá, chỉ thấy vách núi dốc đứng như vót, chỗ nào còn có bóng dáng mẫu thân chứ?

Nó vẫn chưa từ bỏ ý định, nằm ở vách đá kêu một tiếng: “Nương! Nương!” Thế nhưng mặc cho tiếng nó bi thương thế nào, gọi khàn cả giọng ra sao, cũng không có khả năng có người đáp lại nó. Chỉ có khe núi xa tít tắp kia, giống như cũng thấy bi ai cho thiếu niên, đem tiếng gọi của nó vang xa.

Lăng Liệt kêu vài tiếng, cuối cùng cũng hiểu rằng mẫu thân sẽ không quay lại nữa, nước mắt thấm đẫm gương mặt.

Chợt, nó nhảy dựng lên, tóm lấy Luyện Vô Thương đang đứng góc một bên, khàn khàn nói: “Là người bức tử nương ta, trả nương lại cho ta!” Đánh một quyền vào mặt y.

Luyện Vô Thương hơi chau mày, nghiêng người né, lạnh lùng thốt: “Người bình tĩnh chút.”

Trong tình huống này, dù là một người trưởng thành cũng khó “bình tĩnh”, huống chi Lăng Liệt là một đứa trẻ? Trong lòng thầm nghĩ “Người này là hung thủ giết nương ta, nhất định phải bắt y đền mạng”, nó một mực đánh loạn đá loạn. Nó vốn học qua vài năm võ công, nhưng lúc này nôn nóng tức giận, hoàn toàn không thành chiêu thức.

Luyện Vô Thương biết nó vừa mới gặp nỗi đau mất mẹ, tâm trạng kích động, cũng không so đo với nó. Mỗi khi quyền cước của nó đánh qua chỉ nhẹ nhàng tránh, chứ không đánh trả.

Lăng Liệt thấy thế nào cũng không đánh được y, vừa gấp vừa giận, dứt khoát nhào tới ôm chặt y, nắm lấy cánh tay y cắn mạnh một cái.

Luyện Vô Thương đau đớn, vung tay lên hất Lăng Liệt rơi xuống đất. Xem lại chỗ tay bị cắn, chỉ thấy hai hàng giống như dấu răng, đã đỏ ửng một mảng.

Lăng Liệt còn muốn đứng lên tái chiến, đột nhiên rùng mình một cái. Nó thấy lạnh trong lòng, quả nhiên, luồng hàn ý quen thuộc kia lại kéo đến cuốn đi tất cả, trong nháy mắt chiếm lấy nó...

Lạnh quá, lạnh quá...

Ai tới giúp ta, ta lạnh quá. Nương!

Một luồng khí nóng chậm rãi chảy vào đan điền, thật thoải mái...

Ai? Là ai? Nhớ lại nó lúc trước bị đánh hàn độc, nương đều nấu nước nóng, lại dùng chăn bọc chặt nó, nhưng mà những cái đó cũng không thể giúp nó giảm bớt được bao nhiêu đau đớn, song lúc này lại khác hoàn toàn, ngay cả cả cơ thể cũng dần dần linh hoạt hơn.

Lăng Liệt mở mắt, thấy Luyện Vô Thương đang nửa quỳ, một bàn tay để ở lưng mình, cảm giác ấm áp kia truyền tới từ bàn tay này.

Qua hồi lâu nó mới hiểu ra là xảy ra chuyện gì, tiếp đó ngồi “phụt” dậy, đẩy Luyện Vô Thương ra: “Thôi đi, ta không cần người cứu! Người bức tử nương ta, ta chết cũng không muốn người cứu!”

Luyện Vô Thương lạnh lùng nhìn nó, thấy thanh khí trên mặt nó đã tiêu tán hết, biết tạm thời tính mạng không đáng ngại, liền đứng lên, nói: “Ta cũng không muốn cứu người, chẳng qua nương người giao phó người cho ta, ta không đành lòng làm trái tâm nguyện người chết. Về sau người ở lại đây, ta sẽ sớm tối vận công xua độc cho người, đến khi hàn độc hoàn toàn bị triệt tiêu mới thôi.”

Lăng Liệt ngồi dưới đất, gắng sức đẩy đẩy hai chân y: “Thôi đi, thôi đi, nương ta cũng đã chết, người mới ở đây giả hảo tâm, ta không thèm! Không thèm! Ta tình nguyện chết theo nương ta!” Nó đá càn trên mặt đất, nước mắt nước mũi cùng bụi đất bám đầy người, thật sự là không thể nói lý. Thế nhưng mặc nó đẩy kéo như thế nào, hai chân trước mặt giống như vũng vàng găm trên mặt đất, thủy chung không dời nửa bước.

Trong giây lát, nó chỉ cảm thấy sau gáy căng cứng, thân thể bị nhấc lên giữa không trung, chính là bị Luyện Vô Thương tóm áo xách lên. Nó vừa sợ vừa giận, kêu to: “Người làm gì đấy!” Tay chân đá loạn, không ngừng giãy giụa.

Luyện Vô Thương đi vài bước tới vách đá, đem tay nhấc nó đưa ra bờ vực.

Thân thể Lăng Liệt bị treo giữa không trung, chỉ có áo đang bị Luyện Vô Thương nắm trong tay, nhất thời không dám động nữa. Bên trong đã hoảng, sắc mặt vẫn nghiêm túc, nó kêu gào âm ỉ: “Tên ác nhân nhà người, đồ điên! Rốt cuộc muốn làm cái gì? Mau buông ta xuống!”

Luyện Vô Thương như cười như không: “Người không phải luôn miệng nói muốn theo nương người sao? Hiện tại ta liền thành toàn cho người. Thế nào? Lại sợ à?”

Lăng Liệt cả giận nói: “Ai sợ?”

“Tốt.” Luyện Vô Thương hất tay, ném thân thể nó về phía không trung.

Nghĩ đến dưới thân chính là vực sâu, tay chân Lăng Liệt tê dại, mềm nhũn một hồi, nó nhịn không được lên tiếng kêu gào.

Khi lập tức sẽ rơi vào vực sâu không đáy, đột nhiên có một cánh tay vươn ra, nắm lấy vạt áo, đưa nó trở lại.

“Thế nào?” Luyện Vô Thương đang như cười như không nhìn nó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Liệt bị sợ đến trắng bệch, trải qua lần kinh hãi này, lòng vừa mới trấn tĩnh lại, nó không nói nên lời hung ác tàn nhẫn gì cả, chỉ cảm giận trừng Luyện Vô Thương.

Luyện Vô Thương thả nó trên mặt đất, thản nhiên nói: “Nương người vì cứu người, không tiếc lấy cái chết để nhờ, mạng của người có thể nói là dùng mạng nàng đổi lấy. Người một lòng muốn chết, chẳng phải là có lỗi với nàng sao? Mạng là của người, nếu người nhất quyết muốn chết ta tuyệt không ngăn cản. Bản thân người ngẫm nghĩ lại cho kỹ đi.” Dứt lời, đi thẳng về nhà trúc, cũng thực sự mặc kệ bỏ lại Lăng Liệt.

Sửng sốt nửa buổi, Lăng Liệt kim lòng không được lại liếc mắt nhìn vách núi, trong lòng cũng không chịu thua kém nẩy một cái. Nhớ lại vừa mới bị Luyện Vô Thương bốn cột, thể diện đều mất sạch, lại nhịn không được mắng “hỗn trướng” “xú tắc” nửa ngày.

Sắc trời dần dần tối đi, bụng Lăng Liệt cũng bắt đầu kêu. Từ trưa đến giờ, nó cũng mới chỉ ăn một khối bánh trắng mà thôi. Nhưng mà trên núi sâu, nó biết đi đâu tìm cái ăn?

Đang rầu rĩ, thì nghe tiếng cửa trúc “kéo kẹt”, Luyện Vô Thương đi ra, Lăng Liệt lập tức quay đầu đi không thèm để ý tới. Vậy mà lúc này Luyện Vô Thương cũng không tới tìm nó, sột sột soạt soạt, không biết làm cái gì.

Lăng Liệt vênh tai, chỉ nghe thấy Luyện Vô Thương nhẹ giọng nói: “Tối chậm rồi, các người đói lắm phải không?”

Một lát sau lại nói: “Chậm một chút, đừng tranh giành.”

Không nhin nổi hiếu kỳ, Lăng Liệt liếc trộm, thì thấy Luyện Vô Thương đang ngồi xổm ở góc dưới sơ ly, trong tay cầm vài cọng cỏ. Trước mặt y, hai vật nhỏ lông trắng mượt đang nhích tới nhích lui. Nhìn kỹ, là hai con thỏ trắng.

Lăng Liệt xưa nay đối với động vật nhỏ không có hảo cảm gì cả, trong lòng buồn bực: ta còn không bằng vật nhỏ có cơm ăn! Dứt khoát quay đi không nhìn.

Cho thỏ ăn xong, Luyện Vô Thương đứng dậy nói: “Cơm đã nấu xong rồi, có muốn ăn không?” Lúc này là nói với Lăng Liệt.

Lăng Liệt vẫn như cũ không để ý đến, nghĩ thầm thiếu gia ta có chết đói cũng không ăn cơm thối của người.

Luyện Vô Thương thấy nó phớt lờ, cũng không ép buộc, tự mình đi vào.

Cửa trúc đóng lại, Lăng Liệt liền nhảy dựng lên, vòng qua nhà trúc, tìm đường đi. Lúc này sắc trời đã tối đen, trước mắt toàn bộ đều là bóng cây, hoàn toàn không phân rõ phương hướng. Trong bóng tối con mắt của dã thú chợt loé, phát ra vô vàn ánh xanh. Lăng Liệt rùng mình, nghĩ thầm không đợi hàn độc phát tác, đã thành thức ăn cho sài lang trước, vậy có đáng không? Lại quay về.

Nó không chịu vào nhà trúc của Luyện Vô Thương, an vị ở đỉnh núi. Lúc đó tuy là giữa hè, nhưng ban đêm trong núi vẫn rất lạnh. Từng đợt gió đêm thổi qua khiến nó lạnh run, chỉ phút chốc, liền chịu không được tìm một chỗ khuất gió dưới trúc lỵ cuộn mình lại.

Mặt trăng đã leo qua sườn núi lên đến đỉnh, không biết từ nơi nào vọng tới vài tiếng sói tru, thê lương như quỷ, Lăng Liệt sợ hãi, càng rụt người lại.

Phía sau vang lên một tiếng “lạch cạch”, nó sợ đến nhảy dựng lên, kinh hồn bạt vía quay đầu lại nhìn lên, chỉ là một con cú bị kinh hãi, vỗ cánh bay vào tổ.

Một con chim cũng đến khi dễ thiếu gia! Lăng Liệt vừa xấu hổ vừa tức giận, hung hăng đá một đá vào phiến lợp, sau đó chán nản ngã ngồi. Nghĩ tới phụ thân bị giết, mẫu thân nhảy xuống vực, bản thân bị nhốt trên núi hoang này, sống chết còn chưa biết, bị thương từ đó mà ra, ôm đầu đau xót khóc.

Lúc đầu nó vẫn đề thấp thanh âm, về sau khóc càng kịch liệt, chẳng để ý chi hết.

Khóc đến khàn cả cổ họng, lúc này mới vén tay áo lau nước mắt. Vừa mở mắt, không biết từ lúc nào trước mặt có thêm hai chân, nó vội vàng ngừng khóc, đứng lên.

Luyện Vô Thương thân nhiên nói: “Đi theo ta.” Quay người đi trước.

Lăng Liệt lấy lại bình tĩnh, đối mặt với bóng lưng y nói to: “Ta quyết định để người trị thương cho ta! Thù cha ta còn chưa báo, quyết không thể chết như vậy. Chờ thương thể khỏi, luyện thành võ công, ta nhất định phải giết những kẻ đã hại chúng ta, một tên cũng không tha! Người đầu tiên, sẽ là người!”

Bước chân Luyện Vô Thương ngừng lại, chậm rãi quay đầu, mỉm cười: “Ta đợi.”

Vừa vào cửa, đập vào tầm mắt chính là một bát cơm trắng trên bàn trúc, phía trên bốc khói nghi ngút. Rau là rau xanh đậu phụ, một chút nước lèo cũng không có, nếu là ngày thường, Lăng Liệt đã sớm quăng chén cơm ra, thế nhưng lúc này ăn vào miệng, lại cảm thấy là mỹ vị xưa nay hiếm thấy, ăn liền một mạch ba bát. Bộ dạng ăn như hổ vồ kia, Luyện Vô Thương nhìn thấy, bất giác mỉm cười.

Đêm đó Luyện Vô Thương dọn một gian phòng sát vách cho Lăng Liệt ở, giường trúc khô cứng khiến Lăng Liệt ngủ rất khó chịu, nghĩ đến từ nay về sau đều phải chịu những ngày kham khổ như vậy, trong lòng lại bức mình.

Từ đó về sau mỗi ngày Luyện Vô Thương chia ra sớm tối hai lần vận công xua độc cho Lăng Liệt, mỗi lần vận công xong, Lăng Liệt đều cảm giác thân thể thư thái rất nhiều, số lần hàn độc phát tác cũng từ từ giảm đi. Thế nhưng địch ý của nó với Luyện Vô Thương thủy chung không hề suy giảm, bình thường hay không để ý đến y, cứ có việc, là xưng hô “này”, “ê” hàm hồ lại có chút bất mãn, còn trong lòng đã sớm mắng chửi “xú tắc”, “ác tắc”, nói lời châm chọc như cơm bữa.

Mỗi lần vận công xong, Luyện Vô Thương sẽ đeo sọt trúc ra ngoài hái thuốc. Lăng Liệt đương nhiên sẽ không đi theo y, buồn chán đi dạo loanh quanh trên núi. Một ngày, nó vô tình bắt được một con rắn hoa, trong lòng chợt có chủ ý, bèn đem rắn quay về.

Chạng vạng Luyện Vô Thương trở về, đầu tiên là nấu cơm tối cho hai người, lại đi sắp xếp dược liệu. Lăng Liệt bưng bát cơm, len lén đứng phía sau nhìn, chỉ thấy bàn tay Luyện Vô Thương thò vào sọt trúc, lập tức biến sắc, rất nhanh liền rút ra. Trong lòng nó vui mừng, suýt nữa cười ra tiếng.

“Sao vậy?” Biết rõ xảy ra chuyện gì, Lăng Liệt vẫn giả bộ hỏi một câu.

Luyện Vô Thương nhìn nó một cái, không hề trả lời.

“Đừng trách ta không nhắc nhở người, trong núi này quả thực có rất nhiều rắn rết, không cẩn thận, nói không chừng sẽ bị cắn đấy.”

Luyện Vô Thương vẫn không để ý tới nó, thò tay vào sọt trúc kẹp một cái, kẹp lấy chỗ bảy tắc của con rắn, nhấc nó ra, cười nhạt, “Mật của loại rắn này là dược liệu thượng hạng, cứ nhiên chui vào trong sọt của ta, thực sự là vận khí tốt.” Nói xong, mở hai tay ra, mười ngón vẫn bình thường, nào có vết thương gì?

Lăng Liệt tức đến mức quẳng bát cơm trên bàn, vung tay trốn về phòng mình.

Một đêm không nói chuyện.

Đến sáng sớm ngày hôm sau Luyện Vô Thương ra ngoài, Lăng Liệt thế mà lại tự động đi tới trước mặt y, cười hì hì: “Hôm qua là ta sai, ta không nên đùa dai. Không bằng thể này đi, ta giúp người hái thuốc nhé.” Cũng không chờ Luyện Vô Thương trả lời, đã đeo sọt dược, đi trước.

Nói là hái thuốc, Lăng Liệt đâu có biết cái gì là dược liệu, chỉ đứng ở xa chơi đùa. Luyện Vô Thương biết nó là tiểu hài tử ham chơi, cũng không để ý. Vừa mới đem một quả thủ ô ném vào sọt, phía sau đã vọng đến một tiếng hét thảm!

Quay người nhìn lại, Lăng Liệt đang ở trên sườn núi, trong tay nắm một cành mạn gai. Cành mạn gai kia mọc ra từ sườn núi, cực kỳ non mềm, có thể gầy bất cứ lúc nào, Lăng Liệt còn đang giãy giụa ở đó.

Y lấy làm kinh hãi, quát: “Đừng lộn xộn! Chờ ta qua.” Lên xuống vài cái chạy tới trước mắt, rồi phi thân bắt được Lăng Liệt, nhìn dây mây phía dưới hết sức thô dai, y liền mượn lực, một cước đạp tới.

Mới đặt chân xuống, chỉ nghe “rắc” một tiếng, dây mây tự nhiên đứt! Luyện Vô Thương thầm kêu không ổn, hai tay đẩy, đưa Lăng Liệt ra ngoài, bản thân lại rơi xuống mặt đất, mắt cá chân truyền đến một trận đau nhức, xem ra là bị thương.

“Này, người thế nào?” Lăng Liệt đã chạy tới hỏi.

Luyện Vô Thương lắc đầu, đột nhiên chú ý tới nụ cười quỷ dị trên mặt tiểu quỷ, trong lòng mơ hồ hiểu ra chút ít.

Lăng Liệt đắc ý vô cùng móc ra một cái dao nhỏ, để trong tay ngẫm nghía. Cười nói: “Thực sự có lỗi, ta đã quên nói cho người, lúc trước ta thấy dây mây kia chơi rất hay, nên dùng dao nhỏ cắt vài cái, bây giờ hình như khê giẫm lên là gãy.”

Luyện Vô Thương bình tĩnh nhìn nó hồi lâu, hờ hững đáp: “Không sao.”

Lăng Liệt cười hì hì: “Nếu đã như vậy, ta không làm phiền người hái thuốc, quay về nhà đây.” Cất dao nhỏ vào trong ngực, vừa nhảy vừa đi.

Chờ Lăng Liệt trở về được một hồi, Luyện Vô Thương lúc này mới hơi khập khiễng bước về nhà trúc. Mới ngồi xuống giường, chỉ nghe tiếng gõ cửa khe khẽ, Lăng Liệt bưng một bát nước trà từ bên ngoài tiến vào: “Thương thế của người không sao chứ? Ta pha trà cho người uống.” Nó trời sinh tuần mỹ, lúc này trên mặt mang nụ cười thuần khiết ngây thơ, chuyện xấu ban nãy lại dường như không phải nó làm.

Luyện Vô Thương gật đầu, nhìn nó đặt bát trà xuống đi ra ngoài, nghĩ thầm trong nước trà này không biết còn có cái gì. Cầm lấy khê nhấp một ngụm, mùi vị cay đắng suýt nữa khiến y nhổ ra. Lại nghe ngoài cửa vang lên một tiếng cười khẽ, khỏi cần nghĩ cũng biết là tiểu quỷ kia rình coi.

Luyện Vô Thương ngơ ngẩn thở dài, địch ý của hài tử này đối với mình làm sao cũng khó tiêu trừ, lưu nó bên người, sau này phải có phòng bị.

Aiii, sư tỷ, sư tỷ! Ta thủy chung là đấu không lại người. Cho dù trốn ở nơi thâm sơn này, cũng khó tránh được pháp nhãn của người, người mặc dù đã chết, nhưng còn lưu lại tai họa vô cùng vô tận bắt ta chịu đựng.

Nhẹ vén tay áo lên, trên cổ tay lộ ra lốm đốm thanh sắc. Cái gọi là “xua độc”, cũng không phải là đem độc trong cơ thể Lăng Liệt tiêu tán đi, mà là chuyển sang trên người mình. Lúc trước nhất định không chịu chữa bệnh cho Lăng Liệt, dĩ nhiên là vì oán cũ, nguyên nhân chính cũng là cái này, điểm này Tây Môn Vô Song cũng hết sức rõ ràng, không ngờ nàng lại lấy cái chết bức mình!

Cười khổ một tiếng, sư tỷ, người quả nhiên không thay đổi chút nào, để đạt được mục đích không từ thủ đoạn, về phần kẻ khác phải rơi vào hoàn cảnh nào, người hoàn toàn không quan tâm.

Hàn ý trong lòng tuôn ra, cả người y run lên, vội vàng vận thần công chống đỡ. Hàn độc này, lần phát tác sau còn mạnh hơn lần trước, đợi đến ngày độc trong người Lăng Liệt được thanh trừ, đau đớn mình phải chịu không biết sẽ tăng lên mấy lần nữa. Bản thân có thần công hộ thể, tuy không chết, nhưng suốt đời cũng không thoát khỏi giày vò này.

Thế nhưng, chính là không thể buông xuống mặc kệ hài tử này, không chỉ vì đã hứa với sư tỷ, mà còn vì, đó là ngoại tôn của sư phụ, là, nhi tử của “huynh ấy”!

2. Quyển 1 - Chương 2

Trải qua chuyện lần này, Lăng Liệt nhận ra hai điều. Thứ nhất bởi vì mẫu thân, Luyện Vô Thương tuyệt đối sẽ không đuổi nó đi, hoặc là bỏ mặc nó. Thứ hai, Luyện Vô Thương chỉ coi nó là tiểu hài tử, cho dù nó đùa quá trớn như thế nào, cũng sẽ không thực sự so đo với nó.

Biết được hai điều này, nó không e ngại gì cả, tầng tầng lớp lớp trò đùa dai đều bày ra. Cũng may Luyện Vô Thương đã chú ý đề phòng, hai người đánh nhau, đều có thắng thua, cuộc sống cũng đỡ nhàm chán.

Lại là một buổi chiều buồn chán, Luyện Vô Thương theo thường lệ xuất môn hái thuốc. Lăng Liệt buồn chán nằm trên giường, cũng không biết làm gì cho hết thời gian. Ngoài cửa sổ ve kêu chim hót một tiếng lại một tiếng, bỗng nhiên nghĩ đến tại sao không làm một cái ná bắn chim?

Vô cùng cao hứng gọt một cái ná gỗ, có điều tìm thế nào cũng không thấy gân trâu để dùng. Suy nghĩ một chút, nói không chừng trong phòng Luyện Vô Thương có, nó lập tức không chút khách khí xông vào.

Phòng Luyện Vô Thương bày biện cực kỳ đơn giản, ngoại trừ cái giường và một bộ bàn ghế, chỉ có một cái tủ quần áo, bên trong là y phục sạch sẽ ngăn nắp trật tự. Lăng Liệt cầm từng cái từng cái ném sang một bên, đương nhiên, mỗi lần ném đều phải phải nhỏ trước một phen.

Đột nhiên, nó phát hiện một ngọc tiêu xanh lục, trong suốt óng ánh nằm trong góc tủ. Từ bé nhìn quen châu báu lựa là, khả năng giám định và thưởng thức của nó đối với ngọc khí đồ cổ không tồi chút nào. Ngọc tiêu này mặc dù chất không tệ, nhưng cũng không tính là đồ quý giá gì cả. Nghĩ thầm, quỹ nghèo chính là quỹ nghèo, cũng không có thứ gì tốt.

Đang muốn ném sang một bên, chữ nhỏ khắc trên ngọc tiêu lại hấp dẫn nó. Đó là một chữ “Cữu”, trong tên phụ thân nó Lăng Vô Cữu, cũng có một chữ như vậy, nhất thời cảm thấy vô cùng thân thiết. Cũng không tìm món đồ kia nữa, đặt ngọc tiêu trong tay lật lật ngắm nghía, bất tri bất giác lại nghịch nghịch một tí, nhớ tới Luyện Vô Thương sắp trở về, bèn tùy tiện nhét đồ vào, mang theo ngọc tiêu nhanh như chớp trốn vào phòng mình.

Quả nhiên, không quá lâu sau, Luyện Vô Thương đã gõ mở cửa phòng nó: “Người có thấy ngọc tiêu của ta không?” Mới hỏi xong, đã thấy nó trong tay Lăng Liệt.

Lăng Liệt hươ hươ ngọc tiêu, cười nói: “Ta rất thích thứ này, cho ta đi.”

Trên mặt Luyện Vô Thương hiện ra vài phần nôn nóng, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, ôn nhu nói: “Nếu người thích, ta sẽ tìm một cái khác cho người, cái này không được, trả lại cho ta.” Nói xong vươn tay lấy.

Bản thân Lăng Liệt từ khi sinh ra tới giờ, muốn cái gì sẽ có cái đó, cho tới nay chưa ai dám làm trái ý nó. Bình sinh lần đầu tiên bị cự tuyệt, nhất thời nộ khí bộc phát, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cười lạnh; “Cái này có gì tốt chứ, thiếu gia không thèm, trả lại cho người trả lại cho người!” Ánh mắt chợt loé lên, đột nhiên “Ai nha” một tiếng, giả trượt tay, ném tiêu xuống đất.

Chất ngọc dễ vỡ, liền vỡ thành hai đoạn. Nó còn không biết sám hối, vỗ tay cười nói: “Cái này vừa hay, không ai cần tranh nữa.” Vừa ngẩng đầu, đối diện với cặp mắt Luyện Vô Thương, câu tiếp theo không thể nói ra được nữa.

Đôi mắt Luyện Vô Thương không chớp lấy một cái, y chậm rãi ngồi xuống, vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa thân tiêu.

Trên ngọc tiêu dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm của người kia, xuyên qua ngón tay, truyền tới nơi sâu nhất trong lòng. Trước mắt giống như lại thấy tình cảnh khi thanh niên kia đem ngọc tiêu đặt vào tay mình; nụ cười trên mặt thanh niên ôn nhu giống như gió xuân. Thế nhưng bây giờ, thanh niên kia đã chết, ngọc tiêu đã vỡ, mười mấy năm như một giấc mộng, không lưu lại bất cứ cái gì.

“Người không sao chứ?” Lăng Liệt cẩn cẩn dục dục nhìn y, trong lòng có chút sợ hãi, mơ hồ cảm thấy lần này hình như thực sự đã quá phận. “Đừng hẹp hòi như vậy, cái tiêu nát vụn này của người không đến mấy đồng, cùng lắm thì sau này ta đền cho người vài cái.” Mắt thấy thân thể Luyện Vô Thương khẽ động, vội vàng lui về phía sau.

Luyện Vô Thương ngẩng đầu lên, hướng về phía nó nặn ra một nụ cười: “Quên đi, dù sao vật này cũng sớm nên vứt đi, rơi vỡ cũng tốt.”

Vỡ trên tay nhi tử của “huynh ấy”, cái này có phải là ý trời không? Ý trời mượn việc này nói với mình, không nên huyền tưởng thì đừng đi huyền tưởng, lưu không được thì cuối cùng cũng không lưu được.

Cẩn thận nhặt hai đoạn tiêu lên, đặt vào trong ngực, chậm rãi đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng y rời đi, Lăng Liệt chợt cảm thấy trong lòng rất buồn bực, nó rõ ràng làm một chuyện có thể thành công đã kích Luyện Vô Thương, trong lòng lại thế nào cũng không cao hứng được.

Lúc gần tối, trên bàn cơm theo thường lệ đã dọn xong cơm canh, nhưng lúc này, lại chỉ có một mình Lăng Liệt ăn. Đối diện với bốn bức tường vắng lặng, cơm canh dường như cực kỳ khó nuốt.

Nửa đêm, Lăng Liệt rời giường đi mao xí, mơ hồ trông thấy trên vách núi có một người đứng đó. Nguyệt quang như ngân, người nọ chính là Luyện Vô Thương.

Lăng Liệt lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm sẽ không phải là y muốn nhảy xuống vực chứ? Nếu thực sự nhảy xuống, mình có nên đi tới ngăn cản không?

Chỉ thấy Luyện Vô Thương đứng hồi lâu, chậm rãi giơ hai tay lên. Lăng Liệt thấy rất rõ, cầm trên tay y chính là hai đoạn tiêu kia. Tay y thả ra, đoạn tiêu kia liền rơi vào khe núi.

Ném đoạn tiêu xong, Luyện Vô Thương vẫn lưu lại vách đá không chịu rời đi. Một trận gió núi thổi tới, thổi khiến tóc, vạt áo y tung bay trong gió, y lại giống như chưa phát giác.

Lăng Liệt không biết y còn muốn đứng tới bao giờ, cảm thấy mệt mỏi, lén quay về phòng ngủ. Trong mơ hoảng hốt thấy tình cảnh mẫu thân nhảy xuống vực, nó chạy tới muốn kéo nàng, nhưng khuôn mặt kia vừa ngẩng lên, không biết tại sao, lại biến thành Luyện Vô Thương.

Từ đó về sau, những trò đùa quái ác của Lăng Liệt dường như ít đi, không chỉ Luyện Vô Thương cảm thấy, mà ngay cả Lăng Liệt cũng tự mình hiểu được có chút gì đó không thể nào nói nổi, mỗi khi nghĩ vậy, liền tự nói với bản thân: ta còn chờ y giúp ta trị thương, cho nên không thể khiến y đuổi đi?

Tuy là như vậy, hai người vẫn thường xuyên có những lúc lục đục, đương nhiên, lần nào cũng đều là Lăng Liệt khơi mào.

“Choang” một tiếng, Lăng Liệt quăng chén cơm xuống.

“Sao?” Luyện Vô Thương thản nhiên giương mắt nhìn nó.

Lăng Liệt chỉ cơm canh trên bàn, lòng đầy cảm phẫn nói: “Sao ư? Người nhìn xem, trái một đĩa rau, phải một đĩa đậu phụ, nửa tháng, ta ngay cả một giọt dầu cũng không thấy được! Người đem thiếu gia ta làm thỏ để nuôi à?”

“Thức ăn của người hiện tại thanh đạm vừa phải, ăn nhiều rau xanh đậu phụ đối với người mới có lợi.”

“Hừ, có lợi, có lợi!” Lăng Liệt thuận tay gạt một cái, đem đĩa rau gạt văng ra ngoài, kêu lên: “Người keo kiệt, sợ tốn tiền đúng không?”

Đưa tay đón lấy cái đĩa bay tới, cái đĩa khê khê quay, rồi đứng lại trên lòng bàn tay, ngay cả một cọng rau cũng không văng ra, Luyện Vô Thương giận tím mặt: “Người không thích không ai bắt người ăn. Lễ nghi trên bàn cơm, cha nương người không dạy người sao?”

Lăng Liệt làm sao chịu để y dạy dỗ? Vung tay, giận dỗi trở về phòng.

Lúc này tính toán của nó thật sự có chút sai lầm, trước kia nó là đại thiếu gia, không thích, thì ném, tự nhiên sẽ có người mang đến thứ tốt hơn. Thế nhưng Luyện Vô Thương lại tuyệt đối không mua theo ý nó. Thiếu niên đang tuổi lớn, đột nhiên lại có bữa không ăn, đến buổi chiều đã đói lả.

Mà hôm nay Luyện Vô Thương về trễ hơn mấy ngày trước một chút, Lăng Liệt càng sốt ruột càng đói, càng đói càng sốt ruột, trong lòng thầm nghĩ, người này sẽ không thật sự bỏ lại ta mặc kệ chứ? Vừa nghĩ như vậy, liền có chút lo lắng. Nhưng nghĩ rồi lại nghĩ, nó đang tính cái gì vậy? Thiếu gia ta vì sao phải dựa vào y? Chẳng lẽ không có y ta sẽ không sống được sao?

Hạ quyết tâm, tự tức là hạnh phúc, nó liền hướng về phía phòng bếp tìm cái ăn, tìm tới tìm lui, bất quá chỉ có vài cọng rau xanh, vừa thấy liền mất hết khẩu vị. Đột nhiên, ánh mắt hướng ra ngoài, nhìn chăm chăm hai con thỏ kia.

Không phải không có do dự, Luyện Vô Thương hình như rất yêu hai vật nhỏ này. Nhưng, thỏ nuôi lớn không phải để ăn sao? Ăn vào miệng nó cũng coi như là chết có ý nghĩa, lập tức tóm lấy thỏ hơn ha hơn hờ đi vào phòng bếp.

Lúc Luyện Vô Thương trở về, đầu tiên ngửi thấy một mùi cháy khét, thuận theo mùi này thì tìm đến phòng bếp, chỉ thấy tiểu ma tinh kia đang ngồi xổm trước bếp, cầm trên tay kim gấp than dùng mùa đông, hai đầu kim gấp than mỗi bên xuyên một cục gì đó đen sì sì, mùi khó ngửi kia chính là từ đó mà ra.

“Người đang làm gì thế?”

Vừa nghe Luyện Vô Thương hỏi, Lăng Liệt theo bản năng chột dạ, cười nói: “Người tới vừa đúng lúc, thứ này ta nướng bị cháy, người tới giúp giúp ta.”

“Đây là cái gì?” Luyện Vô Thương nhìn thẳng hai cục gì đó giống như than kia, trong lòng có loại dự cảm bất lành, thứ này, chẳng lẽ là...

“Chính là hai con thỏ người nuôi, ta thấy chúng nó cũng đủ béo, vừa vặn làm một bữa ngon lành.”

“Người...” Nộ khí xông thẳng lên đỉnh đầu, Luyện Vô Thương xông về phía trước một bước đoạt lấy cái kim, vứt xuống đất. “Ai cho phép người làm như vậy?”

Lăng Liệt lấy làm kinh hãi, những đốm lửa nhỏ trong bếp bị kéo theo ra suýt chút nữa làm cháy áo nó, nó vội vàng lui về phía sau mấy bước, lấy lại bình tĩnh, mới nói: “Keo kiệt như vậy làm gì? Hai con thỏ thôi mà, ta cũng không ăn hết, có một con là để lại cho người.”

Dáng vẻ lễ thẳng khí hùng của nó khiến người ta cảm thấy vô lực, Luyện Vô Thương nhắm mắt lại, không biết làm sao mới có thể giải thích cho tiểu ma tinh này rõ, chỉ có thể trầm giọng hỏi: “Người không biết đây cũng là hai tính mạng sao?”

Tính mạng? Lăng Liệt càng không phục: “Hai con thỏ cũng tính là ‘tính mạng’? Người ít giả từ bi đi. Lúc người bức tử nướng ta, sao một chút cũng không thấy người nhân từ nướng tay chứ?”

“Người nói cái gì?” Hai mắt Luyện Vô Thương thành linh mở to, hai điểm hàn tinh lạnh như điện bắn thẳng về phía Lăng Liệt.

Kỳ thực Lăng Liệt lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận, bất giác rụt người lại, vẫn cứ không phục kêu lên: “Ta nói người giả từ bi, bức tử nướng ta!”

“Người lặp lại lần nữa.” Luyện Vô Thương nhìn nó chăm chăm, bàn tay chậm rãi giơ lên.

Sao? Muốn đánh người? Tính tình Lăng Liệt lại bắt đầu, nhất thời cái gì cũng không cố kỵ, kêu lên: “Ta có nói nữa cũng là như thế, có bản lĩnh người đánh ta đi? Đánh chết ta luôn. Dù sao người bức tử nướng ta, thêm một ta nữa, cũng không có gì đáng ngại cả!”

Nói xong, nhắm hai mắt lại, quả nhiên là đáng vẻ thấy chết không sờn.

Đợi hồi lâu không thấy động tĩnh gì, nó đang muốn nhìn một cái, thì nghe “phanh” một tiếng, có vật gì đó bay qua đập vào mặt, đâm vào đau nhức. Lén mở mắt, chỉ thấy Luyện Vô Thương đánh một chưởng trên nóc lò, tảng đá làm nóc lò bị vỡ nát một góc, mảnh vụn bắn khắp nơi.

Một chưởng này nếu thật sự đánh vào đầu mình, sao còn mạng được? Nghĩ đến đây, trong lòng sợ hãi, khóc “oa” một tiếng, che mặt tông cửa xông ra!

Cũng không biết chạy bao lâu, Lăng Liệt bất ngờ phát hiện, nó lạc đường! Nhìn khắp mọi nơi, đều là một mảnh bóng cây sương mù mông lung, đừng nói là đường đi, ngay cả đông tây nam bắc cũng khó nhận ra.

Lúc đầu Lăng Liệt còn không khỏi tự an ủi mình, đừng sợ, đừng sợ, rất nhanh liền có thể ra ngoài. Thế nhưng đi tới đi lui, ngoài cây chính là cây, liếc mắt nhìn không thấy bờ bên.

Sắc trời lại tối xuống, sự kiên trì, dũng khí của nó cũng dần dần theo bóng đêm đến mà biến mất. Vài tiếng kêu chói tai của cú trong khu rừng âm u có vẻ đặc biệt khiếp người, Lăng Liệt thận trọng đi về phía trước, đột nhiên, dưới chân bị vấp phải một bụi cây, ngã xuống đất.

Trong nháy mắt, đói bụng, uể oải, còn có sợ hãi đồng loạt xuất hiện, giống như hồng thủy phá tan bức tường trong lòng nó. Cha, nương, các người ở đâu?

Nó lúc này vô cùng ý thức được rằng, hai người ngày thường nó hay ỷ lại nhất, lúc này đã không còn chiếu cố nó giống như chim mái bảo vệ con nữa rồi. Bất kể lảng tránh ra sao, nó đã là một cô nhi!

Ai tới cứu nó? Lúc này trong đầu bất ngờ hiện lên cái tên Luyện Vô Thương!

Y có phải còn đang giận ta? Y có ra ngoài tìm ta không?

Hừ, ta không thèm y tới!

Không thèm! Hu —

Lăng Liệt —

Giật mình, hình như có người gọi tên nó! Hình như là tiếng Luyện Vô Thương!

Không, không, không, y bị ta làm tức chết, sẽ không đến!

Lăng Liệt —

Tiếng gọi kia lại rõ thêm vài phần, Lăng Liệt kìm lòng không được đứng lên. Rất xa, chỉ thấy một ánh lửa đang dao động trong rừng.

Là thật, là thật! Y tới tìm ta! Vội vàng liều mạng vẫy tay hô: “Ta ở đây, ở đây!”

Ánh lửa kia từ từ đến gần, chiếu ra khuôn mặt tuần tú của Luyện Vô Thương, mấy canh giờ trước Lăng Liệt chắc chắn sẽ không nghĩ tới, bản thân lại khao khát được nhìn thấy khuôn mặt này như vậy! Nó nhịn không được muốn đi lên đón.

“Đừng nhúc nhích!” Sắc mặt Luyện Vô Thương trầm xuống, ngữ điệu mệnh lệnh kịp thời ngăn lại động tác của Lăng Liệt.

Sao vậy? Lăng Liệt cảm thấy có chút bị thương tổn. Thế nhưng rất nhanh, nó liền nhận thấy phía sau có vài cặp mắt khát máu đang dán trên lưng mình!

Cái cổ có phần cứng đờ, nó chậm rãi quay đầu lại...

“Đừng quay đầu lại!”

Vài bóng đen nhào tới như tia chớp, tiếng xé gió bên tai liên tục vang lên, nó sợ đến mức quên cả né tránh, theo bản năng ôm lấy đầu, chờ đợi cảm giác đau đớn khi bị răng nhọn cắn xé.

Có vật gì đó chọt loé qua trước mặt, tiếp theo, thân thể được một cỗ lực mạnh kéo đi, trốn sau một tấm lưng rộng. Cùng lúc đó, tiếng chưởng đánh ra, tiếng quát lớn, tiếng dã thú bị thương rú gào thảm thiết liên tục vang lên!

Xảy ra chuyện gì? Nó khê mở mắt ra.

Cây đuốc đã tắt, trong bóng tối, chỉ mơ hồ hiện ra vài thân ảnh quần áo. Một thân ảnh mạnh mẽ xuyên qua bầy sói như con thoi, tóc dài tung bay, tay áo vung lên, mỗi một lần ra chưởng, đều đi kèm với một tiếng gào thảm thiết!

Lăng Liệt nhìn đến kinh tâm động phách, mãi đến lúc bầy sói bị thương chạy trốn, Luyện Vô Thương đi tới trước mặt nó hỏi “Người không sao chứ”, nó mới hồi phục lại tinh thần.

Ngơ ngác nói: “Không... không có việc gì.” Lập tức nhảy lên hưng phấn kêu to: “Người thật là lợi hại, nhiều sói như vậy đều bị người đánh đuổi đi! Còn lợi hại hơn cả cha ta! Không, lợi hại như cha ta!”

Luyện Vô Thương cười cười: “Trở về đi.”

Tâm tính thiếu niên luôn sùng bái anh hùng, trận nhân lang đại chiến này chợt khiến Lăng Liệt cảm thấy, nam nhân trước mặt này hình như không làm cho người ta chán ghét. Cho nên lúc Luyện Vô Thương kéo tay nó, nó cũng không có phản ứng. Chỉ là cảm thấy kỳ quái, tay y sao càng ngày càng lạnh chứ?

Đi qua một đoạn đường núi gập ghềnh dài đằng đẵng, ánh lửa trong trúc xá dần dần rõ ràng. Lăng Liệt lần đầu tiên cảm thấy, ánh lửa này lại ấm áp như vậy!

“Tối rồi, tối rồi!” Nó reo hò, xông lên đi mở cửa, quay đầu lại nói to, “Chúng ta về đến nhà –“

Còn chưa nói xong, đột nhiên dừng lại.

Bên ngoài cách đó một trượng, Luyện Vô Thương từ từ ngã xuống mặt đất. Dưới ánh đèn mờ mờ, máu nhuộm vạt áo y thành màu đen.

“A!”

Trong lúc ngủ mơ cơ thể Luyện Vô Thương khẽ giật giật, vậy mà cái khẽ động này, lại mang đến một trận đau đớn thấu xương, khiến y kêu rên.

Mở mắt, đột nhiên phát hiện bản thân đang nằm ngửa trên giường, nửa người trên dựa vào đầu giường, có lẽ là thời gian lâu, cái cổ có chút cứng đờ. Ánh mắt từ từ hạ xuống, đập vào tầm mắt chính là một mảng đỏ tươi.

Đúng rồi, đêm qua vì tìm kiếm Lăng Liệt trốn đi, cùng bảy sói đánh một trận kịch liệt, bả vai bị thương, để không làm Lăng Liệt hoảng sợ, dọc đường cố nén, lúc về đến nhà ý thức đã mơ hồ. Lẽ nào mình khi đó còn có bản lĩnh xử lý vết thương sau đó bò lên giường?

Mắt nhìn chỗ vai bị thương, không khỏi ngẩn ra, thủ pháp băng bó giống như buộc bánh chưng kia nhất định không có khả năng là mình, mà màu sắc miếng vải kia... rất quen mắt, có vài phần tương tự với y phục của Lăng Liệt.

Tiếng bước chân vang lên, Lăng Liệt đi đến, không ngờ rằng Luyện Vô Thương tỉnh lại, bốn mắt nhìn nhau, nó ra vẻ ngạc nhiên, ha ha nói: “Người... tỉnh rồi?” Mặt đỏ lên, có chút xấu hổ, lại có chút không tiện, mạnh bạo đi tới bên giường.

“Có muốn ăn cháo không?”

Luyện Vô Thương lúc này mới ngạc nhiên chú ý tới bát cháo loãng trong tay Lăng Liệt, mặt trên có một khối cháy vàng biến thành thể rắn màu đen đang nhấp nhô, thỉnh thoảng tỏa ra mùi khét. Đây là... cháo? Sau đó lại phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của nó bây giờ dính đầy những vết khói bụi, giống như một tiểu hoa miêu. Mà vạt dưới chiếc áo gấm xanh kia, cũng đã xé đến te tua.

Từ khi quen biết đến giờ, Luyện Vô Thương lần đầu thấy nó chật vật như vậy, mặc dù có chút buồn cười, nhưng xem ra thuận mắt hơn bình thường nhiều. Vị tiểu thiếu gia tâm cao khí ngạo này thể mà lại chịu tự hạ thấp mình nấu cháo cho mình, thật là khiến người ta không thể tưởng tượng ra, Luyện Vô Thương ngược lại có vài phần thụ sủng nhược kinh.

“Yên tâm, trong này ta cũng không thả cái gì vào.” Đối diện ánh mắt sừng sốt của Luyện Vô Thương, Lăng Liệt hiển nhiên nhớ tới những trò đùa dai trước đây, vội vàng thanh minh.

Nghĩ rồi lại nghĩ, cảm thấy thái độ bản thân hình như quá ôn hòa, đối với tên gia hỏa này quá tốt, vội nói: “Ta nấu cháo cho người cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là thấy người bị thương quá đáng thương.”

Cái này tính là có qua có lại đi. Về đến nhà thấy trên bàn phòng khách có một khối móng giò, chợt hiểu rằng hoá ra hôm qua Luyện Vô Thương về muộn như vậy, cũng không phải giận mình, mà là xuống núi mua cho mình cái này. Tiếc là mình quá nóng lòng, mới nháo đến mức này. Không, không, không thể trách mình, ai kêu y không chịu nói gì chứ! Luyện Vô Thương gật đầu cười nói: “Ta biết.” Lần đầu tiên phát hiện tiểu hài tử này hoá ra cũng có vài phần đáng yêu. Nhưng, cho dù không có bày trò gì, bát “cháo” kia dù nói gì y cũng không dám vui lòng nhận. Khẽ gật đầu: “Bây giờ ta không muốn ăn, người cứ đặt ở một bên trước đi.”

Lăng Liệt có phần thất vọng, đặt bát cháo trên bàn, len lén liếc vết thương của Luyện Vô Thương một cái, nhin không được hỏi: “Còn đau không?”

Luyện Vô Thương đáp thản nhiên: “Thương nhẹ thôi, qua chút thời gian sẽ không việc gì.”

“VẬY... ta đi ra.”

“ĐƯỢC.”

Lăng Liệt đi hai bước, lại quay đầu.

“CÓ VIỆC GÌ?”

Lăng Liệt ngập ngừng một hồi, cuối cùng lắc đầu, đi ra.

Không thể phủ nhận, bắt đầu từ đêm nay, cái nhìn của Lăng Liệt đối với Luyện Vô Thương có chút chuyển biến. Người này mặc dù mười phần cực mịch keo kiệt nghèo hèn, võ công ngược lại không tệ, y năm lần bảy lượt không so đo với mình, đó là trong tâm khoan nhượng, không phải là nhát gan sợ phiền phức. Còn nữa, tuy rằng y vẫn bày ra khuôn mặt người chết khiến người ta thấy ghét, nhưng lòng dạ vẫn không xấu. Huống hồ y vì cứu mình lại bị thương, ít nhiều cũng phải thừa nhận tình cảm của y. Cho nên, Lăng Liệt không hề lại đi gây phiền phức cho Luyện Vô Thương nữa, thậm chí, đôi lúc gặp chuyện không vừa ý cũng bắt đầu học cách nhẫn nhịn.

Tất cả đều là thay đổi đáng mừng, có đôi lúc Luyện Vô Thương nhìn thấy vậy, lại cảm thấy bản thân chịu chút thương nhẹ đó cũng không phải không có lợi, chí ít có thể trải qua một khoảng thời gian thanh tĩnh.

Thế nhưng hai người ở chung vẫn tồn tại khoảng cách. Lăng Liệt vẫn như xưa không được tự nhiên, mà Luyện Vô Thương cũng sẽ không cố gắng đi xây dựng tình cảm với người khác. Đối với Lăng Liệt, y chỉ là tận lực làm tròn hứa hẹn với Tây Môn Vô Song.

Hai người thỉnh thoảng cũng sẽ có lúc trò chuyện bình thường, không hề đối lập nhau không nói gì. Điều khiến Lăng Liệt cảm thấy hiếu kỳ nhất là Luyện Vô Thương có võ công cao minh như vậy, vì sao lại muốn ở trong núi sâu sống những ngày kham khổ chứ?

“VÌ SAO?” Luyện Vô Thương cười cười, “Ở đây rất tốt mà.”

“Tốt chỗ nào?” Lăng Liệt hỏi vặn lại. Nó không rõ, ở đây vừa vắng vẻ vừa hoang vu, ăn không ngon, ở không sướng, nửa đêm luôn có thể nghe thấy tiếng sói tru, Luyện Vô Thương nhìn thấy cái “tốt” ở đâu chứ?

Luyện Vô Thương nhàn nhạt nói: “Ở đây rất thanh tĩnh. Ở lâu, tự nhiên sẽ hiểu.”

Lăng Liệt nhin không được hỏi: “Người ở đây bao lâu rồi?”

Ngẩng đầu nhìn dãy núi phương xa, dường như có một tia ưu sầu rất nhẹ xẹt qua trên mặt Luyện Vô Thương, y đột nhiên hỏi một vấn đề hoàn toàn chẳng liên quan: “Người bao nhiêu tuổi rồi?”

Lăng Liệt ngần ra: “Mười hai tuổi.”

Luyện Vô Thương cười cười: “Cũng mười hai tuổi rồi. Ta ở chỗ này cũng đến mười ba năm đi.”

Y rõ ràng là cười, thế nhưng trong nháy mắt kia Lăng Liệt lại mơ hồ, không rõ y rốt cuộc là cười hay khóc. Mười ba năm lận, Lăng Liệt nhin không được rùng mình một cái, nó mới ở hơn một tháng, cũng đã buồn muốn chết, mười ba năm sẽ là những năm tháng buồn chán ra sao chứ. “Người vẫn ở đây một mình? Không tịch mịch?”

“Tịch mịch gì chứ. Nhiều người, phiền não phân tranh cũng nhiều, thế này rất tốt.”

Lăng Liệt ngần ngừ nhìn y, không thể lý giải, mọi người ở cùng một chỗ vô cùng náo nhiệt chẳng lẽ không tốt sao? Cái người này nha, chỉ sợ là có hơi cổ quái!

Luyện Vô Thương sớm tối không ngừng vận công, độc tố trong cơ thể Lăng Liệt mười phần đã ra sáu bảy, tinh thần không hề suy sụp giống như trước, thân thể cũng cường tráng hơn.

Nó đã sớm tính toán, đợi đến khi thương thế khỏi hẳn, sẽ chuyên tâm tu luyện võ công, báo thù cho phụ mẫu thúc bá. Mỗi ngày đợi đến khi Luyện Vô Thương đi, liền tự mình bẻ cành cây luyện tập kiếm pháp.

Nó từ khi bảy tuổi đã bắt đầu học võ, đến giờ đã là năm năm, căn cơ võ công cũng không kém. Thế nhưng võ học Hạo Thiên Môn uyên bác, nó chỉ có thể nói là còn đang lần sờ, chưa đâu vào đâu. Bất quá mẫu thân nó Tây Môn Vô Song sau khi ở nhà gặp biến, đã đem chút ít võ học tinh nghĩa truyền thụ cho nó, để khi bản thân không ở bên cạnh nhi tử, Lăng Liệt cũng có thể tự mình tu hành lĩnh ngộ.

Phần dụng tâm này không thể nói là không tốt, chỉ là Lăng Liệt dù sao cũng còn nhỏ, muốn tự mình tìm hiểu nào có dễ dàng như vậy? Một bộ kiếm pháp múa tới múa lui, thế nào cũng đánh không đúng đường, nó lại càng nôn nóng, cuối cùng vứt cành cây đi, râu rĩ quay về phòng.

Liên tục vài ngày, Lăng Liệt cuối cùng mất hết sự nhẫn nại. Dứt khoát không luyện, đi chơi khắp nơi một ngày. Thế nhưng buổi tối nằm trên giường, trong lòng lại phiền muộn, thầm nghĩ Lăng Liệt ơi là Lăng Liệt, mày suốt ngày ăn không ngồi rồi như vậy, lúc nào mới có thể báo thù cho cha nương, chấn hưng lại thanh uy của sư môn? Nó vốn định lên giường liền ngủ, đêm nay lại trần trọc khó ngủ.

Đang tự oán tự thán, chợt nghe bên ngoài có tiếng cửa “kéo kẹt” một tiếng.

Chẳng lẽ có kẻ trộm? Lăng Liệt cả kinh ngồi dậy, lập tức tự cười mình, nào có kẻ trộm đến viếng thăm loại địa phương này chứ? Mặc dù nghĩ như vậy, vẫn vịn cửa sổ nhìn ra, mượn ánh trăng lơ mờ, mơ hồ có thể thấy một bóng người đang rời đi, nhìn thân hình thì chính là Luyện Vô Thương.

Đêm hôm khuya khoắt y muốn làm cái gì? Lăng Liệt rất hiếu kỳ, xa xa đi theo phía sau.

Chỉ thấy Luyện Vô Thương tiến vào rừng cây, đi tới một mảnh đất trống trong rừng.

Lăng Liệt lén trốn phía sau đại thụ nhìn trộm, thấy Luyện Vô Thương thủy chung lẳng lặng đứng đó, không có cử động gì khác thường, nghĩ thầm y sẽ không cứ như vậy đứng một đêm chứ. Thất vọng, đang muốn trở về ngủ, trong rừng chợt hiện lên một đạo bạch quang doạ nó nhảy dựng!

Tập trung nhìn lên, chỉ thấy Luyện Vô Thương vốn đang đứng bất động bỗng nhiên lấy tốc độ không gì sánh kịp bắt đầu chuyển động!

Đúng vậy, không gì sánh kịp! Lăng Liệt chỉ nhìn một thân ảnh trên không trung vung lên tự nhiên, động tác nhẹ nhàng linh hoạt, tư thái phóng khoáng ung dung, dưới ánh trăng chiếu rọi, toả ra một loại mị lực kỳ dị không thuộc sở hữu của trần thế, giống như thiên tiên. Mà kiếm trong tay y, khi thì ẩn đi mũi sắc, lúc lại bạch quang hiện ra, giống như một tia chớp, mỗi một lần vung lên, liền là kinh thiên động địa!

Lăng Liệt thấy hoa cả mắt. Kỳ thực kiếm pháp Luyện Vô Thương múa chính là võ học đích truyền của Hạo Thiên Môn, Lăng Liệt cũng từng thấy phụ thân múa qua, chỉ là trên tay Luyện Vô Thương, lại bất đồng. Thiếu đi vài phần ngưng trọng, thêm vào vài phần nhẹ nhàng phóng khoáng. Mà biến hoá trong đó, càng khiến kẻ khác hoa mắt chóng mặt.

Nó nhìn không chớp mắt, trên mặt là biểu tình hưng phấn, thấy chỗ tuyệt vời, kim lòng không được nắm chặt tay.

Đột nhiên phát hiện nam nhân trầm mặc ít nói bên cạnh mình này lại là một võ học cao nhân, sự thực này khiến Lăng Liệt hưng phấn rất lâu, một đêm không ngủ đủ, khiến hai vành mắt thâm quầng khó coi vô cùng. Bữa sáng thì lén lút, chỉ sợ bị Luyện Vô Thương hỏi không biết trả lời ra sao, vậy mà Luyện Vô Thương chỉ thản nhiên liếc nó một cái, rồi chẳng nói gì liền đi hái thuốc.

Bóng Luyện Vô Thương vừa biến mất, Lăng Liệt liền tìm cành cây diễn lại kiếm pháp tối hôm qua, lại thất vọng phát hiện, nhìn người khác múa kiếm là một chuyện, tự mình múa lại là chuyện khác. Kiếm pháp cao thâm không có nội công vững vàng, căn bản không thể thi triển.

Lăng Liệt lúc này thất vọng còn hơn lúc trước, cố tình thỉnh giáo Luyện Vô Thương, thế nhưng hai người trước đây âm ỉ tới mức như nước với lửa, cho dù hiện tại có chút chuyển biến tốt đẹp, chung quy cũng xa cách, nó có thể nào kéo cái mặt này xuống? Mở cái miệng này ra?

Còn nữa, vạn nhất Luyện Vô Thương không đáp ứng, bản thân chẳng phải tự dưng bị y cười nhạo sao.

Trái lo phải nghĩ, Lăng Liệt quyết định nói bóng nói gió: “Nương ta nói người là sư thúc của ta, vậy người cũng là người của Hạo Thiên Môn chúng ta? Vì sao không ở lại Thiên Môn Cung, lại ở chỗ này?”

Luyện Vô Thương ngẩng đầu, nhìn nó một cái, lại cúi đầu ăn. “Ta nói rồi, ta đã bị trục xuất khỏi Hạo Thiên Môn.”

Quên mất vụ này! Lăng Liệt âm thầm kêu hồng bét, cái đầu này thật tệ. Mặc dù hiếu kỳ vì sao Luyện Vô Thương lại bị trục xuất sư môn — y thoạt nhìn không giống kẻ tội ác tày đình, nhưng Lăng Liệt lại thể nào cũng không hiểu được nguyên do, cũng biết lời này hỏi không được.

Bầu không khí có chút xấu hổ, Lăng Liệt cúi đầu cố sức tìm đề tài khác. “Nói như vậy võ công của người và cha ta là cùng một tông, không biết ai cao minh hơn nhỉ?”

“Cha người là đại sư huynh, đương nhiên là huynh ấy cao minh.” Giọng điệu Luyện Vô Thương bình tĩnh giống như đang nói về chuyện thời tiết.

“Đúng nha, võ công của cha ta thực sự rất cao minh. Ta còn nhớ trước đây có một tên lỗ mũi trâu của phái Vô Đang kêu là Trùng Tiêu Tử gì đó, được mệnh danh là ‘Thương Khung thần kiếm’, cực kỳ kiêu ngạo, hướng cha ta khiêu chiến, kết quả không quá trăm chiêu đã thua ông rồi!” Nhắc tới phụ thân, trong lời nói của Lăng Liệt đầy vẻ sùng bái, nói càng thao thao bất tuyệt, hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu.

Luyện Vô Thương ngừng không ăn, nhẹ giọng nói: “Vậy cha người nhất định rất được người kính trọng ngưỡng mộ.”

“Đó là đương nhiên.” Về mặt Lăng Liệt đầy tự hào, “Mọi người trên giang hồ khen cha ta là đại hiệp, nghĩa bạc vân thiên. Khen ngợi ông không chỉ có võ công cao cường, lại có dụng tâm nghĩa hiệp! Bản thân cha ta cũng nói ông cả đời này chưa hề phụ lấy một người. Ta sau này sẽ làm người giống như cha ta vậy!”

“Vậy sao? Chưa hề phụ lấy một người?” Khẽ lặp lại những lời này, Luyện Vô Thương không khỏi nở nụ cười. Tình cảnh hơn chục năm trước hiện lên cực kỳ rõ ràng trước mắt — lão giả uy nghiêm ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, nghiêm khắc lại đau lòng nhìn thiếu niên quỳ trên mặt đất, lại quay đầu nhìn một nam một nữ bên cạnh chẳng nói câu nào. Trong đó thanh niên sắc mặt tái nhợt, môi mấp máy vài cái, cuối cùng lắc đầu. Mà cái lắc đầu này cũng khiến thiếu niên suýt nữa mất đi toàn bộ khí lực chống đỡ, khi y tan nát cõi lòng nhắm mắt lại, nơi khoe mắt rõ ràng nhìn thấy, có một bàn tay thon dài mỹ lệ đang gặt gao nắm tay thanh niên.

Chưa hề phụ lấy một người. Hoá ra, bản thân ở trong lòng huynh ấy ngay cả “bị cô phụ” cũng không được tính!

“Người làm sao vậy?” Lăng Liệt mặt mày hớn hở nói xong, mới chú ý tới sắc mặt Luyện Vô Thương không bình thường.

“Không sao.” Có chút thương cảm cười cười. Người ta không để trong lòng, bản thân nhớ mãi không quên có ích lợi gì chứ? “Ta no rồi, người từ từ ăn.”

“A?” Lăng Liệt choáng váng, lời cần hỏi còn chưa nói.

Đêm đó, Lăng Liệt lại lén theo Luyện Vô Thương đi tới rừng cây — kiếm pháp tinh diệu như vậy, chỉ cần là người học võ liền không nỡ bỏ qua.

Trên bãi đất trống, Luyện Vô Thương chậm rãi rút kiếm, trường kiếm khẽ run lên, dưới ánh trăng phát ra hàn quang lập loè. Y tiện tay kéo một kiếm hoa, trường kiếm giống như linh xà bắt đầu vũ động.

Lăng Liệt nhìn mấy chiêu, kinh ngạc phát hiện, lúc này Luyện Vô Thương thi triển không phải kiếm chiêu tối hôm qua, mà là một bộ “Khai dương kiếm pháp”. Đây là công phu nhập môn cực kỳ đơn giản của Hạo Thiên Môn, ngay cả Lăng Liệt cũng từng học qua. Hơn nữa tốc độ cũng chậm lại, ngay cả một biến hoá rất nhỏ trong chiêu thức cũng nhìn thấy rõ ràng.

Chuyện gì vậy? Lăng Liệt càng xem càng kỳ quái, lập tức trong lòng rung mình! Chẳng lẽ y đã phát hiện có người rình coi, cố ý thay đổi đường kiếm, khiến kẻ học trộm không thu được gì? Vậy y có thể tóm mình ra nha!

Trong lòng kinh nghi bất định, Lăng Liệt càng không dám phát ra một chút âm thanh nào, chỉ là tập trung cẩn thận nhìn, dần dần lại bị những kiếm chiêu bình thường không có gì kỳ lạ, quen thuộc lại không quen

thuộc này hấp dẫn. Âm thầm sững sốt, hoá ra kiếm pháp giản đơn như vậy cũng có thể biến hoá tinh diệu như thế!

Luyện Vô Thương kiếm chiêu liên tục không ngừng, lưu loát, thuần thực, đột nhiên ngâm nga: “Minh nguyệt thanh phong lưỡng bất quan, kiếm khí tùy tâm nhâm tự lưu. Bằng tha nhân tiền thiên ký biến, ngã tự lai khứ bất lưu ngân!”

Lăng Liệt trong lòng chấn động, cái này chính là “kiếm quyết” mà trước đây mẫu thân ép mình ghi nhớ! Vẫn cảm thấy khó hiểu, lúc này đối chiếu với kiếm chiêu của Luyện Vô Thương, suy xét lĩnh hội, dần dần giống như một dòng suối mát nhẹ nhàng chảy vào đáy lòng, tức khắc sáng tỏ!

Hoá ra, kiếm là phải múa như vậy!

Uhm, cái chỗ khẩu quyết ta đã thử dịch ra nhưng thấy chuối quá nên thôi, nguyên văn nó như thế này: đại khái ý chỉ là quên đi những ảnh hưởng bên ngoài, chỉ dùng tâm để kiếm tự di chuyển, tùy cơ ứng biến, ra tay chớp nhoáng.

Còn cái nữa là ta chả ưa gì cha con nhà Lăng Liệt nên chắc là trong phần edit sẽ kèm thêm mấy câu chữ rửa đó:)), nhân vật ta thích trong bộ này còn chưa xuất hiện a

3. Quyển 1 - Chương 3

Ngày kế, Lăng Liệt dựa theo những gì Luyện Vô Thương biểu diễn để luyện tập kiếm pháp, quả nhiên rất có tiến bộ. Sau đó mỗi đêm, nó đều canh giữ ở gốc cây trong rừng học trộm võ công. Nói cũng kỳ quái, mỗi lần Luyện Vô Thương luyện kiếm, đều niệm kiếm quyết, vừa khéo có thể giúp Lăng Liệt lý giải kiếm ý.

Thỉnh thoảng Lăng Liệt cũng nghĩ, chẳng lẽ y đã phát hiện? Thế nhưng ban ngày quan sát, vẻ mặt Luyện Vô Thương chưa từng khác thường, đối với nó thủy chung lạnh lùng thản nhiên, không tận lực xa lánh, cũng không thân cận. Lăng Liệt đành phải an ủi chính mình, nói không chừng người này có tật xấu như vậy, thích vừa đọc khẩu quyết vừa luyện kiếm, cái này gọi là “quái nhân hữu quái phích” (quái nhân có sở thích kỳ quái).

Đêm nay, Lăng Liệt theo thường lệ nhìn lên, bộ Khai dương kiếm pháp kia nó đã luyện thuần thực, mà lần này Luyện Vô Thương thi triển cũng đổi thành Tảo diệt kiếm pháp. Thấy chỗ tinh diệu, tay Lăng Liệt cũng không tự chủ được theo sát kiếm chiêu khoa chân múa tay, mu bàn tay không biết đụng phải cái gì, hơi hơi đau.

Nó hướng về phía cành cây kia nhìn lướt qua, sợ đến hồn phi phách tán, kinh hô một tiếng.

“Rắn! Rắn! Ta bị rắn cắn!”

Luống cuống tay chân nhặt lấy một viên đá, khiến con mãng xà treo trên cành cây sợ quá chạy mất, nhìn lại tay mình, đã sưng phù một cục. Nó biết rõ đây là bị trúng độc, vừa nôn nóng lại vừa sợ hãi, nước mắt cũng ứa ra.

“Đừng nhúc nhích!” Luyện Vô Thương đi vài bước tới gần, ra tay như gió, phong bế huyết đạo nửa cánh tay nó.

Thân thể bị ôm lấy, tựa vào một lồng ngực ấm áp, bên tai có người ôn nhu nói: “Hiện tại không nên lộn xộn, ta mang người đi trị thương.”

Lăng Liệt nghẹn ngào hỏi: “Ta sẽ không chết chứ?”

Một bàn tay xoa xoa đầu nó: “Hài tử ngốc, có ta ở đây.” Bàn tay kia ôn nhu như vậy, khiến Lăng Liệt nhớ tới phụ thân đã mất. Nó ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt Luyện Vô Thương đang chuyên tâm đi về phía trước, trong lòng sợ hãi.

Đúng vậy, có người này ở đây, bản thân tuyệt đối sẽ không bị bất cứ thứ gì thương tổn, cho dù là suy nghĩ có mâu thuẫn thế nào, ở sâu trong nội tâm lại sớm đã coi y như chỗ dựa, vì sao còn muốn cự nự không thừa nhận chứ?

Rạch vết thương để mủ bắn ra, sau đó thượng dược, băng bó, Luyện Vô Thương nhàn nhạt cười với nó: “Được rồi, trở về ngủ một giấc, ngày mai sẽ không sao cả.”

Lăng Liệt cũng không nhúc nhích, mở to hai mắt nhìn y, đột nhiên hỏi: “Người sớm đã biết ta ở đây nhìn lên rồi đúng không?”

Luyện Vô Thương sững sờ một chút.

Lăng Liệt nói tiếp: “Người biết ta nhìn lên, cho nên cố tình đem kiếm quyết đọc to, cố ý luyện từ công phu nhập môn, người... người rõ ràng là muốn dạy ta võ công, vì sao không nói thẳng?”

Luyện Vô Thương thở dài một tiếng: “Ta nếu nói thẳng, người sẽ chịu học sao?”

“Ta vì sao không chịu học?”

“Nhưng người không phải chán ghét ta sao?”

“Ai nói ta chán ghét người!”

Lăng Liệt buột miệng nói ra một câu, lại khiến cả hai người đều giật mình. Luyện Vô Thương dờ ra nhìn Lăng Liệt, Lăng Liệt thì đỏ mặt: “Ta trước đây đúng là rất chán ghét người, hiện tại đã không còn... (đột nhiên cảm thấy nói hơi, vội vàng chữa lại) không, bây giờ còn có một chút... (lại cảm thấy nói như vậy cũng quá ôn hoà, vì vậy gân cổ lên) hừ, ta chán ghét người, thì sao? Nếu không phải người nửa đêm nửa hôm luyện công, ta cũng sẽ không cùng đi ra, sẽ không bị răn cấm bị thương, cho nên người nhất định phải dạy ta võ công, đây là người nợ ta!”

Bộ dạng nó giống như con vẹt chết mạnh miệng cãi bướng thật sự rất buồn cười, Luyện Vô Thương nhin không được khê nở nụ cười.

“Người cười cái gì!” Mặt Lăng Liệt đỏ lên, bộ dạng này nên gọi là quê quá hoá giận.

Luyện Vô Thương khẽ lắc đầu: “Được rồi, dù sao võ công của ta cũng là từ Hạo Thiên Môn, phần ân tình của sư phụ liền trả lại trên người người vậy.”

“Được!” Lăng Liệt nhảy cao ba trượng, rất nhanh ý thức được bản thân thất thố, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc hẳn, “Vậy người mau mau ngủ đi, từ ngày mai bắt đầu dạy ta, cũng không cho chậm.” Nói xong, nhanh như chớp chạy về phòng mình.

Luyện Vô Thương nhìn bóng lưng nó, chợt cảm thấy, hài tử này có lẽ rất được nuông chiều, rất tùy hứng, rất không đáng yêu, nhưng bản tính hồn nhiên thiện lương của hài tử cũng không mất đi, chỉ là thiếu một người hảo hảo dạy dỗ mà thôi. Có lẽ, bọn họ thật có thể hảo hảo ở chung.

“Vô Thương! Người tới nhìn xem!”

Luyện Vô Thương đang ở trong phòng sắp xếp dược liệu, cửa thềm linh bị đá ra, Lăng Liệt như một trận gió chạy vào, không thềm phân trần, kéo y đi. Thời gian thực sự là rất thần kỳ, vài năm sớm chiều ở chung, khiến hai người vốn tồn tại tầng tầng xa cách thân thiết hơn rất nhiều, theo ý nghĩa nào đó, chính là xây dựng một loại quan hệ thân nhân.

“Người xem, hoa lê ta trồng nở rồi!” Chỉ vào một cây hoa lê giống như tuyết, Lăng Liệt cười, vẻ mặt đầy đắc ý.

Thực sự là không nghĩ tới, vậy mà nở hoa rồi! Một đoá hoa lê trong gió xuân nhẹ nhàng đong đưa, giống như Lăng Ba tiên tử thân mặc cỏ y (áo lụa trắng). Đẹp đến trong sáng, đẹp đến thoát tục. Một mùi hương thơm mát, quanh quẩn trong gió, từ từ thấm vào trong lòng.

Một ngày hai năm trước, Lăng Liệt ngẫu nhiên hỏi Luyện Vô Thương thích loại hoa gì, lúc đó Luyện Vô Thương thuận miệng nói là “hoa lê”, cũng không để ý, vậy mà Lăng Liệt lại để tâm, không biết từ chỗ nào tìm được rất nhiều cây lê non, đem trước phòng sau phòng đều trồng một lượt. Đáng tiếc thủy thổ (túm lại

là đất, nước, khí hậu) không hợp, chỉ có một gốc cây còn sống. Luyện Vô Thương nói trên núi không thích hợp cho hoa mộc (hoa và cây cảnh) sinh trưởng, hay là thôi đi. Lăng Liệt cũng không chịu vứt bỏ, vẫn cẩn thận chăm sóc, suốt hai năm, cuối cùng hoa lê cũng nở đầy.

Vốn tưởng rằng là một kiều thiếu gia, không ngờ lại rất có chí, suy cho cùng cũng là nhi tử của Tây Môn Vô Song.

Nghĩ tới đây, Luyện Vô Thương đem ánh mắt từ hoa chuyển qua người bên cạnh. Ít đi ốm đau giày vò, Lăng Liệt so với thiếu niên cùng tuổi trở mã càng thêm cao lớn cường tráng. Nhớ lại lúc hắn mới tới, đầu chỉ tới ngực mình, năm năm ngắn ngủi, bản thân lại phải ngưỡng mộ hắn. Còn có tay hắn, vừa nãy bị hắn kéo, mới phát hiện tay hắn lớn như vậy, gần như có thể bao lấy bàn tay mình. Nếu như không phải khuôn mặt kia còn tính trẻ con, thật không nhìn ra hắn chỉ có mười bảy tuổi.

Dung mạo hắn lại càng giống mẫu thân, chỉ là thêm chút dương cương khí, tuấn mỹ vô trù, phong tư như ngọc, không biết muốn làm bao nhiêu thiếu nữ tim đập thình thịch đây. Chỉ có mi gian lưu lại một chút bóng dáng phụ thân hắn, ngẫu nhiên ngoái đầu lại, vẫn sẽ khiến Luyện Vô Thương trong chốc lát ngẩn ngơ.

“Vô Thương, người làm sao vậy?” Lăng Liệt quay đầu lại, ngoài ý muốn phát hiện Luyện Vô Thương đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt kia mang theo sương mù, khiến nói nào đó trong lòng hắn khẽ run lên.

“Không, không sao.” Ý thức được bản thân thất thần, Luyện Vô Thương khẽ quay đầu.

Cái cách gọi “Vô Thương” này, là Lăng Liệt một mực gọi theo ý mình.

Lăng Liệt nói, người đã dạy ta võ công, chung quy không thể lại kêu loạn “ê”, “này” nữa? Luyện Vô Thương cười cười nói như vậy cũng không sai. Bởi vì một số nguyên nhân, y không thích Lăng Liệt gọi y “sư phụ” hoặc là “sư thúc”. Về sau Lăng Liệt phát hiện cách gọi “Vô Thương” này rất hay, rất trôi chảy, Luyện Vô Thương cũng không phản đối, vì vậy liền quyết định gọi như thế.

“Cho người.”

Một bàn tay chìa ra trước mặt, trong lòng bàn tay nâng một ngọc tiêu tinh oánh bích lục.

“Ở đâu ra vậy?” Luyện Vô Thương ngẩn ra, chuyện cũ phủ bụi bỗng hiện ra.

“Lấy tiền bán được mua.” Lăng Liệt cười nói, “Cái này vẫn không được tốt lắm, sau này chờ ta có tiền, sẽ đền người một cái khác tốt hơn.”

Luyện Vô Thương đột nhiên nhớ tới, bắt đầu từ hai năm trước, Lăng Liệt cùng mình lên núi hái thuốc, vốn tưởng rằng là ham chơi, hoá ra hắn đã sớm có tâm tư này. Xem ra hắn thực sự đã trưởng thành, hiểu chuyện.

“Đây là cái gì?” Quan sát thân tiêu, chợt phát hiện, ở cùng một chỗ, cũng có khắc một chữ. Một chữ “Liệt”.

Lăng Liệt chớp chớp mắt: “Không nhận ra? Kia là tên ta nha. Tiêu này nếu đã là ta tặng cho người, đương nhiên phải khắc tên ta.”

Mới nói hắn trưởng thành, tính tình bướng bỉnh lại một chút cũng không thay đổi. Luyện Vô Thương đành phải lắc đầu.

“Ta thối không hay, người tới thử xem.”

Thấy vẻ mặt hắn đầy chờ mong, Luyện Vô Thương cũng không nỡ từ chối, cầm lấy ống tiêu, khúc ca động nhân từ môi y tuôn ra.

Đây là lần đầu tiên Lăng Liệt được nghe Luyện Vô Thương thổi tiêu, hoá ra tiếng tiêu có thể thanh nhã như vậy, êm tai như vậy! Tiếng tiêu du dương thanh nhã kia giống như hoà cùng mùi hoa lê nhàn nhạt thành một thể, tự nhiên hài hoà tràn ngập bầu không khí, khiến người toàn thân thư sướng, tinh thần phấn chấn!

Lăng Liệt đột nhiên nhảy dựng lên, bẻ một cành hoa mai, liền dưới tán cây hoa, trong tiếng tiêu, tận tình huy vũ (đơn giản là múa kiếm đi)!

Tiếng tiêu như sóng, kiếm pháp của Lăng Liệt lại như nước sông chảy dài vô tận, cùng tiếng tiêu phối hợp nhịp nhàng. Dần dần, hắn phát hiện kiếm chiêu của bản thân dường như cũng bị tiếng tiêu dẫn dắt, bình

thường khi vận kiếm có nhiều chỗ không ưng ý, lúc này lại có thể chuyển động thoải mái. Một bộ kiếm pháp múa xong, thần thanh khí sáng. Hắn hít một hơi thật sâu, mang theo mùi hoa lê u hàn thấm thẳng vào tâm.

Hưng phấn nhìn về phía Luyện Vô Thương, cảnh tượng trước mặt lại khiến hắn thật lâu thật lâu nói không ra lời —

Cánh hoa trắng toát mỏng manh không chịu nổi kiếm khí xao động, chỉ có thể nhẹ nhàng bay lượn trong gió, giống như một đàn bướm trắng, ở đầu kia, trăm hoa chồng chất như tuyết. Tuyết rơi, một bạch y nhân lặng yên đứng, tóc dài tung bay, thấp mi cúi đầu, ngọc tiêu xanh trong đặt ngang môi, càng tôn lên vẻ ôn nhuận vô cùng.

Nhất thụ lên hoa nhất trích tiên! (một cây hoa lê một vị tiên giáng trần)

Luyện Vô Thương ngừng thổi tiêu, lãnh đạm mỉm cười: “Bộ kiếm pháp này của ngươi có thể nói đã được ba phần trong đó.”

Lăng Liệt không nói gì, si ngốc nhìn Luyện Vô Thương. Trên thực tế hắn căn bản không nghe được Luyện Vô Thương đang nói cái gì, hoàn toàn bị mỹ cảnh vừa rồi mê hoặc tâm thần.

Làm sao lại có cảnh tượng đẹp như vậy, rung động trong nháy mắt kia, toàn bộ không giống ở nhân gian!

“Lăng Liệt?” Luyện Vô Thương lúc này mới ý thức có chỗ không đúng, ánh mắt Lăng Liệt rất kỳ quái.

Đột nhiên bị gọi hoàn hồn lại, khuôn mặt Lăng Liệt nhanh chóng đỏ lên, lúng ta lúng túng nói: “Không... không có gì, ta đi luyện công đi.” Lúng ta lúng túng vội vàng ly khai, lưu lại Luyện Vô Thương vẻ mặt đầy mê muội! Không giống! Bản thân Lăng Liệt có thể cảm giác được, cảm giác của hắn đối với Luyện Vô Thương không như nhau!

Thường sẽ bắt giác đi theo thân ảnh y, thường sẽ bối vì một động tác lơ đãng của y mà thất thần, cũng thường sẽ bối vì thân thể hai người ngẫu nhiên tiếp xúc mà suy nghĩ vẩn vơ...

Tựa như sáng hôm nay...

“Chiều này của ngươi thế tay quá thấp.” Được Luyện Vô Thương chuyên tâm hướng dẫn, võ công của Lăng Liệt tiến triển thần tốc, đã luyện đến võ học tối cao của Hạo Thiên Môn — Quy nguyên kiếm pháp. Bất quá kiếm pháp càng cao minh càng khó luyện tập, cộng thêm nội công tu vi của Lăng Liệt còn thiếu chút hoả hậu (hiểu đơn giản là nội công chưa đủ đi), lúc thi triển dù sao vẫn cảm thấy khó nói hết nhân ý.

“Như thế này?” Lăng Liệt nâng tay một chút.

“Lại cao.” Hướng dẫn bất lực, Luyện Vô Thương đành phải tự mình đến, y rất tự nhiên cầm tay Lăng Liệt, khẽ ép xuống đến khi hài lòng, sau đó mỉm cười: “Phải như vậy!”

Lăng Liệt cảm thấy bàn tay cầm tay mình kia nóng giống như lửa than, da thịt đều bị thiêu, rõ ràng rất khó chịu, rồi lại cảm thấy rất thoải mái, một trận run rẩy từ bàn tay truyền đến người, đáy lòng khẽ run run.

Loại tiếp xúc này trong quá trình Lăng Liệt tập võ là thường xuyên, thế như cảm thụ lần này lại rõ ràng bất đồng. Bàn tay thon dài kia, bởi vì thường xuyên leo núi mà sinh ra vết chai, cũng không hề trơn nhẵn, giống như thường ngày cọ xát mu bàn tay mình, thế nhưng lại không có biện pháp giống mọi ngày điềm nhiên như không có việc gì...

Có cái gì đó đang lặng lẽ biến đổi, bắt đầu từ ngày hoa lê nở.

Lăng Liệt không biết bản thân bị làm sao, bản năng lại không muốn đem tâm tình biến hoá này nói cho Luyện Vô Thương. Thế nhưng theo thời tiết càng ngày càng nóng, tâm tình của hắn cũng càng ngày càng phiền táo (phiền muộn nóng nảy), loại phiền táo này thể hiện trong kiếm chiêu, ngay cả Luyện Vô Thương không giỏi quan sát người khác cũng phát hiện ra.

“Hôm nay luyện đến đây thôi.” Một chiêu kiếm pháp luyện mấy canh giờ cũng chưa luyện thành, Lăng Liệt gấp đến độ mồ hôi đầy người. Thu kiếm, Luyện Vô Thương nói như vậy.

“Vì sao? Sắc trời còn sớm mà.”

Thản nhiên quay đầu lại: “Tình hình người bây giờ, thấp thỏm nóng nảy, sao có thể luyện tốt? Luyện cũng như không.”

“Ta...” Lăng Liệt nhất thời nói không ra lời. Nhìn thân ảnh Luyện Vô Thương đi xa, hắn đột nhiên rất chán ghét bản thân, nhịn không được cầm cành cây trong tay hung hăng vút trên mặt đất, giống như để trút giận một cước một cước giẫm lên, nghiền nát, mãi cho đến khi cành cây chìm vào trong bùn.

Vô Thương có phải giận rồi không? Tính tình Vô Thương trầm tĩnh, tâm tình rất ít khi thay đổi như sóng bập bềnh lên xuống, cho dù trong lòng buồn bực, phần lớn thời gian cũng là thản nhiên bất động thanh sắc. Trên thực tế, y tức giận cũng là bắt đầu từ mấy năm Lăng Liệt xuất hiện.

Ở chung lâu, Lăng Liệt đối với tâm tình Luyện Vô Thương cơ hồ rõ như lòng bàn tay. Lúc này hắn có thể cảm thấy Luyện Vô Thương thực sự tức giận. Có lẽ là vì hắn không chịu chuyên tâm luyện võ đi, Vô Thương rõ ràng có lòng dạy dỗ như vậy.

Nếu là trước đây, Luyện Vô Thương càng tức giận Lăng Liệt càng vui vẻ. Thế nhưng bây giờ, hắn lại càng ngày càng sợ Luyện Vô Thương tức giận. Bởi vì hắn biết, Luyện Vô Thương tính tình đậm mực, sẽ không vì bản thân tức giận không quan tâm hắn mà cảm thấy không dễ chịu, trái lại, bản thân hắn cũng tuyệt đối không chịu được sự lạnh nhạt của Vô Thương.

Lăng Liệt dần dần có thể cảm nhận được, Luyện Vô Thương mặc dù không nói, trong lòng cũng coi hắn như thân nhân mà bảo vệ. Hắn thậm chí kỳ quái, bản thân trước kia sao lại đối với Vô Thương như vậy? Cái chết của mẫu thân rõ ràng không thể trách y nha!

Kỳ thực Lăng Liệt không biết, năm đó lý do khiến hắn và Luyện Vô Thương liều mạng đối kháng, nói là chán ghét, không bằng nói là một loại thăm dò. Chú chim nhỏ mất đi che chở, một lòng khát khao tìm được một đôi cánh khác để tránh gió. Chính là nó lại yếu đuối đa nghi như vậy, cẩn cẩn dục dục như vậy, mãi đến khi xác định đáng để tin cậy, mới có thể cam tâm tình nguyện tựa vào.

— ngày mai nhất định phải tập trung, không thể lại nghĩ ngợi lung tung.

Nằm ở trên giường, Lăng Liệt thâm hạ quyết tâm.

— ta còn phải đi tìm Vô Thương, cam đoan với y, miễn cho y phiền muộn.

Suy nghĩ này đồng thời xuất hiện, Lăng Liệt làm sao cũng nằm không được, trở mình ngồi dậy, đi tới trước cửa phòng Luyện Vô Thương.

“Vô Thương?” Khẽ gõ cửa, nhưng không có trả lời. “Ta vào nhé.”

Trong phòng thấp đèn, nhưng Luyện Vô Thương lại không ở trong. Chăn vẫn chỉnh chỉnh tề tề xếp ở đó, xem ra y chưa định ngủ.

Y đi đâu vậy?

Dò xét khắp nơi, ánh mắt đảo qua đầu giường. Dừng lại.

Trên đầu giường, ngọc tiêu phát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Từ lúc đem ngọc tiêu tặng cho Luyện Vô Thương, Lăng Liệt liền cả ngày quán lấy y đòi thổi tiêu cho mình nghe. Thích nghe tiếng tiêu thanh nhã kia, thích nhìn Vô Thương ngồi trên tảng đá thổi tiêu, chỉ cần nghĩ đến, đó là của mình tặng cho Vô Thương, mặt trên có tên của mình, trong lòng sẽ ngọt lịm như mật.

Đương nhiên, thỉnh thoảng không khỏi nghĩ đến, tiêu trước kia của Vô Thương là ai tặng cho y? Mặt trên khắc tên ai? Vô Thương quý nó như vậy, có nguyên do gì đặc biệt? Vừa nghĩ như vậy, tâm tình trong lòng lại chùng xuống.

Thuận tay cầm lấy tiêu, ánh mắt chuyển tới tiêu khẩu (cái chỗ đặt môi vào để thổi ý), khuôn mặt tuấn tú chợt đỏ lên.

— lúc Vô Thương thổi tiêu, miệng sẽ đặt tại đây.

Bờ môi y rất đẹp. Có lẽ là do ở lâu trong núi, màu sắc nhàn nhạt, nhưng cũng không phải là tái nhợt. Hình dạng giống củ ấu, khoé miệng hơi nhếch lên. Mỗi lần y thổi xong một khúc, sẽ quay đầu cười với mình một cái, lúc cười, khoé môi hơi cong lên, thanh tao vô cùng.

... Tiêu Vô Thương từng thổi qua.

Mặt trên vẫn còn lưu hơi ấm của môi y.

Miệng có chút khô khốc, bắt giác, tay chậm rãi nâng lên, nâng lên, môi và tiêu khẩu chậm rãi đến gần...

“Lăng Liệt?”

Giống như kẻ trộm bị bắt gặp, Lăng Liệt thất kinh, tay run lên, ngọc tiêu rơi xuống. May mà hắn luyện vài năm võ công, thân thủ nhanh nhẹn, một chiêu Hải để lao nguyệt chớp lấy.

“Người sao vậy? Hoảng hoảng hốt hốt?” Luyện Vô Thương biết Lăng Liệt, bất kể làm chuyện đúng cũng thế, làm chuyện sai cũng thế, lúc nào cũng một bộ dạng lễ thẳng khí hùng, chưa từng thấy hắn chột dẽ như vậy, xấu hổ đến mức muốn xuất huyết.

“Không... Không sao cả. Vô Thương, ta có lời phải nói với ngươi. Hôm nay, ta... ta hôm nay...” Bình sinh sẽ không nhận sai, nhất thời, không biết nên làm sao mở miệng.

Luyện Vô Thương cắt ngang lời hắn, “Người gần đây thấp thỏm nóng nảy, chính là ở trên núi nên buồn?”

“Ta...”

Thở dài: “Cũng khó cho ngươi, tuổi này là lúc thích chơi đùa, sao chịu được tịch mịch trên núi? Như vậy đi, mai cho ngươi nghỉ một ngày, xuống núi đi chơi đi.” Luyện Vô Thương vừa nói vừa mở rương quần áo, lấy ra vài bộ y phục sạch sẽ, ôm ra ngoài.

“Ngươi đi đâu vậy?” Lăng Liệt khẩn trương, hắn còn chưa nói hết mà!

“Ta đun một thùng nước, chuẩn bị tắm.” Luyện Vô Thương quay đầu cười, “Đúng rồi, ngươi hôm nay luyện kiếm đến người đầy mồ hôi, có muốn cùng tắm không?”

Lăng Liệt bị dọa nhảy dựng, hai tay liên tục xua xua: “Ta? Không, không!”

“Vậy ta đi.” Luyện Vô Thương chỉ thấy hắn thiếu niên mặt nộn (mặt mông, dễ xấu hổ), nói xong một câu, tự ý rời đi.

Vô Thương y muốn đi tắm!

Rất lâu rất lâu, trong đầu Lăng Liệt chỉ vang vọng một câu: y muốn đi tắm, đi tắm...

Nguy rồi! Mũi nóng lên, chất lỏng dính dính chảy xuống. Lăng Liệt thầm kêu không ổn, bưng kín mặt, cuống quýt trốn về phòng mình. Cư nhiên chảy máu mũi, thực là mất mặt, may mà không bị Vô Thương nhìn thấy!

Thu thập xong xuôi, Lăng Liệt quay về giường nằm, khẽ thở ra.

Bản thân quả nhiên có chút kỳ quái, xuống núi giải sầu cũng tốt. Nói không chừng chính là vì ở trên núi lâu, mới có suy nghĩ kỳ quái như vậy.

Thế nhưng vì sao bản thân nghe Vô Thương muốn đi tắm, lại có phản ứng mạnh như vậy? Còn chảy máu mũi? Lúc đó chỉ cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu từ tiểu phúc (bụng dưới) xông thẳng lên, vọt tới đỉnh đầu, trong đầu trống rỗng, máu liên chảy ra.

— ngươi có muốn cùng tắm không?

Một câu nói lơ đãng trước khi đi của Luyện Vô Thương nhảy vào trong đầu, nhất thời câu ra mơ mộng vô hạn. Lăng Liệt giống như có thể thấy trong sải phòng mịt mù hơi nước, khuôn mặt Luyện Vô Thương bị hơi nóng làm đỏ bừng, thêm vài phần quyến rũ bình thường không có. Theo ngón tay thon dài khẽ gạt, vạt áo tự nhiên trượt xuống dưới chân, lộ ra mảng lớn da thịt trước ngực và sau lưng...

Lăng Liệt “bùm” một tiếng xoay người ngồi dậy, xông ra ngoài!

Giữa sườn núi có một con sông nhỏ, hắc không chút nghĩ ngợi nhảy vào giữa sông!

Nước sông lạnh buốt thấm đến thắt lưng, cái nóng trong cơ thể bị xua tan đi, nhưng làm sao cũng không xua tan được lo sợ bất an trong lòng!

Trời ơi, hắc đang làm gì? Đối phương là trưởng bối của hắc, so với hắc lớn hơn mười mấy tuổi, lại là... nam nhân!

Hắc cư nhiên lại đối với một nam nhân mơ tưởng hảo huyền, lại tưởng tượng đáng vẻ y tắm rửa, tưởng tượng thân thể y, thậm chí vuốt ve, hôn môi...

Hắc điên rồi, nhất định là điên rồi!

“A!”

Lăng Liệt đột nhiên cao giọng kêu to, hai tay liên tục vung vẩy, không ngừng đập nước. Tầng tầng bọt nước bắn ướt mặt, vạt áo hắc, mà hắc, vẫn không chịu dừng lại.

Cá bơi trong nước, chim đậu trên cây, đều bị biến cố bất thành linh này làm kinh hãi, bơi ra bơi ra, bay đi bay đi.

Nguyệt quang như ngân, từng mảnh từng mảnh rơi trên mặt nước.

Mà trong nước, thanh niên như con thú bị vây hãm đang bất lực giãy giụa. Ban đêm, một thiếu niên đi vào thị trấn dưới chân núi, hắc không mục đích tiêu sái đi trên phố, vẻ mặt mê man, y phục dính sát vào người, hình như bị nước thấp ướt, còn chưa khô.

Thiếu niên này chính là Lăng Liệt, hắc ở trong sông ngâm nước lạnh hồi lâu, vẫn không cách nào đuổi đi phiền táo trong lòng, nghĩ thầm ta không thể cứ như vậy trở về, bằng không không biết sẽ đối với Vô Thương làm ra cái gì. Có thể khẳng định chính là bất kể làm ra cái gì, đều nhất định sẽ bị Vô Thương chán ghét!

Vô Thương từ trước đến nay vô dục vô cầu, ở trong lòng hắc giống như tiên nhân không thể nhúng chìm, cư nhiên sẽ có suy nghĩ như vậy, ngay cả bản thân Lăng Liệt cũng nhận không được chán ghét chính mình.

Không dám trở về núi, đành phải xuống chân núi. Mặc dù đây là con phố sầm uất nhất trong thị trấn, nhưng vào ban đêm, người cũng ít đi rất nhiều. Trên đường trống trải còn có thể đụng vào người, ngoại trừ cố ý tìm phiền phức, cũng chỉ có Lăng Liệt thần tư bất chú. Đây đầu hắc, chỉ có Vô Thương của hắc.

“Tiểu tử, đi thế nào cũng không nhìn, người đụng vào đạo gia.”

— Vô Thương, người biết không? Ta bây giờ rất khổ, ta cả ngày nghĩ tới đều là người, nghĩ tới khuôn mặt người, nghĩ tới dáng cười của người, nghĩ tới dáng vẻ người lúc múa kiếm, phong thái lúc thổi tiêu. Ban ngày nghĩ, ban đêm nghĩ, lúc luyện kiếm nghĩ, đang ngủ cũng nghĩ!

“Thế nào? Đụng vào người, rầm cũng không đánh, đã muốn đi?”

— ta muốn nắm tay người, muốn ôm người, muốn... hôn mặt người, muốn... đối với người lại không dám nghĩ, ta biết đây là không đúng, người nhất định sẽ chán ghét ta, sẽ không tam tâm ta. Ngay cả bản thân ta cũng chán ghét chính mình! Ta làm sao có thể đối với người nghĩ chuyện như vậy chứ? Thế nhưng ta lại kiềm chế không được...

“Này, đạo gia nói với người đấy, đừng ở đây giả ngu!”

— Vô Thương, ta nghĩ đến người tâm cũng đau đớn.

“Ta xem người là tìm phiền phức!” Một quyền đánh qua, Lăng Liệt nhẹ nhàng tránh đi.

— Vô Thương, Vô Thương... ta nên làm gì bây giờ? Người chỉ cho ta đi!

“A nha, tiểu tử, thân thủ không tồi, xem ra có luyện qua hai ngày công phu, vậy đừng trách đạo gia hạ thủ vô tình!”

“Leng keng” một tiếng trường kiếm rút ra khỏi vỏ, ánh sáng kia phút chốc chợt hiện lên trước mặt Lăng Liệt, cuối cùng kéo thần trí hắn trở về. Tập trung nhìn, đứng trước mặt là một đạo nhân thấp bé đang nổi giận đùng đùng, không khỏi mờ mịt hỏi: “Ta đắc tội người sao?”

Đạo nhân lùn kia vừa cùng một tên đạo sĩ khác đi ra từ tửu lâu bên cạnh, rượu uống không ít, tính tình cũng nóng nảy theo. Gã không biết Lăng Liệt là thật sự hồ đồ, chỉ nghĩ hắn cố tình khiêu khích, giận đến cả người run lên: “Hảo tiểu tử, định gây khó dễ cho đạo gia, đúng không?”

“Ta không có...”

Lời còn chưa dứt, trước mắt bạch quang loé lên, một cơn gió lạnh chợt kéo tới, Lăng Liệt lấy làm kinh hãi, vội vàng nhảy lên né. May mà hắn phản ứng cực nhanh, trước ngực vẫn bị dính một lỗ, y sam bị rách, nhưng không bị thương.

Lăng Liệt vừa sợ vừa giận, bản thân rõ ràng cùng tên lùn này không thù không oán, gã lại động sát thủ, đúng là kẻ man rợ không thể nói lý. Hắn vốn không phải người ẩn nhẫn, có người tận lực gây phiền hà, nếu như không trả đủ, quả thực có lỗi với một thân võ công này. Chỉ là đạo sĩ lùn kia một chiêu chiếm lợi thế, liền không hề ngừng tay, chiêu thức vừa độc lại vừa cay, khắp nơi không rời chỗ yếu hại của Lăng Liệt. Lăng Liệt trong tay không kiếm, không đánh đánh bừa, đành phải lấy khinh công né tránh.

Trong tửu lâu có không ít người, nghe được bên ngoài có người đánh nhau, liền kéo ra cửa xem náo nhiệt, ai cũng không dám đi ra ngoài, chỉ có đồng bạn của đạo sĩ lùn kia, ở ngoài vòng chiến nhập trận.

Hắn thấy đạo sĩ lùn đánh lâu không xong, cũng đem kiếm thêm vào vòng chiến, hình thành thế hợp công. So với đạo sĩ lùn, kiếm thuật của hắn hình như kém hơn một chút.

Lăng Liệt chờ gã tới, hai tay khê gạt, cũng không biết thế nào, hai trường kiếm liền đánh vào nhau.

Đạo sĩ lùn cả giận nói: “Người không phải giúp ta sao? Sao lại cản kiếm của ta?”

Về mặt đạo sĩ kia mê muội: “Không phải, ta rõ ràng là muốn đâm hắn. Ai u!” Trên tay trống trơn, chính là Lăng Liệt thừa dịp gã phân tâm liền đoạt bảo kiếm.

Có kiếm nơi tay, tinh thần Lăng Liệt phấn chấn, đem kiếm chiêu học được từng chiêu thi triển, uy phong từng trận, sát khí rét người, nhất thời khiến hai người luống cuống tay chân. Một xảo chiêu đâm trúng cổ tay đạo sĩ lùn, gã cả kinh kêu một tiếng, trường kiếm rơi xuống đất.

Giành được thắng lợi, Lăng Liệt cũng không ngừng tay, trường kiếm trong tay bay lên bay xuống. Mọi người đứng ngoài xem chỉ thấy ngân quang từng điểm từng điểm, sáng lên giống như bạch hồng (cầu vồng trắng), nhanh như điện, nhất thời hoa cả mắt. Đột nhiên, bạch quang tán hết, kiếm khí toàn bộ tiêu tan, trường kiếm của Lăng Liệt chổng xuống đất, khí định thần nhàn đứng đó. Lại nhìn hai gã đạo sĩ, liền xôn xao cười to.

Chỉ thấy hai người kia toàn thân y phục đều bị vết kiếm cắt rách, thành từng mảnh nhỏ dính trên người, lộ ra từng mảng da thịt. Đạo sĩ lùn kia đáng thương nhất, chỗ đùi bị hai vết, ngay cả tiết khớp cũng bị cắt, lộ ra phân nửa cái mông.

“Không được nhìn, không được cười!” Đạo sĩ lùn mặt đỏ tía tai, hai tay che mông, nhảy về phía mọi người đang vây xem kêu loạn.

Mọi người nào có để ý gã, cười càng ác liệt.

“Cười nữa, cười nữa diệt cả nhà các ngươi! Biết đạo gia là ai không? Chúng ta là Lao Sơn phái!”

Vừa nghe đến “Lao Sơn phái”, tất cả mọi người thay đổi sắc mặt, lập tức giải tán.

Lăng Liệt mặc dù sinh ra ở võ lâm thế gia, nhưng lúc rời nhà tuổi còn nhỏ, với các môn các phái biết rất ít, Lao Sơn phái càng chưa nghe nói qua. Chỉ là thấy phản ứng của mọi người, nghĩ thâm “Lao Sơn phái” này có lẽ là bá chủ nơi đây. Thâm kêu hồngбет, Vô Thương ghét nhất là hắn đi khắp nơi rước hoạ, việc này nếu như để Vô Thương biết, tai hoạ không nhỏ.

Chỉ nghe đạo sĩ lùn kia hỏi: “Xú tiểu tử, ngươi rốt cuộc là môn phái gì? Ngay cả Lao Sơn phái chúng ta cũng dám chọc! Mau mau xưng tên!”

Lăng Liệt đầu chịu nói ra tên thật, cười hì hì: “Ta là Thái Thượng lão quân môn hạ phái Tiêu Dao, có bản lĩnh tìm sư phụ ta báo thù a. Tiếp này!” Thuận tay ném trường kiếm trở về, thi triển khinh công, đi nhanh như chớp.

4. Quyển 1 - Chương 4

Mặc danh kỳ diệu đánh một trận này, cổ tà hỏa trong lòng lại tán đi phân nửa. Lúc trở lại trên núi, phương đông đã lộ ra màu trắng bạc. Lăng Liệt không dám kinh động Luyện Vô Thương, khẽ đẩy cửa ra, rón rén đi vào.

“Vô... Vô Thương?” Bị dọa kêu to một tiếng. Luyện Vô Thương sớm đã thức dậy, đang ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế chờ hắn.

“Y phục của ngươi làm sao vậy?” Chú ý tới đầu tiên chính là vạt áo trước của Lăng Liệt bị xé ra thành hai mảnh, Luyện Vô Thương không khỏi nhíu mày.

Lăng Liệt lúc này mới nhớ tới y phục của mình bị đạo sĩ lùn cắt rách. Đây chính là Vô Thương mua cho hắn, nhất thời tiếc thương không ngớt. Mặc dù hắn đã báo thù, vẫn còn nhịn không được ở trong lòng mắng thêm vài lần “Xú ngu tử” (lỗ mũi trâu thối – câu này để mắng đạo sĩ hay sao ý, trong MNCTC cũng có), “ả đồng qua” (quả dưa gang lùn).

Hắn không dám đem chuyện mình xuống núi càn quấy nói ra, nhất thời nghĩ không ra lời nói dóc hoàn hảo, đành phải nói: “Ta vừa nảy ra ngoài luyện kiếm, bị cành cây móc.”

“Thực sự?” Bị đôi mắt trong như nước của Luyện Vô Thương nhìn, Lăng Liệt một hồi chột dạ, mạnh gật gật đầu.

“Được rồi.” Luyện Vô Thương đứng dậy, nhàn nhạt nói, “Ngươi cũng lớn như vậy, làm việc cũng phải có chừng mực của mình.”

Nhìn thoáng qua y sam đã rách kia, “Rách cũng không nhiều lắm, lát nữa cõi ra, ta vá cho ngươi.”

Đây có phải tính là qua ải trót lọt? Nghe thấy tiếng cửa đóng, Lăng Liệt thở phào một cái. Vô Thương thật sự chịu tin hắn nói sao? Lăng Liệt không dám khẳng định.

Vết rách bị mũi kiếm cắt nhẵn nhụi, cùng cành cây làm rách hoàn toàn khác biệt, Vô Thương lẽ nào không hề chú ý tới? Có lẽ chú ý tới nhưng không nghĩ sâu xa? Lăng Liệt không dám cảm thấy may mắn. Trong lòng hắn luôn có loại cảm giác, rất nhiều chuyện Vô Thương chẳng phải là không biết, chỉ là không nói ra, chờ người khác tự mình lĩnh hội.

Như vậy, ý có biết tâm tư của ta đối với y không? Nghĩ tới đây, Lăng Liệt toát mồ hôi lạnh. Sẽ không, Vô Thương thanh cao, thuần khiết như vậy, sao có thể minh bạch những tâm tư nơ bẩn này?

Đã là tâm tư nơ bẩn, nên giấu tận đáy lòng, vĩnh viễn không cho nó thoát ra, không thì ngay cả bên cạnh Vô Thương cũng không thể ở lại. Nắm chặt tay, Lăng Liệt thầm hạ quyết tâm. Tục ngữ nói, giấy không bọc được lửa, lời nói dối luôn có ngày bị vạch trần, nhưng Lăng Liệt vạn lần không nghĩ tới ngày này lại đến nhanh như vậy.

“Xú tiểu tử, ngươi lăn ra đây cho đạo gia!”

Nghe giọng điệu kiêu ngạo, hơn nữa còn thêm một tiếng “đạo gia” này, khỏi cần đoán cũng biết là ai. Phản ứng đầu tiên của Lăng Liệt là muốn cầm một nắm vải vụn nhét vào mồm tên lùn này!

Bản lĩnh thật lớn, chưa tới một ngày, đã tìm tới nơi này, mình rõ ràng cái gì cũng chưa từng nói nha!

Hắn lại không biết, mấy năm gần đây hắn theo Luyện Vô Thương xuống núi đưa thuốc, người gặp qua cũng tự nhiên không ít. Tượng mạo hắn lại tuấn mỹ phi thường, gặp qua một lần liền khó có thể quên, chỉ cần ở trong thị trấn cẩn thận hỏi thăm, rất dễ điều tra ra.

Từ cửa sổ nhìn ra, bên ngoài ngoại trừ một cao một thấp hai đạo sĩ tối hôm qua kia ra, lại thêm một lão đạo sĩ. Chắc là sư phụ trưởng bối, mời tối làm chỗ dựa.

Có chỗ dựa cũng không sợ, bây giờ Lăng Liệt sợ nhất chính là bọn họ kinh động đến Luyện Vô Thương. Thế nhưng, nhìn tình hình này, muốn không kinh động cũng rất khó đi?

“Chuyện gì vậy?” Vội vội vàng vàng đi ra phòng ngoài, Luyện Vô Thương đã tới trước. “Những người này hình như là tới tìm ngươi.”

“Ta...” Lăng Liệt nhất thời nghẹn giọng, không biết nên giải thích thế nào.

Luyện Vô Thương thở dài, ôn nhu nói: “Hiện tại ngươi nên nói thật đi chứ?” Chỉ biết hài tử này lại rước lấy phiền phức, nhưng sao cũng không thể buông xuống mặc kệ hẳn được.

Trong ngực nhảy một cái, Vô Thương quả nhiên biết hẳn nói dối. Chuyện cho tới bây giờ, thật sự không cho phép Lăng Liệt giấu diếm nữa, lập tức đem chuyện tối qua từ đầu đến cuối nói rõ ngọn ngành cho Luyện Vô Thương.

Lăng Liệt nói xong, đầu cúi thấp xuống, căn bản không dám nhìn sắc mặt Luyện Vô Thương, qua hồi lâu không nghe động tĩnh, mới ngẩng đầu thăm dò.

Bên ngoài còn đang kêu ầm ĩ: “Xú tiểu tử, mau lặn ra đây! Ngươi không phải là sợ gia gia, muốn làm rùa đen rút đầu chứ?”

Lăng Liệt sao chịu được phần khích bác này? Mi tâm nhăn lại, đang định đi ra ngoài. Bỗng dưng có một bàn tay thon dài duỗi qua, giữ tay hắn.

“Vô Thương?”

“Ngươi có chịu nghe ta nói không?”

Lăng Liệt đương nhiên gật đầu.

“Tốt lắm, như thế này, ta và ngươi cùng nhau ra, không cho ngươi tự tiện nói hoặc động thủ, tất cả phải theo ánh mắt của ta mà hành sự. Ngươi có đáp ứng không?”

Có lẽ là do luôn được y chỉ dạy võ công, trong mắt Lăng Liệt, Luyện Vô Thương trầm mặt xuống tự nhiên lộ ra một cỗ uy nghiêm, hắn nào dám không đáp ứng. Vội vàng gật đầu. Ngẫm lại không đúng, lại hỏi: “Vậy nếu như bọn họ động thủ?”

Luyện Vô Thương mỉm cười: “Đứa ngốc, có ta ở đây, còn có thể nhìn ngươi bị khi dễ sao?” Mở cửa đi ra trước.

Không biết làm sao, mặt Lăng Liệt đột nhiên đỏ. Trong đầu quanh đi quẩn lại là câu kia “Có ta ở đây, còn có thể nhìn ngươi bị khi dễ sao”, chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào. Một hồi lâu mới nghĩ đến nên cùng đi ra, cước bộ vẫn còn bay bổng.

Ngoài cửa ba người sớm đã chờ đến mất kiên nhẫn, đạo sĩ lùn kia nóng tính, kêu to: “Tiểu tử này sẽ không từ cửa sau chạy trốn chứ? Sư phụ, để đệ tử xông vào xem!”

Không đợi lão đạo sĩ trả lời, xông về phía trước đang muốn đá một cước, không ngờ cửa phòng lại mở ra, một nam tử mặc nguyệt bạch y thường thân thái nhân nhã xuất hiện trước cửa.

Gã lấy làm kinh hãi, chân lại lùi về.

Ánh mắt Luyện Vô Thương đảo qua, hướng về phía lão đạo sĩ chấp tay: “Đạo trưởng.”

Lão đạo sĩ kia thấy vẻ mặt y tự nhiên, cử chỉ hữu lễ, cũng bất giác đáp lễ: “Các hạ là?”

“Xú tiểu tử, ta chính là tới tìm ngươi!” Trông thấy Lăng Liệt phía sau Luyện Vô Thương, đạo sĩ lùn lập tức nhớ lại chuyện nhục đêm qua, cừu nhân gấp lại, ngoài mặt đỏ tía tai, thì là muốn xông lên.

“Ải đồng qua, xem ra đạo bào của ngươi có không ít, nháy mắt đã đổi bộ mới.” Lăng Liệt đâu chịu tỏ ra yếu thế, cười hì hì nói.

“Lăng Liệt.” Luyện Vô Thương trầm giọng quát, Lăng Liệt ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Thanh Hư, lui ra.”

Đạo sĩ lùn Thanh Hư không dám làm trái lời sư phụ, đành phải lui về một bên, cặp mắt căm giận trừng Lăng Liệt, Lăng Liệt thì lại hướng gã làm một cái mặt quỷ.

Luyện Vô Thương chấp tay nói: “Chất nhi này của tại hạ trời sinh ngoan liệt (cổ chấp, bất hảo), nếu như sơ suất đắc tội mấy vị đạo trưởng, vạn mong rộng lòng tha thứ. Mấy vị đều là người tu đạo, hiểu thấu đạo, có lẽ sẽ không cùng trẻ con miệng còn hôi sữa chấp nhặt. Ở đây có chút bạc, để hai vị đạo trưởng mua vài bộ y vật (quần áo và đồ dùng hàng ngày), cũng thỉnh không nên hiềm khi.” Móc ra một nén bạc, nói, “Lăng Liệt, cung kính đưa cho nhị vị đi.”

“Cái gì, ta...” Lăng Liệt lấy làm kinh hãi. Nghe được Luyện Vô Thương muốn bồi thường đối phương bạc, hẳn đã vô cùng không nguyện ý, kia đều là Vô Thương khổ cực hái thuốc đổi lấy, có thể nào tùy tiện cho người ta? Hơn nữa còn muốn hẳn “cung kính” đưa, cái này càng nuốt không được.

“Đi, nói ‘Thỉnh đạo trưởng vui lòng nhận cho, tiểu tử này xin bồi tội’.”

Sắc mặt Luyện Vô Thương trầm xuống, Lăng Liệt liền không dám nói nữa. Ủy ỷ khuất khuất nhận bạc, đi tới trước mặt lão đạo, qua quýt vài một cái, như học thuộc lòng đem lời Luyện Vô Thương dạy lặp lại một lần. Ăn nói hàm hồ giống như niệm kinh, ở đâu ra nửa phần thành ý?

Sắc mặt lão đạo kia vẫn bình tĩnh, trong ánh mắt lập loè chứng tỏ lão đã có suy tính, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Không cần khách khí.” Nói xong vươn tay ra.

Lăng Liệt chỉ nghĩ lão nhận bạc, cũng không để ý, vậy mà tay lão đạo như cành trúc đột nhiên khê đảo, nhanh như chớp chế trụ cổ tay Lăng Liệt.

“A!” Lăng Liệt bị nắm, chỉ cảm thấy bàn tay kia như sắt đúc, căn bản gãy không ra, không khỏi cực kỳ hoảng sợ.

Lão đạo cười nói: “Tiểu huynh đệ chớ sợ, bản đạo chỉ là muốn hỏi ngươi, ngươi ở môn phái nào? Sư phụ ngươi là ai?”

Tình thế đột nhiên thay đổi, Luyện Vô Thương cũng lấy làm kinh hãi, nghe câu hỏi của lão đạo kia, chợt mình bạch, hoá ra lão chuyển này cũng không phải đơn giản là vì đồ đệ báo thù, nói vậy lão là từ lời kể của đồ nhi phát hiện ra manh mối, thân phận Lăng Liệt chỉ sợ đã bị lộ hoàn toàn!

Điều lo lắng nhất đã tới!

Mạnh mẽ tự trấn tĩnh: “Đạo trưởng, có chuyện gì từ từ nói, làm khó tiểu hài tử không khỏi có phần”

Lão đạo cười nói: “Vị tiểu huynh đệ này rất cơ linh, từ từ nói chỉ sợ hẳn sẽ không chịu nói.” Quay về nhìn Lăng Liệt, “Tiểu huynh đệ, ngươi còn không chịu nói sao?”

Lăng Liệt chỉ cảm thấy nội lực cuộn cuộn liên tục từ trên tay lão đạo vọt tới, ngực đau đớn không chịu nổi, mồ hôi lạnh túa ra. Nhưng vẫn cắn chặt răng, không chịu mở miệng.

Nắm chắc thắng lợi, lão đạo cũng không lo lắng, vẫn cười hì hì: “Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi nên nói cho lão đạo đi, tư vị chệch xương tay cũng không dễ chịu đâu — “

Trước mặt bóng trắng chợt loé, chưởng phong đập vào mặt, lão cả kinh hạ chưởng ngăn lại, chợt thấy trên tay trống không, Luyện Vô Thương từ lâu đã mang Lăng Liệt lui ra một trượng.

“Đứng phía sau ta.” Không có an ủi, thậm chí không có nhiều lời, nhưng Lăng Liệt lại có thể cảm nhận được sự bảo vệ sâu sắc của Luyện Vô Thương đối với hắn.

Nếu đã đi theo bên cạnh hậu nhân Hạo Thiên Môn, lão đạo kia đã sớm ngờ tới Luyện Vô Thương không phải người thường, thế nhưng vô công đối phương cao thâm như vậy, có lẽ thật ngoài dự liệu của lão, lão thậm chí nhìn không ra nội tình gì! Lập tức hít một hơi thật dài, đan chưởng thi lễ: “Vô lượng thọ phật, bản đạo Lao Sơn Thần Tê Tử, xin hỏi tôn giá (tiếng xưng hô tôn trọng người đối diện) cao tính đại danh?”

Luyện Vô Thương nhàn nhạt cười: “Sơn dã thôn nhân (người cục mịch, thô lỗ), đạo trưởng không cần quan tâm. Ngược lại tiểu diệt đắc tội đạo trưởng, mong rằng đạo trưởng đại nhân đại lượng, không nên truy cứu. Hài tử này, trở về tại hạ nhất định hảo hảo dạy bảo.”

Chính là cùng một câu nói, lần này nói ra phân lượng lại khác biệt rất lớn. Thần Tê Tử liếc Luyện Vô Thương, lại nhìn Lăng Liệt, mặc dù rất muốn đem tiểu tử này mang về, thế nhưng bản lĩnh không bằng người, ánh mắt chợt loé lên, cười nói: “Tiểu hài tử càn quấy, vốn cũng không tính là gì, nếu hấn đã chịu nhận sai, thì quên đi. Thanh Hư, Lăng Hư, chúng ta xuống núi.”

Thanh Hư kia không hiểu tình thế, la lên: “Sư phụ, lẽ nào lại tiện nghi cho tiểu tử này?”

Mặt Thần Tê Tử trầm xuống, quát: “Chính ngươi học nghệ không tinh, đã đánh mất mặt mũi sư môn, còn nói cái gì!” Đạo bào vung lên, thẳng xuống núi. Lăng Hư theo sát phía sau.

Thanh Hư thấy thế, cũng đành phải theo xuống.

Lăng Liệt vỗ tay cười nói: “Ba vị tạm biệt, thứ cho không tiễn xa được. Đường núi hiểm trở, cẩn thận té ngã nha!”

Thanh Hư cảm phần giờ nắm đấm, cũng không ngờ lại không nhìn rõ đường núi, quả nhiên ngã một cái. Lăng Liệt cười đến đau cả ruột: “Vô Thương, ngươi xem...”

Thoáng nhìn thấy Luyện Vô Thương mặt trầm như nước, lặng lẽ trở về phòng.

“Vô Thương?”

Bằng trực giác, Lăng Liệt biết Luyện Vô Thương tức giận.

Luyện Vô Thương thở dài: “Ngươi dọn dẹp một chút rồi xuống núi đi thôi.”

Lăng Liệt cả kinh, này không phải chuyện đùa, chua chát nói: “Vì sao phải đuổi ta đi? Bởi vì ta gây hoạ? Ta đảm bảo quyết không tái phạm, không được sao?”

Luyện Vô Thương khoát khoát tay, ngăn hấn tiếp tục nói: “Ngươi còn nhớ kỹ lần đầu ta mang ngươi xuống núi đã nhắc nhở qua, nghìn vạn lần không được thể hiện võ công trước mặt người khác?”

Lăng Liệt gằn người, nhớ tới là có chuyện như vậy, vội la lên: “Ta sau này sẽ không.”

“Muộn rồi, muộn rồi.” Luyện Vô Thương than nhẹ, “Ngươi có biết mấy người kia vừa nãy vì sao mà đến?”

Còn không phải là vì trả thù mình sao? Thế nhưng Lăng Liệt biết, nếu Luyện Vô Thương đã hỏi như vậy, thì nhất định có nguyên nhân khác.

“Thần Tê Tử kia truy hỏi tới cùng võ công của ngươi, ngươi nói là vì cái gì?”

Lăng Liệt cả kinh: “Lẽ nào lão nhìn ra ta là người của Hạo Thiên Môn? Chẳng lẽ... lão chính là cừu gia diệt môn của ta?”

“Không phải.” Luyện Vô Thương rất nhanh bác bỏ, “Lao Sơn phái mặc dù hung hăng, trên giang hồ chỉ được xem là loại nhị lưu, cũng không có gan ra chủ ý đánh Hạo Thiên Môn. Cái bọn họ muốn chính là kho báu!”

“Kho báu?”

“Hạo Thiên Môn trước đây phú khả địch quốc (giàu có như 1 nước), võ công lại có một không hai trong thiên hạ, trên giang hồ có ai không mơ tưởng đến? Mà kho báu này ở đâu, tất nhiên là phải tìm trên người thiếu chủ Hạo Thiên Môn ngươi.” Theo tuổi tác Lăng Liệt, cùng võ công không khó suy ra thân phận của hấn.

Lăng Liệt chợt nhớ tới mẫu thân trước khi chết khẽ nằm sấp bên tai mình nói qua, trong lòng nhảy một cái, trầm mặc không nói.

Luyện Vô Thương lại nói: “Đây chỉ là nhóm thứ nhất, tin tức rất nhanh sẽ truyền ra, rất nhanh sẽ có nhiều người tới đây tìm chuyện. Trong những người này vừa có bằng hữu của Hạo Thiên Môn, cũng có địch nhân,

người càng nhiều thì càng dễ nảy ra chủ ý đục nước béo cò. Trên núi này sẽ náo nhiệt, cho nên người không thể không đi.” Cuộc sống yên bình e rằng phải kết thúc.

“Vậy còn người?”

“Ta?” Ánh mắt Luyện Vô Thương chậm rãi đảo qua phòng, khoé miệng nổi lên một tia cười khở: “Ở nơi này lâu, ta không nỡ đi.” Mười mấy năm ẩn cư, khiến y đối với thế gian phồn hoa dưới chân núi có nỗi sợ hãi không tên, nghĩ đến lòng người thâm hiểm, thà rằng chết già trên núi.

Lăng Liệt vội la lên: “Vậy bọn họ tới thì sao?”

“Bọn họ muốn tìm chính là người, người không ở nữa, đương nhiên sẽ không làm khó ta.”

Lăng Liệt mặc dù chưa rõ việc đời, nhưng cũng minh bạch sự tình không đơn giản như vậy, sững sốt nửa buổi, nói: “Người không đi, ta cũng không đi!” Xoay người trốn vào trong phòng.

Nếu không thể bồi bên người Vô Thương, ở nơi nào có gì khác nhau? Buồn bực ngã trên giường, qua hồi lâu, bên tai truyền đến tiếng đập cửa: “Lăng Liệt...”

Lăng Liệt trở mình ngồi dậy: “Không cần phải nói, ta biết người là nghĩ cho ta. Nhưng Vô Thương, ta đi thì ai tới bồi người chứ?”

Luyện Vô Thương ngẩn ra, nơi nào đó trong lòng dường như xúc động, hồi lâu mới nói: “Ta không cần người bồi.”

“Không, ta biết, người cần.” Hắn biết, Vô Thương thực ra cũng không thích tịch mịch, có lẽ y không giỏi biểu đạt, nhưng một người dễ dàng đối với người khác nỗ lực thân thiết và bảo vệ, sao là bản tính lạnh lùng chứ?

Ánh mắt Lăng Liệt trong veo nhìn về phía Luyện Vô Thương, trên mặt có quan tâm, kính yêu, ngưỡng mộ, quyến luyến, còn có từng sợi thâm tình khó có thể dùng lời diễn tả, giống như nước suối róc rách lặng lẽ chảy vào tâm Luyện Vô Thương, chậm rãi, chậm rãi, có chỗ nào đó bắt đầu tan ra.

“Được, ta và người cùng nhau đi.”

Lăng Liệt đại hỉ, lập tức thu thập quần áo, đồ dùng. Sắc trời đã tối, để phòng có biến, Luyện Vô Thương vẫn quyết định thừa dịp đêm tối xuống núi. Ra cửa, nghĩ đến kiếp này e rằng không còn có thể quay về nữa, hai người đều kim lòng không được quay đầu nhìn lại.

Hồi lâu, Luyện Vô Thương kéo tay Lăng Liệt: “Đi thôi.”

Không có trăng, bầu trời âm u, như muốn mưa. Hai người cất bước đi vào rừng cây, đột nhiên, Luyện Vô Thương toàn thân căng thẳng, cất cao giọng nói: “Bằng hữu trên đường kia, thỉnh hiện thân đi!”

Trong rừng truyền đến một tiếng cười to: “Quả nhiên là cao thủ, hảo nhĩ lực.”

Bốn người xuất hiện xếp thành chữ khai (), chậm rãi từ trong rừng đi ra. Nga quan (mũ cao), hạc sừng (áo choàng), đều là trang phục của đạo gia, tướng mạo khác nhau, tuổi tác lại xấp xỉ. Trong đó có một người quen cũ.

“Thần Tê đạo trưởng, đây là ý gì?”

Thần Tê Tử cười lạnh: “Minh nhân diện tiền bất thuyết ám thoại (người sáng mắt trước mặt ko nói tiếng lóng ~ đã hiểu thì đừng giả vờ ko biết), mục đích chúng ta đến mọi người trong lòng đều biết, đem tiểu tử này lưu lại, các hạ muốn đi đâu thì tùy ý!”

Luyện Vô Thương thở dài: “Xem ra trận chiến này tránh không được.” Bàn tay khê đảo, trường kiếm xuất vỏ.

Mấy tên đạo nhân liếc nhau một cái, phân bốn góc đứng. Thần Tê Tử nói: “Đây là tuyệt kỹ chấn sơn của Lao Sơn chúng ta ‘Tứ tượng trận’, người nếu hối hận còn kịp.”

Luyện Vô Thương không đáp, quay đầu nhìn Lăng Liệt: “Đợi lát nữa người thủ phía ngoài, không được vào trong.”

“Không, ta và ngươi cùng lên!”

Luyện Vô Thương nhủ mảy: “Ngươi không nghe ta nói sao?”

“Ta...” Lăng Liệt làm sao không biết võ công của mình, so với người ta kém quá xa, đòi tham gia chỉ sợ liên lụy Vô Thương? Nhưng để hấn mắt thấy Vô Thương vì mình liều mạng, hấn lại một chút cũng không giúp được, tư vị kia khó chịu không gì sánh được.

Đáng giận, vì sao mỗi lần đều phải trốn phía sau Vô Thương, để y bảo vệ mình? Vì sao mình chỉ có thân thể so với Vô Thương cao hơn, bản lĩnh lại kém xa như vậy? Không, một ngày nào đó, hấn muốn trở nên cực mạnh, trở thành chỗ dựa của Vô Thương!

Hấn trong đầu miên man suy nghĩ, mắt lại không chớp nhìn thẳng phía trước — bên kia đã khai chiến.

Mấy đạo nhân cũng không nói khoác, “Tứ tượng trận” này quả nhiên lợi hại. Nếu luận về đơn đả độc đấu (1 vs 1 ý), võ công của Luyện Vô Thương phải cao hơn bốn người rất nhiều, thế nhưng dựng thành trận pháp, y lại tấn công hồi lâu cũng chưa hạ được, còn liên tiếp vài lần gặp hiểm chiêu.

Dần dần, khí lực Luyện Vô Thương dường như suy kiệt, thân pháp không linh hoạt bằng lúc trước, kiếm chiêu cũng chậm đi rất nhiều. Một lão đạo nhân tung kiếm đâm vào chính giữa bả vai Luyện Vô Thương!

“Vô Thương!”

Lăng Liệt kêu lên sợ hãi. Cùng lúc đó, bạch quang hiện lên, một đạo quang như tia chớp đánh thẳng xuống, trước mắt mọi người đều hoa lên, tiếp đó có tiếng hét thảm truyền đến, có tiếng bảo kiếm “leng keng” rơi xuống. Một lão đạo nhân té trên mặt đất, ba người còn lại đều nhảy về phía sau.

“Hạo Thiên kiếm pháp! Chính là kiếm pháp y dùng!” Đạo nhân bị thương kia chợt kêu lên.

Mấy đạo nhân khác vừa nghe, đều là vừa sợ vừa nghĩ:

“Hạo Thiên kiếm pháp? Kia không phải là tuyệt kĩ của Hạo Thiên Môn sao?”

“Hạo Thiên Môn không phải đều chết hết rồi sao?”

Cả đám khiếp sợ nhìn Luyện Vô Thương, bất giác lui về phía sau.

“Vô Thương, ngươi không sao chứ?” Lăng Liệt nhảy đến trước người Luyện Vô Thương, thấy trên vai trái y máu vẫn còn rõ xuống, không chút nghĩ ngợi xé rách vạt áo băng bó cho y.

“Vô Thương? Ngươi gọi y Vô Thương?” Thần Tê Tử tựa như bừng tỉnh đại ngộ kêu lên, “Y là Luyện Vô Thương! Hạo Thiên Môn khí đồ (đồ đệ bị vứt bỏ, trục xuất) Luyện Vô Thương!” Vài người nhìn Luyện Vô Thương, ánh mắt vô cùng kỳ quái.

Lăng Liệt cả giận nói: “Không cho phép các ngươi nói bậy!”

Sắc mặt Luyện Vô Thương tái nhợt, đánh nhau thời gian dài làm tiêu hao nguyên khí của y, lúc này lại vì một câu nói của đối phương mà tâm thần đại loạn, hàn ý đang từng giọt từng giọt ngưng tụ lại trong lòng, hàn độc chỉ sợ là muốn phát tác đi.

Trong lòng một trận sợ hãi, biết y là khí đồ của Hạo Thiên Môn, vậy, cũng sẽ biết đoạn chuyện cũ kia đi. Nắm lấy tay Lăng Liệt: “Chúng ta đi.”

Lăng Liệt cảm thấy tay Luyện Vô Thương không ngừng run rẩy, đầu ngón tay lại lạnh ngắt, nhin không được hỏi: “Sao vậy? Ngươi biết bọn họ?”

“Hừ hừ, chúng ta nào có phúc khí quen biết Luyện đại hiệp? Mười mấy năm trước, khi Luyện đại hiệp nổi tiếng giang hồ, chúng ta vẫn còn là vô danh tiểu tốt.” Trong lời nói tuyệt không có ca tụng, chỉ có chán ghét, xem thường và vui sướng khi thấy kẻ khác gặp nạn.

Lăng Liệt càng thêm giật mình, khi đó tuổi Vô Thương chỉ sợ còn nhỏ hơn mình, thế mà lại làm ra đại sự kinh thiên động địa? Bất giác hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Tia chớp chợt hiện lên giữa bầu trời, chiếu ra sắc mặt Luyện Vô Thương càng thêm thê lương. “Đi thôi.” Giọng điệu kia, gần như là đang cầu xin.

Lăng Liệt trong lòng mềm nhũn, nếu Vô Thương không muốn nói, mình cần gì phải tận lực buộc y? “Chúng ta đi.”

Thần Tê Tử đầu chịu thả bọn họ đi? “Tiểu tử, ngươi nhất định là nhi tử của Lăng Vô Lỗi đi? Thảo nào y chịu thu lưu (thu nhận và giúp đỡ) ngươi.”

Lăng Liệt không quan tâm, chỉ đỡ Luyện Vô Thương đi trước.

“Hắc hắc, câu dẫn lão cha không được, câu dẫn con hắc cũng không sai, tạm thời an ủi tương tư thôi.”

Lăng Liệt quay đầu lại: “Ngươi nói cái gì?”

“Hừ hừ, mười mấy năm trước, Hạo Thiên Môn xảy ra một chuyện đáng ghê tởm kinh thiên động địa...”

Luyện Vô Thương thuyêt chung không nói câu nào, lúc này đột nhiên quay kiểm đâm Thần Tê Tử. Một kiếm này vừa tàn nhẫn lại vừa mau lẹ, nếu không phải lão sớm đã đề phòng, thì suýt nữa đã trúng chiêu. Mấy tên đạo nhân khác thấy thế, vội vàng xông về phía trước cứu hộ đồng môn.

Lăng Liệt nhớ tới Luyện Vô Thương bị thương, cũng rút kiếm tham gia chiến đoàn.

Thần Tê Tử hít một hơi, lại nói: “Chuyện đáng ghê tởm đó là, Hạo Thiên Môn có một đệ tử... bản thân thân là nam tử, lại không biết liêm sỉ đi câu dẫn đồng môn sư huynh, kết quả bị sư phụ y phát hiện... trực xuất khỏi sư môn. Chuyện này vô cùng âm ỉ, thiên hạ đều biết, Hạo Thiên Môn cũng bởi vậy mất hết thể diện, trở thành trò cười trên giang hồ...”

Lăng Liệt càng nghe tâm càng lạnh, run rẩy hỏi: “Sư huynh y là ai?”

“Không được nói!” Luyện Vô Thương vội kêu lên, mỗi tắc lòng đều đại loạn, vai trái lại chịu thêm một kiếm.

Thần Tê Tử cười dữ tợn, đắc ý nhìn tuyệt vọng thê lương trong mắt Luyện Vô Thương, Lăng Liệt thất hồn lạc phách, chậm rãi phun ra ba chữ:

“Lăng, Vô, Cữu!” “Đoàng” một tiếng, một tia sét đánh trên đỉnh đầu.

Không biết từ lúc nào, mưa rơi xuống. Lúc đầu là vài hạt như hạt đậu, rất nhanh liền biến thành mưa tầm tã. Xuyên qua màn mưa rả rích, chân dung mỗi người đều trở nên mơ hồ.

Luyện Vô Thương im lặng đứng trong mưa, không dám nhìn Lăng Liệt.

Vết thương chưa lành cả đời không muốn chạm đến nhất, bị vạch trần một cách tàn khốc trước mặt — người y không muốn hấn biết nhất! Bị vạch trần — trước mặt một tiểu bối, một hài tử mình dạy dỗ nên người, yêu như con cháu! Trước mặt nhi tử của “huynh ấy”!

Tình hà dĩ kham! (làm sao có thể chịu được loại đả kích này)

Nếu lúc này núi lở đất nứt, y nhất định sẽ không chút do dự quăng mình vào thạch lưu, đem bản thân mai táng! Cũng chưa từng hối hận về sự tồn tại của mình như vậy, cho dù là mười tám năm trước, trong tiếng mắng hèn mọn của mọi người bị trục xuất khỏi sư môn cũng chưa từng!

Một thanh trường kiếm như độc xà vô thanh vô tức tiếp cận sau lưng, đau đớn kéo tới, bản năng của người tập võ khiến Luyện Vô Thương hơi dịch đi, tránh một kiếm trí mạng này.

Sau đó xoay người lại, đâm mạnh!

Chỉ còn bị phần hạ thủ sẽ không lưu tình, kẻ đánh lén mất mạng ngã xuống.

Cảm giác đau đớn khiến thần chí thanh tỉnh, hiện tại không phải lúc tự thương hại hối tiếc, còn có cường địch trước mặt, còn có người cần y bảo hộ!

“Lăng Liệt!”

Đôi mắt tìm kiếm, thấy tình cảnh khiến y lấy làm kinh hãi — Lăng Liệt si ngốc đứng đó, một đôi tay đang muốn chụp lên người hấn!

Không được!

“Roạt” một tiếng, chưởng phong nặng nề đánh trên lưng, lực phủ ngũ tạng cũng theo đó quay cuồng, Luyện Vô Thương nhện xuống vị ngọt nảy lên cổ họng, một tay bảo vệ Lăng Liệt về mặt mê man, một tay đánh ra một chưởng, trúng đầu đối phương.

Một hành động giết chết hai người, Thần Tê Tử và lão đạo nhân còn lại kia đều cả kinh, bọn chúng tuyệt đối không ngờ, Luyện Vô Thương bị thương nặng như vậy, cư nhiên còn có sức lực đả thương người!

Đầu có chút ngây ngất, cơ thể nặng nề giống như không phải của mình, nhưng Luyện Vô Thương không dám để mình ngã xuống, y biết, với tình trạng Lăng Liệt hiện tại, chỉ mặc cho người xâm phạm!

“Lăng Liệt, ngươi thanh tỉnh chút, hiện tại không phải lúc nghĩ ngợi lung tung! Lăng Liệt!”

Tiếng sấm đùng đoàng, một tiếng lại một tiếng, đỉnh tai nhức óc. Lăng Liệt lại hận lỗi tai mình không bị chấn động đến mức điếc đi, để hần cả đời cũng không biết sự thực khủng khiếp này.

Khuôn mặt Luyện Vô Thương lo lắng trước mắt mờ đi mờ đi, vốn là khuôn mặt quen thuộc không thể quen thuộc hơn, lúc này đặc biệt xa lạ.

Người trước mắt thật là Vô Thương sao? Là Vô Thương trong cảm nhận của mình luôn cô đơn, thanh khiết, đậm bạc, thiện lương, khiến mình kính trọng ái mộ sao?

Lăng Liệt mở miệng: “Lão nói đều là thật?”

Luyện Vô Thương ngẩn ra, trên mặt hiện lên xấu hổ, nhục nhã, đau đớn, chậm rãi cúi đầu.

Trong ngực một trận thất lại, Lăng Liệt nhìn không được hết lớn: “Ta hỏi ngươi có phải là thật không!”

Không được cúi đầu, nhìn vào mắt ta! Không được trầm mặc im lặng, nói cho ta biết tất cả đều không phải là thật, nói cho ta biết bọn họ bịa đặt!

Nói đi chứ!

“Là... thật.” Luyện Vô Thương nhắm mắt lại, cảm thấy tâm cũng bị nước mưa này thấm vào.

Trầm mặc!

Xung quanh chỉ có tiếng mưa rơi rả rích, bóng người trong mưa vẫn không nhúc nhích, giống như một pho tượng đá.

“Lăng Liệt, ngươi hãy nghe ta nói, trước tiên không cần lo những việc này, hiện...”

“Không!!!!!!!”

Kêu to một tiếng cắt đứt lời Luyện Vô Thương, Lăng Liệt đột nhiên nhảy dựng lên, một phen đẩy y ra, che mặt lao về hướng phía dưới chân núi!

“Lăng Liệt!!!” Vốn định đuổi theo, thế nhưng một trận thiên toàn địa chuyển khiến Luyện Vô Thương suýt nữa đứng thẳng cũng không được, lấy kiếm chống thân thể, không ngừng thở dốc.

Lăng Liệt, quay lại! Nguy hiểm!

Thần Tê Tử đang trốn ở xa chợt hướng về phía đồng bạn liếc mắt một cái, hai người song song bay lên, một người đánh về phía Luyện Vô Thương, còn Thần Tê Tử thì hướng phía Lăng Liệt rời đi đuổi theo.

Tiếng gió thổi qua tai, Luyện Vô Thương lập tức cảnh giác, con mắt nửa nhắm thành hình linh trợn to: không được, tuyệt đối không thể để lão đuổi theo Lăng Liệt!

Liền lảng một cái, tránh đòn tấn công của đối phương, trường kiếm từ góc độ không có khả năng nhất bề cong cắm qua, đâm thẳng từ phổi đến lưng.

Đạo nhân kia co giật vài cái, chớp mắt đã chết. Mà một kiếm này cũng tiêu hao hơn nửa khí lực của Luyện Vô Thương, động động chuôi kiếm, lại không có khí lực rút bảo kiếm ra.

Quay đầu nhìn, Thần Tê Tử đã cách một trượng, căn bản không cách nào đuổi theo.

Tình thế cấp bách, Luyện Vô Thương bắt lấy trường kiếm của đạo sĩ đã chết, dùng hết khí lực còn lại ném

Trường kiếm như tên rời dây cung băng qua màn mưa, đâm vào giữa lưng Thần Tê Tử, mang theo lão bay về phía trước cả trường, lúc này mới ầm ầm rơi xuống đất. Thần Tê Tử ngay cả giấy giụa cũng không có, liền không nhúc nhích ngã chết trong bùn.

— Lão đạo nhân giáo hoạt này cuối cùng hại người không được ngược lại còn hại mình.

Kết thúc.

Gánh nặng trong lòng được giải khai, Luyện Vô Thương không thể kìm được, phun ra một búng máu, lắc lư mấy cái, chậm rãi ngã xuống mặt đất. Cảm giác nước mưa đập vào trên mặt khiến Luyện Vô Thương khôi phục một ít thần chí. Mệt mờ mở mắt ra, nhất thời không biết mình đang ở nơi nào.

Đây là đâu? Lãng Liệt đâu? Vì sao thân thể khó chịu như vậy, đau đến lợi hại?

Ánh mắt tán loạn chạm đến thi thể nằm ngang giữa thảm cỏ, cả người ngây ra giống như bị sét đánh trúng! Nghĩ muốn đứng dậy!

Vốn tưởng rằng cả đời này từ lúc đó sẽ trôi qua yên ả, dữ thế vô tranh, sống quãng đời còn lại ở nơi thâm sơn, nhưng chớp mắt, phong vân đột biến, chuyện cũ sớm nên quên sạch một lần nữa bị nhắc tới. Mười mấy năm, kỳ thực tất cả cũng không thay đổi, trong mắt người đời mình vẫn như xưa là Luyện Vô Thương thanh danh lang tạ (tiếng xấu) kia! Luyện Vô Thương... không biết nhục nhã!

Không cần tìm Lãng Liệt, vì hắn sẽ không trở về. Quên không được kinh ngạc và phẫn nộ trong mắt hải tử kia, chuyện như vậy, đừng nói là hắn, cho dù bất luận là ai cũng khó chấp nhận đi?

Không nên trách hắn, hắn vẫn còn là một hải tử. Nhưng lại nhịn không được muốn hỏi ông trời, vì sao phải treo cột mình như vậy? Rõ ràng đã cái gì cũng không cầu rồi!

Lạnh quá! Kim lòng không được rung mình một cái. Không chỉ có da thịt bị hàn ý thấm vào, ngay cả đáy lòng cũng lạnh, hàn độc lại muốn phát tác sao?

Cắn răng chống đỡ đứng dậy, chỉ cảm thấy hai chân dường như không phải của mình, yếu ớt không chút sức lực. Thân trên mới rời khỏi mặt đất, đã lão đảo lại té ngã.

Hàn ý càng ngày càng nặng, không được, ở chỗ này nhất định sẽ chết vì lạnh!

Bò dậy, lão đảo đi vài bước, rất nhanh lại té ngã. Lại đứng lên, lại té ngã.

Quần áo bị nước mưa thấm đẫm, lại lặn lộn giữa bùn, đã trở nên dơ bẩn không chịu nổi, không còn trắng tinh như lúc trước nữa.

Gia viên (vườn nhà) ngay ở phía trước, nơi bình thường chỉ cần đi vài bước là có thể đến, lúc này lại xa xôi như vậy. Thế nhưng ý chí muốn sống vẫn như cũ giúp đỡ y, không ngừng đi về phía trước —

Một thước, hai thước; một trượng, hai trượng... Nhanh!

Khó khăn đẩy cửa ra, lại bị bậc cửa thấp bé làm lộn nhào, nặng nề ngã vào tảng đá trên mặt đất, thân thể cuộn thành một đoàn, không ngừng run rẩy, cũng không bò dậy nữa.

Lạnh quá, tứ chi đều đông cứng... có nơi nào ấm áp, để ta dựa vào không?

“Sư đệ, đừng đứng ngoài gió đêm, sẽ bị lạnh.”

Trên mặt nam tử tràn đầy quan tâm săn sóc, ấm áp nhưng gió thág ba.

“Như vậy đi, hai người chúng ta xích lại gần một chút, sẽ không cảm thấy lạnh.”

Thân thể nam tử rất ấm, cách lớp y phục cũng có thể cảm thấy hơi ấm nhẹ nhàng, khiến người ta ấm áp thoải mái.

“Đệ nếu thích, cho đệ dựa vào cả đời có sao đâu?”

Lời nói của nam tử ôn nhu như vậy, tâm từ đó cũng bị vây hãm...

“Tin đại hỉ, đại sư huynh và Vô Song sư tỷ muốn thành thân!”

“Làm rể quý của sư phụ, phen này chủ vị sớm muộn cũng là của đại sư huynh!”

“Trai tài gái sắc, duyên trời tác hợp...”

...

“Sư phụ, tất cả đều là Vô Thương sư đệ một phía tình nguyện, đệ tử không hề cảm kích...”

Là Vô Thương sư đệ một phía tình nguyện, đệ tử không hề cảm kích...

Đệ tử không hề cảm kích...

Lạnh quá, tâm cũng muốn đông cứng.

Bóng tối vô hạn nhào tới, cứ như vậy tiếp tục bị vây hãm... U u mê mê cũng không biết đã bao lâu, nửa canh giờ? Một canh giờ? Hoặc là rất lâu. Kỳ hàn (khí lạnh hiem thấy) từ từ thối lui, thế nhưng thân thể vẫn cứng lạnh như cũ.

Có cái gì đó đụng vào thân thể, hơi ấm kia hấp dẫn khiến y kìm lòng không được tựa vào, rơi vào một cái ôm ấm áp. Thân thể được một đôi tay ôm lấy, bàn tay rất lớn, lồng ngực rắn chắc, còn có thân thể ấm áp kia, trong trí nhớ, chỉ từ trên mình một người cảm nhận qua.

Là huynh ấy sao? Ân, sẽ không là huynh ấy, nhất định là lại nằm mơ rồi, tình cảm ấm áp như vậy chỉ gặp trong mộng, mà mộng như thế này, cũng đã rất lâu chưa gặp. Không muốn để mộng tỉnh lại, thậm chí buông lỏng để bản thân huyền tưởng một hồi, lại hy vọng một hồi, cảm thụ ấm áp khó có được kia.

Đôi tay ôm lấy mình kia, lắc lư lắc lư, sau đó cơ thể được đặt lên giường.

Không, đừng đi, ta lạnh lắm! Cảm giác chút hơi ấm kia sắp rời đi, hoảng loạn muốn giữ lại, thế nhưng tựa như tảng đá bị chìm xuống, nặng nề không cách nào giờ lên.

Cũng may bàn tay kia vẫn chưa thực sự rời đi, lại đặt lên trán y.

“Người sốt.”

Vậy sao? Thảo nào rõ ràng hàn độc đã phát tác xong, vẫn còn lạnh như vậy.

“Ta giúp người cởi y phục ướt, thuận tiện xử lý vết thương.”

Y phục bị nước mưa làm ướt nhẹp dính sát trên người, thật khó chịu vô cùng, vì vậy ngoan ngoãn gạt đầu, tùy ý đối phương giải khai thắt lưng.

Da thịt xích loã để lộ ngoài không khí, càng cảm thấy lạnh. Cánh tay trái được nâng lên, thảo được mát lạnh được bôi lên, sau đó quần băng. Bàn tay to lớn kia chạm đến chỗ nào, đều khiến cho bất giác run rẩy.

Đột nhiên, đầu ngón tay kia lơ đãng lướt qua trước ngực, mang theo một cảm giác khác thường, nhịn không được khẽ rên rĩ...

“A...”

Bàn tay kia chấn động, dừng lại động tác.

Sao vậy? Đang mờ mịt khó hiểu, bàn tay kia đột nhiên mò vào trong ngực, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Không... Đừng...” Mặc dù ý thức mơ hồ, vẫn biết thế này không ổn, dịch dịch thân thể muốn tránh, ai ngờ lại bị gắt gao giữ lại, không thể động đậy. Sau đó, một thứ gì đó ấm mềm ướt át dán lên, nhóm lên càng nhiều ngọn lửa.

Giật mình sợ hãi, đó là... môi!

“Không được... sư huynh... không được...”

Cái gì? Y gọi ai? Thiếu niên chìm đắm trong tình dục không thể thoát ra được đột nhiên ngẩng đầu, khó tin nhìn chăm chú khuôn mặt ửng hồng trước mắt, bộ dạng quyến rũ vô hạn, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên kinh ngạc, khiếp sợ, không tin... Đủ loại tâm tình cuối cùng là phần nộ!

“Lăng Liệt?” Gắng sức mở mắt ra, Luyện Vô Thương không khỏi kinh hô. Trong lòng vui vẻ: “Người đã trở về.”

Mặt Lăng Liệt âm trầm, không nói gì. Thuận theo ánh mắt hắn nhìn, Luyện Vô Thương giờ mới phát hiện mình y sam xộc xệch, trên lồng ngực trắng nõn còn có mấy điểm đỏ nhàn nhạt.

Đầu “ong” một tiếng nổ tung. Y không phải thiếu niên ngây thơ, ý tứ điểm đỏ kia y biết rõ. Như vậy, vừa này cũng không phải nằm mơ, tất cả đều là sự thực!

Cảm giác vô cùng nhục nhã khiến Luyện Vô Thương đỏ bừng mặt, hoảng loạn vươn tay che người lại, khó tin kêu lên: “Lăng Liệt, ngươi làm gì vậy?”

Lăng Liệt bình tĩnh nhìn y, ánh mắt thay đổi mấy lần, cười lạnh nói: “Ta đang làm gì? Ngươi không phải rất rõ sao? Ngươi cũng không phải chưa làm qua, còn giả bộ cái gì?”

Tâm chợt bị bóp nghẹt. Lăng Liệt quay lại cũng không phải bởi vì nghĩ thông suốt, mà là đến — khởi binh vẫn tội!

Thấy y cúi đầu không nói, Lăng Liệt càng tức giận, lớn tiếng: “Đúng nha, khắp thiên hạ đều biết Luyện Vô Thương ngươi là ai, là loại người gì, chỉ có ta tiểu tử ngốc này bị lừa gạt. Ngốc nghếch tin người, đem người coi như người thanh cao nhất, cho rằng ngươi có bao nhiêu khoan dung độ lượng, sẵn lòng không tính toán thu lưu ta. Ngươi bức tử nương ta, ta còn ngốc nghếch biện hộ cho ngươi...”

Nói đến đây, trong mắt giống như phun ra lửa, Lăng Liệt bước lên một bước, chỉ vào mặt Luyện Vô Thương, nói: “Người kỳ thực chính là cố tình bức tử bà! Bởi vì ngươi hận bà, đố kị với bà, oán bà đoạt đi cha ta! Ngươi kẻ độc ác này, trách không được cha ta không thêm để ý ngươi, bởi vì ông đã sớm nhìn thấy lòng dạ răn rết của ngươi!”

“Câm miệng!” Luyện Vô Thương không thể nhịn được nữa, cắt đứt lời tố cáo của hắn. Thế nhưng tiếng rống này lại động đến nội thương, khiến y ho khan dữ dội, ho một hồi mới ngừng lại.

Trên khuôn mặt lạnh tanh của Lăng Liệt hiện ra chút thân thiết, vài lần muốn tới đỡ lấy y, rốt cuộc vẫn nhìn xuống không bước lên.

Luyện Vô Thương thở hổn hển: “Mặc kệ ngươi nghĩ như thế nào, ta không có cố ý bức nàng đi tìm cái chết, cũng không biết nàng sẽ nhảy xuống vực, quả thực, ta đối với nàng có oán, nhưng loại chuyện dè tiện này ta làm không được!”

“Ngươi làm không được?” Tất cả đều đã bị vạch trần, ánh mắt y vì sao còn có thể trong veo như vậy? Y muốn giả vờ tới khi nào? Tức giận như sóng trào hoàn toàn vây lấy Lăng Liệt, hắn chỉ cảm thấy bản thân bị lừa dối, bị nam tử diện mạo như thánh nhân này lừa gạt! Mà người gây cho hắn đả kích trầm trọng như vậy, gần như phá vỡ toàn bộ thế giới của hắn này, lại còn muốn bày ra khuôn mặt vô tội! “Ngươi ngay cả giường nam nhân cũng bỏ lên, còn có cái gì không làm được?”

Phụ thân hắn sùng bái lại là người như vậy! Vô Thương hắn tín nhiệm lại là người như vậy! Trái tim non nớt còn chưa có chuẩn bị phải chịu đựng quá nhiều, liền mất đi mất đi điểm tựa. Cái gì là thật? Cái gì là giả? Hồn loạn, xáo trộn. Có một cỗ huyết khí nhảy loạn trong lồng ngực hoành trùng trực tràng (ngang đá thẳng đánh), tìm không được chỗ phát tiết, khiến hắn có thể nào không nổi điên, làm sao không điên cuồng?

Cho nên lúc thấy vẻ mặt Luyện Vô Thương bị đâm thương, đau lòng áy náy chỉ là chợt loé qua, còn khoái cảm trả thù lại rất nhiều, dường như thương tổn Luyện Vô Thương, là có thể khiến cho trái tim không ngừng điên cuồng của mình đổi lấy chút cân bằng.

“Ta lớn lên giống ông ấy sao? Ngươi thu lưu ta là vì nguyên nhân này sao? Ha ha, ‘câu dẫn không được lão cha, liền đi câu dẫn con của hắn, tạm thời an ủi tương tư’, nói chính xác là hình ảnh. Lúc ngươi nhìn ta, trong lòng nhớ tới chính là ai?”

Cúi người xuống, kề sát người trên giường, bắt chập y đẩy tránh, Lăng Liệt nheo mắt lại, nguy hiểm mở miệng: “Ngươi thật ti tiện!”

Luyện Vô Thương chấn động toàn thân, sắc mặt trắng bệch, đột nhiên giơ tay lên, cầm hận tát Lăng Liệt một cái: “Người không phải tiểu hài tử, có thể bình tĩnh chút không? Ngồi xuống nghe ta nói rõ ràng?”

“Nói cái gì?” Lăng Liệt xoa xoa bên má bị đánh đau nhưng, nở nụ cười, “Nói cái gì cũng chưa từng phát sinh, là những người đó vu cáo hãm hại người? Nói nường ta không phải vì người mà chết, là bị gió cuốn xuống núi? Bình tĩnh, ta hiện tại rất bình tĩnh, cho tới bây giờ chưa từng bình tĩnh như thế, cũng chưa từng thấy rõ người như vậy!”

Cầm lấy ngọc tiêu đặt đầu giường, khẽ nói: “Ta thật khờ, trước đây thấy bên trên khắc một chữ ‘Cữu’, cư nhiên cũng không biết đó là cha ta. Ta làm gãy nó, nhìn người thương tâm như vậy, trong lòng vẫn luôn nhớ. Sau này cùng người lên núi hái thuốc, dầm mưa dãi nắng, chịu khổ cực chưa từng chịu qua, bởi vì ta muốn mua một cái giống như đúc hồng người vui vẻ. Người thì sao, nhất định lên cười ta khờ đi?”

Ta vì người làm nhiều như vậy, người trong lòng lại nhớ kẻ khác. Lúc người thổi tiêu cho ta, biểu tình ôn nhu như vậy, người khi đó lại đang nghĩ cái gì? Người từng nghĩ tới ta sao? Chỉ có ta như đứa ngốc tự mình đa tình!

Mà thôi, mà thôi, thứ này lưu lại để làm gì? Hai tay dùng sức bẻ, một tiếng giòn tan vang lên, ngọc tiêu gãy làm hai đoạn, bị ném tại nệm giường.

Luyện Vô Thương lấy làm kinh hãi: “Lăng Liệt, người làm gì vậy?” Giấy giữa đứng dậy, đem đoạn tiêu nhặt lên, hai tay nhịn không được khẽ run rẩy.

“Cần gì phải lộ ra biểu tình như vậy, người cần bản không phải không quan tâm sao?” Người đã không quan tâm ta, cần gì phải làm ra dáng vẻ này? Khiến ta chết tâm không phải rất tốt sao?

Về mặt y điền đậm đáng yêu như vậy, đôi môi tái nhợt cũng mê người như vậy, Lăng Liệt chột lao tới, hung hăng chiếm lấy hai phiến môi kia.

Vô Thương, vì sao phải đối với ta như vậy, ta chịu không nổi, ta chịu không nổi! Người biết không?

Luyện Vô Thương cả kinh ngây người. Lăng Liệt, hài tử một tay y nuôi lớn, đang làm cái gì? Thực sự hận y như vậy? Nhất định dùng loại thủ đoạn này vũ nhục y? Y cho rằng, cho dù chưa từng để Lăng Liệt gọi mình một tiếng sư phụ, nhưng bọn họ ít nhất cũng có tình cảm thầy trò. Lăng Liệt, hẳn có thể nào như vậy?

Tâm thoáng chốc lạnh giá, con người, có một số việc không thể làm sai, không thì cả đời đừng mong thay đổi, vĩnh viễn cũng không thể ngóc đầu dậy. Ngay cả hài tử khổ tâm nuôi lớn cũng phải nhớ mình, miễn cưỡng sống có ý tứ gì?

Nghĩ tới đây, Luyện Vô Thương xuất toàn bộ khí lực đẩy Lăng Liệt ra, xoay người rút chuỷ thủ giấu ở đầu giường, tay vung lên, lưu quang xẹt qua, chuỷ thủ cắm thẳng ở mép giường.

Lăng Liệt biến sắc, thối lui một bước: “Người muốn làm gì?”

Liên tiếp những động tác mạnh khiến Luyện Vô Thương một hồi khó thở, thật vất vả mới hít thở được. Y chậm rãi đứng thẳng dậy, điềm nhiên nói: “Người đã hận ta như vậy, thì giết ta đi.”

5. Quyển 1 - Chương 5

Lăng Liệt nhỏ chuỷ thủ lên, thấy chỗ lưỡi dao hiện ra hàn quang, hai bên quang hoa như kính, chiếu ra khuôn mặt mình — trên mặt mặt mờ, tâm cũng một hồi mặt mờ.

Sự tình sao lại phát triển đến nông nổi này? Chẳng lẽ ta thực sự muốn giết y? Giết Vô Thương? Nhìn về phía Luyện Vô Thương, thấy y nhắm chặt hai mắt, thần sắc cực kỳ kiên quyết.

Chuỷ thủ chậm rãi đưa về phía trước, tay không khỏi run rẩy.

Có một thanh âm trầm thấp nói: giết y tất cả sẽ kết thúc, thù của mẫu thân có thể báo, người cũng có thể được giải thoát.

Giết y, sẽ không thấy phiền não sợ hãi nữa.

Giết y, sẽ không phải giãy giụa thống khổ nữa.

Giết y!

Nhưng trên đời này nếu mất y, hoa nở đẹp hơn nữa có ích gì? Gió đêm ôn nhu hơn nữa có ích gì?

Nếu không có y, sống còn có ý nghĩa gì?

Chuyển thủ chậm rãi đưa về phía trước, trong tích tắc chạm tới cổ đối phương, đột nhiên lệch hướng, “phập” một tiếng găm trên song cửa. Lăng Liệt hét to một tiếng, xoay người nhằm phía ngoài cửa. Thân thể không cẩn thận đập vào khung cửa, lảo đảo lui lại mấy bước, lập tức lảo đảo chạy đi.

Lăng Liệt...

Nhìn phía hắc tiêu thất, Luyện Vô Thương biết, lúc này Lăng Liệt sẽ không quay lại nữa. Trong lòng thoáng chốc trống rỗng, giống như mất đi nơi dựa vào. Cánh tay và thất lưng cũng không cách nào chống đỡ trọng lượng cơ thể, từ từ trượt chân.

Mệt mỏi quá, cái gì cũng không nguyện làm, cái gì cũng không nguyện nghĩ, nhắm mắt lại, cuối cùng cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ, cũng không biết qua bao lâu, trong đầu tựa như đèn kéo quân hiện lên rất nhiều tình cảnh: lúc vừa vào sư môn; lúc mọi người cùng nhau luyện công; lúc cùng đại sư huynh tuần tra ban đêm; lúc lẻ loi một mình đi tới núi này; lúc Tây Môn Vô Song chết; lúc Lăng Liệt tặng ngọc tiêu... còn có, lúc hắc bễ gãy ngọc tiêu...

Rất nhiều rất nhiều tình cảnh thay nhau biến đổi trong đầu, không có tình tiết đầy đủ, ngắt quãng, lại chân thực như vậy, giống như vươn tay là có thể chạm vào. Khi thì vui vẻ, lúc lại đau khổ, khi thì ấm áp, lúc lại kinh hãi. Thân thể cũng là lạnh một hồi nóng một hồi, run rẩy, giãy giụa, nhưng thể nào cũng không thoát được ác mộng vô biên vô tận này.

Lại một lần nữa tỉnh lại, là bị mấy tiếng chim hót gọi dậy. Không biết từ lúc nào, đã trời quang mây tạnh, xanh thăm thẳm. Trên người hơi cảm thấy ẩm ướt dính dính, có lẽ là ra mồ hôi một đêm, cơn sốt ngược lại đã lui. Thân thể cũng thấy thoải mái hơn, khôi phục chút khí lực.

Yên lặng vận công điều tức, khi chân khí đi đến ngực, hơi hơi đau đớn, phun ra một ngụm máu, tứ chi liền xụi lơ. Âm thầm lắc đầu, xem ra thương thế này không đủ mười ngày nửa tháng thì khó có thể khỏi được. Nếu như Lăng Liệt ở đây, còn giúp mình chữa thương, hiện tại... Mà thôi, người cũng đi, nghĩ làm gì chứ?

Công lực thất tán, nhĩ mục (nghe và nhìn) vẫn nhạy bén như xưa, chợt nghe xa xa ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun.

Lăng Liệt đã về!

Trong lòng đầu tiên là vui vẻ, lập tức liền sợ hãi cả kinh. Kìa rõ ràng là tiếng bước chân của hai người, lén lút lút lút, Lăng Liệt tuyệt đối sẽ không như vậy. Nếu không phải Lăng Liệt, vậy... chính là địch nhân rồi.

Chỉ nghe một thanh âm nói: “Người xem cửa này mở toang, giống như không có người, sẽ không phải là trốn đi rồi chứ.”

Thanh âm này có chút quen tai, chính là thanh âm của tiểu đạo sĩ Thanh Hư hôm qua theo Thần Tê Tử lên núi.

“Bọn chúng nếu như trốn đi, vậy sư phụ và các sư thúc đi đâu? Chúng ta dọc đường lên núi, cũng không thấy bọn họ.” Là tên tiểu đạo sĩ Lăng Hư.

Thanh Hư nói: “Như vậy đi, ta đi vào nhìn một cái xem có người hay không, người ra xung quanh nhìn xem có dấu vết gì không.”

Gay rồi, bọn chúng muốn vào! Luyện Vô Thương giãy giụa đứng dậy, nhưng dù gấp đến mức đầu đầy mồ hôi, thân thể vẫn xụi lơ không thể động dậy. Y biết, Thanh Hư rất nhanh sẽ tìm tới đây, tiểu đạo sĩ này võ công tuy rằng thấp kém, nhưng với tình hình mình hiện tại, cũng chỉ đành mặc cho người xâm phạm. Sư trưởng bọn họ đều là bị mình giết chết, một khi rơi vào tay đối phương, chắc chắn sẽ phải chịu nhục.

Làm sao bây giờ? Liếc mắt một cái, thấy thanh chuỷ thủ kia vẫn còn cắm trên song cửa. Thôi được, thà làm ngọc vỡ, còn hơn ngồi lành!

Cắn chặt răng, nhào người một cái, vận lực nhỏ chuỷ thủ xuống, giấu ở trước người. Dùng sức quá lớn, hé miệng, lại phun ra một ngụm máu!

Cùng lúc đó, Thanh Hư cũng tiến vào!

Gã hiển nhiên không ngờ tới còn có người bên trong, sững sốt một lúc, ý thức được đó là Luyện Vô Thương, người mà ngay cả sư phụ cũng phải kiêng kỵ vài phần, nhất thời đứng ngốc tại chỗ, không thể động dậy.

“Thanh, Thanh Hư, không ổn rồi, sư phụ và mấy vị sư thúc đều, đều bị giết!” Lăng Hư vẻ mặt hết hoảng chạy vào, thấy Thanh Hư ngây ngốc đứng đó, hần không rõ lý do, sốt ruột kêu lên, “Người còn không đi theo ta! Còn đứng ngốc ở đó nhìn cái gì?”

Mặc dù nói như vậy, vẫn nhịn không được nhìn theo ánh mắt Thanh Hư, vừa nhìn, liền sợ đến hồn phi phách lạc.

“Hong hét!” Thanh Hư quát to một tiếng, quay đầu bỏ chạy, Lăng Hư kia đầu óc chậm một chút, nhìn thấy đồng bạn chạy, cũng chạy theo.

Hai người lao đảo chạy đến cửa, Thanh Hư đột nhiên dừng lại: “Chờ chút.”

Lăng Hư đã sớm bị làm cho hồ đồ: “Sao vậy?”

Thanh Hư liếc mắt nhìn vào phía trong: “Y... y không đuổi theo.”

Lăng Hư tức giận lườm gã một cái: “Người còn mong y ngay cả chúng ta cũng giết phải không?”

Lắc đầu, lá gan Thanh Hư hình như lại lớn thêm một tí, cứ nhiên quay lại vài bước, chung quy vẫn là không dám vào nhà: “Người để ý không, sắc mặt y không bình thường, hình như là bị thương.”

“Hình như... là sao?”

Thanh Hư cười gian xảo: “Y không chỉ bị thương, hơn nữa còn bị thương rất nặng, bằng không có thể nào mặc kệ hai người chúng ta ra ra vào vào? Ta vừa nãy nhìn xung quanh, xú tiểu tử kia hình như cũng không ở đây, quá nửa là xuống núi tìm y (tìm đại phu hoặc tìm được để chữa thương) cho y rồi.”

Lăng Hư một lòng thăm nghĩ chạy thoát thân: “Vậy rất tốt, chúng ta tranh thủ chuồn đi.”

“Đồ vô dụng!” Thanh Hư hung hăng cho hần một chưởng vào sau ót: “Sư phụ sư thúc bị giết, cũng không được cứ vậy coi như xong. Đi theo ta!”

Hai người lại rón ra rón rén quay lại, đứng ở cửa phòng, thò đầu nhìn vào phía trong.

Chỉ thấy Luyện Vô Thương đang ngồi xếp bằng trên giường, dường như biết bọn chúng quay lại, nhàn nhạt nói: “Các người chính là muốn báo thù cho sư phụ?”

Lăng Hư sớm bị bốn cỗ thi thể trong rừng cây dọa mất mật, lúc này thấy không ổn, chân cũng mềm nhũn, nghĩ thầm: “Xong rồi, y đang đợi chúng ta tự chui đầu vào rọ mả.” Xoay người muốn chạy, lại bị Thanh Hư kéo về.

Thanh Hư cười lạnh: “Người còn giả bộ cái gì? Bên ngoài cửa mở, có người xông vào người cũng không quản, ta thấy chỉ sợ là bị thương không nhẹ, động dậy không được đi?”

Luyện Vô Thương không đáp, nói to: “Lăng Liệt, người chỉ đến phía sau múc nước, sao lại lâu như vậy?”

Lăng Hư vừa nghe, càn hồn phi phách tán: “Tiểu tử kia chưa đi, chúng ta cũng không phải đối thủ của hần!”

Thanh Hư cũng thâm kinh hãi: “Lẽ nào tiểu tặc kia còn đang ở đây, chỉ là ta không trông thấy? Rơi vào tay tiểu tặc này cũng khó mà rời đi được, không bằng ‘tẩu vi thượng sách’.”

Lén dịch chân về phía sau, liếc mắt một cái thấy trên mặt Luyện Vô Thương tựa hồ thở ra một hơi, trong lòng khẽ động, ha ha cười to: “Tiểu tử kia ở đâu? Người tốt nhất gọi hắn ra đây, đạo gia đang muốn giáo huấn hắn.” Quả nhiên, Luyện Vô Thương biến sắc.

Hai người nếu như bàn về tuổi tác, đương nhiên là Luyện Vô Thương lớn, nhưng nói đến từng trải giang hồ và những mảnh khoé thủ đoạn người lữ ta gạt, Luyện Vô Thương ở lâu tại nơi thâm sơn sâu cốc có thể là đối thủ của Thanh Hư? Cộng thêm y lại không giỏi giả bộ, thử một lần liền lộ chân tướng.

Lăng Hư hãy còn nhìn không ra, gấp đến mức kéo tay áo Thanh Hư: “Người điên rồi phải không, tiểu tử kia tới, chẳng không biến chúng ta thành món điểm tâm à!”

Thanh Hư cho gã một cái tát: “Gấp cái gì? Người xem y gọi nửa ngày, tiểu tử kia có động tĩnh gì không? Bất quá là phô trương thanh thế mà thôi. Hắc hắc, xem ra, thương thế của y không nhẹ.”

Lăng Hư lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nhưng suy cho cùng vẫn còn sợ hãi, trốn phía sau Thanh Hư.

Luyện Vô Thương lạnh lùng nói: “Ta cho dù bị thương, đối phó với hai người các ngươi vẫn dư sức, có muốn đến thử hay không?”

Thanh Hư không biết nông sâu, nào dám tùy tiện đi thử? Gã đối với võ công của Luyện Vô Thương vẫn còn cực kỳ kiêng kỵ, nghĩ thầm lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, chó rơi xuống nước cắn người cũng đau. Nhưng cứ như vậy rời đi, trong lòng thực cảm thấy đáng tiếc.

Gã mưu ma chước quỷ rất nhiều, ánh mắt loé lên, dĩ nhiên đã có tính toán. Cười nói: “Tốt lắm, ta tới.” Đưa tay cầm lấy một tách trà trên bàn, vận lực ném qua.

Phát ném này không có bất luận cái gì khéo léo cả, chỉ cần khẽ tránh là tránh được, trong đầu Luyện Vô Thương mặc dù nghĩ như vậy, nhưng thân thể hoàn toàn không nghe sai bảo, đem hết khí lực toàn thân, cũng không thể dịch chuyển nửa phân.

“Cốp” một tiếng, tách trà đập vào giữa cái trán, nước trà bên trong bắn ra, hoà cùng máu, che khuất nửa khuôn mặt Luyện Vô Thương. Y một trận hoa mắt choáng váng, cúi người xuống, không ngừng thở dốc.

Ngay cả bản thân Thanh Hư cũng không ngờ tới cư nhiên có thể ném trúng, ngẩn người, rồi ha ha cười to: “Không ngờ người cũng có ngày rơi vào tay ta!”

“Không được tới đây!” Hàn quang loé lên, một thanh chuỷ thủ đặt ngang trước ngực, Luyện Vô Thương ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn gã.

Thanh Hư đầu tiên là ngẩn người ra, lập tức nở nụ cười. “Người động cũng không động được, sao còn có thể đả thương người? Nghỉ ngơi một chút đi.”

Luyện Vô Thương điềm nhiên nói: “Cho dù không giết được các ngươi, chí ít cũng có một người ta nhất định có thể giết được.”

“Ai?”

Chuỷ thủ hướng vào phía trong, nhắm ngay ngực: “Chính ta.”

Thanh Hư lại ngẩn ra: “Người dùng tính mạng chính người để uy hiếp chúng ta? Hoang đường, đừng quên chúng ta muốn chính là mạng của người!”

“Vậy sao?” Luyện Vô Thương khẽ cười, “Những sự phụ sự thúc kia của người, nửa đêm lên núi, là vì sao, lẽ nào bọn họ không nói với người?”

Thanh Hư trong lòng rung mình, nhớ tới tối qua nghe lén mấy vị trưởng bối nói chuyện, mơ hồ hình như có cái gì “Hạo Thiên Môn”, “kho báu” các loại...

“Người biết cái gì, nói mau!”

Luyện Vô Thương chậm rãi dựng thẳng người dậy, điều tức một lúc, mới chậm rãi nói: “Hạo Thiên Môn trước đây được gọi là vô lâm đệ nhất gia... Không chỉ có võ công kiệt xuất giang hồ, trong truyền thuyết càng phú khả địch quốc (giàu ngang 1 nước)... Tuy là hiện tại người của Hạo Thiên Môn đã không còn, thế nhưng báu vật cũng không phải sẽ theo người chết mà biến mất... Người chẳng lẽ không muốn nhìn thấy?” Một đoạn nói y phen mấy lần mới nói hết, quả thực là vô cùng yếu ớt.

“Người biết ở đâu sao?” Thanh Hư tâm động, buột miệng hỏi, lập tức nghĩ: người này và xú tiểu tử kia đều là người sống sót của Hạo Thiên Môn, đương nhiên biết, không thì sư phụ sao lại cực kỳ hoảng hốt mời các vị sư thúc đến làm khó bọn họ? Chính mình lúc trước vẫn cảm thấy kỳ quái, đáng tiếc mấy lão già rất kín miệng, thế nào cũng không chịu tiết lộ ý tứ. Hắc hắc, bây giờ thì sao? Không phải đều thành xác chết rồi sao, để lại một món hời cho mình nhặt?

Nghĩ đến Luyện Vô Thương kia một thân võ công kinh người đều là từ Hạo Thiên Môn, mình nếu có thể học được bí kíp, tìm một chỗ không người tu luyện, sau này nhất định có thể nổi danh trên giang hồ, so với làm một tên vô danh tiểu tốt nho nhỏ trên Lao Sơn thì nở mày nở mặt hơn nghìn vạn lần. Huống chi còn có châu báu tiêu xài không hết đang chờ mình dùng. Gã trời sinh lạnh lùng bội bạc, bị món lời dụ dỗ, sớm đã đem sự cừ (thù của thầy) vứt lên chín tầng mây.

Quay đầu nhìn Lăng Hư, thấy hắn cũng là vẻ mặt thiết tha. Hai người tâm ý giống nhau, đều gật đầu.

Tính tình Thanh Hư cẩn thận, lại hỏi: “Xú tiểu tử kia đâu?” Không thấy Lăng Liệt, gã thuý chung lo lắng.

Trên mặt Luyện Vô Thương hiện lên một tia buồn bã: “Hắn đi rồi. Các người nếu muốn kho báu, ta liền có thể mang các người đi, muốn hắn làm gì?”

“Đương nhiên là sợ tiểu tử kia tới cứu người.”

“Hắn... sẽ không quay lại.” Trong lòng đau xót, năm năm ở chung, để bắt quả là một câu người xa lạ.

Thanh Hư vẫn lo lắng, nghĩ thầm xú tiểu tử kia nếu như quay lại thật rất tệ. Gã biết Luyện Vô Thương đem cái lợi này ra dụ, chính là để từ từ nghĩ cách thoát thân, có ý muốn giết y, nhưng bí kíp kho báu kia quả thực đầy cám dỗ, khiến kẻ khác khó mà cự tuyệt, cho dù nguy hiểm mấy cũng đáng giá. Mắt thấy Luyện Vô Thương bị thương rất nặng, nếu không có người tương trợ, trong vòng một tháng nhất định khó có thể khỏi hẳn, đem trái tim vứt sang một bên, chạy theo phú quý, cho dù nguy hiểm mấy cũng được.

Lập tức thả lỏng, mỉm cười: “Vẫn còn phải thỉnh người dẫn đường.”

Mặt trời chói chang nhô lên cao. Lúc này đã gần đến hoàng hôn, mà mặt trời vẫn giống như một bạo quân không chịu thoái vị, kêu gào, điên cuồng ngược đãi chúng sinh dưới chân nó. Trên con đường không hề có bóng mát, khom người xuống, dường như có thể ngửi thấy được mùi đất bị đốt cháy khét.

Thời tiết như vậy quả thực không thích hợp để đi ra ngoài, cho nên người đi trên đường cũng lác đác.

Cách bên đường bốn năm trượng, có một quán trà nho nhỏ, dựng bằng gỗ, hết sức mộc mạc. Lúc này không có khách nhân, chủ quán kia an vị trên một cái ghế gỗ, tay cầm một phiến quạt hương bồ, một bên buồn chán nhìn đường vắng vẻ, một bên ra sức quạt.

Đột nhiên, một chiếc xe ngựa đập vào tầm mắt ông. Xe ngựa này đi rất nhanh, mang theo một đồng bụi mù, nháy mắt đã đi tới trước mặt. Người đánh xe ghì dây cương, con ngựa kia dừng lại ven đường.

Chủ quán lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm không đủ khí lực, cũng không dám kéo ngựa như vậy. Nhịn không được quan sát người đánh xe, vừa nhìn, lại càng thấy kỳ lạ. Cứ tưởng rằng nhất định là một tráng hán cao lớn thô kệch, không ngờ vóc người so với ông còn gầy hơn, trên người mặc một cái áo vải thô lam sắc ở đâu cũng có thể thấy, trên đầu đội cái mũ sùm sụp, che đi khuôn mặt.

Chỉ nghe hắn xoay người lại nói: “Sư ca, nơi này có một quán trà, chúng ta ăn vài thứ rồi đi.”

Bên trong truyền đến một thanh âm sắc nhọn: “Cũng tốt, người mua rồi mang lên xe.” Trong tiếng nói, xen lẫn vài tiếng ho yếu ớt.

Chủ quán cảm thấy hơi kỳ lạ, nghĩ thầm người trong xe thế mà lại bị bệnh? Nhưng thanh âm nói ra rõ ràng mười phần khỏe mạnh. Ông mặc dù hiếu kỳ, nhưng biết đối phương không muốn để lộ thân phận, cũng

không dám quá phận dò hỏi. Mắt thấy người đánh xe nhảy xuống, vội vàng đến chào hỏi.

Người đánh xe bảo ông đổ đầy túi nước, mua một ít lương khô, do dự một chút, lại gọi một chén trà nóng, vén màn, bước lên xe.

Bên trong xe bọc kín không kẽ hở, vừa lên, khí nóng ẩm ướt liền phả tới trước mặt, khiến người muốn ngất. Trên xe, hai bên trái phải mỗi bên có một nam tử, nam tử bên trái vừa lùn vừa đen, ngồi xếp bằng, không chớp mắt nhìn chăm chăm người đối diện gã. Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt gã, gã cũng không lau. Người đánh xe tiến vào, gã cũng không thèm nhìn tí nào.

Nam tử còn lại thì rất yếu ớt, vô lực cuộn mình trong góc. Sắc mặt tái nhợt, đôi lông mày xinh đẹp nhăn lại, dường như đang chịu đựng đau đớn khôn cùng. Trên trán có một vết thương nổi bật. Vết thương chưa lành, xem ra là sắp thành sẹo, nhưng cũng không bằng bó xử lý. Trên tay y nắm một thanh chuỷ thủ, mặt dù con mắt nửa nhắm, nhưng xung quanh có biến động nhỏ nào, sẽ nắm chặt chuỷ thủ, rõ ràng là đang đề phòng.

Người đánh xe đem hai cái màn thầu đặt vào tay người lùn kia, lại cầm một cái màn thầu đưa cho nam nhân đối diện, bị người lùn ngăn lại. Người lùn kia đem màn thầu bẻ thành hai phần một lớn một nhỏ, đem phần nhỏ ném qua: “Đón lấy.”

Mặt người đánh xe có vẻ không đành lòng: “Thanh Hư, như vậy không tốt lắm đâu? Y đã một ngày không ăn gì rồi.”

Người lùn kia tròng mắt, khó chịu nói: “Có cái gì không tốt? Không đói chết y là được. Lẽ nào chờ y khôi phục khí lực, rồi đối phó chúng ta sao? Lãng Hư, người từ khi nào trở nên hảo tâm như vậy?”

Hai người này chính là Thanh Hư, Lãng Hư. Bọn chúng bị Luyện Vô Thương nói làm cho tâm động, sự cừu không báo, Lao Sơn cũng không về, đi thẳng đến chỗ kho báu.

— Luyện Vô Thương nói rằng, đã là kho báu của Hạo Thiên Môn, đương nhiên phải ở gần Hạo Thiên Môn, hai người nghĩ thấy có lý, đều tin.

Bọn chúng vẫn còn sợ Lãng Liệt giữa đường đuổi theo, muốn một cái xe ngựa, do Lãng Hư tự mình đánh xe. Để che mắt người đời, hai người đều ăn mặc như người bình thường. Ngày đêm đi gấp, bất chấp thời tiết nóng nực, đường đi vất vả.

Trong đó khổ nhất chính là Luyện Vô Thương, y trọng thương chưa lành, lại đi đường xóc nảy, thể lực đương nhiên tiêu hao rất nhiều, thương thế có chiều hướng nặng thêm. Huống chi có Thanh Hư ở bên nhìn chăm chăm, chuỷ thủ phòng thân, một khắc cũng không dám thả lỏng. Y biết, chỉ cần y hơi buông lỏng, Thanh Hư sẽ nhân cơ hội nhào đến chế trụ y, đến lúc đó thực sự chỉ có thể mặc cho người xâm phạm.

Cho nên, thương thế càng thêm nặng, tinh thần cũng không được tốt, vẫn thủy chung đề phòng. Mỗi khi buồn ngủ, đều dùng chuỷ thủ khê rạch trên đùi một cái, một ngày qua đi, lại thêm vài vết thương.

Đây là một hồi so sức chịu đựng đầy gian khổ, chỉ cần y có thể kiên trì không ngã xuống, thì sẽ có ngày xuất hiện hy vọng.

Nhưng mà, hy vọng này lại xa vời như vậy.

Nắm trong tay nửa cái màn thầu, nói là nửa, quả thật là nói quá, kỳ thực là nhỏ đến đáng thương. Luyện Vô Thương đã cả ngày không ăn gì, đối phương không để cho y ăn, y cũng ăn không vào. Bên trong dạ dày phiên giang đảo hải khó chịu vô cùng, mùi trong xe ngột ngạt gần như khiến y muốn nôn mửa, ăn cũng trở thành nhiệm vụ khó khăn hạng nhất.

Nhưng y lại nhất định phải ép bản thân ăn, bởi vì không ăn đồng nghĩa với mất đi sức lực, đồng nghĩa với chết. Ăn hiện tại chỉ là nhu cầu cần thiết để sống.

Nhọc nhằn đem màn thầu nuốt xuống, nhưng cổ họng khô khốc lại khiến động tác này có vẻ cực kỳ khó khăn. Cũng như vậy, y đã một ngày không uống nước.

Trong mắt Thanh Hư, võ công của Luyện Vô Thương thực sự rất đáng sợ. Cho nên quyết không thể lưu cho y bất kỳ cơ hội phản kích nào, tất cả sinh hoạt thiết yếu đều giảm xuống mức thấp nhất, chỉ cần để y

còn có thể nói được, chỉ ra nơi chôn kho báu là được.

Miễn cưỡng nuốt xuống vài cái, cổ họng hơi ngứa, ho khò khè. Ngẩng đầu lên, một chén nước trà đang để trước mặt.

Lăng Hư nói: “Uống đi.”

Luyện Vô Thương ngần ra. Chỉ nghe Thanh Hư lạnh lùng nói: “Người đối với y thực sự là không tệ, còn có nước trà.”

Lăng Hư đáp: “Nếu không cho y uống nước, y thật sự sẽ chết. Người cũng không hy vọng vậy mà.”

Một chén trà nóng lúc này đối với Luyện Vô Thương mà nói không khác gì quỳnh tương cam lộ (rượu ngon, nước ngọt), uống xong toàn thân đều thấy thoải mái, cho dù đối phương là địch nhân, y vẫn nhìn không được nói một tiếng “Đa tạ.”

Thanh Hư liếc Luyện Vô Thương một cái, lại nhìn Lăng Hư, hừ một tiếng: “Không còn sớm, lên đường thôi.” Dọc đường dài gió dầm sương, cộng thêm Thanh Hư tận lực gây khó khăn, thực sự là khổ cực vô cùng, Luyện Vô Thương cư nhiên có thể tiếp tục chống đỡ.

Đến chạng vạng ngày thứ ba, ba người đã tới ngoài thành Tín Châu, đi thêm một đoạn không xa nữa, chính là chỗ đi chỉ Hạo Thiên Môn. Sắc trời đã không còn sớm, Thanh Hư quyết định tạm thời ngủ lại, ngày mai đi nốt.

Đêm đó ba người nghỉ lại trong một ngôi miếu cổ bỏ hoang, xuống xe ngựa, Luyện Vô Thương suýt nữa lao ngã xuống, hai chân phù phiếm, căn bản chống đỡ không được sức nặng của cơ thể. Ổn định lại thân thể, trước mắt lại là trời đất quay cuồng. Y gắt gao nắm lấy bắp đùi, tự nói với mình: không thể té xỉu, không thể té xỉu.

Một cánh tay từ bên cạnh chìa ra, nâng tay y, quay đầu nhìn lên, chính là Lăng Hư. “Ta đỡ người đi.”

Thấy vẻ mặt hần thành thực, Luyện Vô Thương gật đầu. Nghĩ thầm người này mặc dù cũng không coi là người tốt, nhưng suy cho cùng cũng có chút nhân tính.

Thanh Hư ở một bên thấy thế, chỉ hắc hắc cười lạnh, cũng không thêm nhìn.

Vừa vào cửa, Luyện Vô Thương liền tìm một góc dựa vào, để giảm bớt việc tiêu hao thể lực.

Y không ngừng âm thầm vận công, nhưng chân khí trong cơ thể tựa như ngựa hoang thoát cương, làm sao cũng không cách nào ngưng tụ lại. Hiện tại loại tình huống này, cho dù là bước đi cũng vô cùng khó khăn, huống chi là chạy trốn từ tay hai gã nam tử trẻ trung?

Thở dài trong lòng, ngày mai sẽ đến nơi, đến lúc đó, trừ khi xuất hiện kỳ tích, không thì bản thân khó thoát khỏi độc thủ. Kỳ thực, sinh diệc hà hoan, tử diệc hà cự (sống có gì vui, chết có gì sợ), chỉ là chưa đến giây phút cuối cùng, thì vẫn tồn tại một tia hy vọng, không muốn xem thường vứt bỏ. Bằng không, từ mười mấy năm trước y đã xuống hoàng tuyền rồi.

Buổi tối kỳ thực không khó khăn lắm, hai ngày trước Luyện Vô Thương dù sao vẫn đề phòng đối phương thừa lúc mình ngủ say gây khó dễ, hiện tại hoàn toàn không cần. Mỗi ngày nửa cái màn thầu, một chén nước, khiến y luôn luôn cảm thấy bụng sôi òng ọc, muốn ngủ cũng khó.

Nửa đêm, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, chợt nghe chỗ Thanh Hư Lăng Hư ngủ đối diện truyền đến tiếng lộp cộp rất nhỏ, trong lòng rung mình, nắm chặt chuỷ thủ.

Quả nhiên, một bóng đen hướng phía bên này sờ sờ, đang muốn đợi đối phương tới gần thì bất ngờ đâm một dao, lại nghe hần khê kêu: “Đừng động thủ, là ta.”

Luyện Vô Thương ngẩn người, nhận ra là tiếng Lăng Hư: “Làm gì vậy?”

“Đi theo ta.”

“Đi đâu?” Bị hành động kỳ quái của hần làm cho khó hiểu, Luyện Vô Thương nhìn không được hỏi.

“Thừa dịp sư ca ta đang ngủ, chúng ta ly khai.” Không phân trần nhiều, nâng Luyện Vô Thương dậy rồi đi.

Luyện Vô Thương lúc đầu còn lo lắng Thanh Hư sẽ đột nhiên tỉnh dậy, lại nghe Lăng Hư nói bên tai: “Ta thả chút cây cỏ an thần vào trong thức ăn, có điều được lực rất nhẹ, chúng ta vẫn phải cẩn thận hành sự, đừng để gã giết mình tỉnh giấc.”

Hai người rón rén đi ra bên ngoài, dắt ngựa đi vài bước, quay đầu nhìn trong miếu không hề có động tĩnh gì, Lăng Hư lúc này mới đỡ Luyện Vô Thương lên xe ngựa, thúc ngựa phi nước đại. Đi một lúc, xác định Thanh Hư tạm thời đuổi không kịp, mới ngừng lại.

Luyện Vô Thương trong lòng nghi hoặc: “Người... vì sao phải cứu ta?”

Lăng Hư thở dài: “Sư huynh này của ta trời sinh âm hiểm, ác độc, tuyệt đối không có cái gì gọi là tình cảm. Hiện tại còn dùng đến ta, đương nhiên còn tốt đối với ta, chờ gã tìm được kho báu, mạng ta nào có thể giữ? Đương nhiên phải sớm tính toán. Về phần người, coi như là tích chút công đức đi. Chỉ sợ gã phát hiện, truy đuổi, ta không phải là đối thủ của gã. Chúng ta vẫn nên tìm một chỗ tránh đi là hơn.”

Nhìn xung quanh một chút, đột nhiên “a” một tiếng; “Người xem, kia không phải trang viên của Hạo Thiên Môn sao? Không bằng chúng ta đi vào đó đi.”

Luyện Vô Thương lắc đầu nói: “Như vậy không ổn. Thanh Hư đang muốn đi đến đây, chẳng phải sẽ bị bắt sao? Nhìn sắc trời, cổng thành cũng sắp mở, không bằng vào thành tạm lánh, hơn nữa không dễ bị tìm thấy.”

Lăng Hư rõ ràng không nghĩ tới ý sẽ nói như vậy, ngẩn ra, cười nói: “Chủ ý này cũng tốt, chỉ là lộ phí đều trong tay Thanh Hư, chúng ta không một xu dính túi, vào trong thành sợ không chỗ dung thân. Không bằng như vậy, người không phải biết kho báu của Hạo Thiên Môn sao, chúng ta có thể lấy ra một chút để dùng.”

Lúc đầu Luyện Vô Thương nghe gã nói nhất định phải đi Hạo Thiên Môn, chỉ cảm thấy không thích hợp, nghe đến câu cuối cùng, trong lòng khẽ động, liếc hần một cái, nói: “Kho báu không ở trong Hạo Thiên Môn, đi cũng vô dụng.”

“Vậy kho báu ở đâu?” Buột miệng thốt ra một câu, nói xong, Lăng Hư mới phát giác giọng điệu mình quá vội vã, mà ánh mắt Luyện Vô Thương nhìn hần cũng có chút kỳ quái, lúng túng nói: “Thôi được, nếu đã như vậy, chúng ta vào thành rồi nghĩ biện pháp.”

Lúc này trong lòng Luyện Vô Thương đã sáng như gương, Lăng Hư cứu mình cũng không phải xuất phát từ hảo tâm, mà là vì muốn độc chiếm kho báu. Hần biết nếu như tận lực bức bách, mình tất nhiên không chịu nói ra chỗ chôn kho báu, vì vậy mới dùng chiêu này, vừa có thể thoát khỏi tay Thanh Hư, vừa có thể gạt được tín nhiệm của mình, có thể nói một công đôi việc. Mà lúc trước hần chiếu cố mình, đều là thủ đoạn để giành được tín nhiệm.

Ai, lòng người hiểm ác, ý nghĩ khiến người không rét mà run. Nếu không phải hần quá ham kho báu, lộ chân tướng, mình chỉ sợ đến chết vẫn nghĩ hần là người tốt, thật sự là cực kỳ ngu ngốc!

Lăng Hư thấy sắc mặt Luyện Vô Thương biến đổi thất thường, trong lòng biết gian kế không thành, trong mắt liền lộ ra hung quang: “Không sai, ta cũng vì kho báu mà thôi, thức thời thì nói ra đi!”

Luyện Vô Thương nhắm mắt không nói.

Về mặt Lăng Hư dĩ nhiên: “Người nếu không chịu, cũng đừng trách ta không khách khí!” Tình cảnh hần hiện tại cực kỳ thê thảm, sư huynh tất nhiên như sài lang áp sát phía sau, Luyện Vô Thương trước mặt lại cũng chẳng phải là một con sư tử ngủ gật? Chưa kịp chiếm được kho báu, chỉ sợ đã hai mặt đều có địch, chết không có chỗ chôn. Nghĩ đến điểm này, không khỏi có chút chột dạ cùng rút gươm.

P phía sau xe truyền đến một tiếng vang nhỏ, Luyện Vô Thương đột nhiên cười: “Người nếu muốn đối với ta không khách khí, tốt nhất mau lên chút, chậm thì không kịp đâu.”

Lăng Hư ngẩn ra: “Cái gì?” Lời còn chưa dứt, sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt.

P phía sau xe một người chậm rãi đi ra, vóc người nhỏ bé, màu da ngăm đen, đôi mắt sắc bén vô cùng, giống như rắn độc nhìn thẳng Lăng Hư: “Sư đệ, xin chào, hoá ra ta vẫn luôn coi nhẹ người.”

Lăng Hư tuyệt đối không ngờ gã tới mau như vậy, run rẩy nói: “Thanh... Sư huynh, người nghe ta giải thích... Ta...” Hắn vừa nói vừa lùi về phía sau, thỉnh thoảng quay người lại, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Thanh Hư nào chịu để hắn đi? Nhảy lên chặn trước người hắn, trường kiếm trong tay đã rút ra! Lăng Hư không cam lòng khoanh tay chịu chết, buộc phải giơ kiếm lên đón.

Hai người này đấu một trận sinh tử, đấu đến kịch liệt, hoàn toàn quên mất Luyện Vô Thương. Trong lòng bọn chúng, Luyện Vô Thương đã chỉ còn lại nửa cái mạng, cho dù muốn chạy cũng không chạy được.

Nhưng bọn chúng quên một điều: Luyện Vô Thương không chạy được, nhưng ngựa có thể chạy! Mà Luyện Vô Thương lúc này đang ở trên xe ngựa!

Đây là cơ hội duy nhất và có thể cũng là cuối cùng! Luyện Vô Thương cắn răng, gặp người nhào tới phía trước xe ngựa, hươu chúi thủ, dùng khí lực toàn thân đâm một cái vào mông ngựa!

Con ngựa kia đau đớn, cuồng hí một tiếng rồi chạy về phía trước!

Hai tay Luyện Vô Thương nắm chặt mép xe, mặc cho thân thể theo xe ngựa xóc nảy lên xuống. Bên tai nghe được tiếng kinh hô, tiếng chửi rủa, cuối cùng từ từ xa dần, chỉ còn lại tiếng vó ngựa kêu “cộp cộp”, tiếng xe ngựa lắc lư, lúc này mới an tâm nhắm mắt lại.

Chạy thoát rồi! Xe đi tới đâu không quan trọng, mình sẽ bị đưa tới đâu cũng dường như không quan trọng.

Ông trời, người nếu cảm thấy ta nghiệp chướng nặng nề, cần phải chết, xin để ta chết đi. Nói cách khác, để ta rời xa cuộc đời đi!

Thân thể không ngừng bị nảy lên nảy xuống, đau đến từ từ chết lặng, chỉ có tay vẫn không chịu thả ra. Cũng không biết qua bao lâu, mơ mơ màng màng nghe được một tiếng quát lớn, xe ngựa đột ngột rung mạnh, hai tay đã sắp cứng đờ lại càng vô lực ứng biến, rốt cuộc tuột tay, thân thể văng ra ngoài.

Không biết là ai hô một tiếng: “Trên xe có người!”

Tiếp theo đó, thân thể được một bàn tay hữu lực đón lấy, khẽ đáp xuống mặt đất. Mở mắt ra, giữa mông lung nhìn thấy một đôi mắt ôn nhu thân thiện, trong lòng thả lỏng, liền ngất đi. Lần thứ hai tỉnh lại, Luyện Vô Thương phát hiện mình đang nằm trên một cái giường. Màn trắng phủ lấy giường, sạch sẽ tao nhã. Trong phòng chỉ bày biện đồ dùng đơn giản, không có nhiều đồ trang trí, màu sắc cũng cực kỳ thanh đạm, trong nháy mắt khiến y nhớ tới chỗ ở mười mấy năm trước tại Hạo Thiên Môn.

Trong lòng than nhẹ, mười mấy năm rồi!

“Người tỉnh rồi! Công tử, y tỉnh rồi!” Một thiếu niên ăn mặc như tiểu tử nhảy đến trước mặt y, nhìn thoáng qua, lập tức hưng phấn kêu to lên.

“Chi nha” một tiếng, cửa mở.

“Được rồi, Tiểu Át, người muốn cho khắp đường đều nghe thấy sao?” Trong thanh âm bất đắc dĩ này để lộ vài phần dung túng, âm sắc ôn nhu phóng khoáng giống như lưu vân trên trời cao, rất tự nhiên toát ra phong thái tôn quý, Luyện Vô Thương nhin không được nhìn về phía người vừa đến.

Bất kể nhìn từ góc độ nào, đều là một nam tử xứng với hai từ “tuấn mỹ”, đặc biệt là ý cười ấm áp trên mặt hắn, lại càng như gió xuân thán ba, có thể thổi bay bất cứ phiền muộn nào trong lòng. Tuổi hắn bất quá cũng chỉ hai mươi hai sáu, dáng người cao gầy, mặc một bộ trường sam nguyệt bạch sắc rộng thùng thình, không hề buộc thắt lưng, chẳng những không có vẻ mập mạp, ngược lại thêm vài phần phóng khoáng.

Ánh mắt hắn dừng lại trên mặt Luyện Vô Thương, nụ cười động lòng người kia lại lộ ra. “Người cuối cùng cũng tỉnh.”

Luyện Vô Thương muốn đỡ người ngồi xuống, nhưng đã quên cánh tay trái còn bị thương, dùng chút lực liền động đến vết thương, lại ngã về giường.

“Ai, đừng động.” Tiểu Át vội vàng đỡ lấy y, “Vết thương của người còn chưa đỡ, nghìn vạn lần đừng lộn xộn. Người cũng thật là, gần như toàn thân đều bị thương, trên vai, trên đùi, ngay cả trên trán cũng có! Hôm mê tròn ba ngày ba đêm, ta cứ lo người vẫn chưa tỉnh lại.”

Vậy sao? Luyện Vô Thương chưa chút cười, dưới tình hình này, bảo toàn tính mạng mới là chuyện tốt, chịu chút thương tích có là gì. “Là các người đã cứu ta?”

“Là công tử nhà ta cứu người.” Tiểu Át chỉ về phía sau, không đợi y kịp nói gì, đã lại nói, “Ngày đó thật đúng là nghìn cân treo sợi tóc, con ngựa kia giống như bị điên, không ngừng xông loạn khắp nơi. Lúc đó cửa thành vừa mở, già trẻ lớn bé đang muốn ra khỏi thành, chớp mắt con ngựa kia xông đến, khiến mọi người giật nảy mình, có một lão thái bà, tránh không kịp, suýt nữa bị móng ngựa giẫm chết!”

Thấy trên mặt Luyện Vô Thương lộ ra vẻ kinh hãi, nó cố ý dừng một chút, đắc ý nói: “Yên tâm, không có việc gì. Lúc này mới nói công tử nhà ta nhanh nhẹn tùy cơ ứng biến, nhảy lên, một chưởng đánh vào đầu ngựa, người đoán thử xem? Liền ngăn ngựa lại. Sau đó ta trông thấy một người từ trên xe bị hất ra, ta la một tiếng ‘Trên xe có người’, thế nhưng ta kêu còn không nhanh bằng người bay á. May mà công tử nhà ta nhanh tay lẹ mắt, quơ một cái đã đón được người. Khi đó người hôn mê, toàn cảnh chính là tiếng vỗ tay ầm ầm như sấm, đều khen công tử nhà ta là anh hùng thiếu niên (thiếu niên ở đây ý là trẻ tuổi).”

Tiểu Át này không đi kể chuyện thực là đáng tiếc, vốn là tình tiết nguy hiểm giật gân, qua lời nó, lại càng giật gân.

Thanh niên kia đưa tay cắt lời nó: “Được rồi, người thay ta khoe khoang như vậy, cũng không sợ người ta chê cười à!” Hướng về phía Luyện Vô Thương nói: “Tiểu tử này kể có phần khoa trương, huynh đài không nên chê cười.”

Luyện Vô Thương cười cười, âm thầm vận lực, chỉ cảm thấy khí tức thông thuận, nội thương không ngờ đã lành phần nữa, không khỏi cả kinh.

Thanh niên kia cười nói: “Lúc cứu huynh đài, ta phát hiện huynh đài hình như nội thương rất nặng, cho nên liền vận công trị thương cho huynh. Đáng tiếc ta công lực có hạn, không thể chữa lành hoàn toàn.”

Hắn nói hơi hớt, nhưng Luyện Vô Thương biết, người học võ nếu muốn chữa thương cho nhau, trừ khi nội công hai người tương đồng, bằng không nếu không có nội công cao thâm thì không thể, ngược lại còn rất nguy hiểm vì có thể bị công lực phản phệ. Nghĩ đến mình cùng hắn không thân không quen, hắn lại giúp nhiều như vậy, không khỏi sinh tâm cảm kích.

Tiểu Át nói leo: “Đúng rồi, người là ai? Sao lại để bản thân bị trọng thương? Là ai đã thương người?”

Luyện Vô Thương ngăn người, im lặng cúi đầu. Việc này dính dáng rất nhiều, y không rõ lại lịch hai người này, nào dám tùy tiện cho biết? Nhưng đối phương đối với y lại có ơn cứu mạng, cũng không tiện giấu diếm.

Thanh niên kia thấy sắc mặt y do dự, liền cười: “Vị huynh đài này thương thế chưa lành, không nên làm phiền, để y nghỉ ngơi một chút, chúng ta đi xem cháo trắng nấu được chưa.” Kéo Tiểu Át, cùng ra khỏi phòng.

Hai người đi tới gian ngoài, Tiểu Át nóng ruột nói: “Công tử, người vì sao không cho em hỏi y? Chúng ta hao hết tâm tư cứu y, muốn biết sự việc đã qua cũng không tính là quá phận.”

Thanh niên khoan thai ngồi xuống, nói: “Ta nhìn dáng vẻ y hình như có điều khó nói, chúng ta cần gì phải ép buộc?”

Tiểu Át méo máo: “Công tử người chính là tâm quá tốt, theo em thấy người này áp a áp ứng không phải người tốt.”

“Ta lại cảm thấy người này không xấu.” Thanh niên bổ sung, “Y có một đôi mắt kiên tịnh (sạch sẽ ~ ta nghĩ ý anh là mắt Vô Thương ca rất sáng, lại có vẻ ngây thơ ko dính bụi trần ý:))”

Tiểu Át gãi gãi đầu, không rõ “mắt kiên tịnh” là có ý tứ gì, con mắt cũng không phải khuôn mặt, còn chia ra là sạch sẽ với không sạch sẽ sao? Bất quá công tử nhà nó thỉnh thoảng sẽ nói vài câu nó nghe không hiểu, cũng không nhất định phải hỏi đến cùng. Bèn nói: “Đúng đúng đúng, ai chẳng biết ‘Tiêu Dao công tử’ tuệ nhãn như cự (có mắt nhìn người), sẽ không nhìn lầm người. Em đi xem cháo được chưa, còn mang cho người ta.”

Thanh niên gật đầu, dặn dò: “Đến lúc đó không nên hỏi đông hỏi tây, y muốn nói tự nhiên sẽ nói.”

“Tuân mệnh.”

Tiểu Ất không cung kính liếc một cái xem thường, xoay người đi nhà bếp múc cháo, đưa đến phòng Luyện Vô Thương.

“Cháo tới... Công tử, người mau tới, không ổn rồi!”

“Sao vậy?” Thanh niên giống như làn khói chợt xuất hiện ở cửa.

Tiểu Ất không nói lời nào, chỉ vào giường.

Trên giường chần đệm ngay ngắn, đã là người đi lâu trống. Hai bên cửa sổ mở toang, gió nhẹ từ bên ngoài thổi vào. Rõ ràng, Luyện Vô Thương là đi từ cửa sổ.

Tiểu Ất ngốc ngốc nói: “Còn chưa nói bắt y báo ân, y chạy cái gì? Công tử, bây giờ người nhìn đi.”

“Người là không muốn người ta báo ân, nhưng người không ngừng hỏi giống như chất vấn đã dọa người ta sợ chạy rồi.” Thanh niên lắc đầu, xoay người, thấy dưới đèn trên án kỷ (bàn con) lộ ra mảnh giấy, đi qua cầm lên.

“Công tử, đây là ý gì?” Tiểu Ất thấy trên mảnh giấy kia không có chữ gì, chỉ có hai giọt mực, đầu tiên là không hiểu, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, “Em biết rồi, công tử, người mà người cứu còn không biết chữ!”

“Vậy sao? Ta lại cảm thấy vô tự thắng hữu tự (ko chữ thắng có chữ).” Thanh niên chỉ hai điểm kia, thì thầm, “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, từng chút đều để trong lòng. Người này cũng thật thú vị.”

“Công tử nói chả có lý gì cả, người ta chạy, tính danh cũng không lưu lại, báo ân gì chứ?”

Thanh niên ngẩng đầu lên, nhìn cửa sổ rộng mở, một tia cười mỉm lại hiện lên trên khoé miệng. “Ta có dự cảm, chúng ta còn có thể gặp lại.” Thanh niên kia đoán không sai, Luyện Vô Thương đích thực là bị dọa sợ. Y không biết nên trả lời đối phương ra sao, cũng sẽ không nói dối, huống hồ, y cũng không nguyện nói dối người có ơn với mình, đành phải lựa chọn rời đi. Trong lòng lặng lẽ cầu khẩn: người có lòng tốt, chắc chắn sẽ có vạn thần phù hộ.

Y tìm một chỗ yên tĩnh, tĩnh tâm tu dưỡng mấy ngày, thương thế cuối cùng cũng khỏi hẳn. Lúc đầu còn lo gặp phải hai gã đạo sĩ kia, nghĩ lại không khỏi tức cười, mình hiện tại công lực đã khôi phục, sao phải sợ bọn chúng? Thật sự là mấy ngày nay chịu khổ nhiều lắm, mới có thể kiêng dè như vậy, nghĩ đến đây, trong lòng hơi đau xót.

Sau khi thương thế lành, không biết nên đi đâu. Theo tính tình của y, đương nhiên mong muốn trở lại trên núi. Nhưng nghĩ tới Lăng Liệt lúc này không biết lưu lạc phương nào, có người tìm hấn gây phiền phức hay không? Lại muốn đi tìm Lăng Liệt.

Nhưng tìm được Lăng Liệt thì sao? Y không sợ vất vả, nhưng sợ Lăng Liệt ác ngữ thương nhân (lời nói ác ý đã thương người), kia so với bị đao kiếm chém còn khổ sở hơn.

Đứng ở ngã rẽ, tâm chuyển trăm lần, nhất thời không ra được chủ ý.

Đang do dự, chỉ nghe xa xa phía trước trong rừng cây truyền đến tiếng đánh nhau, trong lòng khẽ động, chẳng lẽ là Lăng Liệt?

Phi thân tiến lên, tình cảnh trước mắt khiến y cả kinh!

Chỉ thấy một bên có khoảng năm, sáu người, đều khăn đen che mặt, trong tay cầm cương đao. Còn có một nữ tử ăn mặc như thôn phụ, trên tay là một thanh liễu diệt đao (đao mảnh như lá liễu ~ ta đoán thế). Vô công mấy người này dường như cùng loại, sắc bén tàn nhẫn, mỗi chiêu đều là sát thủ. Lúc này bọn họ đang vây thành một vòng, đem hai người vây khốn ở giữa.

Hai người bị vây khốn kia lại là người quen cũ, chính là thanh niên đã cứu y và tôi tớ Tiểu Ất!

Bọn họ sao lại ở chỗ này? Những người này là ai? Vì sao lại làm khó bọn họ? Thanh niên một tay cầm kiếm, tay kia gạt gao che bả vai, máu từ khe hở chảy ra, rõ ràng là bị thương nặng. Nhưng hấn võ công cao cường, địch nhân nhất thời không thể tiếp cận.

Còn Tiểu Át bên cạnh, mặc dù nó không bị thương, võ công lại kém xa, hai gã bịt mắt đánh từ hai phía, không thể chống đỡ, còn khiến thanh niên phân tâm chiếu cố cho nó. Những người bị mặt này thấy vậy, cương đao trong tay hướng về phía thanh niên ít đi, ngược lại đều hướng về phía Tiểu Át bên này hỏi thăm.

Tiểu Át thân gặp hiểm cảnh, miệng cũng không chịu nhả lời, không ngừng chửi rủa: “Đê tiện! Công tử, người đừng lo cho em, chạy trốn trước đi!”

Thanh niên một kiếm gạt đơn đao bỏ về phía Tiểu Át. “Còn nói gốc cái gì, đối với người ngoài ta còn không thể thấy chết không cứu, huống chi là người? Chúng ta đương nhiên phải cùng tiến cùng lùi.” Thần kinh người này không biết làm từ cái gì, trong cảnh nguy hiểm như vậy, cứ nhiên về mặt vẫn điềm tĩnh lãnh đạm, không biết là vô tri (mù tịt ko biết gì) hay là trong lòng đã có dự tính đây.

Hốc mắt Tiểu Át nóng lên: “Công tử, người chính là tâm quá thiện lương. Những ác tặc này nhìn thấy hảo tâm của người, mới có thể bố trí lên tới ám toán! Đây, mấy người các người, có dũng khí thì để tên lại!”

Nữ tử kia cười nói: “Trúng kế của ta, là các người quá ngu ngốc, trách được ai đây? Muốn biết thân phận của chúng ta, để đến âm tào địa phủ hỏi Diêm Vương đi.” Vừa nói vừa đâm một đao.

“Tiểu Át, đừng phí lời, bọn chúng nếu chịu nói ra thân phận, cần gì che mặt?” Thanh niên tránh một đao bổ tới, nói tiếp, “Bất quá từ võ công hành vi của bọn chúng, không khó đoán ra.”

“Ế, công tử, người biết?”

“Trên giang hồ mấy năm gần đây xuất hiện một tổ chức sát thủ thần bí, võ công cao cường, thủ đoạn tàn nhẫn. Chỉ cần xuất tiền ra, cho dù là Thiên Vương lão tử bọn họ cũng dám giết, gọi là ‘Đoạt phách’.”

Rõ ràng là hần đoán đúng, nữ tử kia biến sắc: “Tiêu Dao công tử quả nhiên phi phàm, người thoáng cái đã nhìn ra, vậy càng không thể lưu người lại!”

Thanh niên cười nhạt: “Ta cũng nghe nói thủ hạ của ‘Đoạt phách’ chưa từng để ai sống, ta bị thương, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều, chỉ là người nào muốn hại ta, không biết tại hạ trước khi chết có may mắn được biết không?”

Nữ tử kia cười khanh khách: “Tiêu Dao công tử can đảm hơn người, thiếp cũng rất bội phục, chỉ là chúng ta làm việc này, chữ tín và danh dự là quan trọng nhất, tính danh cổ chủ (người đi thuê) tuyệt đối không thể tiết lộ, công tử thứ lỗi.” Nàng thấy thanh niên nói lời khách khí, giọng điệu cũng hoà hoãn, chỉ là chiêu thức trên tay lại không hoãn (chậm) lại chút nào.

Đột nhiên Tiểu Át bên kia hét “A” một tiếng kinh hãi, đuôi bị chém trúng, quỳ rạp xuống đất.

“Tiểu Át, người có sao không?” Thanh niên muốn đi cứu viện, lại bị vài tên sát thủ cản trở, mắt thấy Tiểu Át sắp mất mạng, hần lo lắng vô cùng, chiêu thức cũng không khỏi rối loạn, nhất thời cực kỳ nguy hiểm.

Tình cảnh lúc này không cho phép do dự nữa, Luyện Vô Thương phi thân lên, mấy bước đi tới giữa trận, đá một cước, trúng ngay cổ tay một gã bịt mắt, xoay người một cái cướp đơn đao khỏi tay đối phương. Chém ngang một nhát, đẩy lùi một tên bịt mắt khác đang tập kích Tiểu Át.

Những động tác này liên tục, mau lẹ không gì sánh được, tất cả mọi người ở đây đều thất kinh. Luyện Vô Thương không cho bọn chúng có cơ hội phản ứng, trường kiếm loé lên, rất nhanh lại có binh khí của hai tên sát thủ bị đánh gãy, Luyện Vô Thương tiến lên một bước, phong bế huyết đạo hai người này.

Nữ tử kia thấy tình thế xấu đi, gươm đao nghênh chiến. Vũ khí hai người chạm nhau, phát ra một tiếng giòn vang, Luyện Vô Thương chưa di động tí nào, nữ tử kia đã bắt giắc lui lại mấy bước, chỉ cảm thấy cổ tay tê dại, liễu diệp đao muốn tuột khỏi tay mà bay.

Nàng sửng sốt, mắng chửi: “Ồ đâu chui ra một Trình Giảo Kim!”

Tiểu Át lại sớm đã nhận ra người, cực kỳ vui mừng gọi: “Đây, người không phải là người trên xe ngựa lần trước sao? Thương thế của người lành rồi? Người đến giúp chúng ta sao? Hắc hắc, công tử nhà ta nói người là người tốt, thực sự không nhìn lầm.”

Thanh niên thấy có người tới giúp, tinh thần phấn chấn, trường kiếm vung lên, đem đám người còn lại liên tục đẩy lùi. Vài tên bị mất mắt thấy nhất định thất bại, liền liếc mắt ra hiệu với nhau, tản đi khắp nơi, đồng bọn cũng không quan tâm.

Nữ tử kia đang cùng Luyện Vô Thương say sưa đấu, võ công nàng vốn không bằng Luyện Vô Thương, vừa thấy người mình đều đã chạy trốn, tâm càng hoang mang, không quá mấy chiêu, liền bị Luyện Vô Thương chế trụ.

Phía mình thắng to, trên mặt Tiểu Át cười như nở hoa, bất chấp đùi có vết thương, khập khiễng đi qua: “Này, các người rốt cuộc là bị ai sai khiến, còn không mau mau nói ra?”

Về mặt nữ tử kia thản nhiên, không nói lời nào.

“Hừ hừ, đừng tưởng rằng ngươi là nữ nhân chúng ta sẽ không làm gì ngươi nha, Hàng Long Bảo chúng ta có rất nhiều phương pháp khiến ngươi phải nói thật.”

Luyện Vô Thương vẫn luôn đứng bên cạnh, lúc này sưng sốt: “Các người là người của Hàng Long Bảo?”

6. Quyển 1 - Chương 6

Tiểu Át cười nói: “Đúng vậy, vị này là nhị công tử của chúng ta, chính là ‘Tiêu Dao công tử’ trên giang hồ vẫn gọi.”

Luyện Vô Thương cả kinh, cái này không phải chuyện đùa, lúc y còn đang ở Hạo Thiên Môn, đã biết đại danh “Hàng Long Bảo”. Mười mấy năm trước, Hạo Thiên Môn, Hàng Long Bảo, Phượng Hoàng sơn trang được xưng là võ lâm tam đại gia, trong đó, Hạo Thiên Môn đứng đầu. Có câu “Long phi phượng vũ, thiên hạ vô song”. Ba nhà thường xuyên qua lại, quan hệ cũng đặc biệt thân thiết. Bây giờ, Hạo Thiên Môn bại, hai nhà này cũng không biết thế nào, cho dù không còn phong quang (thịnh vượng, danh tiếng) ngày trước, cũng còn dư uy thế.

Mà y cứu, chính là nhị công tử Hàng Long Bảo!

Thanh niên này hẳn gọi là Nhâm Tiêu Dao đi. Luyện Vô Thương còn nhớ rõ, khi đại thọ năm mươi của sư phụ, Nhâm bảo chủ cũng từng mang hai vị công tử tới bái hạ (chào hỏi vs thái độ tôn kính), trong đám tiểu bối, vị Tiêu Dao công tử này tuổi nhỏ nhất, nhưng lại giành được nhiều lời khen ngợi nhất, đều nói hẳn sau này thành tựu chắc chắn vượt qua cha ông.

Hài tử nhỏ bé năm đó, đã trở thành thanh niên ngọc thụ lâm phong. Thời gian như thoi đưa, khiến người thổn thức không thôi.

Nhâm Tiêu Dao tiến lên kiến lễ (làm lễ chào hỏi): “Tại hạ Nhâm Tiêu Dao, tạ ơn huynh đài ra tay tương trợ.”

Biết đối phương hoàn toàn không nhận ra mình, Luyện Vô Thương vẫn không kìm được quay đầu sang một bên: “Người cũng từng cứu ta, chúng ta huề nhau. Ta...”

Y muốn tìm một lý do rời đi, không ngờ Nhâm Tiêu Dao biến sắc, kêu lên: “Không ổn.”

Chỉ thấy Nhâm Tiêu Dao xông về phía trước một bước, một phen niết mở quai hàm nữ tử kia, ngón tay luồn vào trong, đem một viên hắc hoàn lấy ra. Hắn nhàn nhạt cười nói: “Đây là độc dược đi.”

Lời còn chưa dứt, phía sau truyền đến hai tiếng cười nhẹ, hai gã hắc y nhân bị chế trụ kia ngã xuống đất. Vạch khăn che mặt của chúng, thì thấy miệng sùi bọt mép, đã khí tuyệt.

Tiểu Át liú lưỡi: “Những người này cũng thật đủ ngoan (tàn nhẫn, kiên quyết), giết người không thành, liền tự sát! May mà công tử người nhanh tay lẹ mắt, lưu lại một tên còn sống.”

Nữ tử kia kêu lên: “Các người giết ta đi, ta cái gì cũng sẽ không nói!”

Nhâm Tiêu Dao thở dài, đưa tay giải khai huyết đạo của nàng: “Người đi đi.”

Nữ tử kia ngẩn người: “Người có âm mưu gì?”

Nhâm Tiêu Dao nhàn nhạt nói: “Ông trời có đức hạo sinh, người đã thà chết cũng không nói, ta cũng không nguyện đả thương thêm mạng người, chạy trốn đi, sau này không lại làm việc bất nghĩa nữa.”

Vạn lần không ngờ hấn lại đơn giản như vậy thả mình đi, nữ tử kia sửng sốt một chút, cười lạnh: “Đây chính là người nói!”

Đi vài bước, quay đầu liếc Nhâm Tiêu Dao một cái, lập tức bước nhanh chạy vào trong rừng.

Tiểu Át kêu lên: “Công tử, người cứ như vậy thả nàng đi? Kẻ chủ mưu là ai còn chưa biết mà.”

Nhâm Tiêu Dao thở dài: “Nàng chết cũng không sợ, sao lại chịu nói? Thả nàng đi thôi.”

Tiểu Át cười lạnh: “Hừ, kỳ thực nàng cho dù không nói, kẻ sai sử cũng không khó đoán ra. Công tử người từ trước đến nay hành hiệp trượng nghĩa, người lại khiêm tốn hữu lễ, trên giang hồ nào có cừu gia? Người người yêu mến còn không kịp ấy chứ. Theo em nghĩ, hận người, mong người chết đi, cũng chỉ có đại công tử mà thôi. Gã đồ kị người mạnh hơn gã, sợ người đoạt đi cái chức...”

“Tiểu Át, không được nói càn!”

“Em cũng không nói càn! Qua vài ngày nữa là đại thọ sáu mươi của lão gia, lão gia đã nói, muốn vào ngày này tuyên bố ai là Nhâm bảo chủ kế tiếp. Đại công tử cái gì cũng không bằng người, sợ lão gia không chịu truyền vị cho gã. Giết người, gã có thể vô lo kê cao gối...”

Nhâm Tiêu Dao thấy nó càng nói càng thái quá, dưới tình thế cấp bách hét lớn một tiếng: “Được rồi!”

Tiểu Át này tuy tiện thành quen, muốn nói cái gì liền nói cái đó, vừa thấy Nhâm Tiêu Dao thay đổi sắc mặt, lúc nà mới biết chủ tử thật sự giận, sợ đến không dám nói nữa.

Luyện Vô Thương thấy bọn họ đàm luận chuyện riêng của nhà mình, hơi thấy ngại ngùng. Dù sao chủ tử này cũng đã an toàn, liền muốn lặng lẽ rời đi.

“Huynh đài, dừng bước.” Nhâm Tiêu Dao thấy thế vội vàng đuổi theo, kéo ống tay áo y, không ngờ lại có một vật từ trong tay áo Luyện Vô Thương lặn ra, rơi xuống đất.

“A, xin lỗi.” Nhâm Tiêu Dao thầm trách mình lỗ mãng, trên thực tế, hấn đời này rất ít khi lỗ mãng như vậy, tất cả đều bởi vì tâm muốn lưu lại người trước mặt này quá mạnh. Về phần vì sao muốn lưu đối phương lại, chính hấn cũng không rõ lắm. Chỉ thấy vật rơi xuống là một thanh ngọc tiêu, đã gãy thành hai đoạn.

“Không sao, vốn đã là bị gãy.”

Lúc cúi xuống vội vàng như vậy, chính là cầm hai đoạn tiêu này lên, nhìn nó, liền nhớ đến Lăng Liệt, nhớ khi hấn đem ngọc tiêu tặng cho mình, vẽ mặt thành khăn chân thành biết bao, nhớ đến, trong lòng lại thấy ấm áp. Y không trách Lăng Liệt, chỉ cần nghĩ đến hấn vẫn còn là một hài tử, thì cái gì cũng có thể tha thứ.

Thu hồi đoạn tiêu, Luyện Vô Thương nhàn nhạt nói: “Chuyện ở đây đã xong, ta muốn rời đi.”

Nhâm Tiêu Dao vội hỏi: “Khoan đã, ta biết huynh đài không thích bị người làm phiền, bất quá có chuyện tại hạ nhất định phải hỏi một câu, không biết huynh đài có phải đã từng trúng độc âm phong chưởng?”

Thấy Luyện Vô Thương lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, hấn cười cười: “Kỳ thực tại hạ đã sớm muốn hỏi, nhưng lại thấy không tiện. Lúc ở thành Tín Châu chữa thương cho huynh đài, tại hạ mơ hồ cảm thấy trong cơ thể huynh đài có một cổ âm hàn khí, vừa vặn tại hạ đối với âm phong chưởng lại có chút nghiên cứu, mới có thể nhận ra.”

Luyện Vô Thương cũng không che giấu: “Không sai, ta đúng là trúng âm phong chưởng.”

Nhâm Tiêu Dao không hỏi nguyên nhân — hấn biết rõ những cái này Luyện Vô Thương không muốn nói. “Tại hạ trước kia từ Thiên Sơn mang về một gốc cây ‘hoả lưu ly’, nghe đâu dùng quả của nó phối được chế thành dược tễ, dùng thời gian dài, liền có thể trị tận gốc hàn độc — “

Luyện Vô Thương trong lòng khê động, y cũng từng nghe nói đến loại cây này: “Trên đời thật có ‘hoả lưu ly’ ? Ta cứ tưởng rằng chỉ là truyền thuyết.”

Nhâm Tiêu Dao mỉm cười nói: “Nếu không tận mắt nhìn thấy, ta cũng tưởng là trong sách gặt người. Vốn đang nghĩ lưu cũng vô dụng, hiện tại vừa vặn để cho huynh đài chữa thương. Chỉ là vật ấy hiện giờ ở Hàng Long Bảo, còn phải làm phiền huynh đài theo ta đi một chuyến.” (dụ dỗ kìa

~)

Luyện Vô Thương ngăn người: “Thứ quý như vậy, ta không dám nhận.”

Nhâm Tiêu Dao lại cười: “Trên đời này, có người bạch thủ như tân, cũng có người khuynh cái như cổ (có một số người tương giao đã lâu nhưng lại giống như mới quen, có một số người vừa biết nhưng lại như biết đã rất lâu). Huynh ta gặp mặt tuy rằng bất quá mới có hai lần, nhưng cũng đã là giao tình quá mệnh (trong hoạn nạn quen biết). Trong lòng Nhâm mỗ, từ lâu đã coi huynh đài như bằng hữu, vật tặng cho bằng hữu, mình châu phi trọng, nga mao phi khinh (ngọc quý cũng ko cho là nặng, lông ngỗng cũng không coi nhẹ). Huynh đài nói như vậy, quá khách khí.” Ánh mắt hân hoan thành tha thiết, giọng nói tuy nhẹ, nhưng phát ra từ đáy lòng, rất có khí phách.

Từ giây phút bị trục xuất sư môn, chưa từng có người coi y là bằng hữu. Luyện Vô Thương trong lòng một hồi kích động: “Được, ta theo người đi.” Người lần đầu đến Hàng Long Bảo, nhất định sẽ sững sờ với kiến trúc hùng vĩ nơi đây, cho dù đem so với một toà thành nhỏ cũng không quá đáng. Rõ ràng đây là toà thành nhà Nhâm Tiêu Dao, nhà của mình, nhưng lúc vào thành, Luyện Vô Thương vẫn chú ý thấy trên mặt hân có một tia lo lắng.

“Hàn Sơn công tử, thỉnh.” Tiểu Ất cười đứng phía trước dẫn đường.

“Hàn Sơn” này chính là Luyện Vô Thương, y không muốn nói ra danh tính, liền để Nhâm Tiêu Dao gọi y là “Hàn Sơn khách”, bởi vì chỗ y ẩn cư tên là “Hàn sơn”.

Vừa vào thành, Nhâm Tiêu Dao liền một mình đi bái kiến phụ thân, đem Luyện Vô Thương giao cho Tiểu Ất tiếp đãi. Luyện Vô Thương biết rõ đây là sự quan tâm của Nhâm Tiêu Dao: biết y không muốn gặp người lạ. Thành thật mà nói, y rất sợ đi gặp vị “Nhâm bảo chủ” kia, mười năm trước, bọn họ từng gặp mặt một lần ở Hạo Thiên Môn, khó đảm bảo không bị nhận ra.

Từ lần trước được Luyện Vô Thương giúp đỡ, thái độ của Tiểu Ất đối với y cũng rất thân thiện, dọc đường đến khách phòng này đông lời tây kéo nói không yên. Từ những lời ba hoa riu rít của nó, Luyện Vô Thương cũng biết không ít chuyện, chẳng hạn như, khách phòng này ngay bên cạnh cư thất của Nhâm Tiêu Dao, thường không có người làm phiền; tiếp, vài ngày nữa là đại thọ mừng lão bảo chủ sáu mươi, cho nên trong bảo giăng đèn kết hoa, hân hân hoan hoan; bảo chủ phu nhân cũng đã qua đời; Nhâm Tiêu Dao quanh năm không về nhà, là vì trốn một vị cô nương...

Sau khi khách phòng bố trí ổn thoả, Tiểu Ất lại nhiệt tình bắt chuyện: “Chờ công tử nhà ta quay về còn lâu, Hàn Sơn công tử, không bằng ta mang người đi hoa viên nhìn cây ‘hoả lưu ly’ kia nha. Chỗ đó rất thanh tĩnh, giống như không có người.” Cũng không chờ Luyện Vô Thương mở miệng từ chối, đã kéo y đi.

Hoa viên ở Hàng Long Bảo này cũng phi thường lớn, kỳ hoa dị thảo, cái gì cũng có, Hạo Thiên Môn năm xưa, chỉ sợ cũng có chút không bằng.

“Đi bên này, ‘hoả lưu ly’ ở đó.”

Luyện Vô Thương theo Tiểu Ất đi trên con đường lát đá hướng phía sâu trong bụi hoa mà đến, hai bên mùi hoa phả vào mặt, vô số bướm bướm rập rờn, giống như lạc vào cõi tiên.

Trong biển hoa, thỉnh thoảng truyền đến một tiếng hờn dỗi: “Lăng Liệt, hoa này hẳn là huynh vẫn chưa thấy qua đi?”

“Cái này có gì hiếm lạ chứ, trong hoa viên nhà ta cái gì cũng có, há gì những thứ này?” Trả lời là một thiếu niên, trong lời nói tràn đầy kiêu ngạo.

“Còn cái gì là ‘nhà huynh’ nữa, Hạo Thiên Môn ‘nhà huynh’ bại đã nhiều năm, cỏ dại cũng mọc đầy tường, chỉ có huynh vẫn còn nói luôn miệng.”

“Người...” Lời này hiển nhiên chọc giận thiếu niên, hấn hừ mạnh một tiếng, “Người yên tâm, sớm muộn gì cũng có ngày ta chấn hưng lại thanh uy của Hạo Thiên Môn, để người đời đều biết, Hạo Thiên Môn có người kế tục!”

Thiếu nữ cũng phát hiện mình nói hớ, vội nói: “Huynh đừng giận, ta không phải cố ý đả thương huynh, thực sự đó! Ai, huynh chờ ta chút nha!”

Tiếng bước chân dồn dập từ từ đến gần, một nam một nữ từ trong biển hoa hiện thân. Thiếu niên cúi đầu đi ở phía trước, mặc cho thiếu nữ phía sau năn nỉ thế nào, cũng không chịu chậm bước.

Luyện Vô Thương đưa mắt nhìn, thấy thiếu niên kia mày kiếm mắt sáng, tuấn mỹ vô trù, không phải Lăng Liệt thì là ai? Thiếu nữ phía sau hấn so với trăm hoa này còn mỹ lệ hơn, một đôi mắt to long lanh, chỉ chuyên tâm đặt trên người Lăng Liệt, hai người thật giống một đôi tiểu tình nhân đang giận dỗi, một mực chìm đắm trong thế giới của mình, cho dù phát hiện phía trước có người khác, cũng hoàn toàn không để ý.

Mà Luyện Vô Thương cũng đã ngây người.

Trên thực tế, khi y lần đầu nghe được tiếng thiếu nữ kia gọi, cả người liền ngây dại.

Lăng Liệt, thực sự là Lăng Liệt! Hấn sao lại ở chỗ này? Vốn nên đi tới gọi hấn lại, thế nhưng cổ họng như cứng lại, phát không ra tiếng.

Thiếu nữ kia chăm chú đi theo sau Lăng Liệt, chỉ lo nhận lỗi với người phía trước, không cẩn thận. Bị một viên đá lồi lên làm vấp, té ngã xuống đất. “Lăng Liệt... Đau quá nha.” Cái miệng nhỏ nhắn méo xẹo, dường như sắp khóc.

Lăng Liệt thở dài dừng bước, vẻ mặt không biết làm sao, xoay người đi tới trước mặt nàng: “Bị thương ở đâu? Sao lại bất cẩn như vậy?”

“Chân ta hình như bị thương rồi.” Thiếu nữ chỉ chỉ mắt cá chân, nước mắt sắp rơi là chảy, mà khi Lăng Liệt thực sự ngồi xổm xuống xem thương thế của nàng, thì liền nở nụ cười, “Ta biết huynh sẽ không thật sự giận ta.”

Lăng Liệt có chút xấu hổ, đỏ mặt: “Người đừng càn quấy, còn có người khác ở đây mà.” Ngắc đầu nhìn “người khác”, không khỏi cũng ngây dại, chớp mắt mấy cái, không tin vào mắt mình.

Hấn nhìn thấy ta, ta có nên qua chào hấn? Hai người xa cách chỉ có nửa tháng, thế nhưng Luyện Vô Thương trải qua rất nhiều đau khổ, lúc này gặp mặt liền có cảm giác như đã qua mấy đời, thiên ngôn vạn ngữ trong lòng, không biết nên nói gì.

Y kinh hỉ nhìn Lăng Liệt, nhưng thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lăng Liệt cũng là vẻ kinh hỉ, giống như cũng muốn nói gì đó, rồi rất nhanh, biến sắc, ánh mắt tối lại.

Trong lòng Luyện Vô Thương nguội lạnh, y biết Lăng Liệt đang nghĩ cái gì, tất cả những việc đã phát sinh vào buổi tối phong vũ giao bách đó, muốn quên cũng không được, tựa như một lưỡi dao sắc bén, chắn ngang giữa hai người. Thấy Lăng Liệt như vậy, đầy bụng muốn nói của y cũng giấu kín trong lòng, một chữ cũng không nói ra.

Thế là bọn hấn cứ như vậy, người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không chịu bước lên nửa bước, hay nói ra một câu.

Thiếu nữ thấy kỳ quái, lén kéo tay áo Lăng Liệt: “Các người quen biết?”

Lăng Liệt chấn động, thu hồi ánh mắt, cúi đầu nói: “Không, ta không biết y là ai.” Thoáng nhìn thấy tay mình vẫn còn đặt trên mắt cá chân thiếu nữ, như bị điện giật rụt lại.

Mặc dù sớm đoán được Lăng Liệt sẽ nói như vậy, trong lòng Luyện Vô Thương vẫn hơi cảm thấy đau đớn — hải tử đã từng toàn tâm toàn ý bảo vệ, khi gặp lại thì như người xa lạ, sự chua xót khổ sở kia há chỉ mấy câu là nói hết? Bản thân là người như vậy, lưng mang tiếng xấu, xem ra đã định trước không nên cùng người khác có liên quan gì, đã định trước trọn đời cô độc!

Bên tai nghe Tiểu Át hỏi: “Hàn Sơn công tử, người biết hắc”, buồn bã lắc đầu: “Không, chỉ là cùng một người ta quen rất giống mà thôi, lúc đầu nhận lầm, hoá ra... không phải.”

Kim lòng không được lại liếc Lăng Liệt một cái, thấy hắc cũng đang nhìn mình, trong mắt toát ra vẻ oán hận, trong lòng khó hiểu: rõ ràng là người không nhận ta trước, vì sao lại nhìn ta như vậy, giống như ta đã nói sai.

“A? Tiểu Át, người đã trở về? Vậy Tiêu Dao biểu ca... huynh ấy... cũng đã trở về?” Thiếu nữ lúc này mới chú ý đến Tiểu Át, mở miệng hỏi, không biết nghĩ tới cái gì, trên mặt hồng một hồi đỏ một hồi.

Về mặt Tiểu Át cũng có chút kỳ quái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nhị công tử sớm đã trở lại, trong bảo từ trên xuống dưới đều biết, không biết, sợ rằng chỉ có mình tiểu thư cô.” Nói xong, hướng về phía Lăng Liệt nhìn thoáng qua, “Vị công tử này lại rất lạ mặt.”

“Huynh ấy tên là Lăng Liệt, là khách nhân trong bảo.” Thiếu nữ vội vàng giải thích, thấy Lăng Liệt đứng dậy muốn đi, vội vàng giằng giũa đứng lên, “Lăng Liệt, huynh đi đâu vậy? Huynh mặc kệ ta?”

Lăng Liệt lạnh lùng liếc nàng một cái: “Người còn có thể đứng lên, vết thương hắc là không nặng, ta mệt rồi, phải về nghỉ ngơi.” Không thèm để ý mọi người nữa, tự ý đi thẳng.

“Huynh chờ ta chút a!” Thiếu nữ giậm chân một cái, khắp khiêng đi theo.

Xa xa nghe thấy nàng hỏi: “Đang yên lành sao lại phát cáu...”

Luyện Vô Thương nhìn bóng lưng hai người, không khỏi có chút chua xót: Lăng Liệt đã không còn là thiếu niên bơ vơ, đáng thương, hàn độc quán thân lúc trước nữa, bên cạnh hắc có người khác, không hề cần mình nữa!

Còn đang xuất thần, chợt nghe Tiểu Át nhỏ một cái: “Cái thứ gì vậy! Tiểu bạch kiểm chỉ biết câu dẫn nữ nhân, tính tình cáu kỉnh!”

“Hoả lưu ly” kia quả thật trong suốt óng ánh, màu đỏ thắm, ngoài gọi là “lưu ly”, không bằng nói là mã não, ngọc san hô, vô cùng khiến người yêu thích. Trong y thư viết, loại thảo dược này là được long tiên (nước dãi của rồng) của Thiên Sơn hoá long tuổi lớn, trời sinh tính hoả, cho nên mới sinh trưởng được trên đỉnh núi quanh năm tuyết phủ. Luyện Vô Thương mấy năm nay lấy hái thuốc mưu sinh, cũng nghiên cứu y thuật, hôm nay nhìn thấy kỳ thảo trăm năm khó gặp này, vốn muốn tỉ mỉ nghiên cứu một phen, thế nhưng trong lòng tràn đầy chuyện Lăng Liệt giả bộ, cũng không có tâm trạng, vội vàng nhìn một lượt, liền quay về.

Nhâm Tiêu Dao mãi đến lúc dùng xong bữa tối mới quay về. Hai người thảo luận chuyện chế dược, hoả lưu ly nếu rời cây lâu dược hiệu sẽ hoàn toàn biến mất, cho nên Nhâm Tiêu Dao đề nghị dọn ra một gian phòng trong bảo để làm dược phòng, cho Luyện Vô Thương tự mình phối dược. Việc này hắc sớm đã nghĩ kỹ trong lòng, mỗi một chi tiết đều an bài chu đáo, Luyện Vô Thương đương nhiên không có ý kiến.

Thảo luận xong, việc giao cho Tiểu Át đi làm, Tiểu Át lĩnh mệnh, cũng không lập tức rời đi, chỉ hỏi: “Công tử, người đã gặp biểu tiểu thư chưa?”

Nhâm Tiêu Dao ngăn người, trên mặt lộ ra vẻ không được tự nhiên: “Chưa. Người hỏi cái này làm gì?”

Tiểu Át cười khẩy: “Công tử, người không đặt biểu tiểu thư trong lòng, lúc nào cũng trốn người ta, bây giờ vừa khéo, người ta có ý trung nhân, cũng không cần người nữa.”

“Nàng có ý trung nhân?” Nhâm Tiêu Dao đầu tiên là ngăn ra, lập tức cảm thấy cực kỳ hứng thú, “Là ai, người sao lại biết?”

“Một tên mao đầu tiểu tử, mặt mũi thì như nữ nhân, em thấy cũng không có bản lĩnh lắm. Vừa nãy lúc em bồi Hàn Sơn công tử đi xem hoả lưu ly, ở hoa viên gặp, hắc cùng biểu tiểu thư cũng thân thiết lắm. Đúng không, Hàn Sơn công tử?”

“Quả thực đã gặp ở hoa viên.” Luyện Vô Thương nhớ tới một màn ở hoa viên kia, bất giác có chút thất thần.

Nhâm Tiêu Dao suy nghĩ một chút, vỗ tay cười nói: “Ta biết rồi, là vị Lăng công tử đến làm khách trong bảo kia, hôm nay cha đã cho chúng ta gặp mặt, ta cảm thấy là một nhân tài.”

Tiểu Ất ngạc nhiên: “Cái gì? Công tử gặp hần rồi? Hần là ai, sao lại giả mạo vào bảo chúng ta?”

“Đừng nói bậy.” Nhâm Tiêu Dao quát Tiểu Ất, hướng về phía Luyện Vô Thương giải thích, “Vị Lăng công tử này là một vị thể giao chi tử (thể giao là mấy đời có quan hệ thân thiết) với nhà ta, gần đây mới đến làm khách trong bảo.”

Luyện Vô Thương gật đầu, với quan hệ của Hạo Thiên Môn và Hàng Long Bảo, Lăng Liệt không nơi nương tựa, đến đây ở là lẽ thường tình.

“Công tử, vị hôn thê của người đều đã bị người ta đoạt đi rồi, sao không chút nào lo lắng vậy?” Nhâm Tiêu Dao không vội, Tiểu Ất lại lo lắng. Công tử nhà nó tính không lạnh không nóng, nhưng lúc nào cũng có thể thay đổi, đại sự như thế này cứ nhiên không lo lắng!

“Hoá ra vị biểu tiểu thư kia là vị hôn thê của huynh.” Luyện Vô Thương lấy làm kinh hãi, bây giờ mới hiểu được vì sao thái độ của Tiểu Ất với Lăng Liệt lại không mấy thân thiện như thế, hoá ra cô nương cùng Lăng Liệt thân thiết, trước đó đã định chung thân với Nhâm Tiêu Dao! Lăng Liệt đoạt vị hôn thê của người ta rồi! Vậy phải làm sao bây giờ?

Ở trong lòng y, chuyện Lăng Liệt không khác gì chuyện của y, trong lòng bất giác nảy sinh vài phần hổ thẹn với Nhâm Tiêu Dao, lúc nhìn đối phương, vẻ mặt cũng thêm vài phần áy náy, quan tâm.

Nhâm Tiêu Dao lại không biết tâm ý của y, thấy ánh mắt vẻ mặt y, là quan tâm đến mình, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp, cười giải thích: “Hàn Sơn huynh có điều không biết, vị biểu muội này của ta thuở nhỏ phụ mẫu đều mất, vẫn do nhà ta thay thế nuôi nấng, gia từ (mẹ hiền) đối với nàng đặc biệt yêu quý, thế nên trước khi quy tiên đã định việc hôn nhân cho hai người chúng ta. Kỳ thực ta và biểu muội tuổi tác chênh lệch, chí hướng, sở thích cũng không hợp nhau, việc hôn nhân này quả thực có phần tắc trách. Bây giờ nếu biểu muội có mối lương duyên khác, ta đương nhiên tác thành cho bọn họ.”

Những cái này kỳ thực đều là việc riêng của Hàng Long Bảo, không nên giải thích với một người ngoài quan hệ không sâu, thế nhưng Nhâm Tiêu Dao vẫn không muốn Luyện Vô Thương hiểu lầm, muốn nói rõ với y.

Mà với tính tình Luyện Vô Thương, đối với chuyện nhà người ta vốn không để ý, chỉ vì liên quan đến Lăng Liệt, nghe cũng đặc biệt chăm chú.

Nhâm Tiêu Dao phân phó Tiểu Ất: “Người từ nay về sau quản cái miệng, sau này gặp, không cho phép nói bậy, châm chọc.”

Tiểu Ất bĩu môi: “Đã biết, việc này cùng Tiểu Ất em không quan hệ, ngay cả công tử người còn không để ý, em cứ coi như mù là được chứ gì.” Xong hành lễ, tự động đi ra.

Nhâm Tiêu Dao lắc đầu cười khổ: “Tiểu tử này, thường ngày được ta dung túng quá mức, một chút phép tắc cũng không có.” Đi qua mở cửa sổ, chỉ thấy sắc trời đã tối đen, một vầng trăng sáng như ẩn như hiện, gió mát phả vào ngực, thoải khiến người vô cùng khoan khoái, khen: “Hảo dạ sắc!” (nói chung là anh khen cảnh đêm đẹp)

Quay đầu cười nói: “Hàn Sơn huynh, buổi đêm thú vị thế này, có nguyện cùng ta ra ngoài một chút?”

Luyện Vô Thương ngăn người, thấy hần hăng hái như vậy, cũng không đành trái ý, chậm rãi gật đầu.

Từ gian phòng này đi ra ngoài, không xa chính là một hồ nước. Trên bờ đầy thủy liễu, đầu lá liễu lay động trong nước, tạo ra tầng tầng sóng gợn. Trong hồ lại tràn đầy hoa sen, mỗi bông đều đong đưa theo gió, dáng vẻ thướt tha, ở trên hành lang cửu khúc đi qua một vòng, hương hoa sớm đã thấm đẫm tay áo.

“Đã lâu chưa thấy qua nhiều hoa sen như vậy.” Luyện Vô Thương không khỏi thấp giọng cảm thán, năm đó Hạo Thiên Môn cũng có một hồ hoa sen, ngay ngoài tiểu viện y ở, trong mộng cũng có thể ngủ thấy từng trận hương thơm mát.

“Nga? Không biết Hàn Sơn huynh thích nhất là hoa gì?” Nhâm Tiêu Dao thuận miệng hỏi.

— Vô Thương, người tới xem, hoa lê ta trồng đã nở!

Trong đầu chợt dần hiện ra một cây hoa lê tuyết trắng và... khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời của thiếu niên dưới hoa, buột miệng nói: “Hoa lê.”

“Hoa lê?” Nhâm Tiêu Dao suy nghĩ một chút, khẽ ngâm: “Lãnh diễm toàn khi tuyết, dư hương sạ nhập y. Xuân phong thả mặc định, xuy hướng ngọc giai phi...”(1)

Quay đầu liếc Luyện Vô Thương một cái, dường như bị cái gì làm kinh sợ, toàn thân chấn động, vẻ mặt bỗng mất tự nhiên, cuống quýt quay đầu đi. “Hàn Sơn huynh, cái này tặng huynh.” Vươn tay ra, trên tay bắt ngờ lại là một thanh ngọc tiêu.

Nhâm Tiêu Dao hai tay nâng, nói: “Lần trước là ngu đệ lỡ mắng, vô ý làm gãy ngọc tiêu của Hàn Sơn huynh, Hàn Sơn huynh mặc dù không để trong lòng, nhưng tiểu đệ lại thực áy náy, cho nên đặc biệt chọn ngọc tiêu tốt nhất trong bảo bồi tội với Hàn Sơn huynh.”

“Cái này... Ta nói rồi ngọc tiêu kia đã gãy từ trước, không phải do ngươi.” Vạn lần không nghĩ tới, một chuyện nhỏ mình sớm đã quên, đối phương lại đặt trong lòng.

“Hàn Sơn huynh nếu không chịu nhận, tiểu đệ thật sự khó yên lòng.”

Sự tình lúc đó thực sự rất rối rắm, Nhâm Tiêu Dao một mực cho rằng vật là do hắn làm gãy, ngược lại cũng không giải thích rõ lý do. Luyện Vô Thương vừa không muốn nhận, lại không biết nên làm sao từ chối, liền bế tắc ở đó.

Nhâm Tiêu Dao lại nói: “Nói ra thật xấu hổ, trong bảo từ trên xuống dưới không có người tinh thông âm luật, tiêu này để trong nhà kho đã lâu, cũng là vô dụng, bây giờ tặng cho giải âm chi nhân (người thông thạo âm luật), sao lại không phải là một chuyện tốt?” Đưa về phía trước, đặt vào tay Luyện Vô Thương.

Đã nói như vậy, lại từ chối nữa thì có vẻ nhỏ mọn. Hướng chi trong lòng Luyện Vô Thương, một lượng bạc và nghìn lượng hoàng kim, vốn cũng không có gì khác biệt. Thấy ngọc tiêu kia màu sắc đồng đều, chất ôn nhuận, thực đúng là thượng phẩm trong thượng phẩm. Cầm lấy thử âm, thanh âm lại du dương êm tai.

“Hảo tiêu.”

Nhâm Tiêu Dao mỉm cười nói: “Tiểu đệ còn có một yêu cầu quá đáng, mong có thể được Hàn Sơn huynh chỉ bảo chút ít, cũng có thể làm giải âm chi nhân.”

Luyện Vô Thương cười, đem tiêu đưa cho hắn: “Cầm như vậy.” Thấy Nhâm Tiêu Dao có chút do dự, nhớ tới mình mới thối qua, vì vậy dùng tay áo lau lau.

“Ta không phải có ý này.” Mặt Nhâm Tiêu Dao ửng hồng, hắn nghĩ tới chính là một tầng ý tứ không nói nên lời.

Đang muốn đặt tiêu lên miệng, xa xa nghe có tiếng người kêu lên: “Công tử, công tử!” Tiểu Át một mặt gọi một mặt chạy tới đây.

“Chuyện gì?”

“Cao thủ Côn Lôn phái vội tới mừng thọ lão gia, chạy vài ngày đường, giờ Thìn mới đến. Đại công tử vội vàng đến đó, muốn người hỗ trợ tiếp đón.”

Sinh thần bảo chủ đã gần đến, rất nhiều khách từ nơi xa đều đến sớm. Nhâm Tiêu Dao thân là một người trong Hàng Long Bảo, đương nhiên cũng không thể không quan tâm. “Chúng ta đi xem thể nào. Hàn Sơn huynh, cáo tội.” Dẫn theo Tiểu Át vội vàng rời đi.

Luyện Vô Thương đương nhiên sẽ không ngăn cản, cúi đầu nhìn ngọc tiêu trên tay, lại từ trong ngực lấy ra hai đoạn tiêu, ngơ ngẩn xuất thần.

“Tôm” một tiếng, một viên đá rơi vào mặt nước, kéo sự chú ý của y về, chỉ nghe một người cười lạnh: “Đã có mối, cũ còn lưu lại làm gì? Sớm nên ném đi.”

(1) Đây là bài thơ “Tả Dịch lê hoa” của Khâu Vi đời Đường

văn dịch: Lê hoa hiển nhiên so với tuyết trắng điểm lệ hơn, dáng vẻ thanh lãnh (vừa đơn thuần mộc mạc vừa lạnh lẽo) còn hơn bông tuyết, hương thơm toả ra bỗng chốc xâm nhập vào y phục. Gió xuân tiếp tục lay động cánh hoa, mong muốn đoá hoa mỹ lệ này có thể rơi trên bậc thềm ngọc thạch ở hoàng cung đại điện.

chú thích:

- (1) Tả Dịch: chỉ Môn Hạ Tĩnh. Thời Đường, Môn Hạ Tĩnh và Trung Thư Tỉnh, được bố trí phân biệt ở hai bên cung cấm. Dịch, bên cạnh.
- (2) lãnh diễm: hình dung lê hoa thanh khiết như tuyết, băng lãnh diễm lệ. Khi: còn hơn.
- (3) sạ: đột nhiên. Nhập y: chỉ hương thơm thấm đẫm y phục.
- (4) mặc định: không nên đứng im.
- (5) ngọc giai: thềm đá bóng loáng như ngọc trước cung điện.

Tìm hiểu thêm ở đây

7. Quyển 1 - Chương 7

Thanh âm này...

Luyện Vô Thương đột nhiên xoay người lại, chỉ thấy dưới liêu rủ bên hồ không biết từ bao giờ có một người đứng, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt lại đỏ như máu, chính là Lăng Liệt. Hắn chậm rãi lại gần, ánh mắt thuỷ chung không rời khỏi người Luyện Vô Thương.

“Lăng Liệt... Sao ngươi lại ở đây?”

Lăng Liệt nhún nhún vai, cười lạnh: “Sao? Chỉ cho phép ngươi cùng nhị công tử Nhâm gia ở chỗ này ngâm phong lộng nguyệt, khanh khanh ta ta, chứ không cho phép người khác đến sao?”

“Ngâm phong lộng nguyệt” vẫn không sao, “khanh khanh ta ta” này thì thực chối tai, mặt Luyện Vô Thương biến sắc, quát lên: “Lăng Liệt, ngươi nói bậy bạ gì đó!”

Lăng Liệt phớt lờ y, ung dung cầm ngọc tiêu trong tay y, tẩm tắc khen ngợi: “Hảo tiêu nha hảo tiêu, suy cho cùng vẫn là Trung Nguyên đệ nhất đại bảo gì đó, so với thứ tiểu tử ta mua mấy lượng bạc quý báu hơn nhiều. Ngươi còn chưa đem thứ nát vụn kia ném đi, còn lưu lại làm gì, không chê chướng mắt sao?” Nói xong, vươn tay đoạt hai đoạn tiêu kia.

Luyện Vô Thương không biết hắn muốn làm gì, cũng không dám cứ vậy giao cho hắn, khuỷu tay động một cái, đem tiêu chuyển sang bên phải, tay còn lại điểm hỏ khẩu (gan bàn tay) của hắn.

Lăng Liệt thấy thế, lật tay, biến thảo (chụp, bắt) thành tước (gọt), bỏ về phía cổ tay Luyện Vô Thương.

Hai người sử dụng đều là tiểu cầm nã thủ công phu cơ bản nhất của Hạo Thiên Môn, ngày thường sách chiêu quá chiêu (phá chiêu, so chiêu) không biết mấy trăm lần, thường vừa ra tay, liền biết bước tiếp theo của đối phương biến đổi như thế nào, cứ như vậy đánh tiếp, đương nhiên ai cũng không làm gì được ai.

Song một phen sách chiêu giống như đã từng quen biết này, lại dường như tái hiện lại chuyện xưa, đem hai người trở về những năm tháng trong núi vui vẻ hoà thuận, chạm đến nơi nào đó mềm mại tận đáy lòng, ngay cả Lăng Liệt dường như cũng bị lay động, qua mấy chiêu, lại không có biện pháp xuất thủ.

Hắn không muốn đánh, Luyện Vô Thương đương nhiên lại càng không muốn đánh, lui một bước, ôn nhu nói: “Lăng Liệt, ta biết người đối với ta có rất nhiều bất mãn, tiêu này nếu giao vào tay người, quá nửa sẽ bị ném đi, thế nhưng ta thật sự không nỡ. Tiêu Nhâm công tử tặng ta mặc dù tốt, ta lại không thích, nhận nó thật sự là vì thịnh tình không thể chối từ. Hai đoạn tiêu này mặc dù gãy, ta vẫn muốn mang nó theo bên người, bởi vì đó là của người — Lăng Liệt tặng cho ta.” Bởi vì trong tiêu có tâm ý của người, cho nên ta mới quý trọng như vậy.

Ánh mắt y sáng như vậy, động tình như vậy, so với ánh trăng còn ôn nhu hơn, còn khiến người say mê hơn, vẻ mặt Lăng Liệt dần dần nhu hoà. Hồi lâu mới hỏi: “Vậy người sao lại biết Nhâm Tiêu Dao? Vì sao lại tới Hàng Long Bảo?” Vấn đề này một ngày chưa hỏi rõ, trong lòng hắn một ngày lại khó chịu.

“Chúng ta trên đường tình cờ gặp mặt, rất... thân, cho nên hắn mời ta đến bảo ở lại vài ngày.” Chuyện Nhâm Tiêu Dao giữa đường bị tập kích trước khi rõ chân tướng, không thể nói ra ngoài, mà mình tới đây là để cầu hoà lưu ly ngăn hàn độc lại, chuyện hàn độc y chưa bao giờ để Lăng Liệt biết, bây giờ đương nhiên cũng sẽ không nói, đành phải nói qua loa.

Đương nhiên, Lăng Liệt một xiu cũng không tin. Ở cùng mấy năm nay, Lăng Liệt rất rõ tính tình Luyện Vô Thương, biết y yêu nhất là thanh tĩnh, sao có thể chủ động cùng người xa lạ phân giao? Càng đừng nói đến ở lại trong nhà người khác.

Rốt cuộc mấy ngày nay y và họ Nhâm kia xảy ra chuyện gì, mà ngay cả mình cũng không chịu cho biết? Lăng Liệt chỉ cảm thấy trong lòng giống như có một con rắn nhỏ đang gặm cắn, nhưng hắn vẫn giả vờ lơ đãng hỏi: “Thật sao? Vậy là vì chuyện gì?”

“Kỳ thực... cũng không có gì?”

Y rõ ràng là không nguyện nói cho mình! Lăng Liệt chỉ cảm thấy một cỗ nộ khí xông thẳng lên. Lại nhìn Luyện Vô Thương, vẻ mặt do dự, lời nói ấp úng, lại càng không khỏi nghĩ đến, y là không muốn nói cho mình, có lẽ căn bản là khó mở miệng đi?

Nhìn không được cười lạnh: “Không có gì sao? Ta trái lại rất bội phục người, vài ngày ngắn ngủi đã đem thiếu chủ Hàng Long Bảo làm cho lung lạc, thủ đoạn so với năm đó không giảm chút nào nha.”

Lời này nói ra thật thâm độc, Luyện Vô Thương kinh ngạc: “Lăng Liệt, người nói bậy bạ gì đó?”

“Người trong nhà hắn còn chưa biết thân phận của người đi? Chắc là không biết. Đại danh Luyện Vô Thương vang dội như vậy, nếu bọn họ đã biết, chỉ sợ cũng không dám cho người vào cửa.”

“Lăng Liệt, câm miệng!” Sắc mặt Luyện Vô Thương trắng bệch, lồng ngực không ngừng phập phồng, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Y càng bảo câm miệng, Lăng Liệt lại càng muốn nói: “Ta chính là ghét cái bộ dáng thanh cao này của người! Mới xuống núi vài ngày, người liền câu dẫn người khác, người chính là không có nam nhân thì không chịu được...”

Một đạo ngân quang cắt ngang lời Lăng Liệt, chính là Luyện Vô Thương lấy tiêu thay kiếm đánh qua. Một chiêu của y chiếm được lợi thế, ngọc tiêu trong tay lại không ngừng, ngang điểm dọc đâm, giống như bầu trời đầy sao, y dùng chính là “Tảo diệt kiếm pháp”.

Bộ kiếm pháp này Lăng Liệt cũng từng học qua, nhưng hắn hoàn toàn không cảm vũ khí, thứ nữa Luyện Vô Thương ra tay quả thực quá nhanh, hắn mới nghĩ đến chiêu này, ngọc tiêu kia đã đánh tới trước mặt. Đột nhiên đùi phải đau đớn, bị ngọc tiêu đâm trúng “huyệt hoàn khiêu”, không khỏi quỵ rạp xuống đất.

“Muốn giết cứ giết!” Nhìn ngọc tiêu đặt trên cổ mình, trong lòng Lăng Liệt càng tức giận, “Người dùng thứ hắn tặng đối phó với ta, hắc hắc, hai người các người thực sự là đồng lòng!”

Luyện Vô Thương thâm hít một hơi thật sâu, mới nói: “Lăng Liệt, ta biết người đối với chuyện ngày trước của ta rất không đồng ý, ta không trách người, bởi vì cái này vốn trái với luân thường, thế tục không dung...” Lồng buồn bã, chỉ là ta lúc đó sớm đã ý loạn tình mê, bất chấp những cái này, đây... có lẽ gọi là “nghiệt duyên” đi.

Lăng Liệt hừ lạnh một tiếng, dứt khoát quay đầu đi.

Định thần lại, Luyện Vô Thương nói tiếp: “Người không chịu hiểu và bỏ qua, cũng là lẽ thường tình. Người có oán khí, thì cứ nhắm vào ta, dù sao... ta từ lâu đã chúng bạn thân ly (bạn bè xa lánh), thân bại danh liệt! Nhưng Nhâm công tử là một vị chí nhân quân tử, đối đãi với ta như bằng hữu, giữa chúng ta trong sạch, tuyệt không có bất luận chuyện xấu xa gì mà người nghĩ, người tuyệt đối không thể tùy tiện làm càn, huỷ danh dự người ta, bằng không ta quyết không tha cho người!”

Lăng Liệt lạnh lùng liếc y một cái: “Nói xong rồi?”

Luyện Vô Thương gật đầu, giải huyệt cho hắn, để hắn đứng lên, lại nói: “Có thể ta nói, người nghe không vào, nhưng có chuyện ta còn muốn hỏi. Vị biểu tiểu thư kia là vị hôn thê của Nhâm công tử, người tốt nhất không nên quá gần gũi với nàng, như vậy đối với người không tốt.” Định thân trên danh nghĩa đã là phu thê, có thể Nhâm Tiêu Dao không để ý, nhưng người khác trong Hàng Long Bảo không chắc đều nghĩ như hắn, Lăng Liệt chỉ là ăn nhờ ở đậu, mọi việc vẫn nên cẩn thận một chút.

— Mặc dù giận Lăng Liệt nói năng lỗ mãng, nhưng Luyện Vô Thương vẫn không có cách nào mặc kệ hắn.

Lăng Liệt thản nhiên nói: “Nói như vậy, người đánh ta, giáo huấn ta, cảnh cáo ta không nên tiếp cận Trưởng Tôn Thiển, đều là vì bảo vệ thanh danh cho vị Nhâm công tử kia?” Hắn đột nhiên nở nụ cười: “Người yên tâm, ta ở đây thề với trời, ta, Lăng Liệt, nhất định sẽ đem Trưởng Tôn Thiển nắm trong tay, cho dù gặp phải nghìn nan vạn hiểm, ta cũng nhất định phải đem nàng giữ trong tay!” Vung tay, nghênh ngang đi.

“Lăng Liệt!” Luyện Vô Thương còn muốn gọi hắn lại, nhưng cái loại cảm giác vô lực trong lòng này lại nói cho y biết, Lăng Liệt hận y, căn bản không nghe lời y nói!

Hài tử tự tay nuôi lớn cuối cùng lại muốn hận mình, thật mỉa mai! Ông trời, người cứ như vậy nghiêm phạt ta sao?

Ngẩng đầu, bầu trời kia vẫn tối om như cũ, một tiếng cũng không phát ra. Đêm đầu tiên ở Hàng Long Bảo là một đêm không ngủ. Nghĩ đến khuôn mặt quật cường kia của Lăng Liệt, vẻ mặt xem thường, còn có lời nói so với đao kiếm còn đả thương người hơn, tâm Luyện Vô Thương giống như bị người bóp chặt, hung hăng xé ra.

Nếu đổi lại là người khác như vậy với y, y nhiều lắm cũng chỉ cười một tiếng. Dù sao quãng thời gian mười mấy năm trước rời khỏi Hạo Thiên Môn, lời nói như vậy đã nghe nhiều, ánh mắt như vậy đã thấy nhiều, nhiều đến bách độc bất xâm.

Nếu là Lăng Liệt năm năm trước đối với y như vậy, y cũng sẽ không khổ sở. Bởi vì Lăng Liệt khi đó đối với y, bất quá chỉ là “cố nhân chi tử” (con của bạn cũ) mà thôi.

Nhưng năm năm ở chung, trong thế giới đơn giản của Luyện Vô Thương, ngoại trừ chính y, cũng chỉ có Lăng Liệt. Loại tình nghĩa ở chung này, kỳ dị thấm vào xương tủy, vứt bỏ không được.

Song, Lăng Liệt lại không biết. Hoặc có thể đã biết, nên càng muốn dùng lời nói đả thương y...

Trần trọc, đến sáng hôm sau, Luyện Vô Thương mới ngủ được một chốc, rất nhanh đã bị tiếng Tiểu Át gõ cửa đánh thức.

“Hàn Sơn công tử, được phòng đã bố trí xong rồi, công tử nhà ta thỉnh người đi xem có chỗ nào không hợp ý không. Ế? Sắc mặt người kém quá, tối qua không ngủ được? Có phải giường không thích hợp không? Hay chăn quá mỏng? Xung quanh Hàng Long Bảo chúng ta là núi, khí lạnh hơi lạnh, rất nhiều người mới đến ở đều có chút không quen...”

Luyện Vô Thương thở dài, một đêm không ngủ ngon, hiện tại đầu càng đau.

Một cái màn thầu bay đến, chặn miệng Tiểu Át đang lải nhải; Nhâm Tiêu Dao bưng một bàn đồ ăn sải bước vào cửa. “Tiểu Át ca, người biết vì sao người có hai con mắt, hai cái tai, lại chỉ có một cái miệng không?”

Tiểu Át lắc đầu.

“Đó là muốn người nhìn nhiều nghe nhiều, nói ít lời thừa thãi.”

Luyện Vô Thương nhin không được nở nụ cười, đứng dậy đón: “Sao ta lại không biết thẹn để người tự mang cơm đến?”

“Này cũng không có gì, tối hôm qua bỏ lại Hàn Sơn huynh một mình, tiểu đệ đặc biệt tới bồi tội.” Liếc trộm một cái, chỉ cảm thấy y hôm nay vô cùng tiêu tụy, là vì mình sao? Tự cảm thấy không có khả năng lắm, nhưng không tìm ra đáp án khác.

Dùng cơm xong, ba người cùng đi được phòng, xa xa chỉ thấy dưới cây thược dược một nam một nữ đang đứng. Luyện Vô Thương chóng mặt, nói: “Chúng ta đi đường khác đi.”

Nhâm Tiêu Dao cũng thấy xấu hổ, gật đầu.

Mới đi vài bước, đã nghe phía sau có người kêu to: “Nhâm thế huynh, dừng bước.” Lãng Liệt lại kéo Trưởng Tôn Thiển qua.

Tiểu Ất khê nói: “Ta còn chưa thấy qua kẻ nào không biết thẹn... Ai u.” Cũng là Nhâm Tiêu Dao nhanh tay, huých vào ngực nó một cái, cảnh cáo nó không được nói bậy.

“Nhâm thế huynh.”

“Lãng công tử.”

Trưởng Tôn Thiển đỏ mặt, khê gạt tay Lãng Liệt, thấp giọng gọi: “Biểu ca.”

Lãng Liệt cũng không để ý năng, ánh mắt dừng trên người Luyện Vô Thương: “Vị này là...”

“A, vị này chính là Hàn Sơn huynh, bằng hữu của tại hạ.” Thấy sắc mặt Luyện Vô Thương tái nhợt, Nhâm Tiêu Dao vội trả lời. Hắn có một loại cảm giác kỳ quái, giữa Lãng Liệt và Luyện Vô Thương có một bầu không khí quỷ dị không nói nên lời. Ai, có lẽ là hắn nghĩ nhiều, bọn họ rõ ràng không quen biết.

“Họ ‘Hàn’ tên ‘Sơn’? Sao nghe như là tên giả? Huynh đài, người chẳng lẽ có điều gì khó nói, hoặc là... làm chuyện gì đó không thể cho ai biết, cho nên không dám nói ra tên thật?”

Trong lòng Luyện Vô Thương run lên, Lãng Liệt a, người bao giờ mới có thể học được ẩn nhẫn khoan dung? Bao giờ mới có thể chân chính trưởng thành?

Ý tứ châm chọc trong lời hắn rất rõ ràng, Nhâm Tiêu Dao không biết thiếu niên này vì sao lại nói ra những lời dả thương người như vậy, nhưng hắn tuyệt không cho phép có người trước mặt mọi người khi dễ bằng hữu của hắn! (Tiêu Dao ca, hảo bằng hữu a

) “Lãng công tử, người là quý khách của Hàng Long Bảo, vị Hàn Sơn huynh này cũng là khách nhân của ta. Hàng Long Bảo luôn tôn trọng khách nhân, cũng thỉnh khách nhân tự trọng.” Lời này là lời không khách khí nhất hắn từng nói.

Vị Nhâm công tử lúc nào cũng mang khuôn mặt tươi cười này không nể mặt thực sự là bất nộ tự uy (ko giận mà vẫn có uy). Lãng Liệt nheo mắt lại: “Xem ra, thế huynh và vị Hàn Sơn công tử này giao tình không ít nha.”

Lãng Liệt vẫn cười, nhưng Luyện Vô Thương biết hắn đang tức giận. Lãng Liệt hành động theo cảm tính, không biết sẽ làm ra chuyện gì đây. Ai, mình tới đây, xem ra là tới sai rồi.

“Lãng công tử gọi chúng ta lại, không biết có gì chỉ giáo?” Trực giác Nhâm Tiêu Dao cảm thấy không thích thiếu niên này, hắn rất ít khi dùng trực giác phán đoán người vật, lần này rõ ràng là ngoại lệ. Có lẽ là bởi vì thiếu niên này quá sắc sảo, quá ngang ngược, quá tự cao. Mà nguyên nhân sâu xa hơn, có lẽ là bởi vì địch ý của hắn đối với bằng hữu của mình quá rõ ràng...

“Cũng không có gì. Chỉ là nghe nói kiếm pháp Nhâm thế huynh hơn người, cho nên muốn thế huynh chỉ bảo mấy chiêu.”

“Lãng Liệt!” Người đầu tiên kêu lên chính là Trưởng Tôn Thiển, nàng nhìn Lãng Liệt, lại nhìn Nhâm Tiêu Dao, hoa dung thất sắc, hoang mang không biết như thế nào cho phải.

Nhâm Tiêu Dao đồng tình nhìn nàng một cái, yêu Lãng Liệt, chỉ sợ ngày tháng sau này của nàng sẽ không quá dễ chịu. Hắn lại không hề thấy, sắc mặt trắng bệch đâu chỉ có mình nàng!

Lăng Liệt, rốt cuộc người muốn làm gì? Không nên náo loạn nữa! Trong lòng vừa vội vừa tức, thế nhưng Luyện Vô Thương cái gì cũng không thể nói, nói rồi, Lăng Liệt chỉ càng nháo hơn.

Cũng may không hiểu chuyện chỉ có một mình Lăng Liệt, Nhâm Tiêu Dao nhàn nhạt nói: “Hôm khác đi. Tại hạ và Hàn Sơn huynh còn có việc phải làm, hôm khác nhất định xin đến chỉ giáo.”

Chấp tay, xoay người muốn đi, lại cảm giác phía sau có một đạo kinh phong kéo tới, một người cười nói: “Xem kiếm!” Kiếm quang loé lên, đâm thẳng vào vai trái Nhâm Tiêu Dao.

Một kiếm này thật nhanh, Nhâm Tiêu Dao bất ngờ không đề phòng, đành phải hơi nghiêng người, khó khăn tránh mũi kiếm lao tới, vạt áo bị cắt rách. Tính tình hắn cho dù tốt, cũng khó không nổi giận, lạnh lùng nói: “Lăng công tử, đây là ý gì?”

Nụ cười của Lăng Liệt không đổi: “Thực xin lỗi, tiểu đệ nóng lòng muốn lĩnh giáo Hàng Long kiếm pháp uy chấn giang hồ, đắc tội.”

Nhâm Tiêu Dao thầm thở dài, trong lòng hiểu rõ, trận này không đánh, Lăng Liệt sẽ không chịu để yên. “Tiểu Át, cầm kiếm đến đây.”

Khỏi cần hắn nói, Tiểu Át đã sớm đem bảo kiếm đưa đến, nói nhỏ: “Công tử, cho tiểu tử cuồng vọng này một bài học đi!”

Luyện Vô Thương biết Nhâm Tiêu Dao làm việc tự có chừng mực, vẫn không nhận được dặn dò một tiếng: “Điểm dao vì chỉ (đánh chút chỉ giáo rồi dừng), không nên tổn thương hoà khí.” Y và Nhâm Tiêu Dao không thân chẳng quen, lời này nói ra rất không thích hợp, nói cho Lăng Liệt cũng không khác lắm. Đáng tiếc chính là, có nói Lăng Liệt cũng không nghe.

Lăng Liệt đứng đối diện, không nghe thấy bọn họ nói cái gì, nghĩ đến có lẽ là Luyện Vô Thương dặn dò Nhâm Tiêu Dao phải cẩn thận, trong lòng nóng giận không lý do: “Nhâm thế huynh, thỉnh!” Một chiêu “bạch hồng quán nhật” tấn công. Lời hắn hỏi và kiếm chiêu, gần như đồng thời phát ra.

Phong độ Nhâm Tiêu Dao liền hiện ra, trường kiếm chém ngang, chính là thức mở đầu “khai môn bá sơn” trong Hàng Long kiếm pháp, tao nhã hữu lệ, uy lực tràn đầy.

Hai người động thủ, nhất thời kiếm quang phi vũ, phong vân biến sắc.

Luyện Vô Thương hồi hộp quan sát chiến cuộc, vừa sợ Lăng Liệt dả thương Nhâm Tiêu Dao, lại càng sợ Nhâm Tiêu Dao dả thương Lăng Liệt.

Nhâm Tiêu Dao này quả nhiên là kỳ tài võ học hiếm thấy, từng chiêu từng thức kết cấu chặt chẽ, lại không mất đi sự linh động, rất có phong thái tông chủ một phương, Hàng Long kiếm pháp trong tay hắn khai triển vô cùng nhuần nhuyễn, giống như thật sự có thể phục hồi hàng long!

Trái lại, Lăng Liệt, thiên tư thông minh lại thêm siêng năng chịu khó, kiếm pháp của hắn đã có chút thành tựu. Đáng tiếc, hắn cuối cùng vẫn không thể sửa được cái tính nóng vội, tình diệu có thừa, trầm ổn lại không đủ, cùng cao thủ đối đầu rất nhanh sẽ bị người phát hiện sơ hở. Cũng may Nhâm Tiêu Dao không hề muốn thắng ngay lập tức, hắn tựa hồ muốn nhìn một chút xem Lăng Liệt rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, ra tay để lại không ít chỗ trống.

Điểm ấy Luyện Vô Thương có thể nhìn ra, Lăng Liệt thân ở trong cuộc sao lại không biết? Càng biết càng tức giận, họ Nhâm này khinh người như vậy! Đột nhiên, mũi kiếm quay ngược trở lại, không để ý đến trường kiếm của Nhâm Tiêu Dao đâm tới trước mặt, chém vào bụng dưới hắn (Tiêu Dao ca ý à), chính là đấu pháp đồng quy vu tận!

Luyện Vô Thương biết rõ sự lợi hại của chiêu này, thầm kêu: không ổn! Nếu nhất định phải có người bị thương, y tình nguyện người đó là y! Đoạt vô kiếm trong tay Tiểu Át, phi thân nhảy vào chiến đoàn, phản chưởng đem Lăng Liệt đánh ra xa mấy bước, tay nắm vô kiếm hướng về phía bảo kiếm của Nhâm Tiêu Dao đỡ lấy — trường kiếm vào vỏ, thực sự nhịp nhàng ăn khớp! Hai người nhìn nhau cười, Nhâm Tiêu Dao khen: “Hảo công phu!”

Lăng Liệt lấy lại bình tĩnh, hắn sao lại không biết mình vừa tránh được một kiếp? Nhưng phát hiện nhúng tay vào chính là Luyện Vô Thương, một ngọn lửa giận không tên lại bốc lên, tiến lên lấy tay đẩy: “Ai cần người giả làm người tốt!”

Lực đẩy này cực nhẹ, Luyện Vô Thương lại giống như không chịu nổi ngã xuống.

Trưởng Tôn Thiên la lên: “Máu! Y chảy máu!”

Không thể như vậy được? Máu đang từ thất lưng Luyện Vô Thương chảy xuống. Lăng Liệt không thể tin được nhìn về phía mũi kiếm của mình, nơi đó đỏ thẫm một mảnh.

Kỳ thực không khó hiểu, cho dù là ai xông vào giữa nơi kiếm vũ đầy trời, không bị thương cũng rất khó.

“Người... Ta...” Mùi máu tươi khiến đầu óc Lăng Liệt thoáng chốc hỗn loạn, mờ mịt đứng đó không biết làm sao, không biết như thế nào cho phải. Thầm nghĩ, ta đã thương y! Ta lại đã thương Vô Thương!

“Đừng động đây!” Nhâm Tiêu Dao đến bên cạnh Luyện Vô Thương, nhanh chóng điểm huyết đạo cầm máu quanh miệng vết thương, sau đó đưa y ôm ngang ngực.

“Nhâm huynh.” Ý thức Luyện Vô Thương vẫn còn minh mẫn, lấy làm kinh hãi, không được tự nhiên muốn tránh ra.

“Đừng động đây, cẩn thận lại chảy máu.”

“Nhị đệ, Lăng huynh đệ, hoá ra các người đều ở chỗ này! Đây là...” Một người vội vàng đi tới, tuổi tác ngoài ba mươi, cầm bào ngọc đai, chính là Hàng Long Bảo đại công tử Nhâm Tự Tại. Gã thấy trong lòng huynh đệ ôm một nam tử xa lạ, vô cùng kinh ngạc.

“Đại ca, vị này là Hàn Sơn huynh.”

“Hạnh ngộ, hạnh ngộ.” Nhâm Tự Tại nghe huynh đệ đề cập qua có một vị khách nhân trong bảo, tính tình ngại ngùng, không muốn gặp người lạ. Nhân lúc này quan sát Luyện Vô Thương một lượt, thấy dáng vẻ yếu ớt vẫn nhược, cũng không quá lưu tâm. “Nhị đệ, Lăng huynh đệ, Niếp trang chủ của Phượng Hoàng sơn trang tới, cha gọi các người đi gặp.”

“Hạo Thiên Môn”, “Hàng Long Bảo”, “Phượng Hoàng sơn trang” đứng hàng đầu võ lâm Trung Nguyên, dựa vào giao tình của ba nhà, Nhâm Tiêu Dao và Lăng Liệt đều phải qua tham bái.

“Làm phiền đại ca thay ta cáo tội, Hàn Sơn huynh bị thương, tiểu đệ thực sự không thể rời đi.”

“Buông y ra!” Mắt thấy Nhâm Tiêu Dao ôm Luyện Vô Thương muốn đi, Lăng Liệt nào chịu đồng ý, lập tức hét lớn một tiếng.

Nhâm Tiêu Dao lạnh lùng nhìn hắn: “Ta hiện tại muốn đưa Hàn Sơn huynh đi xử lý vết thương, Lăng công tử nếu như còn cảm thấy chưa tận hứng, bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm ta, tại hạ nhất định phụng bồi!” (anh tức rồi 〰)

Ánh mắt hắc sắc bén khiến Lăng Liệt trong lòng chấn động, câu kế tiếp cứng lại trong họng, nói không nên lời.

Trong lòng Nhâm Tiêu Dao lại tràn đầy tức giận. Giận Lăng Liệt, cũng giận chính mình, cư nhiên để “người ấy” bị thương trước mặt mình! Nếu không phải là không muốn quá vỡ mối thâm giao giữa hai nhà, thật muốn tiến lên cho thiếu niên không biết trời cao đất rộng này một bài học! (lên đi anh, em ủng hộ a

)

Tiểu Ất sớm đã quay lại: “Công tử, Hàn Sơn công tử thế nào?”

Nhâm Tiêu Dao lắc đầu: “Chúng ta quay về.”

“Ta... ta cũng đi với các người.”

Lăng Liệt thấy bọn họ đi xa, lúc này mới cuống quýt chạy muốn đuổi theo, Nhâm Tự Tại kéo hắn: “Yên tâm đi, có Tiêu Dao, nhất định không phải lo nghĩ. Tiểu huynh đệ, theo ta đi gặp Niếp trang chủ, ông ấy nghe thấy Hạo Thiên Môn có hậu nhân, rất vui, muốn gặp người đó.”

“Thế nhưng...” Lăng Liệt nhìn thân ảnh biến mất nơi xa xa, nói cái gì cũng không yên lòng, nhưng cuối cùng vẫn bị Nhâm Tự Tại kéo đi.

8. Quyển 1 - Chương 8

“Ta không sao, là Nhâm huynh ngươi lo lắng quá mức. Đi lại trên giang hồ, nào có chuyện cứng chiều như vậy.” Luyện Vô Thương thấy vẻ mặt Nhâm Tiêu Dao nghiêm túc, nhin không được nói ra.

Vết thương thực sự không sâu. Trên da chỉ bị rạch một chút, không chạm đến bên trong, chính là máu chảy có phần dọa người. So với thương thể phải chịu lúc trước, vết thương này thực không đáng nhắc đến. Nhâm Tiêu Dao một mực khấn trương như vậy, không để ý ánh mắt người khác cứ ôm y quay về. Ai, nếu bị Lăng Liệt trông thấy, không biết hài tử này lại muốn nghĩ như thế nào.

“Là ta không tốt, chăm sóc không chu đáo, hại ngươi bị thương.” Nhâm Tiêu Dao hận không thể để vết thương kia lên người mình. Vừa nãy dưới tình thế cấp bách ôm lấy y, hắn mới phát hiện thân thể y nhẹ như vậy, gầy yếu như vậy, này rõ ràng là cần một người hảo hảo che chở, thế mà ông trời lại khiến y nếm trải đau xót khôn cùng. Mỗi lần nghĩ đến điểm này, trong lòng hắn đều run lên.

Luyện Vô Thương lắc đầu: “Không thể trách ngươi được.” Kỳ thực người Lăng Liệt muốn gây khó dễ chính là y, Nhâm Tiêu Dao chỉ là người vô tội gặp tai ương.

“Nhâm huynh, ngươi có điều muốn nói sao?” Thấy dáng điệu hắn có vẻ đầy tâm sự, lại sai Tiểu Ất đi ra, Luyện Vô Thương đoán hắn muốn nói gì đó.

“Ta vốn không nên hỏi, nhưng trong lòng có một nỗi băn khoăn chưa giải được, quả thực là khó chịu.” Nhâm Tiêu Dao nghiêm mặt nói, “Ta muốn biết, Hàn Sơn huynh và vị Lăng công tử kia rốt cuộc có quan hệ như thế nào?”

Luyện Vô Thương giật mình: “Nhâm huynh sao lại nói thế?”

“Khi này giao chiến, kiếm pháp của Lăng công tử khiến ta cảm thấy giống như đã từng biết, sau đó mới nhớ tới, lúc trước ở ngoài thành Tín Châu, Hàn Sơn huynh hình như cũng thi triển kiếm pháp như vậy. Chỉ là khi đó Hàn Sơn huynh dùng đao, cho nên nhất thời không nhận ra. Hơn nữa ta xem xét lời nói và sắc mặt, chung quy cảm thấy bầu không khí giữa Hàn Sơn huynh và Lăng công tử có chút kỳ quái, cho nên ta lớn mật suy đoán, các người đã sớm quen biết. Không những quen biết, còn có quan hệ.”

Không ngờ vị Nhâm công tử khiêm tốn nho nhã này ánh mắt lại lợi hại như vậy. Luyện Vô Thương cười khổ: “Người đoán không sai, ta quả thực biết Lăng Liệt, năm hắn mười hai tuổi nhà gặp biến, được ta thu nhận, võ công của hắn cũng là ta dạy.”

“Vậy hắn...”

Luyện Vô Thương biết hắn muốn hỏi vì sao Lăng Liệt thấy y lại giống như thấy cừu nhân, cay đắng trong lòng càng đậm: “Người không hỏi ta là ai sao? ‘Hàn Sơn khách’ bất quá chỉ là một tên giả, bởi vì ta không muốn rước lấy thị phi.” Y nhắm mắt lại, nói từng chữ, từng chữ một: “Ta họ Luyện, ta là Luyện Vô Thương.”

Tên này hình như đã nghe qua. Nhâm Tiêu Dao nhanh chóng lục tìm trong trí nhớ, chợt hít một ngụm khí lạnh.

Minh bạch, cái gì cũng minh bạch! Võ công của y, thái độ của Lăng Liệt, y vì sao không chịu tiết lộ tên thật, tất cả những nghi hoặc, đều theo ba chữ này dễ dàng giải thích!

Kỳ thực cái tên “Luyện Vô Thương” này, hắn chỉ nghe từ miệng người khác. Giọng điệu những người này thường kèm theo ý khinh miệt, xem thường, không có ý tốt. Mà ba chữ “Luyện Vô Thương”, lúc nào cũng gắn với các loại từ ngữ khó nghe “không biết liêm sỉ”, “bại hoại”, “nhân yêu” (kẻ lẳng lơ).

Nhâm Tiêu Dao không phải người ngã theo gió, đối với sự vật không biết cũng không nông cuồng phán bừa, cho nên thỉnh thoảng nghe người khác nói, lúc nào cũng cười nhạt, không bận tâm.

Nhưng bây giờ, người giống như yêu ma trong truyền thuyết này, lại sờ sờ ngồi ngay trước mặt hắn!

Không có mị hoặc tận xương trong truyền thuyết, cũng không có dơ bẩn thấp hèn trong truyền thuyết. Ở chung vài ngày, Nhâm Tiêu Dao biết y thuần khiết, thiện lương như thế nào, kiên cường chính trực ra sao, giống như phù vân trên bầu trời, giống như sen trắng trên mặt nước, giống như hoa lê sau cơn mưa...

Cuối cùng đã biết cái gì gọi là “chúng khẩu thước kim, tích huỷ tiêu cốt” (lời đồn đại rất đáng sợ, có thể lật ngược phải trái, đẩy người vào chỗ chết)! Nhất thời trong lòng nảy lên, là phần nộ, bất bình, còn có thương tiếc tràn đầy!

Thấy hắn kinh hãi nhìn mình, Luyện Vô Thương chỉ nghĩ hắn không cách nào tiếp thu sự thực này, thê lương cười: “Vẫn giấu diếm người, xin lỗi, ta cáo từ.” Cẩn rằng đứng lên, đi đến phía ngoài cửa.

“Khoan đã!” Đau xót chợt loé lên kia đâm thẳng vào mắt Nhâm Tiêu Dao. Hắn có thể nhận ra người kia cõi lòng run rẩy, bi ai như thấm sâu vào xương tủy, hẳn y đã từng chịu qua không ít lời phỉ nhổ của người đời vô tri! Vô Thương, nói là “vô thương”, kỳ thực người từ lâu đã thương tích đầy mình đi?

“Muốn đi cũng phải chờ được luyện xong mới được!”

Luyện Vô Thương ngăn ra, hắn đây là ý gì? Còn muốn mình tiếp tục lưu lại chế được sao? Hắn không ngại thân phận mình sao?

Bước lên một bước, Nhâm Tiêu Dao khẩn thiết nói: “Hàn Sơn, không, nên gọi người Luyện huynh. Chuyện của người ta cũng đã nghe qua, thành thật mà nói, ta rất kinh ngạc, bởi vì những gì ta thấy với trong truyền thuyết hoàn toàn khác biệt. Ta coi người là bằng hữu, là bởi vì ta cùng người tâm đầu ý hợp, ta tin tưởng thái độ làm người của người, cũng tin tưởng đánh giá của mình. Nhưng người không nói câu nào đã đi như vậy, có hơi quá coi thường ta đi? Ta là người nông cạn như vậy sao?”

“Người...” Chưa từng có ai nói với mình như vậy, Luyện Vô Thương không khỏi ngây dại.

“Vô Thương, lúc không có ai, ta có thể gọi người như vậy không?” Nhâm Tiêu Dao khẽ hỏi, vì y trong mắt hắn mỏng manh, khiến người thương tiếc không thôi.

Ai có thể cự tuyệt yêu cầu thành khẩn như vậy chứ? “Nhâm huynh, quen biết bằng hữu như người, là may mắn của ta!”

Luyện Vô Thương khẽ nở nụ cười. Tìm được lương hữu (bạn bè tốt), vốn nên cười, y đã rất lâu chưa hề cười thoải mái như vậy.

Mà Nhâm Tiêu Dao chỉ chăm chú nhìn dáng tươi cười của y, âm thầm nói với chính mình, nhất định phải bảo vệ nụ cười này!

— người không nên quá khổ sở, xem tình hình hôm nay, Lăng Liệt vẫn rất quan tâm người.

— lúc đó hắn tuổi còn nhỏ, có một số việc khó tránh khỏi nghĩ luẩn quẩn, chờ hắn lớn hơn một chút, trưởng thành một chút, biết dụng tâm suy nghĩ, tự nhiên sẽ minh bạch.

— các người ở chung năm năm, phần tình nghĩa này sẽ không bởi vì chút lời đồn đại mà dễ dàng tách ra.

Nhâm Tiêu Dao đích thực là một người tốt hiếm thấy, biết chỗ khúc mắc của y, còn tận lực an ủi, khiến Luyện Vô Thương đã lâu rồi mới thấy cảm động như vậy. Hoá ra trên đời còn có người như Nhâm Tiêu Dao, sống thẳng thắn vô tư như vậy, khoan dung nhân hậu như vậy, chân thành như vậy!

Y cảm thấy trong lòng ấm áp, lúc ngủ mơ vẫn nở nụ cười.

Đêm đã khuya, vài tiếng quạ kêu báo hiệu trăng đã lên cao. Ngoài cửa sổ, vang lên tiếng bước chân khe khẽ. Rất nhẹ, chỉ như tiếng lá rụng, nhưng Luyện Vô Thương vẫn từ trong giấc ngủ giật mình tỉnh dậy.

Người nào lớn mật như vậy, ban đêm dám đến Hàng Long Bảo dò xét? Luyện Vô Thương không động, toàn thân lại đề phòng, chỉ cần tặc nhân (kẻ làm chuyện xấu) dám vào, trong nháy mắt y sẽ liền tóm lấy.

Ngoài dự đoán chính là, đối phương lại mở miệng. Hắn đứng ngoài cửa sổ, cách một bức tường, thì thầm.
“Vô Thương?”

Trong lòng khẽ động, thanh âm này, là Lăng Liệt!

“Người đã ngủ chưa?”

Hắn tới đây làm gì? Vì sao phải đêm hôm khuya khoắt tới đây? Trong lòng Luyện Vô Thương kinh nghi bất định, muốn trả lời, lại vì câu nói kế tiếp của hắn mà không dám lên tiếng.

“Người ngủ cũng tốt, đối mặt với người, ta thật không biết nên mở miệng như thế nào.”

Lăng Liệt, người muốn nói cái gì?

Chỉ nghe ngoài cửa sổ Lăng Liệt lo lắng thở dài: “Người bị thương có nặng không? Người chảy nhiều máu như vậy, ta... rất lo.”

Hắn còn lo lắng cho ta! Trong lòng Luyện Vô Thương chợt nóng lên.

“Ta không biết sẽ làm người bị thương, thực sự không biết. Ta nếu biết, nhất định sẽ không làm như vậy... Từ ngày người bị bảy sói cào thương, ta đã thâm thù với mình, sẽ không để người vì ta bị thương nữa... Nhưng ta chung quy vẫn không làm được, ngày đó xuống núi cũng vậy, lúc này cũng vậy!”

Luyện Vô Thương rất muốn nói với hắn đừng lo, nhưng lại sợ dọa hắn chạy.

Lăng Liệt lại thở dài một tiếng; “Vô Thương, người vì sao không ở lại trên núi? Vì sao phải đến nơi này? Vì sao lại muốn xuất hiện trước mặt ta?”

Tay Luyện Vô Thương không khỏi nắm chặt: người không muốn thấy ta sao?

“Ta rất muốn quên người, nhưng người hết lần này tới lần khác lại xuất hiện trước mặt ta, khiến ta vĩnh viễn cũng không thể chết tâm. Kỳ thực, ta biết ta không thể quên được người, cho dù không nhìn thấy người, người cũng vẫn xuất hiện trong mộng, ta...” Hắn dường như muốn giải bày cái gì đó, thanh âm vẫn rất nhẹ, nhưng giọng điệu lại kích động, song cuối cùng cái gì cũng không nói.

Qua hồi lâu, Lăng Liệt lại nói: “Có một việc, ta vẫn chưa nói với người. Đêm đó trên núi, ta hôn người, không phải là chán ghét người, cũng không phải là trả thù chuyện cha ta, ta chỉ là... muốn hôn người mà thôi.”

Đây là ý gì? Giống như sét đánh giữa trời quang, Luyện Vô Thương cả kinh không thể động đậy.

Lăng Liệt, người rốt cuộc muốn nói cái gì? Trong lòng mơ hồ có chút hiểu, nhưng lại không thể tin được, y ép buộc chính mình không được nghĩ sâu hơn, chỉ vì, sự thực kia thật là đáng sợ!

Lăng Liệt, bắt quá chỉ là một hài tử, chỉ là một hài tử...

Có lẽ là mình hiểu lầm. Có lẽ... nên tìm hắn để hỏi rõ ràng! Không do dự nữa, đứng dậy nhảy ra ngoài cửa sổ, đã thấy nguyệt minh tinh hi, hảo phong như thủy (nguyệt minh tinh hi: trăng sáng sao thưa), đâu còn bóng dáng Lăng Liệt? Mọi thứ vừa xảy ra nhưng lại hư ảo chỉ như một giấc mộng.

Luyện Vô Thương hạ quyết tâm đi gặp Lăng Liệt để hỏi rõ ràng, nhưng Lăng Liệt lại như là trốn y, hai ngày liên tiếp đều không thấy bóng dáng, Luyện Vô Thương có lúc thật không rõ hài tử này đang nghĩ cái gì.

Còn hai ngày nữa là đại thọ bảo chủ, Hàng Long Bảo có vẻ vô cùng bận rộn, ngay cả Nhâm Tiêu Dao thoát nhin rất nhàn rồi cũng thường xuyên không bên cạnh, ngẫu nhiên gặp mặt, nói một hai câu liền đi, vội vàng như vậy lại càng không rảnh để hỏi thăm tin tức của Lăng Liệt.

Đêm nay, Luyện Vô Thương đang chuẩn bị ngủ thì bên ngoài truyền đến một tiếng động lớn. Nhìn xuyên qua cửa sổ, ánh lửa chớp chờn, đầu người nhấp nhô, không rõ có bao nhiêu người, cũng không phân rõ đâu là bóng cây, đâu là bóng người.

Tiếng bước chân từ từ rõ rệt, có rất nhiều người đang đi tới đây.

Thế nhưng là đang xảy ra việc gì? Luyện Vô Thương nghĩ tới Nhâm Tiêu Dao đối đãi với mình chân thành, nếu trong bảo thật sự có biến, cho dù tan xương nát thịt cũng phải báo đáp vị tri kỷ duy nhất cả đời này.

Tiến lên mở cửa đã thấy một đám người đi tới trước mặt, dẫn đầu chính là Nhâm Tiêu Dao.

“Vô Thương, ngươi còn chưa ngủ?” Thấy y mở cửa, Nhâm Tiêu Dao hơi kinh ngạc.

“Xảy ra chuyện gì?”

Nhâm Tiêu Dao hơi lưỡng lự, thấp giọng nói: “Chút việc nhỏ. Vô Thương, ngươi có nhìn thấy nhân vật nào khả nghi không?”

“Không có.”

Thấy dáng vẻ y có vẻ không biết gì, Nhâm Tiêu Dao thở phào nhẹ nhõm: “Trong bảo có tặc, sợ hấn ẩn náu làm chuyện bất lợi với mọi người, cho nên phải lục soát thật kỹ.”

Nhờ ánh lửa, Luyện Vô Thương có thể thấy búi tóc Nhâm Tiêu Dao lộn xộn, vẻ mặt tiêu tụy, hai mắt hơi sưng đỏ, rõ ràng đã khóc. Mà mọi người phía sau hấn, cũng là vẻ mặt đầy bi phẫn. Trong lòng bán tín bán nghi, nếu chỉ là một tiểu tặc, sao lại hoảng loạn đến mức này chứ? Y liền lùi một bước, nhường đường.

Mọi người lập tức lục soát xung quanh, đương nhiên không có kết quả. Nhâm Tiêu Dao kéo tay Luyện Vô Thương căn dặn: “Tình hình đêm nay rất loạn, người ở đây, đừng đi chỗ khác, chờ sự việc yên ổn, ta sẽ tìm người giải thích tất cả.” Dứt lời, hấn vội vàng ly khai.

Đêm này, Luyện Vô Thương trải qua trong tiếng ồn ào cực độ. Y muốn chờ khi Nhâm Tiêu Dao đến thì hỏi cho rõ ràng chút, nhưng đến tận trưa, Nhâm Tiêu Dao cũng không thấy mặt. Đừng nói Nhâm Tiêu Dao, ngay cả nha hoàn hầu cơm bình thường cũng không thấy tới. Trong lòng y mơ hồ cảm thấy, Hàng Long Bảo không những đã xảy ra chuyện, mà còn là chuyện lớn!

Chờ mãi, Luyện Vô Thương cuối cùng kiểm chế không được, rời khỏi phòng. Y muốn đi tìm Nhâm Tiêu Dao, liền thuận theo đường mòn phủ đầy đậu tía mà đi, mới đi đến dưới một gốc cây quế, chợt nghe một người mắng: “Tiểu tặc họ Lăng kia rốt cuộc trốn ở đâu? Tìm khắp bảo mấy lần cũng không thấy người!”

Tiểu tặc họ Lăng? Là ai? Trong lòng Luyện Vô Thương rung mình, dừng bước lắng nghe.

Có một người hung hăng nói: “Tiểu tặc này cùng đường mặt lộ đến nương nhờ chúng ta, bảo chủ coi hấn như con ruột. Hấn lại lấy oán trả ơn, hại tính mạng bảo chủ, lương tâm đều bị chó ăn rồi! Tiểu tặc này nếu rơi vào tay ta, nhất định phải băm thây hấn thành vạn mảnh, tế linh hồn bảo chủ trên trời!”

“Xin hỏi, trong bảo rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Luyện Vô Thương không kiềm chế nổi nữa, từ phía sau cây đậu tía đi ra.

“Người nào?” Hai gã gia đình thấy một khuôn mặt hiện ra, liền cảnh giác.

“Đừng động thủ, là người một nhà!” Từ xa gào to một tiếng, Tiểu Át hấp tấp chạy tới, “Vị này là khách nhân của nhị công tử.”

Nó kéo Luyện Vô Thương trở về phòng, lúc này mới cho biết sự việc đã xảy ra. Hoá ra đêm qua Nhâm bảo chủ cùng trang chủ Phương Hoàng sơn trang Niếp Vân Phi uống rượu ở thủy tạ, nửa đêm mới về. Trên đường đi qua viện tử của biểu tiểu thư Trường Tôn Thiển, nghe được bên trong truyền ra tiếng kêu cứu. Nhâm bảo chủ lập tức đi vào kiểm tra, là Lăng Liệt có ý đồ bất chính với biểu tiểu thư! Nhâm bảo chủ tiến lên ngăn cản, bị Lăng Liệt giết chết. Lăng Liệt này hạ thủ vô tình, giết cả Trường Tôn Thiển, ngay trong đêm liền trốn đi.

“Các người sao lại cho rằng Lăng Liệt... Lăng Liệt là hung thủ?” Luyện Vô Thương kích động, thanh âm cũng không khỏi có chút run rẩy.

Bởi vì đi theo bên cạnh Nhâm bảo chủ còn có một thiếp thân lão bộc. Lão bộc này đi đứng hơi chậm, lúc theo vào, thì nghe thấy Nhâm bảo chủ gầm lên “Lăng Liệt, ngươi tên súc sinh này!” Sau đó là một tiếng hét thảm, một bóng người phá tung cửa ra, nhảy lên nóc nhà bỏ trốn. Lão bộc kia đi vào trong đã thấy Nhâm bảo chủ và biểu tiểu thư song song mất mạng.

Sau cùng Tiểu Ất nói: “Tôi hôm qua chúng ta lục soát cả đêm, cũng không thấy tiểu tặc kia. Sáng sớm nay hai vị công tử còn có Phượng Hoàng sơn trang Niếp trang chủ chia nhau dẫn người ra ngoài truy tìm. Nhị công tử sợ người lo nghĩ, bảo ta về trước. Hắc, tiểu tặc này, ta đã sớm nhìn ra hắc không phải thứ tốt!”

Trong đầu Luyện Vô Thương hỗn loạn, cảm thấy chỉ trong một đêm, đất trời đều xoay chuyển. Sao lại là Lăng Liệt chứ? Lăng Liệt sao lại giết người? “Người không phải là Lăng Liệt giết!”

Tiểu Ất ngăn người: “Hàn Sơn công tử, người nói cái gì?”

Luyện Vô Thương không đáp, đứng dậy đi ra ngoài.

“Người làm cái gì đấy?”

Luyện Vô Thương cũng không quay đầu lại. “Đi tìm công tử nhà người!”

Nhất định là nhầm rồi! Lăng Liệt tuyệt đối không làm ra loại chuyện này! Y tuyệt đối không tin!

Luyện Vô Thương không biết bọn Nhâm Tiêu Dao đi đâu, chỉ có thể đứng ở cổng Hàng Long Bảo chờ. Đợi đến khi mặt trời lặn, mới có một đoàn người ngựa phong trần mệt mỏi trở về.

“Vô... Hàn Sơn huynh.” Từ xa Nhâm Tiêu Dao thấy được y, liền thúc ngựa đón, đưa y kéo đến một bên, nghiêng người ngăn cản, tránh ánh mắt mọi người.

“Ta có việc tìm người.”

“Vì Lăng Liệt?”

“Đúng.” Luyện Vô Thương bỗng cảm thấy một ánh mắt sắc bén xuyên qua Nhâm Tiêu Dao phóng tới phía mình, y biết, đó là trang chủ Phượng Hoàng sơn trang Niếp Vân Phi. Rất lâu trước đây, y từng từ xa nhìn qua người này, ánh mắt người này lãnh liệt để lại cho y ấn tượng sâu đậm.

Nhâm Tiêu Dao kéo tay y: “Trở về rồi nói.”

“Lăng Liệt không phải hung thủ, hắc sẽ không giết người!” Vừa vào cửa, Luyện Vô Thương đã kích động nói.

Nhâm Tiêu Dao thở dài: “Ta biết tâm tình người, nhưng sự thật đều chứng tỏ là như vậy.”

“Chỉ bằng lời nói một phía của lão bộc kia, sao có thể nói là sự thật đều chứng tỏ như vậy? Người cũng biết, với võ công của Lăng Liệt, sao có thể giết chết Nhâm bảo chủ?”

“Bởi vì nghe gia huynh nói... gia phụ tuổi tác đã cao, nhiều năm trước luyện công lại tẩu hỏa nhập ma, công lực chỉ còn lại chưa đến ba thành...” Trong lòng Nhâm Tiêu Dao buồn bã, hắc rồi nhà quá lâu, cư nhiên ngay cả chuyện lớn như vậy cũng không biết.

Luyện Vô Thương thấp giọng nói: “Xin lỗi.” Y lúc này mới phát hiện giọng điệu mình quá mức dọa người. Nhâm Tiêu Dao mới chịu nỗi đau mất cha, mình lại một mặt thăm nghĩ vì Lăng Liệt mà kêu oan, không chút nào suy nghĩ đến tâm tình hắc, thực sự là không nên. Chỉ vì sự việc liên quan tới Lăng Liệt, y mới rối loạn như vậy.

Nhâm Tiêu Dao cố bày ra vẻ tươi cười: “Ta hiểu.”

Do Luyện Vô Thương yêu cầu, Nhâm Tiêu Dao dẫn y đi nhìn di thể Nhâm bảo chủ. “Ta nghĩ... cái này người hắc là so với chúng ta rõ hơn.”

Chỗ ngực Nhâm bảo chủ có một vết thương do kiếm, Luyện Vô Thương chỉ nhìn thoáng qua đã nhận không được toàn thân phát run.

Kiểm pháp trong thiên hạ chiêu thức cơ bản giống nhau, phân biệt là ở chỗ tâm pháp bất đồng, cho nên vết thương tạo thành cũng có khác biệt. Mà vết thương này, chính là người của Hạo Thiên Môn làm ra, chắc chắn không sai.

“Trừ người và hắc ra, Hạo Thiên Môn còn có người sống sót sao?”

Không hề!

“Không, Lăng Liệt không phải hung thủ, hắn sẽ không làm loại chuyện này.”

Nhâm Tiêu Dao có chút cảm thông nhìn y, khẽ an ủi: “Ta cũng biết Lăng Liệt tính tình mặc dù hơi nóng nảy, nhưng tuyệt đối không đến mức như vậy, ở đây e rằng có nội tình. Hắn bây giờ không ở đây, chỉ đành đợi sau khi tìm được hắn hỏi cho rõ ràng. Chúng ta đã gửi võ lâm thiệp, thỉnh các đại môn phái hỗ trợ tìm kiếm, yêu cầu chỉ bắt sống.”

Nhưng Luyện Vô Thương chỉ lắc đầu: “Lăng Liệt không phải hung thủ.”

Ngày hôm sau Hàng Long Bảo chính thức tuyên bố tin lão bảo chủ qua đời, cũng bắt đầu lo việc ma chay. Nhà không thể một ngày không có chủ, theo Niếp Vân Phi quyết định, đề cử Nhâm Tự Tại làm tân bảo chủ. Nhâm Tiêu Dao chỉ không ở đây, cũng không phản đối.

Ngày phát tang, Luyện Vô Thương cũng từ xa hướng về phía linh đường lạy vài cái, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện: “Lão bảo chủ, ngài trên trời có linh, nhất định phải phù hộ tra ra hung thủ thật sự.”

Y thủy chung không tin Lăng Liệt là hung thủ, kiên trì ngầm tìm kiếm Lăng Liệt. Y không muốn khiến Nhâm Tiêu Dao thêm phiền toái, có thể nhìn ra được, trong nhà bất ngờ nảy sinh biến cố đã khiến Nhâm Tiêu Dao thực sự hao tâm tổn lực.

Nhưng y cũng không rời khỏi Hàng Long Bảo. Không biết vì sao, y chung quy vẫn cảm thấy Lăng Liệt chưa rời khỏi đây, y có thể cảm nhận được!

Nhưng sự thật là, số đông nhân mã trong Hàng Long Bảo đã tìm không được, Luyện Vô Thương đương nhiên cũng không. Lăng Liệt thật giống một giọt nước hoà vào sông lớn, biến mất vô ảnh vô tung.

Đêm nay, y nằm trên giường, nhìn đoạn tiêu của Lăng Liệt đến ngơ ngẩn xuất thần. Lăng Liệt, người rốt cuộc ở đâu? Nếu như người bị oan, sao không hiện thân phân trần cho mình? Lẽ nào người không biết, đi như vậy sẽ thành bỏ trốn sao?

Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng bước chân khe khẽ, trong lòng Luyện Vô Thương khẽ động, chẳng lẽ là Lăng Liệt? Đêm đó Lăng Liệt cũng như thế này xuất hiện ngoài cửa phòng mình. Lúc đó nếu như ngăn cản hắn, có lẽ mọi việc sau này sẽ không phát sinh.

Vội vàng đem ngọc tiêu đặt vào trong ngực, nhảy ra từ cửa sổ, giữa màn đêm mơ hồ trông thấy một bóng đen đi ở phía trước.

Y khẽ kêu một tiếng: “Lăng Liệt?”

Người nọ không đáp, mà đi nhanh hơn.

Luyện Vô Thương vừa sợ vừa nghi, người này rốt cuộc là ai? Nếu không phải Lăng Liệt, vậy hắn lên vào bảo có mục đích gì?

Chỉ thấy bóng người kia băng qua hoa viên, chợt tiến vào một đạo giác môn (cửa bên). Luyện Vô Thương không chút nghĩ ngợi, theo vào trong.

Phía sau giác môn là một viện lạc, trong viện lạc có một tòa giả sơn, hắc y nhân cứ nhiên lại trốn vào trong đó, không đi ra.

Luyện Vô Thương đợi hồi lâu, cuối cùng kiềm chế không được cũng theo vào. Chỉ thấy trong sơn động này tối đen như mực, không cảm nhận được sự tồn tại của người khác.

Hắc y nhân đi đâu? Ở đây chỉ có một cửa ra, chắc không phải là chui xuống đất đi?

Trong đầu chợt loé lên, nhớ tới trước kia sư phụ giảng qua về các loại cơ quan, mảnh khoé giang hồ, vì vậy nằm sấp trên mặt đất, gõ nhẹ vài cái.

Dưới đất rỗng không! Điều này khiến y vui mừng khôn xiết. Tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng trên tường đá tìm được chốt mở —

Tiếng “ầm ầm” vang lên, mặt đất nứt ra, xuất hiện một khe hở, phía dưới là cầu thang chật hẹp.

Phía cuối cầu thang có người quát: “Người nào? Ám hiệu!” Luyện Vô Thương không đáp, phi thân xuống.

Người lên tiếng phát hiện có điều không bình thường, sớm đã rút vũ khí đón, nhưng hấn đâu phải đối thủ của Luyện Vô Thương, bị chuôi kiếm đâm một phát, điểm trúng thụy huyết, ngã xuống đất không dậy nổi.

Luyện Vô Thương liếc mắt nhìn, hoá ra trong này là một gian địa lao. Lò lửa hừng hực, chiếu sáng khắp nơi. Trong hàng rào sắt có một người đang tĩnh lặng nằm sấp, bần thủ, vạt áo rách tả tơi, không biết sống hay chết.

“Lăng Liệt? Là người sao?”

Tim Luyện Vô Thương không khỏi đập mạnh. Người này là Lăng Liệt sao? Vì sao lại chạt vật như vậy? Lăng Liệt, người nếu còn nghe được, thì trả lời ta đi!

Một kiếm chém đứt khoá sắt, đi vào trong đem người nọ lật lên, Luyện Vô Thương không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Người này sắc mặt tái nhợt, môi khô khốc, trên người dính đầy máu đen và bụi đất. Hơi thở yếu ớt mỏng manh, gần như không thể nghe được. Nhưng hấn, xác thực là Lăng Liệt!

Tâm Luyện Vô Thương đau nhói, là ai khiến hấn bị thương thành như vậy?

Cảm thấy có người động vào thân thể mình, Lăng Liệt mở miệng phát ra thanh âm đứt quãng: “Ta không biết... cái gì cũng không biết.”

“Lăng Liệt, người tỉnh lại đi, ta là Vô Thương!”

Nhưng Lăng Liệt lại không nhúc nhích.

Trong hiềm cảnh, không được phép dây dưa, Luyện Vô Thương nâng Lăng Liệt dậy: “Tỉnh lại đi, ta mang người ra ngoài!” Nhưng khi bắt lấy cổ tay Lăng Liệt, lại khiến y vô cùng sợ hãi.

Tay Lăng Liệt mềm nhũn, không có một tia khí lực, võ công của hấn... bị phế mất rồi!

9. Quyển 1 - Chương 9

Đối phương hạ thủ thực tàn độc, nặng tay điểm tam thủ thái âm kinh(1) của hấn, như vậy thì, ngay cả muốn luyện lại cũng không có khả năng.

Người tập võ mất đi võ công giống như mất đi sinh mệnh thứ hai, tính tình Lăng Liệt quật cường cương liệt, hấn có thể chịu nổi đả kích như thế này sao?

Luyện Vô Thương nhìn khuôn mặt thiếu niên tái nhợt không chút máu, vừa đau lòng lại thương xót. Y cắn răng, đem Lăng Liệt công trên vai, bước nhanh ra khỏi mật thất.

Bây giờ nên chạy đi đâu? Bốn phía đều là người của Hàng Long Bảo, kẻ nào cũng muốn dồn Lăng Liệt vào chỗ chết. Mà y lại chỉ có một mình, còn phải bảo vệ Lăng Liệt đang bất tỉnh, không quân cứu viện, lại càng không biết nên tin tưởng ai!

Thế nhưng, không còn thời gian để do dự nữa, Lăng Liệt nhất định phải rời khỏi nơi này!

Luyện Vô Thương trốn bên cạnh giác môn, nhìn bốn bề vắng lặng, phi thân vút qua. Đến giữa đình, thì gặp một gia đình đi tuần đêm, vội vàng vọt đến sau một thân cây.

Mắt thấy người này từ từ đi xa, Luyện Vô Thương thở phào, bất ngờ trên lưng truyền đến tiếng Lăng Liệt nói mới!

Rất nhẹ, nhưng đủ để bại lộ chỗ ẩn thân của bọn họ!

“Ai!”

“Người đâu, có tặc!”

Trong nháy mắt, vô số đạo thân ảnh dồn dập nhào tới.

Luyện Vô Thương giữ chặt Lăng Liệt, nhún người nảy lên nóc nhà. Trên nóc nhà rộng thoáng, có thể toàn lực thi triển khinh công, mặc dù trên lưng có một người, thân ảnh Luyện Vô Thương lại nhanh nhẹn giống như chim bay, mấy bước đã đem truy binh bỏ xa phía sau.

Xác định bọn họ tạm thời theo không kịp, thân hình Luyện Vô Thương chậm lại, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Trận nháo này, toàn bộ Hàng Long Bảo nhất định đều bị kinh động, nóc nhà tuy dễ thi triển khinh công, nhưng cũng dễ bị người phát hiện hành tung. Đình viện trước mặt này lá rụng chất đống, rõ ràng đã lâu không ai tới, có thể xem là một chỗ ẩn thân tốt.

Lúc chân giẫm lên lá rụng, phát ra tiếng vang nhỏ nhưng rất rõ ràng, bởi vì bốn phía tĩnh lặng vô cùng, tĩnh lặng đến quỷ bí, tĩnh lặng đến mức khiến người ta có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi ẩn sâu trong đáy lòng.

Tiếp đó, Luyện Vô Thương dừng lại.

Một người lẳng lặng đứng dưới tàng cây, bóng cây che khuất hơn nửa người hắn. “Bằng hữu, cho dù người là ai, cho dù người tới có mục đích gì, theo ta trở về đi.”

Hắn chậm rãi từ giữa bóng râm đi ra, ánh trăng chiếu vào mặt, khuôn mặt hắn cân đối đẹp đẽ giống như quan ngọc (mỹ ngọc), phong thái lại trầm ổn ung dung, nhưng sự ung dung này sau khi thấy rõ khuôn mặt Luyện Vô Thương liền biến mất, chỉ còn lại sự ngạc nhiên: “Vô Thương, sao lại là ngươi?”

“Ta cũng không nghĩ tới lại là ngươi.” Về mặt Luyện Vô Thương lạnh lùng, chậm rãi buông Lăng Liệt xuống, tay run lên, trường kiếm rút khỏi vỏ.

“Ngươi làm gì vậy?” Nhâm Tiêu Dao lấy làm kinh hãi, liếc mắt, rốt cuộc cũng thấy rõ thiếu niên khắp người loang lổ vết máu đang dựa bên cạnh Vô Thương. “Lăng Liệt? Hắn sao lại ở đây?”

“Ta tìm thấy hắn trong địa lao, người chẳng lẽ không biết sao?”

Nhâm Tiêu Dao không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Minh bạch, toàn bộ đều minh bạch! Vì sao kiếm của Vô Thương lại chia vào mình.

Tất cả mọi người đều nói Lăng Liệt bỏ trốn, rời khỏi Hàng Long Bảo, ngay cả chủ nhân là hắn cũng nói như vậy, nhưng hiện tại, Lăng Liệt lại được tìm thấy trong địa lao của Hàng Long Bảo!

“Ngươi cho rằng là ta tính kế Lăng Liệt?”

Luyện Vô Thương không đáp, chuyện này khó bề phân biệt như vậy, y thực sự không biết nên tin tưởng ai.

Từ xa truyền đến tiếng ầm ỉ, Luyện Vô Thương quay đầu nhìn lại, trong bóng tối mấy cái bóng trắng đang tiến lại chỗ này, trong lòng tức khắc một trận hoảng loạn, bất thành linh cổ tay siết chặt, là bị người bắt lấy, không khỏi kinh hô: “A... người làm gì vậy?”

Thế nào cũng không ngờ, Nhâm Tiêu Dao lại thừa cơ ra tay! Lòng Luyện Vô Thương nguội lạnh, chung quy đã nhìn sai người này! Tay cầm kiếm không do dự nữa, đâm về phía trước —

Nhâm Tiêu Dao kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng không buông tay, ngược lại kéo Luyện Vô Thương đến bên cạnh mình.

“Buông tay!” Luyện Vô Thương vừa vội vừa tức, vốn có thể một kiếm kết liễu tính mạng hắn, nghĩ đến tình nghĩa mấy ngày nay, nên không hạ thủ được.

Đột nhiên, một vật được nhét vào trong tay, thanh âm Nhâm Tiêu Dao vang bên tai: “Từ nơi này đi về phía trước có một trắc môn (cửa bên), ra khỏi trắc môn đi theo hướng tây là một ngọn núi, đi men theo sơn đạo người sẽ thấy một gian nhà tranh, đem ngọc bội này giao cho chủ nhân nhà tranh, ông ấy... ông ấy sẽ bảo vệ người chu toàn.”

Luyện Vô Thương nghe được cảm giác như trong sương mù: “Người nói cái gì?”

“Đi mau!”

Luyện Vô Thương chỉ cảm thấy có một đạo chưởng phong nâng mình lên, vội vàng túm chặt Lăng Liệt, dựa thể nhảy một cái, người đã bay qua khỏi tường viện, rơi xuống một con đường phụ. Y không biết Nhâm Tiêu Dao có dụng ý gì, sửng sốt một lúc.

Cách tường nghe có tiếng người la lên: “Nhị công tử, người làm sao vậy? Người đâu, nhị công tử bị tắc nhân đả thương!” Sau đó là tiếng Nhâm Tiêu Dao yếu ớt nói: “Ta không sao, bọn chúng... bọn chúng chạy phía bên kia.”

Luyện Vô Thương không dám chần chừ nữa, thi triển khinh công lao nhanh đi. Nhưng tiếng truy binh càng ngày càng nhỏ, nhất định là truy ngược hướng.

Đi một mạch, quả nhiên ở tận cuối phát hiện một cánh cửa, khoá trên cửa đã loang lổ gỉ sét, chém một cái liền đứt, xem ra đã rất lâu không ai sử dụng.

Đến lúc này, trong lòng Luyện Vô Thương không còn nghi hoặc gì nữa, chỉ còn lại hối hận và hổ thẹn. Nhâm Tiêu Dao thuỷ chung đối đãi chân thành, mà mình lại phụ tấm chân tình này của hắn. Cũng không biết hắn bị thương có nặng không, một kiếm kia của mình, hình như đâm vào rất sâu...

Ai, chỉ sợ bị thương nặng nhất, chính là tâm của hắn.

Trong lòng tự oán tự trách mình, dưới chân cũng không dám ngừng lại. Được một hồi, địa thế phía trước cao dần, một ngọn núi sừng sững hiện lên trước mắt. Hơn nữa, còn một con đường hẹp quanh co bắt đầu từ chân núi, kéo dài vào tận sâu trong thâm sơn.

Sơn đạo xóc nảy, Luyện Vô Thương mặc dù tận lực giữ cho thân người ổn định, Lăng Liệt vẫn cảm giác được, phát ra tiếng kêu đau đớn.

“Lăng Liệt, người tỉnh?”

“Vô Thương... là người sao? Ta không phải đang nằm mơ chứ?” Nghe được thanh âm quen thuộc, Lăng Liệt giãy giụa muốn mở mắt, mí mắt lại giống như nặng nghìn cân. “Vô Thương, ta rất khó chịu.”

“Nhấn nhện chút, rất nhanh sẽ an toàn.” Ngẩng đầu, một góc mái hiên lộ ra giữa rừng cây, hẳn là chỗ Nhâm Tiêu Dao nói.

Người gác cửa chính là một ông lão ăn mặc như thợ săn, cao to lực lưỡng, đôi mắt sáng có thần. Ông thấy hai người này chật vật như vậy, vẻ mặt đầu tiên là đề phòng, nhưng khi thấy ngọc bội của Nhâm Tiêu Dao, sắc mặt liền ôn hoà.

“Các người đã là bằng hữu của nhị công tử, thì cũng là khách nhân của ta, cho dù có phiền phức lớn cỡ nào, ta cũng sẽ bảo vệ các người chu toàn.”

Nhà tranh rất nhỏ, chỉ có ba gian phòng, ông lão đưa bọn họ vào phòng trong. “Lão họ Trương, người có thể gọi ta Trương liệt hộ (thợ săn).”

Luyện Vô Thương gật đầu: “Trương lão cha.” Đem Lăng Liệt đặt trên giường, giúp hắn xử lý vết thương.

Lăng Liệt bất an giãy giụa, khẽ nói: “Vô Thương, ta lạnh quá, hàn độc có phải lại phát tác không?”

“Đứa ngốc, hàn độc trên người ngươi sớm đã trừ sạch rồi.” Người không biết chính là, hàn độc kia bây giờ đã chuyển sang người ta. Ai, từ lúc đó, vận mệnh của ta và người đã cùng một chỗ.

Trương liệt hộ ngắt lời: “Hắn phát sốt phải không?”

Luyện Vô Thương cảm thấy không sai, đưa tay sờ trán Lăng Liệt, quả nhiên nóng hằm hập.

“Thế này thật không ổn, rừng núi hoang vắng, lại là nửa đêm khuya khoắt, đi đâu tìm đại phu bây giờ?”

Luyện Vô Thương cau mày, lúc này người của Hàng Long Bảo đang tìm bọn họ khắp nơi, ra ngoài khác nào tự chui đầu vào rọ.

Trương liệt hộ chợt nhớ tới, “Tháng chạp năm ngoái ta bị nhiễm phong hàn, được nhị công tử mời đại phu đến xem cho, được lúc đó có lẽ vẫn còn một chút, không biết còn dùng được nữa không.”

“Cho ta xem.”

Luyện Vô Thương lâu nay sống bằng nghề hái thuốc, đối với dược tính của các loại thảo dược biết rất rõ, lập tức chọn ra một ít. Mặc dù không được đầy đủ, ít nhiều vẫn có chút hiệu lực.

“Người bồi vị tiểu ca kia đi, ta đi sắc thuốc.”

“Đa tạ lão cha.” Luyện Vô Thương thật lòng cảm kích vị lão nhân trượng nghĩa này.

Lão liệt hộ ha ha cười: “Nhị công tử đối với ta có ân, ta chiếu cố tốt các người chính là báo đáp hần. Người muốn tạ ơn, thì tạ ơn hần đi.”

Luyện Vô Thương nhớ tới sự dối đãi của Nhâm Tiêu Dao, vừa cảm kích vừa hổ thẹn, nhất thời bất giác ngáy người.

Chậu than cháy rừng rực, trên người cũng đắp thêm hai cái chăn, nhưng Lăng Liệt vẫn lạnh đến phát run. Hần nhỏ giọng hỏi: “Vô Thương, ta có phải sắp chết không?”

“Nói vậy, chờ hết sốt, người sẽ khoẻ lại.” Luyện Vô Thương ngồi bên mép giường, khẽ cầm tay hần. Thiếu niên yếu ớt khiến tâm y thương xót, hận không thể lấy thân mình thay thế.

“Người đừng gạt ta, toàn thân ta đều như không phải của mình, ta nhất định là sắp chết. Vô Thương, ta có chút lời... muốn nói với người.”

“Chờ người khoẻ lại rồi nói đi.”

“Không, bây giờ không nói... sợ sẽ không có cơ hội.”

Trong mắt hần toát ra sự đau xót cầu xin, Luyện Vô Thương thấy vậy mềm lòng: “Được rồi, người nói đi. Nói một, thì nghỉ một lúc.”

Lăng Liệt thở dài: “Vô Thương, ta mấy ngày nay đối với người thật không tốt, người... có giận ta không?”

“Không giận, chỉ là thỉnh thoảng sẽ đau lòng, nhưng ta biết trong lòng người cũng rất khó chịu, nên không oán người.” Luyện Vô Thương ôn hoà nói. Trải qua nhiều chuyện, giờ đây Lăng Liệt lại là hài tử ỷ lại vào mình, tín nhiệm mình của ngày xưa, y cảm thấy cuộc sống trước đây đã trở về. Nghĩ đến đây, trong lòng vui mừng không tả xiết.

Yêu thương trong mắt y lại khiến tâm Lăng Liệt lạnh đi, lắc đầu, thê lương nói: “Không, người cái gì cũng không biết. Vô Thương, ta thích người a.”

Luyện Vô Thương đỏ mặt, cảm thấy lời này bất luân bất loại, nhưng nghĩ Lăng Liệt đang sinh bệnh, nói không chừng là sốt đến hồ đồ nên nói không đúng ý. Hài tử này không được tự nhiên lại sĩ diện, thẳng thắn như vậy nói ra tình cảm của mình, chắc là vì trong lúc bệnh thấy vô cùng bất an đi. Bèn mỉm cười nói: “Ta mặc dù cũng không xứng là trưởng bối của người, nhưng trong lòng ta, người kỳ thực không khác con cháu.”

Y cho rằng như vậy có thể trấn an Lăng Liệt, vậy mà Lăng Liệt lại càng bi thương: “Người căn bản không hiểu! Vô Thương, ta thích người, không phải là tình cảm của văn bối với trưởng bối, của hài tử với người lớn! Ta muốn ôm người, hôn người, giống như nam nhân đối với nữ nhân, giống như... người đối với cha ta.”

Hả!

“Người... người nói cái gì?”

Hài tử này đang nói cái gì? Sấm sét giữa trời quang cũng không đủ để hình dung sự kinh hãi của Luyện Vô Thương lúc này, trong đầu trống rỗng. Sao có thể như vậy?

Chấn động toàn thân, đột nhiên phục hồi lại tinh thần, nhớ tới mình đang kéo tay Lăng Liệt, y không khỏi muốn buông ra, lại bị Lăng Liệt nắm chặt lấy.

Hần không phải đang sốt sao? Sao lại có lực đạo lớn như vậy? Luyện Vô Thương nghĩ. Y hiện tại thậm chí muốn trốn khỏi nơi này, tìm một chỗ yên tĩnh.

Lăng Liệt nhắm mắt lại, hai hàng lệ chảy xuống. “Ta vẫn không dám nói, bởi vì nói ra người nhất định sẽ chán ghét ta... Ngay cả ta cũng chán ghét bản thân mình! Ta có thể nào đối với Vô Thương có loại ý nghĩ xấu xa này? Ta nhất định là điên rồi! Ta nói với mình, không thể nói, phải đem bí mật này vào quan tài,

nhưng ta hiện tại lại hối hận. Ta yêu người như vậy, người cũng không biết, ta... muốn cho người biết, cho dù người chán ghét ta, ta cũng phải cho người biết...”

Hắn nói quá nhanh, liền một mạch đến mức không thở nổi, rồi thở hổn hển, khuôn mặt cũng đỏ lên.

Luyện Vô Thương không đành lòng: “Đừng nói nữa, người mệt rồi, nghỉ đi.”

“Không, người hãy nghe ta nói.” Lăng Liệt nắm chặt tay y, “Ngày đó ta nghe chuyện của người và cha ta, trong lòng ta thật sự rất tức giận, cảm thấy ta bị các người lừa! Nhưng... càng khiến ta chịu không nổi chính là, ta cần cần dục dục bảo vệ người như vậy, chỉ lo làm bẩn người, người lại đã yêu kẻ khác! Người nọ còn là cha ta!... Vô Thương, người vì sao đối với ta tốt như vậy, bởi vì cha ta sao? Trong lòng người... còn đang nhớ tới ông sao?”

Vấn đề này nếu hỏi vào một ngày bình thường, Luyện Vô Thương tuyệt đối sẽ không trả lời. Nhưng hiện tại nhìn dáng vẻ Lăng Liệt như sắp khóc, liền mềm lòng, thở dài, ôn nhu nói: “Trước đây ta thu nhận người, phân nửa là thương người cô khổ, còn phân nửa là nể mặt ngoại công người. Ta là một cô nhi, ngoại công người, cũng chính là sư phụ ta, đối đãi với ta rất tốt, nhưng ta không thể báo đáp ông. Ta dễ dàng tha thứ cho sự tùy hứng của người, bởi vì ta biết bản tính người thiện lương, chỉ là đối với hoàn cảnh lạ lẫm thấy sợ hãi, mới luôn xù lông nhím lên.”

Cảm thấy trong mắt Lăng Liệt vẫn chưa tin tưởng hoàn toàn, lại nói: “Về phần cha người, nói ta hoàn toàn đã quên huynh ấy, thì không có khả năng, thế nhưng chuyện quá khứ chính là quá khứ, suy nghĩ nhiều cũng vô ích. Chỉ là mỗi khi nhớ tới đoạn chuyện cũ này lại kết thúc như vậy, trong lòng ngơ ngẩn mà thôi.” Người đầu tiên dạy mình hiểu được tình yêu đẹp như thế nào, cũng đồng thời dạy mình biết tình yêu luôn thay đổi. Bây giờ thì cốt người nọ đã được vùi lấp dưới cỏ cây, hận cũng vậy, yêu cũng vậy, đương nhiên cũng theo đó mà mất đi, còn lại chỉ là thốn thức cảm thán.

Lăng Liệt hạ mi mắt: “Ta trốn khỏi núi, nghĩ rằng không bao giờ muốn gặp người nữa. Không thấy người, ta vẫn là Lăng Liệt trước kia... nhưng người lại xuất hiện trước mặt ta! Trong nháy mắt kia, ta thật sự cảm thấy mình đã xong, căn bản không có biện pháp thoát khỏi lòng bàn tay người! Mà người cùng Nhâm Tiêu Dao kia lại ở một chỗ, thân thiết như vậy! Người có thể nào như vậy? Người rõ ràng là người của ta!”

Hắn hít một hơi thật sâu: “Cho nên ta tức giận, đối với người phát hỏa, nói lời dả thương người. Kỳ thực ta không muốn, nhưng ta quản không được bản thân mình. Mỗi một lần trở về, ta đều hận mình đến chết, nhưng gặp lại, ta lại nhịn không được... Vô Thương, người nhất định chán ghét ta đi? Loại người tùy hứng không hiểu chuyện như vậy!”

“Không hề.” Tâm tư Luyện Vô Thương còn đang chìm đắm trong sự thực đáng sợ “Lăng Liệt thích ta”, bị chấn động hồi lâu mới quay về được thì có người đến.

“Thuốc tới.” Lão liệt hộ bưng chén thuốc vội vàng đi vào.

“Uống thuốc đi.” Luyện Vô Thương nâng Lăng Liệt dậy.

Lăng Liệt lắc đầu: “Ta không uống.”

“Đừng nháo, không uống thuốc người sao có thể khỏe?”

“Ta chính là không muốn khỏi bệnh, bệnh khỏi rồi, người sẽ lại đi. Ta biết, lời ta nói khiến người sợ hãi.” Lăng Liệt bị bệnh trở nên nhạy cảm mà yếu đuối.

Luyện Vô Thương thở dài: “Ngoan ngoãn uống thuốc, ta đáp ứng người không đi.”

Sau khi hết lần này tới lần khác được đảm bảo, Lăng Liệt lúc này mới yên lặng uống thuốc, nằm trên giường ngủ thiếp đi. Trong mộng, tay hắn vẫn gặt gao cầm tay Luyện Vô Thương.

Lão liệt hộ cười nói: “Vị tiểu ca này sao giống như hài tử vậy? Ta thấy, cũng chỉ có tướng công người mới chịu được hắn.” Lắc đầu cảm thán một hồi, đẩy cửa đi ra.

Bên trong vắng vẻ, không gió, ánh đèn cũng không ngừng dao động, giống như cảm xúc của Luyện Vô Thương đang mãnh liệt tuôn trào. Y cẩn thận nhìn khuôn mặt Lăng Liệt đang ngủ say, trên mặt còn lưu

lại vài phần hình bóng của Lăng Vô Cữu. Trong lòng khê rùng mình, lẽ nào mệnh đã định, mình phải cùng phụ tử nhà này dây dưa cả đời?

Lăng Liệt sốt lên sốt xuống, đến chiều ngày hôm sau mới hết sốt, nhưng ngoại thương của hắn cũng không nhẹ, chỉ có thể nằm trên giường.

Hỏi chuyện đã xảy ra, Lăng Liệt chỉ nói nửa đêm phảng phất thấy một trận ám hương, tỉnh lại thì đang ở trong địa lao. Từng có người truy vấn hắn kho báu giấu ở đâu, những người này luôn che mặt, cũng không nhìn ra là ai.

“Tin Nhâm lão bảo chủ kia chết người cũng không biết?”

Lăng Liệt ngăn người: “Nhâm lão bá đã chết? Chết như thế nào?”

“Cấp bệnh (bệnh nặng, đến rất nhanh).” Luyện Vô Thương nhất thời không dám nói chân tướng sự thật cho hắn.

Lăng Liệt thương cảm một hồi, lại hung hăng nói: “Không biết bọn tiểu nhân mưu đồ hãm hại ta là ai, chờ thương thể của ta lành, một tên cũng không bỏ qua. Bọn chúng đánh ta bao nhiêu roi, ta phải trả lại gấp bội!”

Trong lòng Luyện Vô Thương đau xót, Lăng Liệt còn chưa biết chuyện võ công bị phế. Hắn một lòng một dạ muốn báo thù, nếu biết võ công đã mất, chắc chắn chịu không nổi. Hiện tại chỉ có thể giấu được lúc nào hay lúc ấy, chờ thương thể của hắn lành rồi nói tiếp.

“Đây là đâu? Chúng ta vì sao rời khỏi Hàng Long Bảo?”

“Nơi đó không an toàn, cần một chỗ yên tĩnh cho người hảo hảo dưỡng thương.” Luyện Vô Thương nói, dùng một khối khăn ướt lau mặt cho Lăng Liệt.

Khăn mặt mềm mềm, ấm áp, động tác của Vô Thương lại nhẹ nhàng tỉ mỉ như vậy, Lăng Liệt bắt đầu cảm thấy khổ cực mấy ngày nay cũng không tính là gì.

Vốn tưởng rằng đêm đó nói hết nỗi lòng sẽ dọa Vô Thương chạy mất, ngày hôm sau hắn tỉnh lại phát hiện mình không phải chết, thực hối hận nửa buổi. Nhưng ngoài dự đoán chính là, Vô Thương chẳng những không bỏ đi, còn hết lòng chăm sóc hắn, quả thực là trong họa gặp phúc!

Trước đây Vô Thương đối với hắn cũng rất tốt, nhưng về mặt lúc nào cũng thản nhiên, trên mặt cũng không hiện vẻ quan tâm, không như bây giờ ôn nhu như thủy —— Lăng Liệt nghĩ trong lòng.

Thiếu niên khi yêu chung quy vẫn tự mình đa tình, đặc biệt là lúc đối mặt với người trong lòng. Luyện Vô Thương ôn nhu khác thường khiến Lăng Liệt không khỏi nảy sinh mơ mộng: Vô Thương chẳng lẽ cũng có ý với ta? Lẽ nào y nghe ta bộc bạch xong liền động tâm?

Biết ý nghĩ của mình quá khác thường, tâm tư vẫn nhện không được cứ lằng lằng, càng nghĩ càng cảm thấy có vài phần đáng tin, thỉnh thoảng nửa đêm nằm mơ cũng nhện không được cười ra tiếng.

Hắn thoải mái cảm thán: “Thật là thoải mái, Vô Thương, người nếu bằng lòng vĩnh viễn chiếu cố ta như vậy, ta tình nguyện cả đời nằm liệt trên giường không đứng dậy.”

“Lại nói bậy rồi.” Luyện Vô Thương thấp giọng mắng. Nhớ tới thân thể Lăng Liệt cơ khổ, lại thêm tình cảnh hiện nay, âm thầm thay hắn buồn bã.

Lăng Liệt cũng không biết tâm tư của Luyện Vô Thương, hắn còn đang khoái trá lập kế hoạch cho tương lai: trước tiên báo thù, sau đó mượn sức Hàng Long Bảo và Phục Hoàng sơn trang chấn hưng lại Hạo Thiên Môn, đến khi đó, hắn và Vô Thương sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ, sống những ngày thần tiên...

(1) Mình đã tra trên google thì ra được cái này:

Theo wiki, mười hai kinh mạch thuộc tạng phủ tuần hành phân bố tả hữu đối xứng và nối tiếp theo thứ tự nhất định, bắt đầu từ thủ thái âm phế kinh, theo thứ tự truyền đến túc quyết âm can kinh, rồi lại truyền vào thủ thái âm phế kinh, tuần hoàn mãi không thôi, biểu thị liên tục như sau: Thủ thái âm phế kinh – Thủ dương minh đại tràng kinh – Túc dương minh vị kinh – Túc thái âm tỳ kinh – Thủ thiếu âm tâm kinh

– Thủ thái dương tiểu tràng kinh – Túc thái dương bàng quang kinh – Túc thiếu âm thận kinh – Thủ quyết âm tâm bào kinh – Thủ thiếu dương tam tiêu kinh – Túc thiếu dương đả kinh – Thủ thái âm phế kinh.

Tam thủ thái âm kinh (đoán là 3 kinh Âm ở tay L): Phế, Tâm, Tâm bào có hướng đi từ trong ngực ra ngoài ngón tay.

10. Quyển 1 - Chương 10

Nhân mã của Hàng Long Bảo thủy chung không tìm tới nơi này, khiến cho Luyện Vô Thương thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Nhâm Tiêu Dao y vẫn luôn nghĩ đến cũng không xuất hiện, chẳng lẽ là thương thể quá nghiêm trọng? Luyện Vô Thương tưởng tượng không ra lúc mình đâm một kiếm vào hắc, trong lòng hắc cảm giác thế nào. Đau đớn? Khổ sở? Hay là thất vọng?

Nhưng Luyện Vô Thương vẫn nhớ, trước khi ly khai liếc hắc một cái — người thanh niên kia cố nén đau đớn mà khuôn mặt vẫn vẹo, nhưng lại đầy vui mừng và bao dung.

Về mặt như vậy, không thể không khiến người cảm động!

Nói đến cùng, y và Lăng Liệt nợ người đó nhiều lắm, không biết còn có cơ hội hồi báo hay không.

Thương thể của Lăng Liệt cần uống thuốc mới có thể tốt lên, hiệu thuốc lại ở trên thị trấn, nơi đó nhiều người, không tiện đi. Cũng may Luyện Vô Thương là người trong nghề, ngày thường lên núi hái thuốc, lưu Trương liệt hộ ở nhà chăm sóc Lăng Liệt. Ngoài việc hái thuốc, y cũng thuận tay mang về một hai con cây hương, vài con gà rừng và các thứ tương tự, bất quá là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà mà thôi.

Hôm nay ở bên cạnh khe núi Luyện Vô Thương phát hiện một gốc linh chi, cái này vốn được nhà võ tôn sùng là thần dược quý báu, có công hiệu điều khí dưỡng huyết, lập tức bất chấp nguy hiểm hái lên, mau chóng trở lại nhà tranh.

“Tướng công, hôm nay về sớm vậy.”

Lão liệt hộ cười ha ha đón y: “Ha, một gốc linh chi thật là lớn! Cho Lăng tiểu ca dùng đúng không, hắc thật là có phúc, có người tốt như vậy chiếu cố.”

Luyện Vô Thương cười cười: “Lăng Liệt đâu?”

“Ra ngoài rồi.”

“Cái gì?” Tay cầm không chắc, sọt thuốc rơi trên mặt đất, Luyện Vô Thương vội la lên: “Hắc có thể rời giường sao? Không phải đã nói với ông sao, không được để hắc ra ngoài?”

Lão liệt hộ không biết tình hình nghiêm trọng: “Ta thấy thương thể của hắc đã không còn đáng ngại, nếu không xuống giường đi một chút, chỉ sợ là lại bệnh thêm. Hắc cũng không đi xa, ngay phía sau núi thôi, nói là luyện luyện công...”

Luyện Vô Thương chóng mặt, vội vàng chống vào cái bàn phía sau.

Nói như vậy, Lăng Liệt hắc đã biết rồi, với tính tình hài tử này, nếu không có ai bên người, lại càng không biết sẽ làm ra cái gì! Nghĩ tới đây, phi thân chạy ra ngoài.

Phía sau nhà tranh là một rừng cây, Lăng Liệt đang đứng trong rừng cây, tựa hồ đang nghiên cứu cái cây trước người. Không có giống bảo như trong dự tính, tất cả đều tĩnh lặng đến mức khiến cho người ta giật mình hoảng hốt.

Bước chân Luyện Vô Thương chậm lại, nhẹ nhàng tiêu sái đi tới.

Lăng Liệt phát hiện võ công của mình mất hết chưa? Nếu như đã phát hiện, hắc sẽ không an tĩnh như vậy mới phải, chẳng lẽ... hắc còn chưa biết?

Trong lòng không biết có bao nhiêu hy vọng Lăng Liệt còn chưa biết, nhưng Luyện Vô Thương rất rõ, đây chỉ là tự mình xoa dịu mà thôi.

Nghe được tiếng bước chân, Lăng Liệt quay đầu lại, khuôn mặt hắn cũng rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến người ta kinh tâm động phách trên mặt Lăng Liệt có thể xuất hiện bất cứ biểu tình gì, chỉ riêng bình tĩnh là chưa từng có.

“Người đã đến rồi.” Hắn cười cười với Luyện Vô Thương, sau đó quay đầu lại chỉ cái cây kia: “Một thân cây như vậy, bình thường ta chỉ cần một chưởng, tối đa hai chưởng, có thể đánh đổ nó. Nhưng hôm nay ta đánh hơn mười chưởng nó vẫn không đổ, người nói có kỳ quái hay không?”

Một chưởng của hắn đập trên thân cây, thân cây kia hơi lắc lư, ngay cả một cái lá cũng không rụng.

“Vì sao không đổ chứ?” Lăng Liệt nói, lại đánh ra chưởng thứ hai, chưởng thứ ba... Mãi đến khi trên thân cây lưu lại vết máu loang lổ, hắn vẫn chưa chịu ngừng tay.

“Đủ rồi!” Luyện Vô Thương không thể nhịn được nữa, xông về phía trước nắm lấy cổ tay hắn, lại thấy lòng bàn tay sớm đã bị ma sát đến rách cả da, huyết nhục mơ hồ. “Lăng Liệt, không nên giày vò bản thân như vậy.” Người biết không? Người không chỉ giày vò chính mình, còn là giày vò ta.

“Vô công của ta... bị phế rồi? Đúng không?” Mặc dù trong lòng đã vô cùng minh bạch, nhưng chính miệng nói ra, Lăng Liệt vẫn mất không ít khí lực.

“Chúng ta về trước đi, ta từ từ nói với người.”

“Ta không đi!” Lăng Liệt hét lớn một tiếng, gạt tay Luyện Vô Thương ra, bởi vì dùng sức quá mạnh, chính hắn ngược lại chịu không nổi lùi lại vài bước, suýt nữa té ngã.

Nhìn thấy mình vô dụng như vậy, Lăng Liệt càng bị thương: “Vô công của ta mất rồi! Ta là một phế nhân! Ta là một phế nhân!” Hắn giống như phát tiết đâm vào thân cây, nước mắt giàn giụa.

“Lăng Liệt...” Luyện Vô Thương rất muốn đi lên ngăn cản hắn, nhưng y không dám động, y biết lúc này bất cứ động tác gì cũng có thể kích động Lăng Liệt, bất cứ lời an ủi nào, cũng có thể khiến thiếu niên kiêu ngạo này khó mà tiếp thu.

Có lẽ, phát tiết ra, là một việc tốt.

Lăng Liệt cuối cùng cũng dừng lại, thở hổn hển, hung hăng trừng Luyện Vô Thương: “Người sớm đã biết rồi đúng không? Cho nên người mới không chịu để ta xuống giường đi lại, người sợ ta phát hiện ra đúng không?”

Luyện Vô Thương không biết nên nói cái gì. “Lăng...”

Lăng Liệt thỉnh linh phá lên cười: “Ta thật ngu ngốc, còn tưởng vết thương lành rồi có thể đi báo thù, kỳ thực, ta vĩnh viễn không có cơ hội báo thù! Trong lòng người nhất định đang cười ta khờ đi?”

Nghe hắn nói mình như vậy, Luyện Vô Thương vừa vội vừa tức: “Người có thể nào nghĩ như vậy?”

“Không sai, ta không nên nghĩ như vậy.” Ánh mắt Lăng Liệt nhu hoà đi, “Bụng dạ người tốt như vậy, chỉ biết yêu thương ta, thương cảm cho ta. Cho nên người tận lực chiều ý ta, chuyên tâm chiều cổ ta, đều là bởi vì cảm thấy ta đáng thương!”

Nói đến đây, hắn lắc đầu: “Chỉ có ta đồ ngốc này không rõ chân tướng vẫn còn mơ mộng, cho rằng người chịu tiếp nhận ta. Ha ha, thật tức cười! Ta là một phế nhân, còn mặt mũi gì nghĩ đến chuyện tốt như vậy chứ? Ta ngay cả chính mình còn không bảo vệ được, còn có thể cho người hạnh phúc gì chứ? Lăng Liệt, người là tên ngốc ngốc nhất trên đời này, ồ không mang nổi mình ồ, còn si tâm vọng tưởng! Thật nực cười, ha ha, ha ha!”

Một tiếng “chát” vang lên, đập tan tiếng cười của Lăng Liệt. Hắn bưng gò má đau nhức, kinh ngạc nhìn về mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Luyện Vô Thương.

Luyện Vô Thương cố gắng để bản thân bình tĩnh trở lại, nói: “Lăng Liệt, ta biết trong lòng người rất khó chịu. Ta sẽ không an ủi người, hơn nữa việc đã đến nước này, có an ủi khuyên giải thế nào cũng chẳng để

làm gì. Nhưng ta không thể để người tự bạo tự khí (cam chịu, ko có chí tiến thủ) như vậy được! Người phải biết rằng, cho dù người biến thành bộ dạng gì đi chăng nữa, ta thuỷ chung sẽ ở bên cạnh người, vĩnh viễn không rời khỏi.”

“Thuỷ chung sẽ ở bên cạnh ta, sẽ không rời khỏi?” Lăng Liệt chậm rãi nhắc lại những lời này, dường như đang tỉnh tể nghiền ngẫm, hần chột ngẩng đầu: “Nếu như ta nói, ta muốn người?”

Luyện Vô Thương lấy làm kinh hãi: “Người điên rồi sao?”

Hoả quang trong mắt Lăng Liệt nhanh chóng tối đi, thì thào nói: “Đúng vậy, ta có chút điên rồi. Người đi đi, ta muốn một mình yên lặng chút.”

“Người...”

“Yên tâm. Ta sẽ không làm chuyện điên rồ.” Hần xoay người sang chỗ khác.

Luyện Vô Thương vẫn còn lo lắng, nhưng cũng biết nhiều lời vô ích, thở dài: “Người đừng lưu lại quá lâu, chớ quên, còn có người lo lắng cho người.” Đi hai bước, quay đầu lại, thấy tấm lưng Lăng Liệt đối diện với mình, tấm lưng kia bị thương sơn thuỷ mộc (màu xanh biếc của núi rừng) rơi chiếu, càng lộ ra vẻ cô độc mà tuyệt vọng.

Cẩn rằng, bước nhanh ra khỏi rừng cây, mơ hồ nghe thấy trong rừng truyền đến tiếng khóc đau thương, mỗi một tiếng đều giống như một thanh đại chùy đánh thẳng vào tâm y, y nắm chặt tay lại, móng tay hung hăng đâm vào thịt, lưu lại vài vết máu.

Lăng Liệt, tâm ý của người ta minh bạch, nếu như có thể, ta hận không thể lấy thân thay thế cho người, nhưng riêng việc này... ta thực sự không thể! Tâm Luyện Vô Thương suốt một ngày treo ngược trên cành cây đến khi mặt trời xuống núi, cơn nước đã bày trên bàn, Lăng Liệt lúc này mới đẩy cửa tiến vào.

Đôi mắt hần hồng hồng, còn có chút sưng, vừa nhìn đã biết là khóc rất lâu, nhưng ánh mắt trong suốt, vẻ mặt thư thái, tinh thần ngược lại có vẻ tốt lên. Luyện Vô Thương biết, khi một người nghĩ thông suốt một việc hoặc là hạ một quyết định trọng đại, mới có thể có ánh mắt thanh thần như vậy, Lăng Liệt thật sự nghĩ thông nhanh như vậy sao?

Lão liệt hộ không biết nguyên do, cười bắt chuyện: “Tiểu ca, người đã trở về, thân thể bình phục thế nào rồi?”

Luyện Vô Thương sợ lại khiến Lăng Liệt nghĩ đến chuyện thương tâm, vội gọi: “Lăng Liệt, ngồi xuống ăn cơm đi.”

Lăng Liệt cười cười: “Làm phiền lão cha rồi, ta không sao.”

“Ta đã nói mà, người phải vận động nhiều, bệnh mới mau khỏi. Người không biết chứ, buổi chiều Luyện tướng công nghe nói người ra ngoài luyện công, gấp đến mức sắc mặt đều thay đổi, vứt sọt thuốc xuống chạy đi, ngay cả linh chi y vắt vả lấm mới hái được cũng bất chấp, ném xuống đất, cái đó thực sự là thứ tốt, giẫm hỏng thật đáng tiếc.”

Lăng Liệt nhìn về phía Luyện Vô Thương, Luyện Vô Thương cười cười; “Lát nữa ăn nó, đối với thân thể rất có lợi.”

Lăng Liệt cúi đầu và hai miếng cơm, đột nhiên nói: “Quên đi, thứ quý như vậy, cho ta ăn cũng là lãng phí.”

“Lăng Liệt...”

“Khụ, khụ, tiểu ca, người có thể nào nói như vậy? Mấy ngày nay người ngã bệnh, Luyện tướng công cũng mất biết bao tâm sức chăm sóc người, cho dù là máu mủ ruột già cũng không hơn được, người cũng không thể phụ ý tốt của y.” Trương liệt hộ bất bình. Ông thuỷ chung không rõ hai người này có quan hệ gì, nhưng tâm ý thành khẩn của Luyện Vô Thương, ngay cả người ngoài cuộc như ông cũng bị xúc động.

Lăng Liệt thình lình đứng lên, cầm chén trà, hai tay nâng lên: “Vô Thương, ta biết ta gây cho người nhiều phiền phức, đa tạ người vẫn luôn chăm sóc ta không rời, ta trước kính người một chén.”

Lão liệt hộ cười ha ha: “Thế này mới được. Luyện tướng công, mau uống, người hoàn toàn xứng đáng.”

Luyện Vô Thương tiếp nhận chén trà, trong lòng càng thêm nghi hoặc, cư xử tốt như vậy, hiểu chuyện như vậy ngược lại không giống Lăng Liệt.

Lăng Liệt vẫn luôn biểu hiện rất tốt, an tĩnh ăn cơm tối, trước khi ngủ lại nghe lời ăn linh chi, sau đó ngoan ngoãn lên giường, chỉ chốc lát sau liền ngủ thiếp.

Nghe được tiếng ngáy khe khẽ vang lên, Luyện Vô Thương lúc này mới thả lỏng, nằm xuống bên cạnh hắn. Gần đây vất vả, lại hao tổn tâm lực quá mức, vừa đặt người xuống liền đi vào giấc mộng. Cho nên y không biết, lúc Lăng Liệt ngáy, con mắt thủy chung vẫn mở.

Nương theo ánh trăng, Lăng Liệt tham lam nhìn Luyện Vô Thương lúc này đang trầm tĩnh ngủ, nhìn kỹ như vậy, giống như muốn lưu thật sâu trong lòng. Từ đôi mắt với hàng mi thật dài đến cái mũi cân đối, xinh đẹp, mỗi một phần đều không bỏ qua, ánh mắt cuối cùng dừng trên đôi môi ôn nhuận kia.

Cách đây rất lâu, Lăng Liệt có một giấc mộng, mộng thấy Vô Thương không hề phòng bị nằm bên cạnh mình, chỉ cần hơi hạ thấp người, là có thể hôn y. Tư vị ngọt ngào trong mộng kia, thường có thể khiến Lăng Liệt hồi tưởng cả ngày.

Bây giờ, mộng cứ nhiên thành sự thật, chỉ cần cúi đầu xuống là hắn có thể hôn Vô Thương yêu dấu, hắn thậm chí có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoang toả ra từ đôi môi hồng nhật kia...

Đầu Lăng Liệt cúi xuống, chậm rãi, chậm rãi, sau đó... dừng lại.

Cười khổ, hắn còn tư cách gì hôn Vô Thương chứ? Hắn chỉ là một phế nhân vô dụng.

Khe đứng dậy xuống giường, tận lực không làm người bên cạnh tỉnh lại. Ôm lấy quần áo tư trang, hắn lưu luyến quay đầu nhìn một lần cuối cùng, rồi hạ quyết tâm, đi ra ngoài.

Vô Thương, ta đi.

Người tỉnh lại tìm không thấy ta, nhất định sẽ rất lo lắng, nhưng ta thực sự không thể lưu lại.

Ta cả đời này, nguyện vọng lớn nhất có hai cái. Thứ nhất là luyện thành võ công, chấn hưng lại tiếng tăm Hạo Thiên Môn... Hiện tại đã không có khả năng.

Thứ là hai là cả đời cùng người suốt đời bên nhau. Nguyện vọng này so với cái thứ nhất còn hão huyền hơn, thế nhưng ta thủy chung không thể bỏ cuộc. Ta luôn nghĩ chỉ cần luyện thành võ công, có đủ sức mạnh để bảo vệ người, người sớm muộn cũng sẽ là của ta. Nhưng ông trời dường như cũng chê nguyện vọng này quá xa xỉ, đem chút hy vọng cuối cùng đập nát.

Ta vốn là một kẻ tồi tệ, lại không có võ công, còn có thể làm cái gì chứ? Ta biết người nhất định sẽ ở lại bên ta, nhưng ta sao có thể mặt dày lại làm liên lụy đến người chứ?

Cho nên, ta đi, không còn tên gia hỏa phiền toái như ta, người sẽ sống tốt hơn...

Ta đi, người bảo trọng!

Vô Thương, Vô Thương của ta...

Nước mắt chảy xuống, một giọt, hai giọt, rơi trên mặt đất, vô thanh vô tức. Sơn đạo gấp ghe, khiến Lăng Liệt không còn như xưa (ý là ko còn võ công) chịu không ít khổ cực, đến khi xuống được chân núi, mặt trời đã mọc lên ở đằng đông. Hắn cũng không biết mình muốn đi đâu, liền hướng phía có người ở mà đi.

Trên đường không có người nào, thỉnh thoảng gặp hai ba thương khách đi đường thì đều là cảnh vội vàng xuất phát. Lăng Liệt đầy bụng tâm sự, cũng sẽ không liếc người ngoài một cái.

Phía sau truyền đến tiếng vó ngựa, hai con ngựa rất nhanh đã đi tới bên cạnh hắn, Lăng Liệt nhận ra bộ quần áo kia là của gia đình trong Hàng Long Bảo, cũng hoàn toàn không để ý. Hắn hiện tại đã là một người bình thường, không muốn cùng giang hồ có quan hệ, lại càng không muốn gặp người quen.

Vậy mà hai tên kia lại vòng qua, vây Lăng Liệt lại, quan sát một lượt từ trên xuống dưới, nhìn nhau, gật đầu.

“Tiểu tặc, cuối cùng chúng ta cũng tìm được người!”

Lăng Liệt ngẩn người: “Người nói cái gì?” Lời còn chưa dứt, trên người sớm đã bị một roi hung hăng quất vào, té ngã xuống đất.

“Các người làm cái gì đây?” Hắn giãy giụa muốn đứng lên, không ngờ lại trúng một roi nữa, trên mặt lưu lại một vết máu, đau rất.

Hai tên thấy hắn yếu ớt như vậy, trong lòng nghi hoặc, một tên khê nói: “Tiểu tử này sao không đánh trả? Chẳng lẽ chúng ta nhận sai người?”

Tên còn lại nói: “Giả vờ chứ còn sao nữa. Thử lại xem.” Nhắc roi lên, đánh xuống.

Lăng Liệt muốn bắt lấy sợi roi kia, nhưng đâu bắt được? Hắn che đầu, gấp đến mức la lên: “Các người không nhận ra ta sao? Ta là Lăng Liệt!”

Hai tên kia hắc hắc cười lạnh, nhảy xuống ngựa: “Gia gia tìm chính là tiểu tặc người!” Một tên đá một cước, đánh ngã Lăng Liệt. Tên còn lại nhào tới, bắt lấy cánh tay hắn, bẻ về phía sau.

Một trận đau đớn từ cánh tay lan ra tứ chi, Lăng Liệt dường như có thể nghe thấy tiếng khớp xương vỡ vụn, hắn còn chưa biết vì sao mình lại bị đối xử như vậy, nhin đau nói: “Ta là bằng hữu của bảo chủ các người...”

Đang nói thì bị tát cho một cái: “Người còn mặt mũi nhắc tới bảo chủ nhà ta, người cái thứ lấy oán trả ơn này, vì sao lại hại tính mạng của ngài ấy?”

“Cái gì?”

“Người thấy biểu tiểu thư nhà chúng ta xinh đẹp, liền động sắc tâm, dụ dỗ không được, liền cường bạo. Bảo chủ nhà ta ngăn cản không được, còn bị người hại chết. Chuyện rõ mồn một, người còn muốn chối cãi sao?” Tên đó càng nói càng giận, lại tát “bốp bốp” hai cái.

Vị máu tanh nồng tràn khắp khoang miệng, Lăng Liệt lại bất chấp những cái đó. Lão bảo chủ đã chết, Trưởng Tôn Thiển đã chết, mà mọi người đều cho rằng hung thủ cư nhiên là hắn!

Thảo nào, ngày đó khi Vô Thương nhắc tới tin lão bảo chủ qua đời thì vẻ mặt vô cùng kỳ quái, hoá ra là thế !

Trong lòng hắn thất kinh, lớn tiếng thanh minh: “Ta không làm, ta không làm!”

“Còn dám狡辯!” Một cước đá tới trước mặt, trúng chính giữa cằm Lăng Liệt.

Lăng Liệt chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể bị đá bay lên, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Tai vang lên tiếng vù vù, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện: “Thực là kỳ quái, tiểu tử này không đánh trả phát nào, hay là có âm mưu gì đó?”

“Mặc kệ nó, mang về bảo rồi tính.”

Có người dùng sức túm cánh tay hắn, Lăng Liệt giãy giụa, nhưng thế nào cũng tránh không thoát.

Ý thức từ từ mất dần, cuối cùng hắn ngất đi. Người ác tặc này, vì sao lại hại bảo chủ?

—— không, không phải ta!

Người cường gian không thành, liền giết người diệt khẩu!

—— ta không hề!

Đừng nghe hắn狡辯, giết hắn đi!

Giết hắn!

—— tránh ra, không phải ta làm, buông ta ra!

Liều mạng vùng hai tay, muốn đem ngàn vạn địch nhân trước mặt đuổi đi, nhưng lại không có tí tác dụng nào. Bọn họ cười ác độc, từng bước từng bước tới gần, nghìn vạn cương đao sáng choang hướng về phía đỉnh đầu bổ tới ——

“AAAAAA!”

Kêu thảm một tiếng, Lăng Liệt xoay người ngồi dậy.

“Người tỉnh rồi!”

Khuôn mặt mừng rỡ của Luyện Vô Thương xuất hiện trước mắt, quen thuộc mà tự nhiên. Trong nháy mắt, Lăng Liệt có loại ảo giác, giống như hắn chưa từng rời khỏi, chỉ là mới từ một cơn ác mộng tỉnh lại. Hắn ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nói: “Vô Thương, ta có một giấc mơ, rất nhiều người muốn giết ta, bọn họ vu oan cho ta giết Nhâm lão bá.”

Rất hy vọng đây chỉ là mộng, nhưng đau đớn khắp người đã kịp thời nhắc nhở Lăng Liệt, tất cả đều không phải mộng, mà là sự thật!

Sự thật so với ác mộng còn đáng sợ hơn!

Hắn đứng dậy, lao ra ngoài.

“Người đi đâu đấy? Trên người người còn đang bị thương!” Hai tên gia đình của Hàng Long Bảo kia cực kỳ hận Lăng Liệt, ra tay rất nặng, Luyện Vô Thương quả thực không dám tưởng tượng nếu mình không kịp thời chạy đến, hắn còn phải chịu giày vò ra sao nữa.

“Ta muốn đi Hàng Long Bảo, đối chất với bọn họ, nói cho bọn họ biết là ta bị oan!”

“Quay về đi!” Luyện Vô Thương vội vàng kéo Lăng Liệt.

“Buông ta ra, ta không thể bị người vu oan như vậy!” Lăng Liệt gần như rống lớn.

“Lăng Liệt, người tỉnh táo lại nghe ta nói! Sự việc xảy ra tối hôm đó, bọn họ nói rằng người sau khi giết bảo chủ thì chạy trốn, nhưng vài ngày sau ta lại tìm thấy người trong đại lao của Hàng Long Bảo, đây là vì sao? Bọn họ vì sao phải nói dối?”

Lăng Liệt vốn đang giãy giụa, nghe đến đó, tay từ từ buông xuống.

“Người rõ ràng không giết lão bảo chủ, nhưng trên xác ông lại có vết thương do Hạo Thiên kiếm pháp gây ra! Có người nói, lão bảo chủ trước khi chết kêu tên người!”

“Nói vậy, ta hôm đó ở trong phòng ngủ, căn bản chưa gặp qua ông ấy!”

“Không sai, hung thủ không phải người, người vốn có thể xuất hiện nói rõ sự tình, nhưng người lại mất tích. Người nói người bắt người là vì muốn hỏi kho báu ở đâu, nhưng người ở trong bảo lâu như vậy, bọn họ có rất nhiều cơ hội ra tay, vì sao nhất quyết muốn chọn lúc lão bảo chủ bị giết hại? Bởi vì bọn họ muốn đem tội danh giết lão bảo chủ đổ lên đầu người!”

Lăng Liệt chấn động toàn thân. “Vì sao?”

“Bởi vì bọn họ muốn bắt người, mà người lại là khách nhân của Hàng Long Bảo, khách nhân mất tích chủ nhân sẽ không thờ ơ, cho nên phải tạo cho người một lý do mất tích thích hợp.”

“Nếu chỉ là muốn hãm hại ta, cái giá bọn họ phải trả không phải quá lớn sao?” Trong cơn thịnh nộ, Lăng Liệt vẫn có thể rất nhanh tìm được mấu chốt vấn đề. Hắn khẽ rùng mình: “Lẽ nào...”

“Lão bảo chủ hắn cũng là mục tiêu của bọn chúng, đây là một mũi tên trúng hai đích.” Vấn đề này Luyện Vô Thương suy nghĩ trong lòng đã lâu. Rốt cuộc ai có thể nhờ việc này đạt được nhiều lợi ích nhất? Trong lòng y mơ hồ có đáp án, nhưng không dám khẳng định. “Hiện tại duy nhất có thể khẳng định chính là, đối phương nhất định là người trong Hàng Long Bảo. Người nếu quay lại, chỉ có một con đường chết mà thôi!”

Buông tay ra, Lăng Liệt giống như mất hồn, lẩm bẩm: “Lẽ nào ta ngay cả một điểm biện giải cũng không có sao?”

Luyện Vô Thương ôn nhu an ủi: “Bây giờ địch trong tối ta ngoài sáng, khắp nơi đều có người muốn bắt người, đành phải trước tiên trốn một thời gian, rồi tìm cơ hội làm sáng tỏ mọi chuyện.”

“Làm sáng tỏ mọi chuyện? Làm sáng tỏ như thế nào? Ta như thế này, còn có cơ hội làm sáng tỏ sao?” Sức lực toàn thân dường như bị rút bớt, chân Lăng Liệt mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

Vì sao chuyện như vậy lại xảy ra với ta!

Không có võ công, không có Vô Thương, ta cam chịu số phận. Ta đã quyết tâm sẽ làm một người bình thường, không cầu xin, không hy vọng xa vời, nhưng vì sao như vậy cũng không làm được? Ta rốt cuộc làm sai cái gì chứ?

Cũng được, người như vậy sống còn ý nghĩa gì? Không bằng chết đi!

11. Quyển 2 - Chương 11

Ý niệm “chết” nhất thời nảy sinh trong đầu, lập tức xua đi không được. Lăng Liệt nghĩ đến cảnh ngộ của mình, nghĩ đến tình cảnh hiện tại, quả nhiên chỉ có chết mà thôi.

Đưa ra quyết định xong, hắn ngược lại bình tĩnh hơn, ý chí vẫn chán nản như trước, nhưng ngoan ngoãn chịu ăn ngủ, không hề làm hành động quá khích nào. Hắn càng như vậy, Luyện Vô Thương ngược lại càng lo lắng.

Tối hôm nay, Lăng Liệt kể cũ lặp lại, thừa dịp mọi người ngủ say, lén chuồn ra khỏi nhà tranh. Hắn tính kĩ rồi, nơi này là thâm sơn, chỉ cần tìm một bờ vực khe nhảy, sạch sẽ gọn gàng, xong xuôi mọi chuyện, lập tức một mạch đi lên núi.

Đây vốn là núi hoang chưa được khai khẩn, càng lên cao thế núi càng dốc, Lăng Liệt có lúc phải dùng cả tứ chi mới tiến lên được. Công lực của hắn hiện tại đã mất, cảm thấy gian nan, dưới chân trượt một cái, thân thể liền ngã về phía sau.

“Cẩn thận.” Một bàn tay từ phía sau chìa ra, vững vàng nâng hắn dậy, Lăng Liệt quay đầu lại, đối diện là một đôi mắt quen thuộc. Trong mắt, có vài phần trách cứ, vài phần bất đắc dĩ, nhưng nhiều nhất vẫn là thương xót.

“Vô Thương, người...”

“Không ai nói với ngươi, cùng một chiêu dùng hai lần sẽ không linh sao?” Luyện Vô Thương thở dài, “Đừng làm chuyện điên rồ, theo ta trở về đi.”

Lăng Liệt thê lương lắc đầu: “Ngươi nghĩ ta lại bày trò đùa nghịch đúng không? Vô Thương, ta biết mấy năm nay ta làm việc tùy tiện khiến ngươi đau đầu, về sau sẽ không... Ngươi đừng nói gì cả, ta biết ngươi muốn nói gì. Ngươi nếu thật tình yêu thương ta, nên biết tình cảnh ta như vậy, cái gì đối với ta mới là tốt nhất. Một nam nhân nếu giống như giun dế ham sống sợ chết mà sống, còn không bằng chết đi, không phải sao?”

Trên mặt Lăng Liệt tràn ngập tuyệt vọng, khiến tâm Luyện Vô Thương một hồi lạnh giá: “Lăng Liệt, ngươi không nên tự bạo tự khí, có thể sự việc còn có cơ chuyển hồi. Ta biết có một môn công phu, có thể...”

“Đủ rồi!” Lăng Liệt thình lình cắt ngang lời y. Trong lòng rất rõ ràng, cho dù thật sự có loại võ công này, chắc chắn cũng thất truyền từ lâu. Bằng không Vô Thương đã sớm nói ra, việc gì phải chờ tới bây giờ? Lúc trước không nói, là bởi vì hy vọng càng lớn, sợ thất vọng càng nhiều. Hiện tại mới nói, lại vì muốn xua đi một lòng muốn chết của hắn.

“Buông ta ra!” Hiểu ra điểm này, tâm tình Lăng Liệt liền kích động, liều mạng giãy khỏi tay Luyện Vô Thương đang đỡ hắn.

“Đừng như vậy... Cẩn thận!”

Thế nhưng, đã chậm.

Đất cát dưới chân không chịu nổi áp lực phía trên mà vỡ ra, hai người đang dây dưa cùng ngã xuống, thuận theo thế núi dốc đứng ngã xuống rất nhanh!

Nháy mắt, thiên địa vạn vật đều xoay chuyển trước mặt, Luyện Vô Thương gắt gao đem Lăng Liệt bảo hộ trong ngực, sau gáy chấn động, đập vào vật gì đó, liền ngắt xủ. Không biết qua bao lâu, Luyện Vô Thương mới từ từ tỉnh lại, nghe được bên tai tiếng nước trong trẻo, mới phát hiện mình đang ở bên cạnh một dòng suối nhỏ, đầu gối bên bờ, nửa người ngâm trong nước. Mà Lăng Liệt đang nằm trên người y, vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, nhìn tình hình có vẻ không bị thương.

Sau gáy còn có chút đau nhức, sờ sờ, may mà không có vết máu. Luyện Vô Thương vỗ má Lăng Liệt: “Lăng Liệt, tỉnh tỉnh.”

Lăng Liệt mờ mịt mở mắt, ban đầu còn chưa rõ xảy ra chuyện gì, đến khi thấy vết xước trên mặt Luyện Vô Thương, lúc này mới bừng tỉnh cả kinh, cuống quýt ngã nhào sang một bên, buột miệng nói: “Ta lại liên lụy người rồi.”

Hắn muốn chết, bởi vì sống không có gì lưu luyến, hơn nữa còn bởi vì không muốn lại liên lụy Vô Thương. Hắn biết rất rõ, chỉ cần hắn còn sống một ngày, Vô Thương sẽ không thể vứt bỏ, không thể không quan tâm hắn!

Luyện Vô Thương thở dài: “Hài tử ngốc, giữa ngươi và ta còn có cái gì liên lụy với không liên lụy? Người không phải là gánh nặng của ta, muốn ta nói bao nhiêu lần mới hiểu chứ?” Chỉ ít từ khi ngươi vói về mặt ý lại gọi ta ‘Vô Thương’, ngươi liền trở thành niềm an ủi duy nhất trong cuộc sống tẻ nhạt của ta. Lúc ngươi cười về mặt hào hứng phấn khởi, ta cũng biết ta còn đang sống.

Trong lòng chất chứa lời muốn nói, nhưng vì biểu đạt vụng về, Luyện Vô Thương chỉ có thể cầm chặt tay hắn. Vài lần Lăng Liệt cố gắng muốn giãy ra, đều bị nắm thật chặt.

Khoảnh khắc kia, sóng nước dường như không chảy nữa, lặng lẽ, ôn nhu.

Rất lâu, Luyện Vô Thương khẽ nói: “Đứng lên đi, cũng nên trở về rồi, bằng không lão cha sẽ lo lắng.” Ngộ ngộ ngời dậy, nhưng không ngờ lại bị người từ phía sau ôm chặt lấy.

“Lăng Liệt?” Y hoảng sợ kêu lên, “Đừng nháo.”

Thân thể dính sát vào nhau, y có thể nghe thấy nhịp tim Lăng Liệt. Tà áo sũng nước không có bất cứ tác dụng ngăn cách gì hết, hơi thở nóng rực phả qua, đó là kích tình mất đi đã lâu của thiếu niên trên người Luyện Vô Thương.

Bất giác run rẩy, y luống cuống, sợ hãi: “Buông ta ra!” Giây giụa muốn thoát khỏi vòng tay Lăng Liệt, lại càng bị giữ chặt hơn.

“Ta yêu ngươi, Vô Thương.” Đôi môi si mê luẩn quẩn nơi vành tai xinh xẻo và cái cổ dài mảnh của Luyện Vô Thương, Lăng Liệt không ngừng thì thào: “Vô Thương, ta yêu ngươi, yêu ngươi...”

Một tiếng lại một tiếng sâu lắng, khẩn thiết, làm rung động lòng người. Giống như ma chú, từng chút in dấu trong lòng.

Tay vùng vẫy, chậm rãi ngừng lại, vô lực buông xuống bên người.

Dường như được sự ôn thuận của người trong lòng cổ vũ, Lăng Liệt hơi dùng lực, kéo bung ngoại sam của Luyện Vô Thương, lộ ra bả vai trắng trẻo của y. Da thịt trơn nhẵn được ánh trăng phủ lên, giống như ngư nhũ ónh nhuận, Lăng Liệt cúi đầu, hôn lên xương quai xanh nhô ra, khiến y một hồi run rẩy.

“Đừng sợ, ta sẽ không lộng thương ngươi. Vô Thương, ngươi thật đẹp!”

Lời khen ngợi phát ra từ đáy lòng, không hề chau chuốt. Tất cả từ ngữ lúc này đều mất đi sức biểu đạt, đối mặt với thân thể luôn mơ ước này, trong đầu có thể nghĩ đến, cũng chỉ có hai chữ “thật đẹp” mà thôi.

Trong không khí tràn ngập vị đạo tình sắc, khiến người ta không khỏi trầm luân. Lăng Liệt vùi đầu vào cổ Luyện Vô Thương, tận tình cảm nhận hơi thở của y, cảm nhận sự thoả mãn chưa từng có.

“Vô Thương, ta biết ngươi chỉ đồng cảm với ta, thế nhưng không sao. Người không đẩy ta ra, có thể là muốn chờ ta dừng tay. Nhưng ta nói cho ngươi biết, ta sẽ không buông tay! Một cơ hội như thế này, ta chết cũng sẽ không buông tay!”

Lật người y lại, mê loạn hôn mút lồng ngực trắng trẻo, muốn lưu lại trên thân thể này dấu ấn của mình, muốn y vĩnh viễn nhớ kỹ mình. Cho dù mình không ở bên cạnh y, cho dù vết tích sự tồn tại của mình đều biến mất, ngẫu nhiên một tia đau đớn lướt qua trong lòng, cũng phải cho y biết, đã từng có người yêu y như vậy!

Vô Thương, Vô Thương của ta —

Khẽ khóc thút thít, như oán như yêu, như khóc như kể.

“Lăng Liệt, người khóc? Đừng khóc.” Luyện Vô Thương lúng túng nhìn thiếu niên trên người, đưa tay lau nước mắt trên mặt hắn. Không ngờ nhìn hắn khóc, lại làm mình đau lòng! Rõ ràng đã biết loại hành vi này của bọn họ gọi là “đã hợp”, nhất định sẽ bị người đời phỉ nhổ, thiên địa bất dung. Nhưng y thực sự muốn an ủi thiếu niên này, cho dù cái giá là tất cả...

“Ta không biết ta có phải là xuất phát từ đồng cảm không, ta chỉ biết là, nếu như hôm nay đổi lại là người khác, thì cho dù hắn bị thảm gấp mười, ta dù đồng cảm với hắn gấp mười, cũng tuyệt đối không phớt lờ mình cho hắn...”

Cho dù là đồng tình, người cũng không giống vậy! Bởi vì ta biết mình sẽ không vì người khác mà giao phó tình cảm như thế này.

Kỳ thực yêu và thương, tình và nghĩa tách biệt, nhưng ai có thể thật sự phân rõ được?

Hai chân không hề báo trước bị tách ra, động tác bất ngờ khiến Luyện Vô Thương hoảng hốt: “Người làm gì vậy? Buông... buông ra!”

Đây là làm sao? Cái chỗ này? Sao có thể? Thể nghiệm chưa từng có, mang đến loại cảm giác nhục nhã và hoảng sợ mãnh liệt khiến Luyện Vô Thương sợ hãi vô cùng, giãy giụa muốn né ra, lại bị giữ chặt lại, không thể động đậy.

“Vô Thương, ta yêu ngươi!”

Đi kèm với lời thề trăng thắp là một trận đau đớn như xé rách toàn thân.

Đau quá, đau quá!

Mồ hôi lạnh thuận theo cổ chảy xuống, bàn tay cắm sâu vào mặt đất, xoay chuyển, đem cây cỏ phía trên nhổ tận gốc, cũng không thể giảm bớt đau đớn bản thân đang phải chịu!

Thân thể theo động tác của thiếu niên phía trên mà lắc lư, mỗi một lần, đều là bắt đầu một phiên đau đớn mới.

Phảng phất nghĩ rằng, đây là cái giá của bội đức (đi trái với đạo lý) sao? Phải chịu sự trừng phạt bị gậy gõ đâm? Nếu như đây thực sự là trừng phạt, vậy y rất vui mừng, bởi vì chịu khổ là mình chứ không phải Lăng Liệt.

Thật nực cười, rõ ràng là người này khiến mình đau đớn, còn đi bảo vệ hắn.

Có lẽ, thật sự có chút tình ý bên trong đi.

Xuyên qua đôi mắt nhắm lẹ, mơ hồ có thể thấy được khuôn mặt thiếu niên sáng chói, kìm lòng không được hai tay run rẩy vươn ra, đem khuôn mặt kia kéo lại gần, sau đó đem môi mình ấn lên —

“Vô Thương?” Thiếu niên đầu tiên là kinh ngạc, sau đó phối hợp, để cái hôn này càng thêm sâu.

Hai thân thể cuối cùng chồng lên nhau, chứng minh khế hợp giữa hai bên. Trong người có ta, trong ta có người, dường như vĩnh viễn sẽ không xa cách. Giữa trưa, là lúc mặt trời hung hãn nhất trong ngày, ve sầu trên cây kêu từng tiếng từng tiếng: “Nóng chết, nóng chết ”

Luyện Vô Thương khó chịu quay đầu đi, giơ một tay lên che nắng, chậm rãi mở mắt.

Đây không phải nhà lão liệt hộ sao? Quan sát khắp nơi, không thấy bóng dáng Lăng Liệt. Sợ hắn lại làm chuyện điên rồ, đứng dậy đi tìm, vừa mới xuống giường, hai chân mỗi nhừ, cuối cùng chống đỡ không được ngã ngồi trên mặt đất.

Đau đớn truyền đến từ bắp đùi nhấc nhỏ Luyện Vô Thương cái gì từng xảy ra, mặt y thoáng đỏ, hoá ra hoan ái giữa nam tử lại phải như vậy!

“Vô Thương! Người dậy chưa... Người sao lại tùy tiện xuống giường?” Lăng Liệt thần thanh khí sắc tiêu sái đi vào, vừa thấy tình hình bên trong khuôn mặt tuần tú liền biến sắc, xông về phía trước ôm lấy Luyện Vô Thương, đặt y lại trên giường.

“Ta không sao.” Tự nhiên động tác thân mật khiến Luyện Vô Thương có chút ngượng ngùng, mà thái độ khắt khe của Lăng Liệt càng khiến y không khỏi buồn cười, mình từ khi nào yếu đuối như vậy?

Lăng Liệt cầm tay y: “Vô Thương, người hai ngày này nghìn vạn lần không được tùy ý xuống giường, người... nơi đó chảy rất nhiều máu.”

Mặt Luyện Vô Thương lại bắt gặp đỏ lên, hài tử nói chuyện sao lại không cố kỵ như vậy? Lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Là người mang ta về sao?” Nhớ lại tối hôm qua bọn họ từ trên sườn núi lăn xuống, rơi vào khe suối, sao tỉnh lại vẫn ở trong nhà lão liệt hộ?

Lăng Liệt nói: “Tối qua sau khi người ngất đi... Đúng rồi, người kêu đau đớn như vậy, lại chảy nhiều máu như vậy, có phải ta lộng thương người rồi không?”

Luyện Vô Thương vội ho một tiếng: “Không có loại chuyện này, người về sau không được nhắc tới.”

Sở dĩ Lăng Liệt thần nhiên, là bởi vì một lòng lo lắng cho “thương thế” của Luyện Vô Thương, vẫn chưa suy nghĩ nhiều. Lúc này thấy vẻ mặt Luyện Vô Thương xấu hổ, nhớ tới cảnh xuân kiều diễm tối qua, mặt cũng đỏ, hồi lâu mới nói: “Cái kia... sau đó ta thấy y phục của chúng ta đều ướt, sợ người lạnh, liền công người quay về. Khí lực ta không còn như trước, đi được vài bước liền chóng đỡ không được, may mà Trương lão cha ra ngoài tìm chúng ta, mới cùng đem người về.”

Luyện Vô Thương ghen ngào nói: “Vậy ông ấy...”

Lăng Liệt biết y cố kỵ cái gì, vội đáp: “Yên tâm, ông ấy chỉ biết chúng ta bị rơi xuống sườn núi, cái khác không biết gì cả.”

Lúc này Luyện Vô Thương mới thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi.” Lăng Liệt vỗ tay một cái, “Ta hầm một bát canh, còn đang đặt trên bếp, để ta bưng tới.” Xoay người, liền ra khỏi cửa, động tác nhanh đến mức Luyện Vô Thương muốn kéo cũng kéo không được. Trong lòng bất giác kỳ quái: Lăng Liệt từ lúc nào lại biết quan tâm người khác như vậy?

Không bao lâu sau, Lăng Liệt quả nhiên bưng một bát canh tiến vào, Trương lão hán theo phía sau. “Luyện tướng công, người tỉnh rồi, hù chết ta.”

Luyện Vô Thương hơi cúi người: “Làm phiền lão cha.”

“Đừng nói nữa, đều là ta không tốt. Đến, uống canh.” Lăng Liệt múc một muống canh, cẩn thận thổi, đưa đến bên miệng Luyện Vô Thương. “Uống được không?”

Luyện Vô Thương gật đầu: “Nhân sâm ở đâu ra vậy?”

“Xuống núi mua.”

“Cái gì, người xuống núi? Vạn nhất đụng phải cừu gia thì sao? Khụ khụ!” Trong lòng Luyện Vô Thương quýnh lên, bị sắc nước canh, liền ho liên tục.

Lăng Liệt vội vàng vỗ lưng cho y, giúp y thuận khí: “Ta không cố ý, ta trát bùn lên mặt, lại đội nón, bọn họ không nhận ra đâu.”

Lão liệt hộ cũng nói: “Tiểu ca cũng không đi xa, đến cửa hàng tạp hoá ngay dưới chân núi thôi. Ta và lão thái bà kia rất thân quen, biết không có nguy hiểm mới để cho tiểu ca đi. Hắn thấy người vẫn hôn mê, lo lắng gần chết.”

Sắc mặt Luyện Vô Thương dịu xuống, than thở: “Ta chỉ sợ người lại gặp sự cố.”

Trong lòng Lăng Liệt cảm động, nắm chặt tay y: “Vô Thương, ta mặc dù không biết tốt xấu, nhưng không đến mức quá khốn nạn. Người làm cho ta nhiều như vậy, ta lại tùy tiện làm bậy, chẳng phải phụ nỗi khổ tâm của người sao? Vì người, ta sẽ không tự bạo tự khí nữa. Ta nghĩ rồi, trước tiên cùng Trương lão cha học cách đi săn, chờ thân thể người tốt lên, chúng ta trở về nhà. Đến lúc đó ta lên núi đi săn, kiếm sống. Người thì hái thuốc trồng hoa, làm những chuyện mình thích. Vô lâm hử, báo thù hử, ta không muốn, chỉ muốn khoái hoạt cùng người ở một chỗ miễn là người không chê ta vô dụng.”

Loại lời này cư nhiên là Lăng Liệt nói ra, Luyện Vô Thương quả thật không thể tin vào lỗ tai mình! Về mặt Lăng Liệt cũng tràn đầy tinh thần trách nhiệm, khiến Luyện Vô Thương cảm thấy có chút xa lạ, lại có chút trấn an. Không khỏi thở dài: “Lăng Liệt, người hình như trưởng thành rồi.”

Lăng Liệt thấp giọng nói: “Người đem tất cả giao cho ta, ta liền không phải một thân một mình nữa, mọi việc tự nhiên phải nghĩ kỹ rồi mới làm, không thể luôn ngu ngốc càn quấy.”

Trong căn phòng nhỏ ẩm áp thêm vài phần, lo lắng phiền muộn mấy ngày qua đều bay hết, Trương lão hán không biết đã lui ra từ khi nào, đem một phương này lưu lại cho hai người bọn họ.

Lăng Liệt chợt nhớ tới cái gì đó, đứng dậy ra ngoài xách một cái giỏ vào: “Ta còn mua thuốc bổ khác, xem người thích cái gì, ta làm cho người ăn.”

Nhắc tấm vải phủ phía trên lên, lộ ra nửa rổ táo đỏ, trên táo đỏ là vài quả trứng gà, còn có, bao trong giấy dầu kia hình như là đường đỏ... Nếu nhớ không lầm, phụ nữ sau khi sinh ở cứ ăn chính là mấy cái này(1).

Luyện Vô Thương tức cười: “Người mua cái gì đấy?”

“Không đúng sao? Ta hỏi đại nương ở hàng tạp hoá, thân thể suy yếu lại mất máu quá nhiều nên bồi bổ thể nào, bà liền đưa cho ta những cái này.”

Nhớ lại lúc đó hỏi xong, đại nương kia còn hỏi lại “Có phải là cho tức phụ không”, hắn đầu tiên nói không phải, sau đó lại nghĩ quan hệ hiện tại giữa mình và Vô Thương cũng không khác biệt lắm, liền đỏ mặt gật đầu. Cuối cùng đại nương bọc lại cho hắn những thứ này, còn chụp tay hắn nói không cần phải xấu hổ, đây là chuyện rất bình thường.

Lúc trở về núi còn nghĩ, có phải đại nương hiểu lầm rồi không? Nhưng nhìn bên trong giỏ, quả táo đỏ, đường đỏ, còn có trứng gà vỡ hồng, bổ máu dưỡng khí, hắn là không sai đi.

Luyện Vô Thương vừa giận vừa buồn cười, lại có chút cảm động, chỉ ít Lăng Liệt cũng có lòng. Y không biết mình làm có đúng hay không, thế nhưng bây giờ thấy tinh thần Lăng Liệt phấn chấn như vậy, có hy sinh thêm nữa cũng đáng.

Đại hài tử này đơn giản chỉ là xung động nhất thời, nhưng mình chỉ sợ vĩnh viễn cũng không buông hắn ra được. Thật sự xấu hổ vẫn là buổi tối đi ngủ.

Trong phòng chỉ có một cái giường, giường rất lớn, mấy ngày trước Luyện Vô Thương và Lăng Liệt đều ngủ cùng nhau, tường an vô sự. Nhưng hôm nay, một trận mây mưa mới xảy ra đêm qua, có thể nào giả bộ cái gì cũng chưa từng xảy ra, lại ngủ cùng một chỗ lần nữa?

Nhìn chòng chọc cái giường, khuôn mặt Lăng Liệt đỏ lên. Cả ngày hôm nay hắn tự kiểm chế mình không được nghĩ tới tình hình tối qua, lúc này ý thức lại như ngựa hoang thoát cương, thế nào cũng không khống chế được.

Môi Vô Thương mê người như vậy, thân thể lộ vẻ gầy yếu lại trơn mịn như vậy, còn có y ngẫu nhiên phát ra vài tiếng rên rỉ, lại ngọt ngào êm tai như vậy... Ô, máu mũi hình như muốn chảy!

Lăng Liệt lúc này có đánh chết cũng không dám nhìn tới Luyện Vô Thương —— nếu như để Vô Thương thấy dáng vẻ chật vật này, vậy không bằng đâm đầu tự tử luôn cho rồi!

Hắn đột nhiên ôm lấy chân đệm của mình, nói: “Ta ra ngoài ngủ.”

Sắp tới cuối hạ, ban đêm đã rất lạnh, Luyện Vô Thương kéo tay hắn: “Thân thể người không bằng trước kia, ngủ trên mặt đất sinh bệnh thì sao?”

Lăng Liệt lúng túng nói: “Dù sao cũng không thể để người ngủ trên mặt đất.”

Luyện Vô Thương nhin không được cười một tiếng: “Tiểu tử ngốc, vì sao cứ phải có người ngủ trên mặt đất mới được? Giường này cũng không nhỏ.”

“Thế nhưng, ta sợ... ta không kiềm chế được bản thân.” Lăng Liệt gấp đến mức mang tai cũng đỏ.

Luyện Vô Thương thở dài: “Ta cũng không phải đánh không lại người, còn có thể để người làm càn sao?”

Lăng Liệt nghĩ thấy không sai, mình hình như thực sự quá lo lắng. “Được, ta nếu thật sự không thành thật, người cứ một cước đá ta xuống dưới.” Sau đó trèo lên giường.

Luyện Vô Thương thấy thế, muốn cười cũng cười không được. Nhớ lại lúc từ trên núi ngã xuống, hình như bị đập đầu hôn mê là mình, sao biến ngược lại là Lăng Liệt chứ? Bất quá đáng về ngổ ngổ này lại rất đáng yêu.

Lắc đầu, thổi tắt đèn, cởi áo nằm trên giường, nhưng không sao ngủ được.

Y làm sao lại chưa từng nhớ tới chuyện đêm qua? Chỉ là bản tính lãnh đạm, không giống thiếu niên Lăng Liệt xung động mà thôi. Lúc này nằm trên giường, tâm tư cũng như sóng triều.

Y không hề hối hận, có thể khiến Lăng Liệt phản chấn trở lại, liền không thấy hối hận, huống chi hối hận cũng không làm được gì. Y chỉ cảm thấy bất an, sự phụ, người trên trời linh thiêng có biết, cũng nhất định sẽ oán trách ta đi?

Bên cạnh truyền đến tiếng trở mình, Lăng Liệt khẽ gọi: “Vô Thương?”

Luyện Vô Thương lên tiếng: “Sao còn chưa ngủ?”

“Không ngủ được.” Con mắt Lăng Liệt mở lớn, nhìn trần nhà, “Ta cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, nói không chừng sáng mai thức dậy, cái gì cũng thay đổi. Người nhéo ta một cái có được không?”

“Không nên suy nghĩ lung tung, người cũng mệt cả ngày rồi, ngủ đi.” Luyện Vô Thương xoay người qua, đưa lưng về phía Lăng Liệt, tỏ ý trò chuyện chấm dứt.

Một lát sau, lại nghe Lăng Liệt nói: “Vô Thương, cho ta ôm người được không? Ta bảo đảm cái gì cũng không làm. Ôm người, trong lòng ta mới cảm thấy yên định hơn.”

Luyện Vô Thương giả vờ ngủ không đáp.

“Người không lên tiếng ta coi như người đáp ứng rồi.”

Cảm giác được thân thể Lăng Liệt dịch đến, cánh tay gắt gao ôm mình trong ngực, toàn thân Luyện Vô Thương nhất thời căng cứng, sợ hãi còn có động tác gì nữa, nhưng Lăng Liệt dường như thật sự chỉ muốn ôm y, không có làm gì tiếp.

Lại qua hồi lâu, tiếng ngáy truyền đến, Lăng Liệt vậy mà đang ngủ.

Luyện Vô Thương muốn bỏ tay hắn ra, dùng sức, vậy mà bỏ không được, lại sợ đánh thức hắn, đành phải mặc hắn ôm. Dần dần, bắt đầu quen.

Cánh tay Lăng Liệt ôm chặt giống như một cái vòng bảo vệ, khiến người ta cảm thấy rất an tâm, rất ấm áp. Bao nhiêu tạp niệm đều vút ra sau đầu, tâm thần thả lỏng, mí mắt nặng dần, không lâu sau cũng ngủ.

12. Quyển 2 - Chương 12

Lăng Liệt nói lời giữ lời, ngày hôm sau thu xếp ổn thỏa mọi thứ, sáng sớm đã cùng lão liệt hộ vào núi, trước khi đi còn nghìn căn vạn dặn, bảo Luyện Vô Thương ở trên giường hảo hảo nghỉ ngơi, thật sự đem y coi như người bệnh.

Luyện Vô Thương cũng không nói nhiều, chỉ chờ bọn họ đi, đứng dậy làm chuyện của mình. Biết Lăng Liệt lo lắng, cho nên không lên núi hái thuốc, người cũng bứt rứt không yên, tẩy tẩy rửa rửa, chế củi nấu cơm, cũng xong một ngày.

Lần đầu tiên đi săn, đương nhiên không có thu hoạch gì, nhưng Lăng Liệt không chán nản chút nào, trở về hưng phấn nói với Luyện Vô Thương, hoá ra đi săn cũng là một môn học, có rất nhiều điểm then chốt cần lưu tâm, vừa nói vừa khoa chân múa tay, thao thao bất tuyệt.

Luyện Vô Thương nhìn dáng vẻ hăng hái, suy nghĩ lại sớm bay về nơi xa.

Lăng Liệt, người thật có thể đơn giản vứt bỏ tất cả, an phận làm người thường sao?

“Vô Thương, người đang nghe ta nói chứ?” Lăng Liệt phát hiện bất kể mình nói gì, Luyện Vô Thương thuy chung thờ ơ, không khỏi hơi giận.

“Người không phải nói đặt bẫy rất khó sao?” Luyện Vô Thương hoàn hồn đáp.

Lăng Liệt lại cao hứng nói tiếp: “Yên tâm, mặc dù khó, nhưng hoàn toàn không làm khó được ta, chờ vài ngày nữa chúng ta về nhà, người đợi xem bản lĩnh của ta đi.” “Nhà” mà hắn chỉ là trúc xá của Luyện Vô Thương.

Luyện Vô Thương nhàn nhạt cười, cũng không đáp. Lăng Liệt, người thật sự cảm thấy đó là nhà của người sao? Người cam tâm cả đời trốn ở nơi đó?

Ngày cứ như vậy qua đi, cũng bình đạm ảm áp. Hôm nay, Luyện Vô Thương làm xong cơm tối, ở trong sân chế củi, chờ một già một trẻ kia đi săn trở về.

Mơ hồ cảm thấy có ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, y dừng tay lại nhìn quanh.

“Vô Thương.”

Nam tử đứng sau trúc ly (hàng rào trúc) thấy y chú ý tới mình, liền tiến lên.

“A.” Bất giác buông rìu xuống, đứng dậy.

Người đến là Nhâm Tiêu Dao y vẫn mong gặp, nhưng đối với sự xuất hiện của hắn, Luyện Vô Thương không khỏi cảm thấy hơi giật mình. Lúng túng ngăn người, ánh mắt dừng trước ngực hắn: “Thương thể của người... lành rồi sao?”

Nhâm Tiêu Dao sờ sờ ngực, cười khổ: “Đã kết vảy, thuốc trị thương của Hàng Long Bảo từ trước đến nay rất linh nghiệm.” Thương thể kỳ thực không nhẹ, nhưng với tính tình hắn, đương nhiên sẽ không để người khác có cảm giác áy náy.

Luyện Vô Thương định thần lại, vái một cái: “Ta nhất thời lỗ mãng, ngộ thương Nhâm huynh, mong người không trách cứ.”

“Đừng như vậy!” Nhâm Tiêu Dao không muốn nhận đại lễ của y, xông về phía trước một bước nâng y dậy.

Tay hai người chạm nhau, Luyện Vô Thương hoảng sợ rút về.

“A, ta thất lễ.” Từ khi cùng Lăng Liệt cá nước thân mật, y đối với việc thân thể tiếp xúc đặc biệt miễn cảm. Có thể là thân thể đối với chuyện trải qua lần trước vẫn còn nỗi khiếp sợ, cái này không phải điều mình có thể khống chế được. Kỳ quái chính là, nếu đối lại là Lăng Liệt, y lại có thể chịu được.

Lại là loại cảm giác này! Nhâm Tiêu Dao thầm nhăn mày. Không biết vì sao, lần này nhìn thấy Luyện Vô Thương, chung quy cảm thấy y khác so với trước đây, rõ ràng người vẫn là người kia, lại cảm thấy không giống, đây cũng là lý do hắn tới đã lâu, lại thuy chung không hiện thân. Vài ngày không gặp, Vô Thương dường như vô cùng hấp dẫn ánh mắt hắn, dường như mỗi khi gờ tay nhắc chân, thêm vài phần... quyến rũ? Đối với nam tử, có thể dùng từ này sao?

Luyện Vô Thương nghiêm mặt nói: “Đúng rồi, ta còn chưa tạ ơn người, nếu không nhờ chỉ dẫn của người, ta cũng không thể tìm được Lăng Liệt trong địa lao.” Sau khi y hồi tưởng lại, hắc y nhân đêm đó xuất hiện ngoài cửa, rõ ràng là cố ý dẫn y đến địa lao. Ngoại trừ Nhâm Tiêu Dao, y không thể nghĩ ra ai khác.

Vậy mà Nhâm Tiêu Dao lại nói: “Ta không biết Lăng Liệt ở trong địa lao.”

“Vậy hắc y nhân kia là ai?”

Luyện Vô Thương nói lại tình hình đêm đó, hai người đều cảm giác chuyện có phần kỳ quặc.

Nhâm Tiêu Dao trầm ngâm: “Bất kể như thế nào, người này hẳn là bạn không phải là địch, không cần quá mức lo lắng. Chờ ta trở về âm thầm điều tra, không chừng có thể tìm được một người giúp...”

“Vô Thương, chúng ta đã trở về. Thu được rất nhiều thú săn, có một con gà rừng tự tay ta bắt đấy!”

Thanh âm vui mừng cắt ngang cuộc trò chuyện giữa hai người, Lăng Liệt hăm hở đi trước, theo sau là Trương liệt hộ.

“Người...” Thấy Nhâm Tiêu Dao, Lăng Liệt có chút giật mình, cảnh giác lùi lại phía sau vài bước.

Luyện Vô Thương vội vàng chạy đến ngăn giữa hai người: “Lăng Liệt, Nhâm công tử là người một nhà, chính hắn bảo Trương lão cha chăm sóc chúng ta.”

Lăng Liệt thấy người của Hàng Long Bảo, liền nghĩ là tới bắt hắn, lúc này nghe Luyện Vô Thương nói, lại thấy Nhâm Tiêu Dao và lão liệt hộ ân cần chào hỏi, lúc này mới tin.

“Đừng đứng ở bên ngoài, vào nhà đi.” Lão liệt hộ thấy ân nhân vô cùng vui mừng, kéo Nhâm Tiêu Dao vào bên trong.

Bên này Luyện Vô Thương dẫn dò Lăng Liệt: “Nhâm công tử đối với chúng ta có đại ân, ân oán trước kia giữa người với hắn cũng nên bỏ đi.” Y tuyệt không lo lắng về phần Nhâm Tiêu Dao, người ta khoan dung độ lượng, tuyệt đối sẽ không so đo với Lăng Liệt.

Lăng Liệt cười cười, ghé vào tai Luyện Vô Thương: “Người có biết ta trước đây vì sao muốn tìm hắn gây phiền phức?”

Nghĩ rằng y không biết, Lăng Liệt liền trả lời luôn: “Bởi vì tên kia đối với người có ý nghĩ không an phận, ta ghét.”

Luyện Vô Thương ngạc nhiên: “Làm gì có việc này!”

Lăng Liệt cũng không cãi lại cười hì hì, nghĩ thầm tên kia mặc dù che giấu rất tốt, nhưng ánh mắt không lừa được người. Không thể trách Vô Thương trì độn, mình chẳng qua bởi vì cùng suy nghĩ như vậy, mới đặc biệt nhạy cảm.

“Người không nên suy nghĩ bậy bạ, tí nữa đi vào, lại càng không được phép nói càn.”

“Yên tâm. Trước đây ta sợ người bị đoạt đi, mới nghi thần nghi quỷ, bây giờ người trong trong ngoài ngoài đều là của ta, tại sao phải sợ hắn làm gì chứ?” Giống như mèo trộm được cá, Lăng Liệt cười vừa xấu xa vừa đắc ý.

Luyện Vô Thương lười nghe hắn nói bậy, có câu này cam đoan là đủ rồi. “Vào đi thôi.”

“Chờ chút.” Lăng Liệt kéo tay y, thần thần bí bí nói, “Người xem cái này đi.”

Trên tay hắn là một cái bọc nhỏ màu trắng, mở ra bên trong là vài quả cỡ quả đào, óng ánh mọng nước, khiến người yêu thích. “Đây là quả đại trên núi, một cây chỉ có vài quả chín như thế này, ta tìm nửa buổi mới được đấy. Đến, nếm thử đi.”

Cầm lấy một quả bỏ vào miệng Luyện Vô Thương, vẻ mặt chờ mong hỏi: “Ăn ngon không?”

Luyện Vô Thương khẽ cắn một miếng, vị ngọt lan ra từ đầu lưỡi, thấm thẳng xuống lòng. Cười gật đầu.

Lăng Liệt liền cao hứng: “Vậy ta bọc lại, buổi tối cùng nhau ăn. Chúng ta vào thôi.” Nhâm Tiêu Dao nhìn Luyện Vô Thương khẽ cười, lại thất thần.

Không phải chưa từng thấy Luyện Vô Thương cười, cười lễ phép, cười chua xót, ngậm lệ cười... nhưng cười như thế này, phảng phất mật ngọt trong lòng muốn theo mắt trào ra, vô cùng ngọt ngào, khiến người ta gần như không thể dời mắt.

Lăng Liệt nặng nề khụ một tiếng, hai tay ôm quyền: “Nhâm huynh, tiểu đệ còn trẻ lỗ mãng, trước đây đắc tội nhiều chỗ, mong huynh không để bụng. Về chuyện Nhâm lão bá, tiểu đệ thực là bị người hãm hại, mong huynh đài điều tra rõ chân tướng, đừng làm khó tiểu đệ.”

Hắn nói năng lễ phép như vậy, đừng nói Nhâm Tiêu Dao, ngay cả Luyện Vô Thương cũng đoán không ra, không khỏi cho hắn một cái nhìn khen ngợi.

Nhâm Tiêu Dao nói: “Lăng công tử yên tâm, sự tình có điểm kỳ lạ, ta đã bắt tay điều tra, quyết không để oan uổng người vô tội. Chỉ là, mấy ngày nay nhân sự trong bảo có thay đổi lớn, nhiều chuyện rối ren, nhất thời cũng xử lý không tốt. Nhị vị tốt nhất ở chỗ này thêm chút thời gian, tránh có biến.”

Luyện Vô Thương hỏi: “Sao, ngay cả người cũng không thể làm chủ?”

Nhâm Tiêu Dao cười khổ: “Nói ra thật xấu hổ, ta vẫn luôn rời nhà ra ngoài, công việc trong bảo đều do huynh trưởng đảm nhiệm, khó tránh khỏi có nhiều chỗ không biết. Hơn nữa Lăng công tử là người mang đi, mà người lại là bằng hữu của ta, chuyện này cũng không tiện nhúng tay vào.” Lần này trở về mới phát hiện, huynh trưởng đã bồi dưỡng thế lực tương đối lớn trong bảo, hiện nay lại là bảo chủ, có danh có phần, uy tín rất lớn. Nếu không phải ngày đó bị Luyện Vô Thương đâm bị thương, nói không chừng đã bị cho rằng là đồng bọn của hung thủ. Liền cứ vậy bị giám sát, lần này đến đây cũng gặp rất nhiều trắc trở.

Cứ như vậy, tương lai càng mù mịt, Luyện Vô Thương lo lắng nhìn về phía Lăng Liệt, lại thấy hắn vẻ mặt thản nhiên.

Lăng Liệt cũng rất thất vọng, chỉ là hắn đối với việc này đã sớm không ôm hy vọng gì, hạ quyết tâm cùng Vô Thương ẩn cư trong núi, lúc này trong lòng lại càng thêm kiên định.

Nhâm Tiêu Dao nói: “Bất kể thế nào, ta sẽ làm hết sức. Cho dù không vì các người, cũng vì cha ta.” Cho dù hung thủ là ai, cũng phải đưa hắn ra trước công lý! Chỉ là hy vọng không phải là người nợ, hy vọng!

Nhâm Tiêu Dao sợ lộ hành tung, không dám lưu lại lâu, nói vài câu liền lập tức cáo từ, Luyện Vô Thương tiễn hắn.

“Đây là dược luyện từ ‘hoả lưu ly’. Gần đây hàn độc có phát tác không?” Hắn đem một cái bình giao cho Luyện Vô Thương.

“Cũng khá tốt.” Cõi lòng Luyện Vô Thương tràn đầy cảm kích. Không ngờ xảy ra nhiều chuyện như vậy, Nhâm Tiêu Dao còn quan tâm mình. Trong lòng khẽ động, Lăng Liệt đã nói hắn có tình ý với mình, thật vậy ư? Ngẩng đầu nhìn đôi mắt chân thành của Nhâm Tiêu Dao, âm thầm thở dài, bất kể nói như thế nào, ân tình của người này, mình nhất định phải báo đáp.

Nhưng ý cũng rất rõ, Nhâm Tiêu Dao và Lăng Liệt, hoàn toàn không giống nhau.

Nghĩ đến Lăng Liệt, trong lòng rung mình, nghiêm mặt nói: “Ta có một việc muốn cầu người.”

Vô Thương gần đây rất kỳ quái! Lăng Liệt một mình đi tới phía sau núi, trong đầu thầm nghĩ vấn đề này.

Từ khi cá nước thân mật, bầu không khí giữa Luyện Vô Thương và Lăng Liệt cũng rất vui vẻ, vừa thân thiết lại vừa hồ hững. Hai người đều cẩn cẩn dục dục thích ứng với mối quan hệ mới này, không dám phá vỡ loại yên bình này.

Lăng Liệt đối với tình hình hiện tại rất thoả mãn, chỉ ít hắn đã được Vô Thương chấp nhận, không phải sao? Hạnh phúc như vậy hắn trước kia nằm mơ cũng không dám nghĩ tới. Kế tiếp sẽ dùng thành ý làm Vô Thương cảm động, để y dần dần ý lại vào mình, tín nhiệm mình, cuối cùng toàn tâm toàn ý ở cùng một chỗ với mình.

Lăng Liệt tin tưởng nỗ lực của hắn đã thấy chút tác dụng, Vô Thương trước đây luôn lạnh lùng thản nhiên, hiện tại sẽ mỉm cười, sẽ khẽ cúi, thỉnh thoảng trên mặt còn có thể hiện ra một mặt đỏ ửng nhàn nhạt, ánh trên nước da trắng nõn, đặc biệt kiều diễm động lòng người, mỗi lần nghĩ tới tâm Lăng Liệt đều nhộn nhạo, thầm muốn nhào tới ôm lấy y, lại sợ mạo phạm y.

Tất cả phương hướng phát triển đều khiến người thoả mãn, nhưng hai ngày nay, Lăng Liệt lại cảm thấy Luyện Vô Thương có chút khác thường, thường xuyên đăng trí, lông mày cau lại, không biết đang nghĩ cái

gì.

Có lúc hỏi y làm sao vậy, y sẽ giống như vừa từ trong mộng tỉnh lại, yên lặng nhìn mình, sau đó chuyển hướng sang một chủ đề khác.

Vô Thương có tâm sự, nhưng y không chịu nói với mình! Nghĩ tới đây, Lăng Liệt liền cảm thấy thất bại nặng nề, lẽ nào hắn biểu hiện còn chưa đủ tốt, không thể khiến Vô Thương yên lòng cùng hắn chia sẻ tâm sự?

Trong lòng một trận buồn phiền, nếu như mình còn có võ công, tình hình sẽ tốt biết bao?

Thuận tay nhặt một cành cây, khẽ múa. Rõ ràng là kiếm pháp rất quen thuộc, lúc này thế nào cũng không có cách để nó tự nhiên như thường, cánh tay yếu ớt vô lực, cành cây đương nhiên cũng khẽ bay liên tục. Quả nhiên, không có nội công, cái gì cũng không tốt!

Ảo não dừng lại, dường như để trút giận, Lăng Liệt dùng sức kéo, cành cây đứt thành hai đoạn.

“Lăng Liệt, ngươi đang làm cái gì đấy?” Thanh âm Luyện Vô Thương từ phía sau truyền đến, Lăng Liệt vội vàng xoay người, tay chấp phía sau đem nửa đoạn cành cây kia quăng đi.

“Không có gì, ta tùy tiện đi một chút.”

“Vậy sao?” Khoé mắt Luyện Vô Thương đảo qua mặt đất, có chút sáng tỏ, thở dài, “Lăng Liệt, ta có lời muốn nói với ngươi.”

“Cái gì?”

Luyện Vô Thương chăm chú nhìn hắn: “Ngươi thành thật nói cho ta biết, ngươi thực sự cam lòng làm một thợ săn, trốn trong núi sao?”

Lăng Liệt chấn động: “Sao lại nói như vậy?”

“Còn nhớ trước đây ta đã nói với ngươi, có một loại võ công...”

“Được rồi, Vô Thương.” Lăng Liệt vội vàng cắt lời y, chỉ lo có một tia hy vọng, tâm mình sẽ không an phận liền tro tàn lại cháy. Hắn kéo tay Luyện Vô Thương, “Ta không muốn nghe. Lúc trước ngươi vẫn không chịu nói với ta có môn võ công này, có lẽ không phải thất truyền thì cũng rất khó đạt được, phiền phức của chúng ta đã quá nhiều rồi, ta không muốn lại mạo hiểm! Ta mặc dù mất đi võ công, nhưng lại có người, phần đổi chác này rất công bằng — nếu như mất người, ta mới thực sự mất sạch. Cho nên ta hiện tại cái gì cũng không nghĩ, thậm chí cùng ngươi tìm một chỗ thanh tĩnh, yên ổn khoái hoạt sống cả đời.”

Cái gì cũng không nghĩ? Vậy sao ngươi thở dài với kiếm của ta? Vì sao lại nhìn ngươi một mình đến đây múa cành cây? Lăng Liệt, ta biết ngươi bây giờ muốn kìm nén nguyện vọng của mình, suy nghĩ cho người khác. Nếu như có thể, ta cũng hy vọng ngươi có thể theo ta cùng nhau trở lại núi...

Thế nhưng, trên lưng ngươi còn có nợ máu, thật có thể buông được sao? Lục lục vô vi (bình thường, ko có chí tiến thủ) sống một đời, ngươi nửa đêm khi mộng về sẽ không tự trách mình sao? Ta không muốn ngươi sau này hối hận!

“Nếu như... ta nói với ngươi, ta đã tra được bản bí kíp kia chôn ở đâu?” Luyện Vô Thương còn nhớ rất lâu trước đây, sư phụ từng nhắc qua một môn “Hoá điệp thần công”. Chỗ đặc biệt nhất của môn công phu này, là chỉ người võ công hoàn toàn biến mất mới có thể luyện.

Nghe đâu “Hoá điệp thần công” này là do một vị tiền bối võ lâm Quỷ Cốc Tử sáng chế. Quỷ Cốc Tử chỉ có một ái tử yêu võ thành si, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma võ công đều mất hết, Quỷ Cốc Tử vì nhi tử tồn hơn mười năm tâm huyết tìm kiếm bộ võ công này, thật vất vả mới thành, ái tử lại sớm đã lìa đời.

Vậy có người luyện qua môn công phu này chưa? Lúc đó một vị sư huynh hỏi.

Không có. Có ai nguyện ý phế bỏ tâm huyết khổ luyện mấy chục năm, đi học một môn võ công chưa được nghiệm chứng qua, mà chỉ đơn giản là nghe nói rất “lợi hại” chứ?

Vị sư huynh kia nói: Vậy công phu này chẳng phải vô dụng sao?

Đám người đều cười, chỉ coi như là vừa nghe xong truyện tiểu lâm, toàn bộ đều không để trong lòng, cũng không có ai hỏi tới cùng xem nó được giấu ở đâu. Lúc Luyện Vô Thương lo trước nghĩ sau muốn giúp Lăng Liệt khôi phục lại võ công, cũng không nghĩ tới.

Y sợ kích thích Lăng Liệt, không dám lỗ mãng, chỉ âm thầm tìm cách, vài ngày trước nhờ Nhâm Tiêu Dao đi điều tra, nhưng sao cũng không ngờ đáp án lại khiến người giật mình!

“Nếu như ta nói với ngươi, bí kíp ở ngay trong tay ngoại công ngươi, là đồ của Hạo Thiên Môn chúng ta thì sao?”

Lăng Liệt há hốc mồm khó có thể tin được: “Lại có chuyện khéo như vậy sao?”

Luyện Vô Thương thở dài: “Lúc đầu ta cũng không tin.” Nhưng “Vô lâm chí” lão bảo chủ tự tay viết mà Nhâm Tiêu Dao tìm được trong mật khố của Hàng Long Bảo cũng không giả, nét chữ tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng trên trang giấy ó vàng cũng không giả, không thể không tin.

Trong đầu Lăng Liệt một mảnh hỗn loạn, không thể tin được, mơ hồ đã có một âm thanh khuyên mình tin tưởng, bởi vì đây là cơ hội cuối cùng! Hồi lâu, hấn ngẩng đầu: “Vô Thương, nưng ta trước khi chết nói với ta một câu, ta cuối cùng cũng hiểu được nó có thâm ý gì. Nàng nói, ta có cơ hội nhất định phải đến mộ phần của ngoại công bá lạy.”

Luyện Vô Thương ngăn người: “Chẳng lẽ kho báu lại giấu trong nghĩa trang?”

“Ta cũng nghĩ như vậy, cho nên lúc đó ta xuống núi, chuyện đầu tiên làm chính là đi vào trong đó xem xét, đáng tiếc không thu được gì.” Nói đến đây, Lăng Liệt không khỏi có chút nản lòng.

Luyện Vô Thương trầm ngâm một lát: “Có lẽ ngươi khi đó dò xét chưa đủ cẩn thận, đây là manh mối duy nhất, chúng ta có thể lại đi xem, không chừng sẽ có bất ngờ.” Y biết tính tình Tây Môn Vô Song, nàng trước khi chết tuyệt đối không nói những thứ râu ria không quan trọng với nhi tử. Nữ nhân này, mỗi một chuyện nàng làm, đều có dụng ý.

Tâm Lăng Liệt đã sớm chộn rộn, nghe Luyện Vô Thương nói như vậy, lòng tin nhất thời tăng lên rất nhiều. Nghĩ thâm môn công phu này đã là của Hạo Thiên Môn, mình thân là thiếu chủ tuyệt đối không có chuyện tìm không được. Nếu ngoại công trên trời có linh, cũng nhất định sẽ giúp mình đạt được tâm nguyện. Lớn tiếng nói: “Được, chúng ta liền đi tìm xem!”

Nhìn khuôn mặt hấn rạng rỡ, Luyện Vô Thương lại hạ mi, che đi lo âu trong mắt.

Sáng sớm ngày kế, Luyện Vô Thương và Lăng Liệt bái biệt Trương liệt hộ, vượt qua hậu sơn, xuất phát về phía Tín Châu. Chạng vạng ngày thứ hai, hợp lại với Nhâm Tiêu Dao ở Lạc Nhạn trấn.

Nhâm Tiêu Dao lo lắng cho an nguy của hai người này, khăng khăng muốn đi theo. Hấn mượn cớ truy nã hung thủ để ra khỏi Hàng Long Bảo, cố tình đi về phía ngược lại, tránh bị bám đuôi, lúc này mới theo đường nhỏ đi tới Lạc Nhạn trấn.

Thứ nhất vì cảm động với thành ý của hấn, thứ hai cũng là nghĩ thêm người thêm sức mạnh, Luyện Vô Thương liền đáp ứng. Lăng Liệt mặc dù không muốn, nhưng nếu Vô Thương đã đáp ứng, đành phải ngoan ngoãn nghe lời. Trong lòng lại oán giận, Nhâm Tiêu Dao này hại hấn không thể thân mật với Vô Thương!

Bất quá mọi việc có Nhâm Tiêu Dao biết đối nhân xử thế chỉ dẫn, dọc đường đi quả thực thuận lợi rất nhiều. Ẩn gió nằm sương, lại tránh đi phiền phức không cần có. Mất thấy còn một ngày nữa sẽ đến nơi, Lăng Liệt và Nhâm Tiêu Dao đều vui mừng ra mặt, chỉ có Luyện Vô Thương là ngày càng lo lắng.

“Vô Thương, ngươi không vui?”

Sáng sớm hôm nay, thừa dịp Nhâm Tiêu Dao đi trấn phụ cận, mua vật dụng lương khô, Lăng Liệt len lén hỏi —— hẳn là chuyện giao thiệp với bên ngoài, đều do Nhâm Tiêu Dao cẩn trọng đáng tin phụ trách, Luyện Vô Thương và Lăng Liệt thì canh ở ngoài đồng vắng để tránh tai mắt.

Sợ hấn thấy rõ biểu tình, Luyện Vô Thương liền quay mặt đi.

“Đừng không thừa nhận, ngươi không lừa được ta. Sự tình suôn sẻ như vậy, ngươi lo lắng cái gì?”

Có lẽ bởi vì quá suôn sẻ, mới khiến người ta cảm thấy bất an! Luyện Vô Thương thở dài, khẽ lắc đầu, hồi tưởng lại chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Đầu tiên là nhận được chỉ dẫn của người lạ, tìm được Lăng Liệt. Sau đó y mang Lăng Liệt đi lánh nạn, cư nhiên thoát khỏi tầng tầng lớp lớp truy bắt! Tuy có Nhâm Tiêu Dao tương trợ, nhưng nhưng vậy cũng quá dễ dàng. Tiếp theo y muốn giúp Lăng Liệt khôi phục võ công, lại tra được “Hoá điệp thần công” thất truyền lại sớm đã ở trong tay sư phụ! Toàn bộ sự việc đều suôn sẻ đến giống như giữa nơi u tối có ông trời phù hộ!

“Có lẽ chính là ngoại công trên trời linh thiêng phù hộ, những kẻ xấu kia đã định trước khó có thể đạt được nguyện vọng! Vô Thương, chờ báo thù xong, chúng ta trở về nhà, ta đi săn, ngươi hái thuốc, sống những ngày siêu phàm thoát tục.” Lăng Liệt tưởng tượng tương lai tươi sáng, tiểu ý trên mặt cũng không thu lại được. Từ phía sau ôm lấy Luyện Vô Thương, tựa đầu trên vai y khẽ cọ cọ.

Đây lại là chỗ khiến Luyện Vô Thương cảm thấy lo lắng. Quan hệ sư đồ bị phá vỡ, tâm tình Luyện Vô Thương cũng từ từ biến đổi, càng lúc càng không muốn rời xa Lăng Liệt, khi Lăng Liệt mơ về tương lai của hai người, y cũng sẽ tự dấy lòng cảm thấy chờ mong và thoả mãn.

Kỳ thực lãnh đạm không phải bản tính của y. “Tâm như chỉ thủy” chỉ là kết quả của những năm tháng dài đằng đẳng sống cô độc. Đối với người lãnh đạm, cũng bất quả chỉ là cách giữ cho tâm mình không bị thương. Bằng không, lúc trước đại sư huynh tận lực ôn nhu, cũng sẽ không dễ dàng chiếm lấy tâm y.

Bây giờ, có người bắn một lỗ hổng trên bức tường “lãnh đạm” này, tất cả tình cảm liền theo đó cuộn cuộn chảy ra, không thể kìm nén.

Người bắn lỗ hổng này, chính là Lăng Liệt.

Luyện Vô Thương rất rõ ràng, ẩn cư trong núi là lựa chọn bất đắc dĩ, một ngày Lăng Liệt khôi phục lại võ công, tất cả hoành đồ đại chí (chí lớn, kế hoạch lớn) cũng sẽ theo đó thức tỉnh. Muốn báo thù, phải chấn hưng lại Hạo Thiên Môn, phải xưng bá võ lâm dương danh thiên hạ! “Ẩn cư”, cuối cùng chỉ là một lời nói suông!

Cho nên càng gần đến nơi, y càng lo lắng. Sợ tìm không được kho báu, lại sợ... tìm được.

Giật tay Lăng Liệt lại, Luyện Vô Thương xoay người, nhìn chăm chăm hẳn.

Lăng Liệt bị y nhìn mang tai cũng đỏ lên, lúng túng nói: “Vô Thương, ngươi đừng như vậy! Ngươi nhìn ta như vậy, khiến ta nhịn không được muốn... muốn hôn ngươi.” Ô... Vô Thương căn bản không biết, ánh mắt y có bao nhiêu mê hoặc!

Nhưng chuyện sau đó mới khiến Lăng Liệt giật mình ——

Luyện Vô Thương từ từ tới gần, đưa tay kéo thấp đầu hắn, sau đó đem môi mình ấn lên.

Vô Thương hôn hắn, chủ động hôn hắn!

Trong nháy mắt, trời đất quay cuồng, đầu óc Lăng Liệt mê mẩn hôn xuống.

Hai người chìm trong cái hôn này, ai cũng không nghe thấy, phương xa truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất. Có người bối rối nhặt lên vật gì đó, vội vàng bỏ đi.

13. Quyển 2 - Chương 13

Lão đảo đi rất xa, trong lòng Nhâm Tiêu Dao kinh hãi, một chút cũng chưa bình tĩnh lại được. Ông trời ơi, hắn nhìn thấy gì? Vô Thương và Lăng Liệt, bọn họ... hôn nhau? Hai người bọn họ đều là nam tử mà!

Thối đời mặc dù xem thường nam phong, nhưng Nhâm Tiêu Dao du lịch nhiều năm, loại sự tình này không phải chưa từng thấy qua, huống chi hắn từ lâu đã biết đoạn tình cũ của Luyện Vô Thương. Nhưng vì sao, một khi cảnh tượng kia xuất hiện rõ ràng trước mắt, hắn lại gần như không khống chế được bản thân!

Càng làm hắn hoảng sợ hơn chính là, tâm vì cái gì lại mơ hồ đau đớn? Lúc chứng kiến Luyện Vô Thương ngoan ngoãn dựa vào ngực Lăng Liệt, ngực hắn giống như bị tảng đá lớn đập vào, gần như không thở nổi, miệng đầy cay đắng!

Bình tĩnh đại ngộ, hoá ra hắn đã sớm yêu Vô Thương!

Từ lần đầu tiên gặp mặt, đã bị đôi mắt kiên tịnh kia hấp dẫn, đây là điều mà hắn đi lại lâu trên giang hồ chưa từng thấy qua. Từ từ phát hiện, người này lãnh đạm kiên cường, nhưng đáy lòng lại thống khổ cô đơn như vậy, đặc biệt sự yếu đuối như ẩn như hiện nơi mi gian, càng gắt gao nắm lấy tâm hắn, bất tri bất giác dần dần ánh mắt hắn...

Muốn làm chút gì đó cho Vô Thương, muốn nhìn y cười, muốn xoa dịu đau đớn của y, để y sống vui vẻ đây chính là tâm nguyện lớn nhất của mình. Nhưng tâm nguyện này lại chỉ kẻ khác mới có thể làm được.

Vô Thương, đây là lựa chọn của ngươi sao? Chỉ người này mới có thể mở ra cánh cửa tâm hồn luôn đóng chặt của ngươi, người đối với hắn yêu mến không thể dứt, hoá ra đều là vì tình?

Nếu như vậy, ta không có gì để nói thêm nữa!

Ta... chỉ muốn nhìn ngươi cười mà thôi. Chỉ vậy mà thôi!

Mộ địa của Hạo Thiên Môn được xây dựng trên một bãi đất cách Thiên Môn cung hai mươi dặm. Lưng dựa vào dãy núi, nhìn xuống, là một con sông bắt nguồn từ xa. Trên dưới là hồ long chi tương, địa khí chi thịnh.

Mộ viên chiếm chỗ đất rất rộng, mặt đông là mười hai đại tổ tiên Tây Môn thị, lưng tựa núi mặt hướng sông, xếp thành một hàng. Phía tây là hơn mười ngôi mộ mới, xây dựng hết sức đơn giản, đó là do Lăng Liệt lần trước đến lập mộ cho phụ mẫu thúc bá đã chết.

“Mộ ngoại công ở chỗ này.”

Lăng Liệt đưa bọn họ đi tới trước một ngôi mộ. Đây là nơi kỳ nhân cái thế Tây Môn Hải Thiên một tay sáng lập Hạo Thiên Môn, được ca tụng là “vô lâm thần thoại” an nghỉ. Nó cách xa những phần mộ khác, quy mô cũng lớn hơn rất nhiều, cũng như chủ nhân của nó, ngạo thị quần hùng, tuyệt thế vô song.

Phần mộ được xây bởi đá rất kiên cố, đặc biệt nhất chính là trước mộ có một cái bệ được lát bằng đá cẩm thạch rộng một trượng vuông (tương đương 11,11m²), trước bia không xa là một chỗ hơi lõm xuống, đó là nơi để người ta quỳ lạy.

Luyện Vô Thương vươn tay chạm vào tên sư phụ trên văn bia, thấp giọng nói: “Sư phụ, Vô Thương đến thăm người.”

Trong chốc lát, giọng nói đáng điệu, sự ân cần dạy dỗ của sư phụ như vang vọng bên tai, như xuất hiện trước mắt. Hai gối mềm nhũn, y quỳ rạp xuống đất, rất tự nhiên quỳ lên chỗ lõm, cúi người xuống dập đầu liên tục.

Sư phụ, Vô Thương bất hiếu, không thể gặp người lần cuối.

Người nuôi lớn Vô Thương, dạy con võ công lý nghĩa, không khác gì cha đẻ. Vô Thương không những không thể báo đáp ơn dạy dỗ, ngược lại còn khiến sư môn hổ thẹn... là Vô Thương có lỗi với sư phụ!

Vô Thương vốn không có mặt mũi nào gặp người, chỉ mong sư phụ biết, tất cả đều là tội nghiệt của Vô Thương, chỉ trách phạt một mình Vô Thương, nghìn vạn lần không nên trách cứ Lăng Liệt...

“Được rồi, Vô Thương. Ngoại công thấy ngươi đau lòng như vậy, nhất định sẽ không trách ngươi.”

“Không sai, đứng dậy đi.”

Lăng Liệt và Nhâm Tiêu Dao đứng ở một bên, thấy trán y đã chảy máu mà vẫn không chịu dừng lại nên vội vàng khuyên giải.

Nhâm Tiêu Dao thấy trên mặt đất loang lổ vết máu, trong lòng buồn bã, có thể biết, cảm giác tội lỗi Luyện Vô Thương vẫn giấu trong lòng rất sâu đậm! Đột nhiên ánh mắt hắn loé lên, tập trung nhìn hoa văn trên đá cẩm thạch, la lên: “Các người xem, đường vân trên tảng đá này rất kỳ quái, hình như... là chữ!”

Lăng Liệt đỡ lấy Luyện Vô Thương, cùng nhìn, quả nhiên thấy trên đá có chữ viết. Chỉ vì khắc rất nông, mà bản thân đá cẩm thạch lại có hoa văn, cho nên nếu không nằm sấp trên mặt đất nhìn kỹ, rất khó phát hiện.

“Nhất nhất, nhị tam, tứ lục... thập cửu” Lăng Liệt đọc từng chữ một, “Có ý tứ gì?”

Nhâm Tiêu Dao suy nghĩ một chút, thành linh đi qua, đánh một chuông trên viên gạch đầu tiên của hàng gạch thứ nhất, lại đánh một chuông trên viên gạch thứ ba của hàng thứ hai, thẳng đến viên gạch thứ chín của hàng cuối cùng.

Chuông cuối cùng đánh xuống, thì nghe tiếng ầm ầm vang lên, mặt đất rung động, ba người lão đảo suýt ngã, quay đầu nhìn lên, phần mộ kia cư nhiên mở ra!

Biến hoá này thực sự bất ngờ, ba người đều mục trừng khẩu ngốc. Sững sờ, Lăng Liệt nhảy dựng lên: “Hoá ra kho báu còn có chốt mở, thảo nào ta tìm không được!”

Nhâm Tiêu Dao lẩm bẩm: “Quả nhiên cao minh. Chỉ có quỷ gối hành lễ mới có thể thấy những chữ này, mà chịu hành lễ tất nhiên đều là người của Hạo Thiên Môn, người ngoài một lòng tìm kho báu nhất định sẽ không dập đầu trước bia mộ.”

“Không sai.” Lăng Liệt cầm tay Luyện Vô Thương, “Vô Thương, may nhờ có người.”

“Đúng vậy, may nhờ có các người!”

Thanh âm lạnh lùng chen vào, ba người đều cả kinh.

“Là ai?”

Phía sau hơn mười ngôi mộ ở phía tây, đột nhiên xuất hiện vô số bóng người, chậm rãi hướng về phía bọn họ, tạo thành vòng vây.

“Là người!” Lăng Liệt thấy người dẫn đầu, sắc mặt liền thay đổi. Người này chính là Nhâm bảo chủ mới của Hàng Long Bảo Nhâm Tự Tại!

“Sao không thể là ta?” Nhâm Tự Tại cười lạnh, “Các người thật cho rằng đơn giản như vậy là có thể thoát khỏi Hàng Long Bảo?”

Người so với Lăng Liệt càng giật mình hơn là Nhâm Tiêu Dao, hắn tiến lên một bước: “Đại ca...”

Trong mắt Nhâm Tự Tại hiện lên một tia xảo quyệt, cười nói: “Nhị đệ, vất vả cho người. Nhờ có người dùng khổ nhục kế lừa gạt tín nhiệm của bọn chúng, lại đưa bọn chúng tới đây, nếu không nhờ người lưu lại ký hiệu dọc đường, ta sao thể đuổi theo. Chuyến này, phải nhớ kỹ công lao của người.”

“Cái gì?” Nhâm Tiêu Dao ngăn người, chợt minh bạch ý tứ của gã, sắc mặt trắng bệch!

Lăng Liệt nghiêng răng nói; “Là người gian tặc này!”

“Không phải...”

Nhâm Tự Tại quát: “Nhị đệ, người còn không qua đây, chờ bọn chúng giết người sao?”

Một câu nói ngược lại nhắc nhở Luyện Vô Thương, trường kiếm xuất vỏ.

Vô Thương, người không tin ta sao? Nhâm Tiêu Dao dùng ánh mắt hỏi.

Mặt Luyện Vô Thương trầm như nước: “Bản võ lâm chí kia là người cầm tới?”

Nhâm Tiêu Dao đáp: “Không sai.”

“Hành tung của chúng ta bí mật như vậy, bọn họ còn có thể theo tới, người giải thích thế nào?”

“Ta... không biết.”

Luyện Vô Thương giờ kiểm lên, điềm nhiên nói: “Người còn gì để nói không?”

Sự tình cho tới bây giờ, tất cả nghi ngờ đều hướng về phía hắn, còn có thể nói gì được? Nhâm Tiêu Dao thở dài, nhắm mắt lại: “Người ra tay đi.”

Lăng Liệt hét: “Vô Thương, người còn do dự cái gì?”

“Được.”

Bạch quang loé lên, trường kiếm trong tay Luyện Vô Thương chém thẳng xuống! Lúc sắp chạm đến Nhâm Tiêu Dao, mũi kiếm đột nhiên chuyển hướng về phía Nhâm Tự Tại đang thăm cười khẩy bên cạnh.

“Người làm gì thế?” Nhâm Tự Tại vội vàng tránh sang một bên, khó khăn lắm mới né được mũi kiếm, thế nhưng búi tóc dài lại không thể may mắn tránh khỏi, bị cắt thành hai đoạn. Gã vừa sợ vừa giận, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Biến cố lần này bất ngờ khiến tất cả mọi người đều kinh hãi, Nhâm Tiêu Dao mở mắt, nhìn về phía Luyện Vô Thương.

Luyện Vô Thương một chiêu đã trúng, cũng không tiếp tục, trường kiếm hộ trước người Lăng Liệt. Vạt áo tung bay theo gió, phong độ vô song, khoé miệng y vẽ ra một nụ cười nhạt, lãnh đạm nói: “Đối với kẻ đi giá hoạ cho người khác, nên cho một bài học.”

Quay đầu nhìn Nhâm Tiêu Dao: “Ta tin người.”

Không có lời nói dư thừa, chỉ là ba chữ vô cùng đơn giản, Nhâm Tiêu Dao nghe vào tai, trong lòng đột nhiên nóng lên. Lúc này, cho dù Luyện Vô Thương muốn hắn chết, hắn cũng tuyệt đối không nhú mày!

Lăng Liệt giậm chân: “Người không sợ lại là khổ nhục kế của hắn?” (ta chịu ko nổi rồi, ta muốn băm thăng này ra >”<; beta:=“” bạn=“” sứ=“” kích=“” động=“” quá=“”>

Luyện Vô Thương lắc đầu: “Thái độ làm người của hắn ta biết. Ta từng trách oan hắn một lần, sẽ không có lần thứ hai.”

Lăng Liệt lớn tiếng nói: “Được rồi, người đã tin hắn, ta cũng tin hắn, tin sai thì cùng lắm là chết, dù sao bất kể sống chết chúng ta cũng luôn phải cùng một chỗ!”

Luyện Vô Thương mỉm cười, bàn tay giấu trong tay áo vươn ra, nắm tay Lăng Liệt. Ánh mắt hai người nhìn nhau, chỉ cảm thấy tâm ý chưa từng tương thông như vậy, lúc này mặc dù cường địch vây quanh, sống chết khó liệu, trong lòng lại tràn đầy vui sướng thoả mãn.

Liếc mắt qua, trong lòng Nhâm Tiêu Dao buồn bã, minh bạch giữa hai người kia sẽ không có chỗ cho mình xen vào. Hắn trời sinh khoan dung cởi mở, mặc dù yêu mến Luyện Vô Thương, nhưng cũng chưa từng có ý nghĩ nhất định phải có được đối phương, đau lòng chỉ trong phút chốc, rất nhanh liền phấn chấn lên.

Thôi được, làm tri kỷ cũng có sao đâu? Vô Thương tin hắn, vậy đã đủ rồi! Lấy lại bình tĩnh, nhìn về phía huynh trưởng: “Đại ca, cha chính là do người hại chết?”

Nhâm Tự Tại vừa hứng chút mệt đang thăm bực mình, cười lạnh nói: “Người nói vậy bạ gì đó? Toàn bộ vô lâm đều biết cha là bị tiểu tử này làm hại.”

Lăng Liệt cả giận nói: “Rõ ràng là người vu oan giá hoạ!”

Nhâm Tiêu Dao lắc đầu nói: “Hung thủ không phải Lăng Liệt. Trước khi cha bị giết hại hắn đã bị bắt đi, có thể thấy hung thủ chính là muốn Lăng Liệt gánh cái oan này nên mới bắt hắn! Hơn nữa hắn vẫn truy hỏi Lăng Liệt chuyện kho báu, đủ thấy tìm kho báu chính là mục đích của hắn! Mà Lăng Liệt lại bị giam trong mật thất giữa bảo, điều này chứng tỏ hung thủ phải là một kẻ rất có thể lực trong bảo...” Nói đến đây, ánh mắt hắn trở nên sắc nhọn, “Đại ca, người tới đây vì cái gì?”

“Bắt hung thủ.”

Lăng Liệt cười lạnh: “Người nếu sớm biết hành tung của chúng ta, cơ hội có rất nhiều, cần gì chờ tới giờ.”

Nhâm Tiêu Dao đau xót nhìn Nhâm Tự Tại: “Đại ca, trong lòng tất cả mọi người đều đã biết, người còn chối cãi cái gì? Người không moi được từ miệng Lăng Liệt kho báu giấu ở đâu, liền nghĩ kế lạt mềm buộc chặt này. Người biết điển tích ‘Hoá điệp thần công’, lại để Vô Thương cứu hấn đi, bởi vì người chắc chắn bất kể người học võ nào đều sẽ liều mạng tìm về võ công đã mất. Tiếp theo, người lại thông qua ta để lộ tin tức, hoá ra môn thần công này ở ngay giữa Hạo Thiên Môn, Lăng Liệt nóng lòng đương nhiên sẽ tìm kiếm kho báu, người thì bám theo mà đến, hay cho bọn ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau(1)!”

Kế sách thật độc! Hoá ra, bọn họ đều là quân cờ trong tay kẻ khác! Hàn ý nảy lên trong lòng hấn, người này thực là huynh trưởng của mình sao? Gã thậm chí muốn mượn tay Vô Thương diệt trừ mình, vì sao?

Nhâm Tự Tại cười cười: “Lúc đó ta thấy người ở trong mật khổ như con ruồi không đầu tìm lung tung, thật sợ người tìm không được, đang muốn đem bản võ lâm chí kia đặt ở chỗ dễ thấy. Hoàn hảo người không quá ngu.” Gã nói như vậy, chẳng khác nào thừa nhận.

Luyện Vô Thương ngắt lời: “Ngày đó hắc y nhân dẫn ta vào địa lao cũng là người?” Y vẫn tưởng rằng người nọ là bạn không phải địch, không ngờ đó lại là kẻ của đối phương.

Nhâm Tự Tại ngạo nghễ nói: “Không ai chỉ dẫn, các người đời này cũng đừng mong tìm được tới đó.”

“Như vậy, cha, cha thật sự là người hại chết?” Việc khiến Nhâm Tiêu Dao không thể buông được nhất chính là cái chết của phụ thân.

“Lão sớm nên chết rồi!” Nhâm Tự Tại lạnh lùng nói, nhắc tới phụ thân về mặt gã đầy giận giữ, “Lão định sự bất công, xử sự bất minh. Mấy năm nay, ta vì Hàng Long Bảo làm bao nhiêu chuyện? Khi ta làm trâu làm ngựa bán mạng, người lại đang làm gì? Nhưng lão già kia lại chỉ bảo vệ người, còn muốn đem vị trí này truyền cho người!”

“Người hại chết cha, chỉ là vì cái vị trí này? Đại ca, người nếu thích, ta tự nguyện hai tay đưa tặng!”

“Nực cười! Vị trí này vốn là của ta, ai cần người tặng? Ta tự có biện pháp đoạt lấy nó!”

“Cái người gọi là ‘biện pháp’ chính là thí phụ sát đệ?” Nhâm Tiêu Dao nắm chặt quyền, thấp giọng rít lên.

Người hám lợi đen lòng đến mức như thế này ư!

“Người sai rồi.” Nhâm Tự Tại lộ ra nụ cười giả tạo, “Giết bảo chủ chính là tiểu tử họ Lăng kia, mà người, ngầm giúp hung thủ lẫn trốn, rõ ràng là kẻ đứng phía sau. Ta bây giờ phải thanh lý môn hộ, tế phụ thân trên trời!”

Vung tay lên: “Dẫn tới!” Đoàn người phía sau tách ra, một người bị trói được đẩy lên.

“Tiểu Ất!”

Tiểu Ất tóc tai tán loạn, y phục rách nát, rõ ràng đã chịu không ít hành hạ. Nghe thấy có người kêu tên mình, nó giương cặp mắt vô thần lên, phát hiện đó là chủ tử, hai mắt bỗng mở lớn, nhưng khi mở miệng lại chỉ phát ra tiếng “ư ư”

“Nhị đệ, người thích tiểu tử này như vậy, đi đâu cũng mang nó theo, ta liền cho các người làm bạn dọc đường xuống hoàng tuyền.” Nhâm Tự Tại thông thả bước đến bên cạnh Tiểu Ất, đưa tay nắm cằm nó, ép nó mở miệng, “Đã quên nói với người, nó mở mồm thực sự quá dài dòng, cho nên ta tức giận, liền đem lưỡi nó... cắt đi.”

Cái gì? Tiểu Ất thích nói như vậy, ồn ào như vậy lại vĩnh viễn không thể lên tiếng nữa? Lòng Nhâm Tiêu Dao như bị một quyền đánh mạnh vào, suýt nữa không thể đứng thẳng. Vì sao, ngay cả người bên cạnh mình cũng không thể may mắn thoát khỏi! Đại ca, người thật độc!

Một bàn tay từ phía sau vươn ra đỡ lấy hấn, Luyện Vô Thương thấp giọng nói: “Việc đã đến nước này, tự trách cũng vô dụng, trước phải cứu Tiểu Ất ra.”

Nhâm Tiêu Dao vì lo lắng nên rối loạn, được nhắc nhở, lập tức minh bạch huynh trưởng chỉ dùng Tiểu Ất để đả kích ý chí chiến đấu của mình. Hiện tại phe hấn chỉ có bốn người, đã có hai người cần chiếu cố, tình

thể cực kỳ bất lợi. Hắn lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói: “Ta đi cứu Tiểu Át, người bảo vệ Lăng Liệt chạy trốn.”

Thật sự không có cách tốt hơn.

“Cẩn thận một chút, ta tiến người một đoạn.” Luyện Vô Thương đem trường kiếm cắm trên mặt đất, ra sức hất lên — chỉ trong chốc lát, cát bụi đầy trời! Đỡ lấy eo Nhâm Tiêu Dao: “Đi thôi!”

Từ Nhâm Tự Tại trở xuống đều cho rằng động thủ trước sẽ là Nhâm Tiêu Dao, cũng hết sức chăm chú đề phòng. Lúc biết đã nhầm, thì đã bị cát bụi ngăn trở tầm mắt. Nhâm Tiêu Dao bay vào đoàn người, nhanh chóng giải quyết hai tên đại hán canh giữ Tiểu Át, dắt Tiểu Át đến bên cạnh.

Đột nhiên một dao bổ tới, dao pháp cực kỳ tinh diệu. Nhâm Tiêu Dao quan sát nữ tử đánh lên này, đúng là người quen cũ. “Là người? Người cũng là người của ca ca ta!”

Lần đầu tiên gặp nữ tử này là ở ngoài Tín Châu thành, nàng hoá trang thành nông phụ ám toán hắn, Nhâm Tiêu Dao suýt nữa chết trong tay nàng. Về sau mới biết nàng là sát thủ của “Đoạt phách”, làm việc theo lời người thuê. Hiện tại xem ra, lần nọ cũng là Nhâm Tự Tại thuê sát thủ giết người.

Nữ tử này võ công không kém, bị nàng cuốn lấy chỉ sợ khó thoát thân. Nhâm Tiêu Dao nghĩ đến đây, hạ thủ không khoan nhượng nữa, ra tay đều là sát chiêu!

Dao kiếm chạm nhau, phát ra tiếng vang trong trẻo, lòng bàn tay nữ tử kia bị chấn động làm tê dại, liễu diệp dao cầm cũng không chắc, rơi xuống đất. Nhâm Tiêu Dao vốn định một phát kết liễu tính mạng nàng, lại thấy trong đôi mắt mỹ lệ hiện lên một tia cầu xin, trong lòng mềm nhũn, thấp giọng nói: “Ta không giết nữ nhân.”

Không ngờ hắn lại tha cho mình một lần nữa, nữ tử kia đầu tiên là sửng sốt, ánh mắt chợt chuyển tới phía sau hắn, mặt biến sắc, kêu lên: “Tiểu...”

Nhâm Tiêu Dao đang tự kỳ quái, thì có một người xông tới nằm sấp trên lưng hắn, sau đó là một tiếng kêu đau đớn, là thanh âm lợi khí đâm vào thịt.

Trong nháy mắt mình bạch xảy ra chuyện gì, tim gan hắn vỡ ra, quay người lại, đỡ lấy thân thể mềm nhũn đang ngã xuống của Tiểu Át.

“Tiểu Át...” Cổ họng như bị bóp chặt, thanh âm phát ra vỡ vụn.

Ngay ngắn cắm trên lưng Tiểu Át là một mũi tên. Tên này vốn là bắn về phía Nhâm Tiêu Dao, nhưng Tiểu Át lại lấy thân đỡ cho hắn! Người đã ngừng thở, trên mặt vẫn còn đọng nét cười.

Cầu nhân đắc nhân, nó chết cũng không tiếc!

Máu thoáng chốc đông lại, Nhâm Tiêu Dao đem thi thể Tiểu Át đặt xuống bên cạnh, đứng dậy. Vô số địch nhân xung quanh nhìn chòng chọc hắn như hổ đói, thế nhưng trong mắt hắn lại chỉ có một người —

Nhâm Tự Tại trốn phía sau đoàn người ngằm bắn tên!

Đi một bước tới gần, người xung quanh rõ ràng tay cầm dao kiếm, lại khiếp sợ khí thế của hắn, không dám manh động!

“Ngăn hắn lại!” Nhâm Tự Tại vốn cố kỵ đệ đệ này, lúc này tức thì bị vẻ mặt đáng sợ của hắn dọa mất mặt.

Người hai bên xông tới, đều bị mũi kiếm của Nhâm Tiêu Dao đẩy lùi.

Hắn giơ kiếm lên, hướng về phía đỉnh đầu Nhâm Tự Tại chém xuống —

Một bóng đen nhanh không gì sánh được từ trong đám người nhảy lên, ánh đao chợt loé, gạt kiếm của Nhâm Tiêu Dao, hai người so lực, đều tự lùi về phía sau một bước.

Người này võ công chỉ sợ còn cao hơn mình! Trong lòng Nhâm Tiêu Dao rung mình, mới nhìn rõ trên mặt người này che khăn đen, trang phục thực quen mắt, nhớ tới dao pháp của gã cũng giống như đã biết, buột miệng: “Thủ lĩnh ‘Đoạt phách’?”

Phía sau khăn đen truyền đến một tiếng cười khó chịu: “Hảo nhân lực. Người đi chặn hai người kia lại, ở đây có ta rồi.” Câu sau, chính là nói với Nhâm Tự Tại.

“Chớ đi!”

Nhâm Tiêu Dao sao chịu để Nhâm Tự Tại đi? Vung kiếm ngăn, lại bị người bịt mặt gạt đi: “Đối thủ của người là ta.”

Luyện Vô Thương thấy góc tây nam không người, mang Lăng Liệt một mạch chạy băng băng. Vậy mà mới đến gần đó, từ phía sau cây liền nhảy ra vài người bịt mặt ngăn cản. Đây là một đội phục binh của “Đoạt phách” mai phục sẵn ở chỗ này.

“Vô Thương?”

Luyện Vô Thương trầm giọng nói: “Đi theo sau ta!” Trường kiếm vung lên, thâm muốn mở một đường máu.

Bản lĩnh sát thủ “Đoạt phách” xưa nay không kém, kiếm pháp cay độc, đều là đấu pháp không cần mạng, Luyện Vô Thương có thể không để ý tính mạng mình, nhưng không thể không để ý Lăng Liệt, võ công liền suy giảm rất nhiều, nhất thời không thể đột phá vòng vây.

Mắt thấy truy binh phía sau đã đến, y một trận lo lắng, nếu không đi thì sẽ không thoát được! Hạ quyết tâm, không tránh không né cương đao phía sau, dù vai trái đau đớn, y vẫn dùng một kiếm kết liễu tính mạng kẻ địch trước mặt.

Những tên bịt mặt còn lại đều cả kinh —— bọn chúng liều mạng, không ngờ có người còn liều mạng hơn! Luyện Vô Thương bắt được thời cơ, lại đâm ngã một người. Kéo tay Lăng Liệt: “Đi!”

Lăng Liệt vội la lên: “Người bị thương!”

“Không quan trọng!”

“Các người còn muốn đi đâu?”

Chỉ nán lại một lúc, Nhâm Tự Tại đã đuổi đến. Võ công của gã kỳ thực không kém, chỉ vì đối với Nhâm Tiêu Dao từ bé đã có phần kiêng kỵ, khi này mới ở vào thế bất lợi. Lúc này đối mặt với Luyện Vô Thương bị thương, hoàn toàn không thêm để ý.

Từ thân pháp của đối phương đánh giá, biết khó đối phó, Luyện Vô Thương cắn răng, kéo Lăng Liệt lui về phía đông không người. Phía sau đám người từ từ áp sát.

“Chạy nữa sẽ rơi xuống.” Mặt đông sở dĩ không có người trấn giữ, bởi vì đó là một sườn dốc, phía dưới sườn dốc chính là một con sông cuộn sóng. Theo ý Nhâm Tự Tại, hai người này chết là tốt nhất, nhưng hết lần này tới lần khác “Mị Ảnh” —— thủ lĩnh “Đoạt phách” khẳng khái muốn lưu lại tính mạng nam tử lớn tuổi kia, không biết vì sao.

Luyện Vô Thương nhìn nước sông cuộn cuộn, đem Lăng Liệt bảo hộ ở phía sau, quay đầu đối mặt với đám người.

“Khoanh tay chịu trói đi.” Nhâm Tự Tại cảm thấy thắng lợi trong tầm tay.

Cánh tay trái không ngừng chảy máu, cơ hồ không cách nào giơ lên, khí lực trên người dường như đã theo máu trôi đi một chút. Luyện Vô Thương thấp giọng hỏi Lăng Liệt: “Người sợ không?”

Lăng Liệt xé một bên vạt áo, bó vết thương lại cho y. Biết không còn đường lui, trong lòng ngược lại bình tĩnh khác thường. “Có thể cùng người chết chung một chỗ, cũng là một chuyện tốt, có gì phải sợ?”

Luyện Vô Thương hơi cười khổ, nhưng ta không hề muốn người chết! Đưa tay cầm tay Lăng Liệt, đột nhiên dùng lực, kéo hẳn đến trước người mình, hôn lên môi hẳn!

Nam nhân hôn nam nhân!

Rất nhiều người ở đây đều là tay lão luyện trong chuyện phong nguyệt, nhìn thấy tình cảnh như vậy cũng không khỏi ngậy người!

Đây là cơ hội duy nhất! Luyện Vô Thương thấp giọng nói: “Đến bên kia, không được quay đầu lại, chạy mau!” Nâng Lăng Liệt lên, dùng hết khí lực toàn thân ném ——

Thân thể Lăng Liệt bay lên, lướt qua đám người, bay về phía tây nam!

“Nhớ kỹ, báo thù cho cha nương người và ta!”

Lăng Liệt, đi mau! Mong người chạy thoát khỏi kiếp nạn này!

Ta không hề muốn báo thù, chỉ hy vọng ý nghĩ này có thể giúp người sống!

Người hảo hảo sống, mới là tâm nguyện lớn nhất của ta!

Bảo trọng!

Một đạo nhân ảnh từ phía sau đoàn người lao ra, hai chân mượn lực đạp một bước, bay về phía không trung, một phát bắt Lăng Liệt trong tay.

Không ổn! Luyện Vô Thương lòng tràn đầy lo lắng xông lên, trong lúc hoảng loạn bị Nhâm Tự Tại đánh một chưởng giữa ngực.

Một chưởng này rất mạnh, Luyện Vô Thương phun ra một ngụm máu, thân thể lại như điều đứt dây, bay ra một trường, ngã thẳng xuống dốc núi!

“Vô Thương!” Nhâm Tiêu Dao theo sau vốn định đoạt Lăng Liệt từ trong tay kẻ bịt mắt Mị Ảnh, không ngờ lại thấy một màn khiến hắn sợ hãi!

Vô Thương ngã xuống, phải đi cứu y! Trong đầu Nhâm Tiêu Dao trống rỗng, đột nhiên xông về phía trước, lao xuống dốc núi!

Tất thấy mọi người cả kinh mục trờng khẩu ngốc, động cũng không thể động. Nhâm Tự Tại phi thân tới vách đá, chỉ thấy Nhâm Tiêu Dao ôm Luyện Vô Thương cùng nhau rơi vào dòng nước cuộn cuộn, trong nháy mắt bị sóng cả bao phủ, không còn bóng dáng tung tích.

(1) Nguyên văn Hán Việt là “đường lang bộ thiền, hoàng tước tại hậu”.

Diễn tích: Ve sầu lo uống sương sớm trên cây, không biết rằng bộ ngựa ở phía sau giờ càng định vỗ lấy, bộ ngựa chỉ chực rình ve, không biết chim sẻ ở phía sau rướn cổ sắp bắt.

Câu thành ngữ ám chỉ những người có tầm nhìn thiển cận, không nhìn xa trông rộng, chỉ lo cái lợi trước mắt. Cụ thể là trong truyện, em Lăng Liệt với hai bạn kia chỉ mãi tìm kho báu mà không biết đang bị lão anh theo dõi >”<>

14. Quyển 2 - Chương 14

Nước chảy xiết như vậy, ngã xuống nhất định mất mạng!

Nhâm Tự Tại cảm thấy an tâm. Lâu nay, gã đối với Nhâm Tiêu Dao có một loại sợ hãi và ghen tị mặc danh. Loại ưu tư này ngày một sâu thêm, tình huynh đệ dần dần mờ nhạt, trong mắt gã, đệ đệ này chỉ là kẻ địch đáng sợ uy hiếp mình mà thôi.

Bây giờ, hắn cuối cùng đã chết, rất tốt.

“Ai cho người ra tay, ta không phải nói với người phải lưu tính mạng y lại sao?” Mị Ảnh hỗn hển bắt kịp, nhìn dòng nước cuộn cuộn kia, cũng biết không cứu được, hận đến mức gã không ngừng giậm chân. Đáng ghét, đợi mười mấy năm, cuối cùng một lần nữa có thể gặp được “y”, lại bị cái tên lỗ mãng này làm hỏng!

“Buông ta ra! Buông ta ra! Ta phải qua đó!”

Sao lại như vậy? Ngay trước mắt mình, Vô Thương bị đánh rơi xuống sườn núi, rơi xuống sông! Mà mình lại chỉ có thể trơ mắt nhìn, không cứu được y! Kinh hoàng nhất thời, Lăng Liệt điên cuồng gào thét, tay chân bị kiềm chế liều mạng giãy giụa, khí lực rất lớn, bốn năm tráng hán suýt nữa không áp chế được.

“Các người, những tên khốn nạn này, buông ra, buông ra!”

Buông ra, ta muốn đi tìm Vô Thương, các người không được ngăn ta! Ta không tin y đã chết! Cho dù chết, chúng ta cũng phải chết cùng một chỗ!

Chúng ta đã nói vậy! Ai cũng không được phép ngăn ta!

Bảy tám cánh tay ấn trên người, khiến hắn khó nhúc nhích, Lăng Liệt chợt quay đầu lại, nhắm vào tay một người, hung hăng cắn một cái!

Tiếng kêu thảm thiết vang tận mây xanh, tráng hán bị cắn hoảng hốt lùi về phía sau, nhìn lại tay mình, đã một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Lăng Liệt hất đầu, đem da thịt tanh mùi máu nhỏ trên mặt đất, khàn khàn nói: “Ai còn ngăn ta?”

Búi tóc hắn rối tung, hai mắt đỏ sẫm như máu, ánh lửa trong mắt thiêu đốt mê loạn. Há miệng, lộ ra hàm răng trắng bóng, phía trên còn dính vết máu đỏ sẫm, nhìn mà ghê mình.

Người này điên rồi! Trong lòng mấy tên nam tử đều khiếp sợ, không hèn mà cùng buông tay.

Lăng Liệt đứng dậy, lao đảo chạy về phía vách đá.

Bay vút tới đập một cước, chính giữa bả vai Lăng Liệt, đá hắn bay ra ngoài, chính là Mị Ảnh. Một bụng hoả đang ghen của gã, vừa vận phát tiết trên người xú tiểu tử này.

Lăng Liệt nặng nề ngã trên mặt đất, tay ma sát với mặt đất lổm đổm vết máu. Hắn giãy giụa muốn đứng lên, nhưng hai chân làm sao cũng không có lực, đành phải bò về phía trước.

Trong mắt hắn, không nhìn thấy Nhâm Tự Tại và Mị Ảnh, không thấy rất nhiều địch nhân, xuyên qua tầng tầng lớp lớp vật cản, hắn chỉ thấy vách núi kia, vách núi Vô Thương ngã xuống!

Một thước... một thước rưỡi... lại gần một chút...

Vô Thương, ta tới! Chờ ta!

Nhâm Tự Tại nhăn mày, quát: “Còn đứng góc đó làm cái gì? Mau bắt hắn lại!”

Mọi người như ở trong mộng mới tỉnh, ba chân bốn cẳng xông về phía trước, đè Lăng Liệt lại...

“Buông ta ra, buông ra! Ta muốn đi tìm Vô Thương, ta muốn đi tìm Vô Thương!”

Thanh âm khàn khàn, tiếng gào thét thê lương, nghe vào tai thực sự là ớn lạnh khó tả. Một gã nam tử đánh vào sau gáy Lăng Liệt một phát, đánh hắn bất tỉnh.

Mị Ảnh nhìn về phía Nhâm Tự Tại: “Tiểu tử này làm sao bây giờ?” Không biết vì sao, gã đối với Lăng Liệt có một loại hận ý mạc danh, đặc biệt không muốn cho thiếu niên nhảy vào giữa sông, cùng “y” chết chung một chỗ.

Nhâm Tự Tại nhìn huyết mộ mở ra nơi phương xa, nói: “Ai biết chỗ quỷ quái kia còn có cơ quan gì, lưu tiểu tử này lại, có lẽ còn dùng.” Trong mộ huyết hình như không có cơ quan, theo một cái thềm đá đi xuống, trước mắt rộng rãi, khoáng đạt. Chính giữa bày một bộ quan tài, có lẽ bên trong là thi thể Tây Môn Hải Thiên, đương nhiên ai cũng không có hứng nhìn.

Trên tường đá xung quanh cách một đoạn lại khảm một đề đèn dầu, dầu chảy trên một lớp bạch lân (phốt pho trắng), gió thổi đến đâu bùng cháy đến đó. Ánh đèn dầu chiếu sáng khắp nơi, nhưng lại trống không cái gì cũng không có.

Đây là làm sao? Hưng phấn trên mặt mọi người chuyển thành vô cùng ngạc nhiên.

Mị Ảnh đi tới phía trước một bức tường đá, kê gỗ vài cái, truyền đến tiếng vọng cho thấy phía sau trống rỗng. Gã dùng sức đẩy, trên tường đá xuất hiện một khe nứt, từ từ mở rộng về phía sau, một gian mật thất hiện ra trước mắt.

Nhâm Tự Tại cười nói: “Người thật ra đối với những cơ quan này rất quen thuộc.” Gã vốn vô tâm nói như vậy, nói xong trong lòng lại chợt hiện lên một ý nghĩ kỳ quái.

Bất quá không có thời gian để gã ngẫm nghĩ, cánh cửa mật thất đã hoàn toàn mở ra, ngọc ngà châu báu liền khiến người hoa mắt. Ngọc trai, ngọc khí (đồ bằng ngọc), san hô, đá quý... chỉ cần là của báu có thể nghĩ đến, đều có ở đây!

Tiếng hít khí đầy phòng, người ta nói Hạo Thiên Môn phú khả địch quốc, quả nhiên không giả!

Nhâm Tự Tại đi vào đầu tiên, gã không thèm những châu báu này, hấp dẫn gã, là tuyệt thế võ học của Hạo Thiên Môn.

Chưa có mệnh lệnh, một số người đã bắt đầu động – bảo vật trước mặt, rất ít người có thể không động tâm. Một người động, kéo theo một đám người, ai cũng không cam lòng bị rút lại phía sau. Sợ bất tiện, vũ khí đều ném sang một bên, lúc này đều hận chỉ có hai tay. Đại hán phụ trách trông giữ Lăng Liệt cũng không tránh được cám dỗ, đem người ném trên mặt đất, tham gia vào hàng ngũ cướp đoạt bảo vật.

Cảm giác đau đớn khi rơi xuống đất khiến Lăng Liệt từ từ tỉnh lại, còn chưa rõ mình ở nơi nào, bóng lưng quen thuộc phía trước đập vào tầm mắt hắn.

Đồng tử nhanh chóng co lại, Nhâm Tự Tại!

Chính là gã hại chết Vô Thương, tên tiểu nhân hèn hạ này!

Cho dù chết, cũng phải kéo gã cùng xuống địa ngục!

Nhìn mọi người không phòng bị, từ trên mặt đất nhô lên một thanh cương đao, chậm rãi bò dậy

Ác tặc, người chịu chết đi!

“Bịch” “ầm” hai tiếng, Lăng Liệt bị đá trúng ngực, nặng nề ngã văng ra ngoài.

“Tiểu tử, còn chưa biết khôn ra!” Nhâm Tự Tại tiến nhanh lên, xách lấy Lăng Liệt, trái phải cùng lúc đánh hắn hai cái bạt tai.

Khoé miệng Lăng Liệt sưng lên, nói không nên lời, chỉ có thể hung hăng trừng gã.

Trong ánh mắt kia loé lên cừu hận thấu xương, giống như dã thú, lại khiến Nhâm Tự Tại kim lòng không được cảm thấy sợ hãi! Không, không thể lưu hắn lại!

Rất nhanh nghĩ đến cách giải quyết phiền phức này, trên miệng lộ ra một tia cười ác độc. Nhâm Tự Tại túm tóc Lăng Liệt, kéo hắn ra khỏi mật thất, đi tới quan tài phía trước.

“Người đã tự mình tìm cái chết, ta sẽ thành toàn cho người! Để thi cốt ông cháu người chôn cùng một chỗ, coi như là nhân từ của ta.” Nói xong, nhấc nắp quan tài lên.

Bỗng ý thức được gã muốn làm gì, Lăng Liệt ra sức giãy giụa. “Thả... ra, người hôm nay giết, ta phải giết người!”

Thân thể bị cố định đặt trong quan tài, tiếp theo trước mắt tối sầm, nắp quan tài lại một lần nữa đẩy lên. Mùi nấm mốc trộn với mùi thối khốn tả xông vào mũi, khiến người muốn nôn mửa; tay kê động, phẳng phất có thể chạm đến cốt hài!

“Thả ta ra, thả ta ra!” Lăng Liệt liều mạng đập quan tài, nhưng bên ngoài truyền đến tiếng đóng lại đầy mỉa mai nói cho hắn tất cả đều là phí công.

“Ha ha, người ngoan ngoãn ở trong đó đi.”

Tiếng bước chân từ từ xa dần, mỗi một tiếng đều khiến lòng phát lạnh!

Tay chậm rãi buông xuống, nước mắt lã chã.

Vô Thương, ta muốn chết cùng một chỗ với ngươi, chẳng lẽ cái này cũng thành hy vọng xa vời?

Vì sao chúng ta phải rơi vào tình cảnh thế này? Vì sao ngươi thiện lương như vậy lại phải vùi thây đáy sông? Vì sao ta không làm chuyện xấu lại phải nhận kết cục thế này? Không phải nói thiên đạo luân hồi sao? Sao vĩnh viễn cũng không tới phiên kẻ ác?

Hận ý mãnh liệt chưa từng có như hồng thủy bắt đầu nẩy lên, chiếm lấy ý nghĩ.

Không, ta không được chết! Cừu của Vô Thương còn chưa báo, cừu của cha nương còn chưa báo, chết như thế này ta không cam tâm!

Ta phải báo thù!

Lăng Liệt ta thề với trời, quyết không để bất kỳ kẻ nào từng hại ta có kết cục tốt!

Nếu trời đã không thể hành đạo, ta sẽ thay trời hành đạo! Cho dù có khó khăn thế nào, cho dù lên núi đao, xuống biển lửa, cho dù chết phải xuống địa ngục, ta cũng phải trở thành lệ quỷ, đến đòi mạng ngươi!

Nếu làm trái lời thề này, trời tru đất diệt!

Hoa tàn rồi nở, chớp mắt lại một năm.

Biến đổi trong cuộc sống giống như phù vân thương cầu, trong chớp mắt khó dò, giang hồ lại càng như vậy. Có bao nhiêu lực lượng mới sinh ra vùng lên, có bao nhiêu môn phái đã từng huy hoàng rồi tàn suy. Lưu lại, bất quá là vài tiếng cảm thán, một chút lời bàn luận được đưa ra bởi những kẻ nhàn rỗi trên giang hồ.

“Nghe nói chưa?” Hắc Thủy môn bị diệt môn! Ngay cả tổng đàn cũng bị một ngọn lửa đốt sạch bách, cái gì cũng không lưu lại.” Trên một toà tử lâu nho nhỏ, hai gã nam tử ăn mặc như khách giang hồ vừa uống rượu vừa tán gẫu, nội dung đương nhiên không rời chuyện giang hồ phân tranh. Vừa nói chính là nam tử béo trắng ngồi bên trái.

Người còn lại để một bộ râu dài, tuổi tác dường như lớn hơn một chút: “Sao lại chưa nghe? Trên giang hồ đều sôi nổi bàn luận.”

“Aiiii, đã là phái thứ tư. Mới có nửa năm, đầu tiên là Huỳnh Dương Thanh bang, tiếp theo là Tứ Uy tiêu cục và Thánh Hỏa giáo, bây giờ lại đến phiên Hắc Thủy bang, cái nào cũng là môn phái vang danh. Lão ca, ngươi nói vụ án mấy phái này có liên hệ gì với nhau?”

Người râu dài trầm ngâm nói: “Lại nói, thủ pháp của hung thủ đúng là có chút tương tự, đầu tiên là diệt môn sau lại phóng hỏa. Nhưng mấy nhà chịu cảnh này, bình thường việc ai nấy làm, không liên quan đến nhau, ta thật không nhìn ra có liên hệ gì.”

Nam tử béo trắng cười khẩy: “Nhìn có vẻ không liên quan, nhưng bọn họ lén làm chuyện gì, đặc tội người nào, chỉ có chính bọn họ là rõ nhất. Aiiii! Bây giờ người trên giang hồ đều thấy bất an, chỉ lo một ngày nào đó tai ương từ trên trời giáng xuống!”

Người râu dài không ngừng lắc đầu: “Mấy năm nay võ lâm cũng thực xúi quẩy! Hoạ lớn hoạ nhỏ không ngừng. Cứ nhìn Trung Nguyên tam đại gia, ngày xưa huy hoàng biết bao, bây giờ thế nào? Hạo Thiên Môn thì khỏi cần nói, mấy năm gần đây ngay cả Hàng Long Bảo cũng xong! Trước đây vài ngày ‘Đoạn Tràng kiếm’ Triệu lão ca từ chỗ đó trở về, nghe đâu cổ đại đã cao hơn cả người. Hiện tại chỉ còn lại Phượng Hoàng sơn trang sừng sững không đổ, bất quá nhìn tình hình này thì cũng nhanh thôi.”

Bọn họ chỉ lo bàn luận, lại không nghĩ rằng đã quấy rầy người khác. Một thanh niên đi tới trước bàn hai người này, chấp tay nói: “Nhị vị huynh đài hữu lễ, tiểu đệ có chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo nhị vị.”

Hai người đều lấy làm kinh hãi, chỉ thấy hán khoảng hai bảy hai tám tuổi, một bộ y sam màu xanh ngọc, vóc người cao lớn, tướng mạo tuấn nhã, thần thái tự nhiên lộ ra vẻ thanh hoa cao quý. Không khỏi hỏi: “Chúng ta biết nhau?”

Thanh niên cười cười: “Tứ hải chi nội giai huynh đệ, hôm nay gặp, cũng xem như có duyên, không bằng tiểu đệ làm chủ, mời mọi người ăn uống no say một phen.” Cao giọng gọi, “Tiểu nhị, tiền cơm của hai vị

khách nhân này tính vào cho ta, ngoài ra thêm vài món thức ăn, một vò rượu ngon. Vô Thương, người cũng đến đây đi.” Câu cuối cùng, hoá ra là nói với đồng bạn của hắn đang ở bàn kia.

Hắn kéo ghế, giúp đồng bạn ngồi xuống, chính mình cũng ngồi xuống, nghiêm nhiên giống như chủ nhân, trong nháy mắt dẫn dắt thế cục.

Hai gã giang hồ bị khí thế của hắn làm khiếp sợ, vội vàng chấp tay nói: “Không biết các hạ muốn hỏi gì, huynh đệ ta bất quá chỉ là vô danh tiểu tốt, biết thực sự không nhiều.”

“Bỉ họ Tiêu, vị bằng hữu này họ... Ngô, muốn hỏi nhị vị huynh đài chuyện Hàng Long Bảo.”

Người râu dài là người từng trải, từ trước đến nay đều rất tinh tế, thấy thanh niên này tao nhã, mà đồng bạn của hắn tuổi tác dường như hơi lớn một chút, thân hình cực kỳ gầy yếu, trên khuôn mặt ôn hoà điềm tĩnh có phần tái nhợt không bình thường, dễ thấy là có bệnh trong người. Hai người như vậy, thực sự cùng giang hồ máu huyết tanh nồng có vẻ không liên quan, hỏi Hàng Long Bảo, thì có chút quỷ dị.

Nhìn ra nghi ngờ của gã, thanh niên mỉm cười: “Thực không dám giấu, hai người bọn ta đều không phải người trong võ lâm, chỉ vì thường làm ăn ở vùng gần Hàng Long Bảo, mới đặc biệt quan tâm đến nơi đó. Đã hơn một năm nay, bằng hữu này của ta sinh bệnh nặng, sinh ý cũng đứt, chúng ta lần này ra ngoài, là muốn xem xét tình hình bên kia một chút, nhưng không biết Hàng Long Bảo xảy ra chuyện gì?”

Nam tử béo trắng đúng là kẻ nhanh mồm nhanh miệng, vừa nghe lời này, vội vàng vung tay: “Ta khuyên nhị vị nên trở về đi. Hàng Long Bảo đã sớm bại! Chết, rồi chạy, cái gì cũng không còn!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt thanh niên kia trắng bệch, nghẹn ngào nói: “Cái gì? Bọn họ...”

Một bàn tay thon dài yếu ớt đè tay hắn lại, chính là đồng bạn của thanh niên, ý bảo hắn bình tĩnh, nam tử gầy yếu giải thích thay: “Khách hàng lớn nhất của huynh đệ ta chính là Hàng Long Bảo, nghe được tin này thực sự kinh hãi, nhị vị chớ trách. Nhưng không biết Hàng Long Bảo xảy ra chuyện gì, suy tàn sao lại nhanh như vậy?”

Ngữ khí của y nhẹ nhàng bình thản khiến người nghe cảm thấy thoải mái không nói nên lời, nam tử béo trắng nói: “Nói ra thì dài. Tóm lại là Hàng Long Bảo gia môn bất hạnh, sinh ra một nghịch tử không bằng cầm thú! Hai vị có lẽ không biết, lão bảo chủ Hàng Long Bảo trước ngày mừng thọ một năm trước đã bị người hại chết!”

Nam tử gầy yếu khẽ “A” một tiếng, giật mình, chỉ hỏi: “Hung thủ là ai?”

“Lúc đầu mọi người đều nói hung thủ là Lăng Liệt. Các người có thể không biết, Lăng Liệt này là truyền nhân duy nhất của Hạo Thiên Môn đỉnh đỉnh đại danh năm xưa. Lúc đó võ lâm thiếp truy nã Lăng Liệt truyền khắp giang hồ, người người đều mắng tiểu tử này vong ân bội nghĩa. Vậy mà sự việc về sau phong hồi lộ chuyển, ngoài dự đoán. Người đoán thế nào? Lăng công tử này là bị giá hoạ, hung thủ thực sự cư nhiên là Hàng Long Bảo đại công tử Nhâm Tự Tại!”

Hai trông mắt nam tử gầy gò hơi mở, hình như có động, lại vẫn thản nhiên hỏi: “Cái này cũng thật kỳ lạ, đã cho rằng là Lăng Liệt, mọi người sao lại biết hung thủ là người khác?”

“Việc này thật đúng là nhờ công Niếp trang chủ của Phương Hoàng sơn trang! Quan hệ của vị Niếp trang chủ này và Nhâm lão bảo chủ rất thân thiết, lúc lão bảo chủ bị hại, ngài làm khách ở Hàng Long Bảo. Lão nhân gia ngài tâm tư kín đáo, Nhâm Tự Tại lừa được thiên hạ, lại không lừa được ngài. Lúc đó ngài cảm thấy nguyên nhân cái chết của Nhâm lão bảo chủ không bình thường, vẫn âm thầm dò hỏi, cuối cùng phát hiện ra quỷ kế của Nhâm Tự Tại!”

“Ngài ấy biết Nhâm Tự Tại đang lũng bắt Lăng công tử khắp nơi để bịt đầu mối, liền dẫn người chạy đi cứu. Đáng tiếc chậm một bước, tuy cứu được Lăng Liệt, Hàng Long Bảo nhị công tử Nhâm Tiêu Dao lại bị huynh trưởng vô tình vô nghĩa kia hại chết! Vị nhị công tử kia là nhân vật nổi tiếng, tráng niên tảo thế (chết yếu), khiến người tiếc hận! Nhâm Tự Tại thí phụ sát đệ, tội ác của gã chiếu cáo khắp thiên hạ, vô lâm đều chỉ trích, cuối cùng buộc phải tự vẫn tạ tội. Gã vừa chết, Hàng Long Bảo như rấn mất đầu, đương nhiên phong lưu vân tán!”

Thì ra là thế!

Nam tử gầy yếu và thanh niên kia nhìn nhau, vẻ mặt hai người đều vô cùng phức tạp, có vài phần sững sốt, vài phần tiếc hận, vài phần buồn bã, cũng có vài phần thất vọng.

Thanh niên kia im lặng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Cái gì cũng không còn sao?”

“Chúng ta vừa nãy còn nói, ngay cả cỏ dại ở đó mọc còn cao hơn người, ai, lụn bại!”

Thanh niên kia trầm mặc một hồi, đột nhiên rót rượu, ba bốn chén liên tiếp, uống một hơi cạn sạch!

“VẬY... vị Lăng công tử kia hiện tại ra sao?” Trên mặt nam tử gầy gò đột nhiên nổi lên một ửng hồng kỳ quái, thanh âm cũng có chút run rẩy. Cũng may không ai để ý.

Người râu dài vẫn luôn không nói gì bỗng thở dài, nói tiếp: “Nói đến làm sao an trí cho Lăng Liệt khiến người không khỏi khen ngợi Niếp trang chủ! Vị trang chủ này thật sự là nghĩa bạc vân thiên, trên đời hiếm thấy. Lăng công tử tuy là thiếu chủ Hạo Thiên Môn, đáng tiếc bị Nhâm Tự Tại kia phế bỏ võ công, bây giờ chỉ là một phế nhân. Niếp trang chủ không những thu lưu hắn, còn niệm tình hai nhà ngày trước, đem ái nữ duy nhất của mình gả cho hắn! Người nói xem, phẩm cách bậc này, khí phách bậc này, trên đời còn ai có thể làm được! Cũng khó trách, thiên hạ anh hùng đều đối với lão nhân gia ngài như Thiên Lô sai đâu đánh đó!”

Nam tử béo trắng khen: “Quả nhiên là hiệp nghĩa vô song!”

Người râu dài mỉm cười, nhìn hai người đối diện, hy vọng đối phương có thể bày tỏ sự tán thành với ý kiến của mình, nhưng không ngờ lại thấy hai khuôn mặt biến sắc.

Nam tử gầy yếu thì thào: “Sao lại thế? Hắn muốn thành thân? Không thể nào.”

Thanh niên cũng nói: “Hai vị chỉ sợ là nghe lầm đi.”

Nam tử béo trắng hờn giận nói: “Huynh đệ ta mặc dù trên giang hồ không tên không họ, nhưng cũng không dám nói lung tung, việc này đã sớm truyền khắp nơi, còn có thể giả được sao? Hơn nữa một tháng sau, bọn họ sẽ báai đường thành thân, hử thiếp cũng phát đi... Di, các người sao đối với Lăng công tử quan tâm đặc biệt vậy?” Mãi đến lúc này, cuối cùng phát hiện ra không bình thường.

“Ta và Ngô huynh có chút việc, cáo từ đi trước. Hai vị từ từ dùng.” Thanh niên chợt đứng dậy, chấp tay, đỡ lấy nam tử gầy yếu về mặt càng tái đi, đi thẳng xuống lầu. “Vô Thương, người có sao không?” Thanh niên lo lắng nhìn người bên cạnh, chỉ cảm thấy bàn tay kia lạnh như băng. “Người đừng buồn, Lăng Liệt nhất định nghĩ rằng người đã chết, mới đáp ứng hôn sự của Niếp gia. Tình cảnh hắn như vậy, thực sự không tiện từ chối. Chỉ cần hắn thấy người, tự nhiên sẽ thay đổi chủ ý, tình cảm giữa các người là chia cắt cũng không được.”

Điểm này, ta luôn ở bên cạnh người nên nhìn thấy rõ ràng nhất. Cho nên mới cam tâm tình nguyện chỉ ở bên cạnh, không dám vượt quá giới hạn. Cho dù cả đời cô độc, ta cũng không oán không hối!

Hai người này hiển nhiên chính là Luyện Vô Thương và Nhâm Tiêu Dao tìm được đường sống trong chỗ chết.

Lúc đó bọn họ song song rơi vào giữa sông, nước chảy xiết, rất nhanh liền bị sóng cả cuốn đi. Đến khi Nhâm Tiêu Dao tỉnh lại, đã ba ngày, bọn họ bị dạt tới bên bờ, được dân chài vùng lân cận cứu, mà chỗ đó đã là vùng phía nam hoang vu.

Người dân chài kia từng cười nói với Nhâm Tiêu Dao, nếu hắn không gắt gao ôm lấy thân thể Luyện Vô Thương, hai người đã sớm bị tách ra. Mặc dù hôn mê, tay hắn vẫn không chịu buông, cho nên người dân chài kia không cách nào tách hai người ra.

Nhâm Tiêu Dao nghe xong lời này, chỉ hơi cười khổ, hoá ra tình ý của mình đối với Vô Thương bất tri bất giác, đã sâu đến mức này! Đáng tiếc tâm Vô Thương chỉ đặt trên người Lăng Liệt, trong lúc hôn mê bao giờ cũng gọi tên Lăng Liệt.

Một tháng sau, Luyện Vô Thương mới tỉnh lại. Y trúng một chưởng của Nhâm Tự Tại, thương thế rất nặng, thời gian ngâm trong nước lại quá dài, hàn khí thấm vào tận xương, lại còn hàn tật phát tác. Hơn nửa năm đều vật lộn trên ranh giới giữa sự sống và cái chết, mãi đến gần đây mới có chuyển biến tốt, nhưng cũng

khó phục hồi như cũ. Trong lòng y luôn nhớ mong Lăng Liệt, có thể đi lại, liền vội quay lại Trung Nguyên dò hỏi tin tức Lăng Liệt. Mới hơn một năm, lại xảy ra nhiều biến cố như vậy, mà Lăng Liệt, người lúc trước thề nguyện yêu y, lại muốn thành thân!

Nhâm Tiêu Dao thấy sắc mặt Luyện Vô Thương thê lương, im lặng không nói, rồi lại nói: “Như vậy đi, chúng ta lập tức lên đường, đến Phượng Hoàng sơn trang tìm Lăng Liệt hỏi rõ ràng. Đi!”

Luyện Vô Thương lại dừng bước không tiến lên.

“Vô Thương?”

Luyện Vô Thương ngắt đầu: “Lúc như thế này, chỗ người muốn đi nhất hẳn là Hàng Long Bảo?”

Trong lòng Nhâm Tiêu Dao nóng lên, trong tâm Vô Thương vẫn có ta!

Hắn cũng bị đả kích không nhỏ, Nhâm Tự Tại mặc dù tội ác tày trời, nói cho cùng vẫn là ruột thịt, nghe gã chết thảm, trong lòng vẫn không khỏi đau đớn. Càng làm hắn đau lòng chính là, Hàng Long Bảo một tay phụ thân xây dựng, lại cũng theo đó sụp đổ! Hắn bây giờ hận không thể chấp thêm hai cánh bay thẳng đến Hàng Long Bảo, nhưng lại lo lắng để Luyện Vô Thương một mình, thấp giọng nói: “Ta không sao.”

Luyện Vô Thương lắc đầu: “Không bằng như vậy, chúng ta đi Hàng Long Bảo trước, sau đó... tìm Lăng Liệt.”

“Vậy sao có thể được? Hàng Long Bảo và Phượng Hoàng sơn trang một cái phía nam một cái phía bắc, thân thể người yếu ớt, sao chịu được đường xa? Tuyệt đối không được.” Nhâm Tiêu Dao không chút nghĩ ngợi, lập tức bác bỏ.

“Không thì, chúng ta chia nhau hành sự, hội lại ở Phượng Hoàng sơn trang.”

“Để người đi một mình? Vậy ta lại càng lo lắng.”

Luyện Vô Thương thở dài: “Ta biết người quan tâm ta, nhưng cũng không thể xem ta như chỉ trát nê tổ (cuộn giấy, tờ he ~ ý chỉ yếu ớt). Với một thân công phu này, người khác sao có thể làm khó được ta?”

Hai người bàn tới bàn lui, kết quả là đều lùi một bước, Nhâm Tiêu Dao một mình đi Hàng Long Bảo, mà Luyện Vô Thương thì ở lại khách điểm chờ hắn. Nhâm Tiêu Dao vẫn lo lắng, nghìn cân vạn担, lúc này mới ly khai.

Nhâm Tiêu Dao vừa đi, Luyện Vô Thương đã thu thập hành lý. Tâm y như lửa đốt, hận không thể lập tức nhìn thấy Lăng Liệt! Y đã làm phiền Nhâm Tiêu Dao rất nhiều, lúc này nên tự mình giải quyết. Viết một bức thư giải thích ngọn ngành, giao cho phục vụ quán giữ, liền một mạch đi về phía Phượng Hoàng sơn trang.

15. Quyển 2 - Chương 15

“Lão bá, xin hỏi đến Phượng Hoàng sơn trang còn xa không?”

“Không xa, thấy ngọn núi phía trước không? Ngay chân núi.”

“Đa tạ.”

Luyện Vô Thương ngắt đầu, thấy một ngọn núi chạy dài phía trước, thật sự là không xa. Hai hàng lông mày giãn ra, lộ một tia vui mừng.

Lăng Liệt, ta tới tìm người, người thấy ta liệu có cao hứng không?

Trong vui mừng còn có vài phần sợ hãi mạc danh kỳ diệu, y lo sợ đi về phía trước. Mấy ngày trước gấp rút lên đường thì hận không thể lập tức đến, lúc này đến gần, lại mong đi chậm một chút.

“Người xem, đó không phải là chuẩn cô gia (đại khái là chỉ con rể) của Phượng Hoàng sơn trang sao? Ta thấy cũng rất bình thường.”

“Niếp tiểu thư nhà Niếp trang chủ người ta thấy được là được, ta thấy người ngược lại tỏ ra nhân tài, đáng tiếc người ta chướng mắt.”

“Hừ, người nói hần thật có bản lĩnh? Niếp trang chủ là vì giao tình giữa hai nhà, không thì ai muốn đem nữ nhi gả cho một phế vật không có võ công!”

“Nhỏ giọng chút, đừng để hần nghe được.”

Tiếng thì thảo bay vào tai Luyện Vô Thương, trong lòng y khẽ động, “Chuẩn cô gia của Phượng Hoàng sơn trang” chẳng lẽ là chỉ Lăng Liệt? Chậm quay đầu, ánh mắt chạm phải một cảnh tượng liên chấn động toàn thân, giống như bị định thân pháp giữ chặt, không cách nào động đậy.

Trên phố đang có một đoàn xe ngựa chậm rãi đi qua, đi đầu là hai nam tử. Người bên trái ngoài ba mươi, cười trên một con hắc mã, vẻ mặt trầm ổn, khí thế phi phàm. Người trên trấn đều biết, hần là đại đệ tử của Phượng Hoàng sơn trang Tả Chấn Thanh. Bên phải là một bạch y mỹ thiếu niên cười trên bạch mã, mày kiếm mắt sáng, chính là con rể trong truyền thuyết của Phượng Hoàng sơn trang, là Lăng Liệt mà Luyện Vô Thương khổ sở tìm kiếm!

Lần này gặp lại thực quá ngẫu nhiên, trong lòng Luyện Vô Thương tuy có thiên ngôn vạn ngữ, lúc này ngay cả gọi hần một tiếng cũng không thể, chỉ ngậm ngút đứng đó.

Một số tiểu thương thường làm ăn với Phượng Hoàng sơn trang nhao nhao chào hỏi hai người, Tả Chấn Thanh mỉm cười ứng phó, quay đầu nhìn Lăng Liệt: “Lăng sư đệ, dọc đường bên ba, cực khổ cho người. Bất quá người là con rể của sư phụ, sinh ý trong trang sau này đều do người quản lý, đương nhiên phải tìm hiểu trước một phen.”

Lăng Liệt khách khí cười cười: “Đại sư huynh nói quá, đại sư huynh tháo vát giỏi giang, Niếp bá phụ để ta đi theo cạnh người bất quá là học vài thứ mà thôi, sinh ý này đương nhiên vẫn giao cho đại sư huynh là thỏa đáng nhất.” Vẻ mặt khiêm tốn, lời nói thận trọng, Lăng Liệt kiêu ngạo năm đó, đã không còn nữa.

“Người còn gọi ‘bá phụ’ cái gì? Sớm nên đổi gọi nhạc phụ đi.”

Mặt Lăng Liệt đỏ lên: “Đại sư huynh lại đùa ta rồi.”

Thanh âm bọn họ đối thoại rất thấp, thế nhưng Luyện Vô Thương nghe vào tai lại giống như tiếng sấm, lỗ tai ù ù, cả người suýt nữa đứng không vững. Cơ ác mộng bám lấy mình lâu nay, đã trở thành sự thật!

“Đại sư huynh, người chờ ta một lát.” Lăng Liệt thấy bên đường có hàng bán tơ lụa, dừng ngựa lại.

Tả Chấn Thanh nói: “Ha, mua vải cho tiểu sư muội sao? Thật là quan tâm.” Vung tay ý bảo đoàn người dừng lại, mỉm cười nhìn Lăng Liệt bước về phía cửa hàng tơ lụa. Đột nhiên, trước mắt hiện lên một đạo ngân quang, hần biến sắc, la lên: “Coi chừng!”

Ngân quang là hướng về phía Lăng Liệt, lúc này hần đã đi rất xa, xa đến mức Tả Chấn Thanh không kịp cứu!

Nghe được cảnh báo, Lăng Liệt kinh ngạc quay đầu lại, ngân quang nhắm thẳng cổ họng hần!

“Cẩn thận!” Luyện Vô Thương không chút nghĩ ngợi, phi thân lên, đón lấy mũi tên, theo thói quen đem Lăng Liệt bảo hộ phía sau.

“Đa tạ đã...”

Bốn mắt nhìn nhau, Lăng Liệt thấy rõ diện mạo người đến, hai mắt bỗng mở lớn, cả người giống như cứng lại.

Lăng Liệt, là ta, người không nhận ra ta sao?

Ta đã trở về, sống sót quay về tìm người! Ta từng vô số lần đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết, nhưng vẫn còn sống, bởi vì ta luyện tiếu người, không nỡ để người một mình còn sống bị người khi dễ!

Người vì sao không nói lời nào? Dung mạo ta thay đổi sao? Người không nhận ra ta sao?

Hai người cứ như vậy im lặng không nói gì. Luyện Vô Thương nín thở, chờ Lăng Liệt nhận ra y, gọi y một tiếng “Vô Thương”. Chớp mắt ngẩn ngui này, lại tựa như nghìn năm.

“Lăng sư đệ, người không sao chứ.” Tả Chấn Thanh tìm khắp nơi không được hung thủ, lúc này mới chạy đến bên cạnh Lăng Liệt, nghĩ thầm may mà có người ra tay cứu giúp, không thì Lăng Liệt bị thương trong tay mình, sư phụ sẽ không vui. Người cứu Lăng Liệt là một người lạ, thân thủ không tệ, chỉ là vì sao hắn lại cảm thấy bầu không khí giữa hai người này có chút kỳ quái chứ? Nhịn không được hỏi: “Các người biết nhau?”

“A”. Lăng Liệt phục hồi lại tinh thần, thu lại ánh mắt, “Không, chúng ta... chưa bao giờ gặp qua.”

Sơn tăng bắt giải sổ giáp tử, nhất điệp lạc tri thiên hạ thu(1)

Luyện Vô Thương nhặt một chiếc lá rụng, đặt trong lòng bàn tay. Lá cây đã khô héo biến vàng, khẽ chạm, sẽ vỡ vụn. Nhìn những vết rạn trên lá, lòng Luyện Vô Thương bất chợt xao động.

Trước mắt y, gạch hồng ngói xanh, kéo dài hơn mười dặm, đây là Phượng Hoàng sơn trang đỉnh đỉnh đại danh. Y mờ mịt đứng đó, không biết nên làm gì tiếp bây giờ.

Y vẫn không thể tin được, Lăng Liệt lại quên y!

Sẽ không, Lăng Liệt không nhận y, nhất định là có khổ tâm gì đó, nhất định! Thầm nắm chặt quyền, Luyện Vô Thương một lần nữa tự nói với chính mình như vậy.

“Vô Thương!” Phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vàng. Luyện Vô Thương chưa quay đầu lại đã bị gắt gao ôm vào một lồng ngực ấm áp. Vẫn là hơi thở quen thuộc kia, chỉ là càng thêm phóng khoáng, càng thêm khoẻ mạnh hữu lực.

“Người vẫn còn sống, thật tốt quá! Ta cứ tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người, ta tưởng rằng...” Ngừ thanh Lăng Liệt nghẹn ngào, câu kể tiếp liền nói không nên lời, hai tay lại ôm càng thêm thật, dường như muốn đem đôi phương khảm nhập vào thân thể mình.

“Đứa ngốc, đừng khóc.” Luyện Vô Thương tựa như an ủi vỗ lưng Lăng Liệt, trong lòng buồn vui lẫn lộn. Có thể sống gặp lại, thật tốt; Lăng Liệt không quên mình, thật tốt; tất cả đều không thay đổi, thật tốt!

Vui sướng giống như thủy triều mạnh mẽ tràn vào lồng ngực, khuấy động nỗi lòng, Luyện Vô Thương từ xưa đến nay luôn nội liễm cũng không khỏi nói ra tâm ý. “Vừa nãy trên trán, người không chịu nhận ta, ta còn tưởng rằng người không để ý đến ta chứ, trong lòng rất sợ hãi. Lăng Liệt, một năm nay người thế nào? Ta ngày ngày nhớ người, lo lắng cho người.”

Chỉ cảm thấy thân thể Lăng Liệt chợt cứng đờ, sau đó mình bị đẩy ra. Luyện Vô Thương ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Lăng Liệt: “Sao vậy?”

Ánh mắt hai người chạm nhau, Lăng Liệt thật giống như bị kim đâm, con mắt nhảy mạnh một cái, rất nhanh cúi đầu.

Dự cảm bất lạnh xẹt qua trong lòng, Luyện Vô Thương minh bạch chuyện gì, sắc mặt càng tái nhợt.

Hai người đều không nói lời nào, không khí trầm tĩnh đến mức dường như có thể nghe được tiếng lá rụng.

Hồi lâu, Lăng Liệt thăm dò, nhẹ giọng nói: “Vô Thương... có chút chuyện ta phải nói với người.”

Trong lòng Luyện Vô Thương rùng mình: “Người nói đi.”

“Ta... và Uyển Dao, chính là nữ nhi của Niếp trang chủ hứa hôn, ngày kết hôn là cuối tháng này.” Lăng Liệt cúi thấp đầu, không biết là không dám nhìn y, hay không nỡ nhìn y.

Mặc dù tin này đã vô số lần được chứng thực, nhưng nghe từ miệng Lăng Liệt, Luyện Vô Thương vẫn cảm thấy choáng.

Chỉ nghe Lăng Liệt nói: “Niếp trang chủ cứu ta từ tay Nhâm Tự Tại, có ơn tái sinh với ta, ông đích thân đề nghị kết thông gia với ta, không thể không đáp ứng. Quan trọng hơn là, ta... yêu Uyển Dao!”

Ta yêu Uyển Dao!

Ta thì sao? Lăng Liệt, những gì người đã nói đều quên rồi sao? Rõ ràng chỉ là bốn chữ vô cùng đơn giản, Luyện Vô Thương nhất thời lại không tiếp nhận được.

“Vô Thương, ta trước đây không hiểu chuyện, gây cho người không ít phiền toái, đều bắt người chăm lo cho ta, trong lòng rất áy náy.” Câu kể tiếp có chút khó khăn, Lăng Liệt liếm đôi môi khô khốc, “Khiến ta hồi nhận chính là, nói với người rất nhiều lời không nặng không nhẹ... Người biết đó, ta khi đó bị mất võ công, tâm tình rất sa sút, ta đối với người lúc đó tựa như người chết đuối vớ được cọc, ta cảm thấy mình thực sự không thể không có người, tưởng rằng như vậy chính là yêu, kỳ thực... không phải! Ta đối với người chỉ là quen ỷ lại, mãi đến khi gặp Uyển Dao, ta mới biết cái gì là tình yêu thật sự!”

Lăng Liệt, người đang nói cái gì? Sao ta nghe không hiểu?

Luyện Vô Thương si ngốc nhìn Lăng Liệt, chỉ cảm thấy hai phiến môi của đối phương tựa như hai lưỡi dao sắc bén, hé ra ngậm lại, đã đem y đâm đến mình đầy thương tích.

Lỗi tai ong ong, y dường như lại quay về giấc giữa trong cơn ác mộng mỗi đêm, không thoát ra được.

Một tay đỡ lấy thân thể như lá vàng trước gió của y, trên mặt Lăng Liệt vừa lo lắng vừa ân cần: “Vô Thương, người có sao không? Ta cũng không cố ý dả thương người, cho dù không có tình yêu, người vẫn là người quan trọng nhất với ta, ta không muốn nhìn người khổ sở!”

Luyện Vô Thương trong lòng đau đớn nhìn khuôn mặt thanh niên tuấn mỹ của hắn, khẽ nói: “Người cho tới giờ cũng chưa từng yêu ta, là ta tự mình hiểu sai, đúng không?” Lời này thật quen tai, hình như trước đây thật lâu cũng từng nói với một người khác.

Lăng Liệt do dự một chút, dường như hạ quyết tâm, gật đầu: “Là ta quá hồ đồ, đến giờ mới nhận rõ tâm ý của mình. Vô Thương, người trách ta đi, muốn đánh muốn giết tùy người.”

Đánh? Giết? Sao nữa? Lăng Liệt a, người có lẽ còn chưa minh bạch, ta tuyệt đối không nỡ dả thương một sợi lông của người! Nhàn nhạt cười, nét cười kỳ ảo như mộng: “Ta sao lại trách người? Rõ ràng là tự ta không tốt, lớn như vậy rồi, còn mơ mộng. Người yên tâm, nghe người nói ta đã tỉnh táo lại. Chuyện trước kia giữa chúng ta người hãy quên đi, dù sao cũng đều là nam tử, những chuyện này cũng không tính là gì. Ta sẽ không trở lại quấy rầy người, người... tự mình bảo trọng!”

Đầu vág vát! Y tự nói với mình phải chịu đựng, không thể ngã xuống ở đây, không thể ngã xuống trước mặt Lăng Liệt!

“Vô Thương, người muốn đi đâu? Người nên trở về núi đi. Người quá đơn thuần, giang hồ không thích hợp với người.” Thấy thân hình y lảo đảo, Lăng Liệt lo lắng theo sau.

Người đang đuổi ta đi sao? Ta đi, người có thể an tâm thành thân, làm con rể Niếp gia. Ta lưu lại người chớ đừng mất, đúng không?

Có lẽ người nói rất đúng, người như ta, đến đâu cũng không được hoan nghênh, chỉ có quay về núi sống quãng đời còn lại mới là tốt nhất.

Chua chát cười, muốn nói gì đó, lại bị tiếng tiếng thiếu nữ hô hoán từ phương xa truyền đến ngắt lời.

“Lăng Liệt, Lăng Liệt!”

Nhìn khuôn mặt Lăng Liệt đột nhiên biến sắc, trong lòng Luyện Vô Thương tức khắc minh bạch. Đó hẳn là vị hôn thê yêu dấu của người? Người nhất định không muốn để nàng gặp ta, bởi vì ta, chỉ đại biểu cho một hồi ức đáng khinh bỉ không muốn để người ngoài biết! Khẽ đẩy: “Đi đi, người ta tìm người đấy.” Lăng Liệt lui lại, đem thân ảnh mình biến mất giữa rừng cây.

Thiếu nữ kia chạy vội tới trước mặt, nhìn quanh: “Người nói chuyện với ai, người nọ đâu?”

“Một người hỏi đường mà thôi, không cần để ý.” Lăng Liệt dùng giọng điệu thản nhiên nói ra, có vẻ không chút quan tâm, lại không biết đã dả thương tâm người khác! “Tìm ta có việc?”

“Là cha ta tìm người, đi nhanh đi.”

“Được.”

Tiếng bước chân từ từ xa dần, Luyện Vô Thương từ sau gốc cây nhìn lại, thấy nửa khuôn mặt xinh đẹp, thân ảnh duyên dáng để lộ khí tứ thanh xuân, đi cùng một chỗ với Lăng Liệt, như minh châu mỹ ngọc, tôn lên vẻ rực rỡ của nhau.

Thật là một đôi bích nhân trời sinh!

Ngực như bị đánh mạnh một quyền, thà rằng cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe. Đi thôi, trở về núi, Lăng Liệt nói không sai, đó mới là nơi chân chính thuộc về mình!

Lão đà lão đảo, không biết đã đi bao xa, trước mặt xuất hiện một người, mơ hồ có chút quen thuộc, nhưng đầu óc hỗn loạn sao cũng không nhớ nổi là ai.

“Vô Thương, người sao vậy? Ta là Tiêu Dao đây?” Người nọ kêu lên, vẻ mặt lo lắng.

Tiêu Dao? Là ai? Chưa từng nghe qua. Y nhìn không được khoát khoát tay: “Ta không sao, đừng động vào ta.”

Gạt tay đối phương đang đỡ mình, lại đi vài bước, cổ họng đột nhiên hơi ngọt, một búng máu phun thẳng ra.

“Vô Thương!” Phía sau truyền đến một tiếng thét kinh hãi, y muốn nói với đối phương đừng lo, nhưng trước mắt tối sầm, liền cái gì cũng không biết.

Vô Thương sơ sẩy, ta nghĩ là người hiểu lầm, ta chỉ thấy người cơ khổ vô y, mới đặc biệt quan tâm người, về phần tư tình, đó là việc chưa từng có!

Về mặt Lăng Vô Cữu, ôn hoà mà xa cách, lộ ra chút lạnh lùng, chút tàn khốc. Muốn nín hán để hỏi rõ ràng, nhưng chớp mắt, khuôn mặt này lại biến thành Lăng Liệt.

Vô Thương, xin lỗi, ta đối với người chỉ là quen ỷ lại, mãi đến khi gặp Uyển Dao, ta mới biết được cái gì là tình yêu thực sự!

Vì sao? Vì sao các người đều phải đối với ta như vậy? Ta làm sai cái gì?

Ngực như bị một khối đá lớn đập lên, huyết khí không ngừng cuộn cuộn, muốn hô, muốn gọi, nhưng hết lần này đến lần khác không nói nên lời, khó chịu đến suýt nữa muốn nổ tung.

Thương nhi, người thường ngày ôn hoà nhu thuận, sao lại có ý nghĩ trái với thiên lý luân thường như vậy? Vì sư ở nơi này không thể lưu người lại, chỉ hy vọng người không nên mê muội không tỉnh, bằng không, khó thoát khỏi bị trời phạt.

Đây là nghiêm phạt của ông trời đối với kẻ u mê không tỉnh ngộ như ta sao? Đúng không, sư phụ? Ta chỉ muốn giữa thế gian tìm một người thật tâm đối đãi với mình, chẳng lẽ đây cũng là sai lầm?

“Vô Thương, tỉnh tỉnh.”

Khăn mặt lạnh buốt đắp trên trán, giảm đi chút khô nóng, đầu óc hơi thanh tỉnh, giữa sương mù phẳng phất có người khẽ gọi mình. Là ai? Y từ từ mở mắt.

“Người cuối cùng cũng tỉnh lại!” Khuôn mặt trước mắt từ từ rõ nét, vẻ mặt vui mừng thành khẩn, “Đại phu nói, đêm nay nếu người vẫn chưa tỉnh lại thì nguy to, may mà, ông trời phù hộ!”

Luyện Vô Thương ngơ ngác nhìn khuôn mặt quen thuộc, mơ hồ hỏi: “Tiêu Dao?”

Nhâm Tiêu Dao mỉm cười nói: “Đương nhiên là ta, người sẽ không phải ngay cả ta cũng không nhận ra chứ?”

“Người không phải quay về Hàng Long Bảo sao?” Từ Hàng Long Bảo trở lại đây, ít nhất cũng phải một tháng, chẳng lẽ mình đã mê man lâu như vậy?

“Ta không quay về. Dọc đường chợt nhớ tới... đã quên cầm vài thứ, kết quả trở lại khách điếm thì thấy mảnh giấy của người, ta lo lắng đi theo.” Lời này có chút không đúng, Nhâm Tiêu Dao là chợt nghĩ đến Luyện

Vô Thương đáp ứng ở lại khách điểm, có lẽ chỉ là không muốn liên lụy mình, sợ y một mình hành động, lúc này mới quay trở lại.

Luyện Vô Thương khẽ thở dài: “Ta lại liên lụy người!”

“Lấy giao tình giữa chúng ta, có cái gì liên lụy với không liên lụy?” Nhâm Tiêu Dao kỳ thực rất muốn nói, chỉ cần vì người, ta cái gì cũng nguyện ý làm. Nhưng biết tình cảm của Luyện Vô Thương đối với Lăng Liệt sâu đậm tha thiết, lời như vậy sao có thể nói ra?

Lúc đó hần một mạch tìm kiếm Luyện Vô Thương, cuối cùng ở phụ cận Phượng Hoàng sơn trang thấy người này thất hồn lạc phách, không cần đoán, nhất định là Lăng Liệt nói gì đó tuyệt tình tuyệt nghĩa, mới có thể khiến Vô Thương đau lòng gần chết như vậy.

Ngực rất đau, nếu như đổi lại là mình, sao nhẫn tâm để người thuần khiết trong sáng như thế này chịu nửa điểm thương tổn? Nhìn Vô Thương trần trọc trên giường bệnh, trong lòng có một loại xung động, muốn đem tâm ý của mình nói thẳng cho y, cầu y quên đi Lăng Liệt!

Thế nhưng, không thể! Tâm tình Vô Thương bây giờ kích động như vậy, sao nhẫn tâm lại khiến y chịu thêm kích thích, thổ huyết lần nữa chứ?

“Đừng nghĩ nhiều, cách bình minh còn sớm, ngủ một lúc nữa đi.”

Luyện Vô Thương ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hồi lâu, đột nhiên nói: “Tiêu Dao, ta muốn rời khỏi nơi này, một khắc cũng không muốn ở lại.”

“Cũng tốt, chờ thân thể người tốt lên, chúng ta sẽ đi.”

Luyện Vô Thương thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì, người không muốn hỏi sao?”

Nhâm Tiêu Dao cười đến khoan dung: “Chờ người muốn nói, tự nhiên sẽ cho ta biết.”

Luyện Vô Thương không nói gì, làm như đang ngủ. Qua hồi lâu, lại lẩm bẩm: “Người hiểu ta nhất, thủy chung là người...” Thanh âm nhẹ giống như thở dài. Đêm thu rất lạnh. Từ phòng Luyện Vô Thương đi ra, thỉnh thoảng một trận gió mát thổi đến, Nhâm Tiêu Dao không khỏi rùng mình.

“Ai?”

Một thân ảnh thanh sắc tinh tế xuất hiện dưới chòm Thần Nông, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt trắng hồng xinh đẹp của nàng, uyển chuyển thì lễ: “Liễu Thanh Y bái kiến Tiêu Dao công tử.”

“Là người?” Nhâm Tiêu Dao rất nhanh liền nhận ra nàng là nữ sát thủ trong tổ chức “Đoạt phách” kia, mình từng hai lần tha mạng cho nàng, không ngờ còn dám đến đây. Thân hình vô thức che trước cửa, không cho nàng kinh động đến Luyện Vô Thương đang ngủ say. “Có chuyện phải làm sao?”

Liễu Thanh Y thản nhiên cười: “Công tử yên tâm, Thanh Y hai lần được công tử tha mạng, tuyệt không dám lại hãm hại công tử.”

Sát thủ cũng biết ân nghĩa? Nhâm Tiêu Dao nửa tin nửa ngờ: “Vậy người đêm nay đến...”

“Là tới cảnh báo.”

“Cảnh báo? Lẽ nào có người muốn hại ta? Các người từng bán mạng cho huynh trưởng ta, bắt quá người đã chết, còn cần thiết sao?”

“Đương nhiên không phải.” Trên mặt Liễu Thanh Y hiện ra một tia khinh thường, “Nói ra thì không lọt tai, Nhâm Tự Tại mặc dù cũng xem như nhân vật có tiếng, nhưng muốn sai sử ‘Đoạt phách’, còn kém nhiều. Gã bất quá là đồ nguy trang mà thôi, sau lưng gã, còn có một nhân vật lợi hại hơn gấp bội.”

“Là ai?”

“Xin thứ cho Thanh Y không thể nói. Bất quá mục đích của người này chính là diệt trừ tận gốc Hàng Long Bảo, quyết không cho phép nó có cơ hội trở mình, cho nên tình cảnh của công tử cực kỳ nguy hiểm. Người này chưa biết công tử còn sống, nhưng tai mắt của gã rất nhiều, ta khuyên công tử nên mau chóng ly khai, cho dù công tử không sợ nguy hiểm, cũng phải lo lắng cho vị bằng hữu bên trong kia.”

Câu cuối cùng đã đâm trúng chỗ hiểm của Nhâm Tiêu Dao, kẻ đứng phía sau đương nhiên phải tra ra, nhưng quyết không thể để Vô Thương bị thương tổn.

Trước tiên phải đưa Vô Thương rời đi! Tâm đã quyết, ngẩng đầu cười: “Người tiết lộ bí mật cho ta, không sợ bị trách phạt?”

Liễu Thanh Y ngẩn ra, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt u oán: “Quân đầu ngã dĩ mộc qua, ngã báo chi dĩ quỳnh cư, có gì không thể?” Khẽ nhảy rồi biến mất trong màn đêm.

Nhâm Tiêu Dao nghe vậy ngăn người, nghĩ thầm thơ này dẫn ra thật chẳng ra làm sao, rõ ràng là một bài thơ bày tỏ tình yêu của nữ tử!

“Đầu ngã dĩ mộc qua, báo chi dĩ quỳnh cư, phỉ báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã.”(2) Khẽ ngâm hai câu này, trong lòng khẽ động, hẳn dường như minh bạch cái gì đó, lập tức cười thư thái.

Ánh mắt hướng về gian phòng phía sau, Vô Thương, hảo hảo ngủ đi, có ta ở bên cạnh người.

(1) Dịch: Hòa thượng trên núi không màng một giáp biến hóa, nhìn lá rụng biết trời đã sang thu (Đường nhân thi). Chỗ này thì mình không hiểu là tác giả chỉ đơn thuần dùng thơ để miêu tả cảnh vật hay còn ngụ ý nào khác:((

“Nhất diệp lạc tri thiên hạ thu” có hai cách hiểu:

(+) Chỉ cần nhìn một mảnh lá cây tàn tạ, biết mùa thu đã đến. Ý này có nghĩa là: dù chỉ xem xét một dấu hiệu rất nhỏ cũng có thể thấy xu hướng phát triển cũng như kết quả toàn bộ tình thế.

(++) Có lúc cũng tỉ dụ một mảnh lá cây điêu tàn, nhưng nhất cứ khẳng định cho rằng toàn bộ trời thu đã tới, biểu thị giả tạo ý.

16. Quyển 2 - Chương 16

Nhâm Tiêu Dao cầm tay y: “Ta không có ý trách người, chỉ muốn nói với người, đừng áy náy, cũng không cần phải cảm thấy thiếu nợ ta, bởi vì tất cả đều là ta cam tâm tình nguyện. Ta chưa từng nghĩ muốn người hồi báo, chỉ cần người chịu để ta ở bên cạnh người, ta đã thỏa mãn rồi.” Dừng một chút, hẳn lại nói: “Ta đối với người, cũng giống như người đối với Lăng Liệt, luôn là một mảnh tình thâm, không oán, không hối!”

“Một mảnh tình thâm, không oán không hối.” Luyện Vô Thương khẽ đọc tám chữ này, mỗi một chữ giống như một cây đinh đâm vào trong lòng. Nghĩ tới Lăng Liệt, nghĩ tới mình, lại nghĩ tới Nhâm Tiêu Dao, luôn rất đa tình. Chỉ cần tâm còn mê muội, ai có thể tính toán những cái này chứ?

Y nhắm mắt lại, rất lâu sau, thở dài một tiếng: “Vì sao ta gặp lúc đầu không phải người!”

đọc đoạn này mình chỉ biết T____T

Chương 16

“Người ở đây chờ, ta đi gọi xe.” Nhâm Tiêu Dao nói với Luyện Vô Thương bệnh nặng mới khỏi, nay càng thêm gầy yếu.

Luyện Vô Thương ôn thuận gật đầu, mặc hẳn rời đi. Ánh mắt bỗng nhiên liếc đến dãy núi nơi xa bị sương mù che phủ.

Lăng Liệt, ta phải đi, có lẽ kiếp này sẽ không gặp người nữa, người liệu có nhớ ta không? Chỉ sợ là trước lúc lìa đời đi.

Mà thôi, mà thôi, cầu người và vị Niếp tiểu thư kia song túc song tề, bạch đầu giai lão!

Thân ảnh hồng y mỹ lệ đi qua trước mặt, khiến trên phố một trận rối loạn, khuôn mặt xinh đẹp kia dường như đã từng thấy.

“Kia không phải tiểu thư Phượng Hoàng sơn trang sao? Thật sự là một đại mỹ nhân mười phân vẹn mười!”

Đúng rồi, nàng là Niếp Uyển Dao, nữ tử Lăng Liệt yêu sâu sắc! Nghĩ tới đây, tâm lại chua xót.

Như bị ma xui quỷ khiến, Luyện Vô Thương bước theo sau nàng. Theo nàng đi qua đường cái, rời khỏi đoàn người, đi tới trong một ngõ nhỏ vắng vẻ.

“Ra đi.” Niếp Uyển Dao dừng bước, lạnh lùng quát.

Trong lòng Luyện Vô Thương giật mình, nàng phát hiện ra ta rồi!

Đang muốn đi ra, thì có một người từ trên tường nhảy xuống, đứng trước mặt Niếp Uyển Dao, vừa vịn ở hướng đối diện với Luyện Vô Thương.

Luyện Vô Thương trốn ở đầu ngõ nhìn lên, thấy người này hai ba hai tư tuổi, mi thanh mục tú, cho dù nụ cười lộ ra vẻ âm trầm. Nghĩ thầm, hắn sẽ không làm khó Niếp cô nương chứ? Ta có nên ra tay cứu giúp?

Chỉ nghe Niếp Uyển Dao nói: “Ta tưởng là ai, hoá ra là tam sư huynh, người đi theo ta từ trong trang đến trên trấn, thực vất vả.”

Tam sư huynh kia cười ha ha: “Hoá ra sư muội sớm đã biết. Ta đây cũng là vì bảo vệ sự an toàn cho sư muội, muội xinh đẹp như vậy, vạn nhất gặp kẻ vô lễ thì làm sao bây giờ?”

Niếp Uyển Dao cười lạnh: “Thỉnh sư huynh yên tâm, tiểu muội mặc dù bản lĩnh thấp kém, đối phó một hai tên cợt nhả vẫn không thành vấn đề.”

“Đúng đúng đúng, là ta xem nhẹ sư muội? Đúng rồi, Lăng sư đệ sao không bồi cạnh muội? Bất quá Lăng sư đệ dù tới, gặp nguy hiểm, không chừng còn muốn sư muội bảo vệ hắn ấy chứ!”

“Hoá ra sư huynh tới trêu chọc ta!” Trong giọng nói của Niếp Uyển Dao đã có chút tức giận, nam tử vội vàng bày ra khuôn mặt tươi cười: “Đâu có? Ta là bất bình cho sư muội, với võ công nhân phẩm gia thế của sư muội, dạng thanh niên tài tuấn gì lại tìm không được chứ, đáng tiếc...”

“Vậy thì có cách gì chứ, cha muốn gả ta cho hắn, lệnh của phụ mẫu có thể nào cãi lại?” Ngữ âm Niếp Uyển Dao lại đổi, trở nên ai oán, “Sư huynh, người cũng biết cha ta từ trước đến nay nói một là một, vì nghĩa khí gì đó, đừng nói Lăng Liệt mất võ công, cho dù hắn mù, câm, đứt tay đứt chân, ta vẫn phải gả cho hắn. Trừ khi...”

“Trừ khi gì?”

“Trừ khi hắn đã chết. Nhưng hắn sống rất tốt, có thể nào dễ dàng chết chứ?”

Nam tử kia ngó ra hồi lâu, thỉnh linh nghiêng răng nói: “Muội yên tâm, ta đảm bảo tiểu tử kia tuyệt đối không sống được đến ngày đại hôn.”

“Ta yên tâm cái gì? Sư huynh, người cũng nghe rõ rồi đấy, ta cái gì cũng chưa từng nói, cũng không bảo người giết hắn.”

Luyện Vô Thương nghe thế nổi da gà, lòng dạ cô nương này thật độc, nàng không muốn gả cho Lăng Liệt, còn xúi giục sư huynh giết hắn!

Lăng Liệt ơi Lăng Liệt, đây là ý trung nhân người chọn sao? Người đối với nàng một mảnh tình thâm, nàng lại hận người không chết đi!

Rõ ràng mình nên cảm thấy thoải mái vì được trả thù mới phải, thế nhưng tràn đầy trong lòng là sự lo lắng cho Lăng Liệt.

Lăng Liệt đáng thương, còn mình thật đáng buồn!

Chỉ nghe tam sư huynh kia lại nói: “Muội chờ xem, lần này ta nhất định giết hắn, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến muội.”

Hắn vì sao lại nói “lần này”? Luyện Vô Thương chợt nhớ tới mũi tên bắn về phía Lăng Liệt ngày đó trên trấn. Hắn đã bắt đầu ra tay!

Làm sao bây giờ? Lăng Liệt không có võ công, chẳng phải chỉ có đợi người làm thịt sao? Lần trước là mình cứu hắn, hiện tại mình lại đi, hắn tứ cố vô thân, ai có thể giúp hắn?

Tâm chuyển trăm lần, cuối cùng hạ quyết tâm. Lăng Liệt, cho dù người đối với ta vong tình phụ nghĩa, ta cũng không thể bỏ mặc người không quan tâm! Ta vẫn muốn cứu người! Trở lại chỗ cũ, Nhâm Tiêu Dao đã mượn được xe ngựa, bắt đầu lo lắng tìm kiếm y. Luyện Vô Thương cõi lòng tràn đầy tâm sự, cũng không nói nhiều, lên thẳng xe.

Xe ngựa tự có lừa được xa phu điều khiển, Nhâm Tiêu Dao liền bồi Luyện Vô Thương ngồi trong xe. Hắn vén màn xe lên, nhìn phía ngoài: “Vô Thương, chúng ta đã tới ranh giới Trường Dương, tiếp theo người muốn đi đâu?”

“Ta muốn trở về núi.” Lên đường lâu như vậy, Luyện Vô Thương lần đầu mở miệng, thanh âm hờ hững khác thường.

Nhâm Tiêu Dao nói: “Cũng tốt, ta đi cùng người.”

Luyện Vô Thương lắc đầu: “Không cần, người không phải trở về Hàng Long Bảo sao? Chúng ta chia tay ở đây. Ta liên lụy người lâu như vậy, không thể lại dây dưa nữa.”

“Vô Thương, ta đã nói với người, giữa người và ta đừng nói đến chuyện liên lụy.”

Cho dù ai thấy ánh mắt chân thành của Nhâm Tiêu Dao cũng sẽ cảm động, nhưng Luyện Vô Thương lại quay đầu đi. Ánh mắt đó như một đạo quang, đâm vào mắt y đến đau đớn.

“Nhưng phần tình ý này của người ta nhận không nổi, cũng không báo đáp được.”

Đây là ý gì? Nhâm Tiêu Dao chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân đều xông lên đỉnh đầu, nổ “đùng” một tiếng. Qua hồi lâu, hắn mới run rẩy nói: “Người... đã biết hết rồi?” Tình ý vẫn không dám bày tỏ, hoá ra sớm đã bị đối phương nhìn thấy, Nhâm Tiêu Dao không biết làm sao, lại thở dài một cái.

Luyện Vô Thương khoan thai nói: “Người bảo vệ ta chu toàn như vậy, ta nếu còn không rõ, thì thật đúng là kẻ ngốc.”

Nhâm Tiêu Dao cười khổ: “Người biết thì có thể ra sao chứ? Trong lòng người, thủy chung chỉ có một người.” Mình ái mộ thì cầu lại không được, người nọ có được thì hết lần này tới lần khác không biết quý trọng! Thật sự là tạo hoá trêu người!

“Cho nên, ta không thể lại làm phiền người.”

Nhâm Tiêu Dao thở dài, cầm tay y: “Vô Thương, ta không cảm thấy người phiền phức, cũng chưa từng nghĩ phải nhận được gì từ người. Ta chỉ muốn ở lại bên cạnh người, quan tâm người, làm bạn với người. Lúc người sinh bệnh, ở trước giường chăm sóc người; lúc người tịch mịch, kể một chuyện cười cho người giải sầu; lúc người vui vẻ, cùng người nói chuyện trên trời dưới đất, ngâm thơ gảy đàn, lúc...”

Lời nói xúc động như vậy, nếu người nói là Lăng Liệt, Luyện Vô Thương sẽ vui đến chết. Nhưng người này là Nhâm Tiêu Dao! Cho nên không hề có nhu tình mật ý, chỉ có bất đắc dĩ, áy náy, đau lòng! Mỗi một lời giống như một tảng đá lớn đè trong lòng...

“Đừng nói nữa!” Luyện Vô Thương khề khề, “Tiêu Dao, ta nhận không nổi, nhận không nổi!”

Nhâm Tiêu Dao ngẩn người, giống như trông thấy một giọt nước trong suốt từ trên mặt Luyện Vô Thương rơi xuống, loé lên, rồi biến mất.

Đó là lệ sao? Hắn không dám khẳng định. Quen biết lâu như vậy, hắn chỉ thấy Luyện Vô Thương rơi lệ một lần. Khi tế bái sư phụ y, ngoài ra, bất kể gặp nhiều đau khổ như thế nào, người này đều quật cường. Thủy chung trầm mặc không nói, giống như một cây trúc mảnh, nhìn có vẻ mềm yếu, kỳ thực phi thường cứng cỏi!

Bây giờ Vô Thương lại rơi lệ, là đau khổ như thế nào người kiên cường như y mới rơi lệ? Nếu đau khổ này là vì mình, vậy mình phải tự tay giải trừ cho y.

Tâm tư như sóng triều, Nhâm Tiêu Dao ngẩn ngơ nhìn Luyện Vô Thương, vươn tay, muốn vỗ vai y, nhưng ngón tay chạm đến y phục, liền lưỡng lự thu về, buồn bã thở dài: “Ta minh bạch. Người... bảo trọng!”

Màn xe bị gió khê thổi bay, lại khê hạ xuống. Trong thùng xe, chỉ còn lại một người.

Cảm thấy có chút lạnh, Luyện Vô Thương nắm chặt áo choàng trên người. Tiêu Dao, người cũng bảo trọng, ân tình của người đối với ta, ta nhớ trong lòng, không dám quên, cho dù kiếp này không thể báo đáp, kiếp sau cũng nhất định kết cỏ ngậm vành! Chuyện Lăng Liệt, để tự ta giải quyết. Ánh trăng như nước, nhẹ nhàng bập bềnh giữa thiên địa, khiến dãy núi như đi vào giấc mộng, mặt đất trầm miên.

Phượng Hoàng sơn trang toạ lạc dưới chân núi cũng bị ánh trăng bao phủ, rơi vào yên lặng.

Bỗng nhiên, cửa một gian phòng phía đông trong viện mở, một bóng đen khê lao ra, thuần thục băng qua vài toà đình viện, cuối cùng dừng ở dưới một song cửa sổ. Xác định người bên trong đã ngủ, hắn cầm một cái ống, cắm lên giấy trên song cửa, thổi mấy hơi.

Lúc này ánh trăng chiếu rõ khuôn mặt hắn, hắn chính là “tam sư huynh” tuyên bố muốn giết chết Lăng Liệt, đệ tử thứ ba của Niếp Vân Phi – Viên Chấn Nam!

Lại đợi một lúc, hắn móc ra một cái khăn đen che miệng mũi, lúc này mới đẩy cửa vào.

Bên trong tràn ngập mùi hương quý dị, nhưng Viên Chấn Nam không ngửi thấy. Cánh tay hắn vừa nhấc, bàn tay đã cầm một thanh chuỷ thủ sắc bén, bàn tay khê lật, hướng phía thiếu niên ngủ say trên giường đâm xuống!

“Keng” một tiếng, một viên đá từ ngoài cửa nửa khép bay tới, đập vào cổ tay Viên Chấn Nam, khiến chuỷ thủ trong tay hắn rơi xuống đất. Tiếp theo, một đạo nhân ảnh lướt vào, người chưa đứng ổn, đã đánh ra ba kiếm.

Tuyệt đối không ngờ sẽ có người đến phá chuyện tốt của hắn, Viên Chấn Nam kinh ngạc, thấp giọng quát: “Ai?” Thấy người đến một thân y phục dạ hành, mặt che hắc sa, không biết thần thánh phương nào. Hắn nhìn quanh, muốn tìm một món vũ khí tiện lợi để ngăn địch, thế nhưng hắn đã quên đây là phòng Lăng Liệt. Võ công Lăng Liệt đã mất, không cần vũ khí!

Kiểm pháp của người đến cực kỳ cao minh, hắn liêu mạng tránh, vẫn liên tiếp gặp nguy hiểm, sợ đến toàn thân toát mồ hôi lạnh. Hắn càng đánh càng sợ, tiếp tục dây dưa như vậy, chỉ sợ mạng nhỏ này cũng không bảo toàn được.

Tình thế cấp bách, hắn chợt la lên: “Người đâu, có thích khách, có thích khách!”

Đây thật đúng là “vừa ăn cướp vừa la làng”, đối phương hiển nhiên lấy làm kinh hãi, kiếm thế chậm lại, hắn nhân cơ hội chạy ra ngoài cửa, la liên tục: “Có thích khách! Bắt thích khách!” Tiếng gió sau lưng kéo tới, quay đầu lại nhìn, kiếm của hắc y nhân đã gần trong gang tấc, hắn cả kinh suýt nữa hồn phi phách tán, vội ngã nhào.

“Có chuyện gì?” Có người sớm nghe được tiếng hô đi tới, mắt thấy tình hình cấp bách, cũng không chờ hắn trả lời, xông về phía trước ngăn kiếm chiêu của hắc y nhân.

“Chấn Nam, xảy ra chuyện gì?” Thanh âm này trong trầm thấp lộ ra khí phách oai phong, chính là trang chủ Niếp Vân Phi. Ông rõ ràng là đang ngủ giật mình tỉnh dậy, y sam có chút mất trật tự, nhưng vẻ mặt trấn tĩnh khiến uy nghi của ông không tổn hao gì.

“Sư phụ, người này đêm khuya xông vào trang, muốn giết hại Lăng sư đệ. May mà đệ tử vô ý bắt gặp, kịp thời ngăn lại.” Viên Chấn Nam thở hổn hển, tiến lên thưa.

“Nói bậy! Rõ ràng muốn hại người chính là người.” Hắc y nhân nghe hắn đổi trắng thay đen, vừa vội vừa tức.

“Lăng Liệt là con rể tương lai của sư phụ ta, ta vì sao phải hại hắn? Ngược lại, người đêm khuya xông vào, lại không chịu dùng diện mạo thật gặp người, có mưu đồ gì?” Viên Chấn Nam nói gần như bắt hết các điểm mấu chốt, lời vừa nói ra, mọi người tin đến chín phần.

“Lăng sư đệ, người nói, rốt cuộc là ai muốn hại người?” Sớm có người vào phòng, đem Lăng Liệt gọi dậy, đỡ ra ngoài.

Lăng Liệt mờ mịt lắc đầu: “Ta ngủ quá sâu, cái gì cũng không biết.”

Niếp Vân Phi trầm giọng nói: “Bất luận chân tướng ra sao, vị bằng hữu này, người có thể bỏ khăn che mặt xuống, để chúng ta nhìn khuôn mặt thật của người không?”

Lời ấy vừa nói ra, chúng đệ tử ào ào hòa theo: “Đúng vậy, để chúng ta xem người là ai, rồi mới xem lời người là thật hay giả.”

Hắc y nhân chấn động toàn thân, bất giác nhìn về phía Lăng Liệt, ánh mắt hai người gặp nhau, Lăng Liệt cũng chấn động.

Niếp Vân Phi vô cùng nhảy cảm, đã từ cái liếc mắt này nhìn ra manh mối, hỏi: “Liệt nhi, người biết y?”

Lăng Liệt chậm rãi xoay người, nhìn thoáng qua hắc y nhân, sau đó chậm rãi lắc đầu: “Hài nhi không biết.”

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người Lăng Liệt, không ai thấy, trong nháy mắt Lăng Liệt nói ra kia, trong mắt hắc y nhân hiện ra vẻ buồn bã, y đột nhiên nhảy lên, nhắm phía tường viện.

“Chạy đi đâu!” Niếp Vân Phi sao có thể dễ dàng bỏ qua y? Thi triển khinh công đuổi theo.

Võ công Niếp Vân Phi so với Viên Chấn Nam cao minh hơn nhiều, hơn mười chiêu, hắc y nhân bắt đầu yếu thế, kiếm chiêu cũng dần hoảng loạn.

“Bằng hữu, ta thấy khí tức người không êm, huyết mạch không thông, dễ thấy có thương bệnh trong người, đầu tiếp cũng vô ích, người ngoan ngoãn lưu lại đi.” Ánh mắt Niếp Vân Phi rất tinh, phát hiện chiêu kiếm của đối phương kỳ lạ, dường như cố ý che giấu bản lĩnh thực sự, vì hiếu kỳ muốn truy cứu đến cùng, lúc này ông mới không hạ sát thủ.

Hắc y nhân lại chỉ cầu thoát thân, căn bản không để ý tới, trường kiếm bên tay phải quét ngang, tay trái vung ra một chưởng, đánh về phía bả vai Niếp Vân Phi.

“Sư phụ cẩn thận!” Chiêu này khí thế rất lớn, chúng đệ tử đều hết hồn.

Niếp Vân Phi cười lạnh một tiếng, không tránh, hai ngón tay kẹp lấy mũi kiếm, tay kia đỡ chưởng của đối phương.

Hai tay tiếp xúc, nội lực giao đấu.

Về mặt Niếp Vân Phi bình tĩnh, khoe miệng mỉm cười, hắc y nhân mặc dù không thấy mặt, nhưng thân hình gầy gò không ngừng lắc lư. So ra, cao thấp đã hiện rõ!

Bất ngờ, thân thể hắc y nhân run lên, lùi về phía sau mấy bước, yếu ớt té trên mặt đất.

“Ta muốn xem người là ai!” Niếp Vân Phi đi lên, đưa tay tháo khăn che mặt của y

“Dừng tay!” Không biết từ nơi nào xuất hiện một đạo hắc ảnh, một chưởng bức lui Niếp Vân Phi, nâng hắc y nhân dậy, nhảy lên đầu tường. Đợi mọi người phản ứng lại, bọn họ đã biến mất giữa màn đêm.

“Hoá ra y còn có đồng bọn!”

“Mau đuổi theo, bọn chúng đi chưa xa đâu!”

“Khỏi.” Sắc mặt Niếp Vân Phi phức tạp nhìn phía hai người biến mất, kinh hãi trong mắt dần hồi phục, hoá thành một đạo hàn quang âm u lạnh lẽo, chót mắt biến mất. Trong rừng cây ngoài Phụng Hoàng sơn trang, hắc y thanh niên kéo khăn đen trên mặt đồng bạn xuống, kinh hồn bạt vía nhìn khoe miệng y còn có tơ máu đang không ngừng chảy. “Vô Thương, người có sao không?”

Luyện Vô Thương chỉ cảm thấy huyết khí trong ngực giống như sắp chộc thùng cổ họng, đầu càng u u mê mê, không biết mình đang ở nơi nào, cũng không biết bên cạnh là ai, chỉ nghĩ xung quanh còn có địch nhân, vội nói: “Đừng... đừng gọi tên ta, không thể để người ta biết... biết quan hệ giữa ta và Lăng Liệt...” Lời còn chưa dứt, người đã ngắt đi.

Trong lòng thanh niên vừa đau vừa thương: lúc này, người còn nghĩ đến kẻ vô tình vô nghĩa kia!

Nơi đây không thích hợp ở lâu, mà thị trấn dưới chân núi thuộc phạm vi thế lực của Phương Hoàng sơn trang, tai mắt rất nhiều, thanh niên cân nhắc một chút, ngược lại ôm Luyện Vô Thương đi về phía thâm sơn.

Hắn đi không biết bao xa, mơ hồ nghe được tiếng nước róc rách, liền theo tiếng nước đi tới bên bờ.

“Vô Thương, đến, uống chút nước.”

Uy một ngụm nước, đang định uy ngụm thứ hai, Luyện Vô Thương đột nhiên ho kịch liệt, nghiêng người, đem nước nhổ ra, trong nước có một nửa là tiên huyết.

“Vô Thương!” Trên mặt thanh niên biến sắc, chợt ngồi vào phía sau Luyện Vô Thương, vận khí đan điền, đem song chưởng đặt trên lưng y. Khoảng chừng thời gian một nén hương, trên đỉnh đầu hai người đều mơ hồ bốc lên khói trắng. Luyện Vô Thương chợt hé miệng, lại phun ra một búng máu.

Thanh niên thu chưởng, mặc cho Luyện Vô Thương dựa trên người mình. Hắn nhìn xung quanh, phát hiện không có truy binh, không khỏi lau mồ hôi, thầm kêu may mắn. Vừa nãy tình hình cấp bách, hắn không thể vận công chữa thương cho Vô Thương. Bền dùng cách cực kỳ mạo hiểm, lúc vận công, cho dù có một đứa bé ở bên cạnh duỗi ngón tay đâm hắn, tính mạng hai người họ cũng khó giữ được.

“Vô Thương, người khoẻ hơn chút nào chưa?”

Đôi mắt từ từ mở ra, Luyện Vô Thương không thể tin vào mắt mình: “Tiêu Dao, người sao lại ở đây?”

Thanh niên này chính là Nhâm Tiêu Dao, hắn chung quy vẫn lo lắng quay trở lại. Hắn cười khổ: “Là ta. Ta đây mặt dày, người đuổi cũng không đi.”

Luyện Vô Thương thấp giọng nói: “Người đừng nói như vậy...” Tiêu Dao, người nói như vậy càng khiến ta không còn mặt mũi nào.

Nhâm Tiêu Dao cầm tay y: “Ta không có ý trách người, chỉ muốn nói với người, đừng áy náy, cũng không cần phải cảm thấy thiếu nợ ta, bởi vì tất cả đều là ta cam tâm tình nguyện. Ta chưa từng nghĩ muốn người hồi báo, chỉ cần người chịu để ta ở bên cạnh người, ta đã thoả mãn rồi.” Dừng một chút, hắn lại nói: “Ta đối với người, cũng giống như người đối với Lăng Liệt, luôn là một mảnh tình thâm, không oán, không hối!”

“Một mảnh tình thâm, không oán không hối.” Luyện Vô Thương khẽ đọc tám chữ này, mỗi một chữ giống như một cây đinh đâm vào trong lòng. Nghĩ tới Lăng Liệt, nghĩ tới mình, lại nghĩ tới Nhâm Tiêu Dao, luôn rất đa tình. Chỉ cần tâm còn mê muội, ai có thể tính toán những cái này chứ?

Y nhắm mắt lại, rất lâu sau, thở dài một tiếng: “Vì sao ta gặp lúc đầu không phải người!” (em cũng muốn hỏi thế T.T)

Nếu như người nợ lúc trước là Nhâm Tiêu Dao, con đường của y có lẽ sẽ bằng phẳng hơn nhiều, bây giờ, lại chỉ có thể cảm khái thở dài một tiếng, tương phùng hận vẫn (hận vì gặp nhau quá muộn)!

Hai người đối mặt nhau không nói gì, gió thu thổi qua cánh đồng bát ngát, tạo nên tiếng xào xạc, thổi bay một mảnh tịch liêu.

Nhâm Tiêu Dao dìu y đứng dậy: “Đi thôi, tìm một chỗ dừng chân, trời sắp sáng rồi.”

Quả thực, phía chân trời đã hiện ra một mặt ửng hồng.

“Ai?”

Lông mày Nhâm Tiêu Dao dựng thẳng, đem Luyện Vô Thương bảo hộ sau người.

Trên sườn núi, không biết từ bao giờ xuất hiện vô số bóng đen.

Bóng đen quen thuộc!

Đoạt phách!

“Vô Thương, ngươi hiện tại thế nào?” Nhâm Tiêu Dao đánh giá tình hình, với võ công của hắn và Luyện Vô Thương đột phá vòng vây vốn không khó, chỉ là hiện tại thân thể Luyện Vô Thương cực kỳ suy yếu, mà thủ lĩnh đối phương là một nhân vật khó đối phó, thực sự không có nhiều phần thắng.

Luyện Vô Thương hơi vận lực, huyết khí xông lên, mấy lần muốn nôn ra, nhưng y vẫn cắn răng gặt đầu.

“Tốt lắm, ta ngăn gã, ngươi lao ra trước đi.” Người hắn lo lắng nhất là Luyện Vô Thương, về phần mình, chỉ là thứ yếu. Trong đầu hiện lên cảnh báo của Liễu Thanh Y, có lẽ những người này vì mình mà đến, chỉ cần mình không đi, bọn chúng hẳn sẽ không làm khó Vô Thương.

Chúng sát thủ tạo thành thế vòng vây, từ từ áp sát, nháy mắt vây bọn họ ở chính giữa.

Nhâm Tiêu Dao rút trường kiếm ra, chợt hướng về phía Luyện Vô Thương liếc mắt ra hiệu, một kiếm quét ra; cùng lúc đó, Luyện Vô Thương cũng bất ngờ nhảy lên, bay ra khỏi vòng vây.

“Ngươi đi được sao?” Kèm với một tiếng cười lạnh, chưởng phong mãnh liệt đánh tới trước mặt, chính là hắc y Mị Ảnh. Luyện Vô Thương không kịp tránh, chỉ có thể giơ chưởng đỡ.

Song chưởng gặp nhau, Mị Ảnh thành linh thu chưởng, khê kéo, đem Luyện Vô Thương giữ trong ngực.

“Vô Thương!” Nhâm Tiêu Dao ở phía dưới thấy rõ ràng, muốn đi cứu, lại bị hơn mười thanh kiếm cuốn lấy, thoát thân không được. Chỉ có thể trở mắt nhìn Mị Ảnh ôm lấy Luyện Vô Thương, chạy đi. Luyện Vô Thương bị Mị Ảnh ôm, huyết đạo lại bị phong bế không thể động đậy. Tiếng gió bên tai thổi qua, ù ù giống như kèn lệnh, trong lòng thầm giật mình, Hạo Thiên Môn nổi danh về khinh công, mà khinh công người này cao như vậy, ngay cả mình cũng không bằng.

Trong tiếng gió, mơ hồ có thể nghe được rất nhiều tiếng hít thở, là Mị Ảnh đang điều tức. Tiếng đầu tiên kéo rất dài, hai tiếng tiếp theo lại rất ngắn, cứ như vậy tiếp tục.

Phương pháp thở này quả thực cổ quái, Luyện Vô Thương biết, trong chốn võ lâm chỉ có một nhà như vậy. Hạo Thiên Môn!

“Mị Ảnh” này chẳng lẽ là đệ tử Hạo Thiên Môn? Luyện Vô Thương chấn động toàn thân, nhớ lại ngôn ngữ cử chỉ của Mị Ảnh, buột miệng kêu lên: “Là người, ngũ sư huynh!”

17. Quyển 2 - Chương 17

Lời kia vừa thốt ra, thân hình Mị Ảnh vốn đang bay như tên bắn đột ngột dừng lại, liếc nhìn xung quanh, thình lình nhảy lên một ngọn đồi cao, khê đem Luyện Vô Thương đặt trên một tảng đá lớn.

Gã chậm rãi kéo khăn che mặt xuống, cười lạnh: “Ta tưởng ngươi đã sớm đem ‘ngũ sư huynh’ ta quên không còn một mảnh.” Gã khoảng bốn mươi tuổi, mặt mũi tuấn lãng, nhìn ra được chăm sóc rất tốt, chỉ là vùng trán âm khí quá nặng, khiến người không dám nhìn gần.

Quả nhiên là gã! Ngũ sư huynh Mạc Vô Tà! Gã không phải đã chết giữa đại nạn của Hạo Thiên Môn sao? Sao lại gặp ở đây? Sao lại biến thành “Mị Ảnh”? Trong đầu chợt loé lên một ý nghĩ, Luyện Vô Thương quát to: “Hoá ra là người!”

Vẫn luôn thấy kỳ lạ, với thể lực Hạo Thiên Môn, với mưu lược của Tây Môn Vô Song, có thể nào dễ dàng bị người tàn sát? Bởi vì có nội gián!

Theo đó, rất nhiều điểm đáng ngờ trong lòng cũng thông suốt. Nhâm lão bảo chủ rõ ràng không phải Lăng Liệt giết, vì sao trên thi thể lại có vết thương cho Hạo Thiên kiếm pháp lưu lại? Nhâm Tự Tại không hề biết quan hệ giữa mình và Lăng Liệt, lại vì sao phải thiết kế một cái bẫy dẫn mình đi cứu Lăng Liệt? Hoá ra đều là do gã làm hại!

“Vì sao? Vì sao muốn tiêu diệt Hạo Thiên Môn? Người làm như vậy không thấy có lỗi với sư phụ? Sư phụ đối đãi với người giống như con đẻ cơ mà!” Còn nhớ rõ trong đám đồng học, sư huynh này đối xử với mọi người thân thiết ôn hoà nhất, đối với mình lại càng quan tâm, vì sao lại biến thành như vậy?

Mị Ảnh, không, Mạc Vô Tà đầu tiên là ngăn ra, lập tức nhếch mép cười: “Không sai, lão gia hỏa này đối với ta rất tốt, cho nên ta mới kiên nhẫn đợi sau khi lão xuống mồ mới ra tay, cũng coi như tận tình tận nghĩa.”

“Vậy các sư huynh đệ thì sao? Tình đồng môn người đã quên rồi sao?”

Mạc Vô Tà lạnh lùng nhìn y, đột nhiên: “Sư đệ, người rốt cuộc muốn nói cái gì? Người thật ra muốn hỏi ta, vì sao phải giết Lăng Vô Cửu đúng không? Cho dù hấn phụ người, trong lòng người vẫn hướng về hấn, đúng không?”

Luyện Vô Thương kinh ngạc: “Sư huynh, người nói bậy bạ gì đó?”

“Ta nói bậy bạ?” Mạc Vô Tà cười lạnh, “Lăng Vô Cửu kia vì danh dự, đối với người bội tình bạc nghĩa, người không nên hận hấn sao? Không nên hận Hạo Thiên Môn sao?”

Trong lòng Luyện Vô Thương kinh nghi bất định: “Người... người sao lại biết là hấn phụ ta?” Trên giang hồ đồn thổi, luôn là đem toàn bộ sai lầm đổ lên người y!

“Ta đương nhiên biết.” Trong lời nói của Mạc Vô Tà lộ vẻ oán giận, “Từ khi hấn tận lực tiếp cận người, lừa gạt tín nhiệm của người, đến khi hai người các người đứng dưới tán hoa lê ước hẹn, ta đều nhìn thấy rất rõ ràng. Thậm chí ngay cả việc người không biết, ta cũng biết. Chẳng hạn như, Tây Môn Vô Song nhìn trúng họ Lăng, họ Lăng nghiêng trái nghiêng phải, dáng vẻ khó cả đôi đường vừa tham luyện quyền thể sắp tới tay, vừa luyện tiếu người, ta đều thấy hết. Cuối cùng để hấn hạ quyết tâm, nên ta ở bên đẩy một cái.”

Trong lòng Luyện Vô Thương căng thẳng: “Nói vậy là sao?”

“Sư đệ ngốc của ta, ngày ấy người và Lăng Vô Cửu, Tây Môn Vô Song ở trong phòng đối chất, sư phụ bọn họ sao đột nhiên xuất hiện, nghe được lời người nói?”

“Là... người?”

“Không sai, là ta. Lăng Vô Cửu mặc dù yêu người, nhưng không có dũng khí gánh vác trách nhiệm, đành phải đem tất cả đổ lên người người.”

Tình hình lúc đó lại hiện ra trước mắt, mặc dù vật đổi sao dời, chua chát trong lòng vẫn không ngừng trào ra. Hồi lâu, Luyện Vô Thương mới khoan thai nói: “Vì sao người muốn hại ta? Ta chưa từng đắc tội với người.”

“Bởi vì ta không muốn người bị họ Lăng mê hoặc!” Mạc Vô Tà gần như rống lên, “Vô Thương, ta đối với người thế nào người thật sự không rõ sao? Những năm gần đây, ta lúc nào cũng nhớ người, khắp nơi nghe ngóng tin tức của người, ta vốn tưởng rằng cả đời này sẽ không còn được gặp lại người, may mà, ông trời chung quy cũng đối đãi ta không tệ!”

Lúc đó gã đáp ứng hợp tác với Tây Môn Vô Song, đã hạ quyết tâm phải đem Luyện Vô Thương thành của mình. Nhưng Tây Môn Vô Song là loại người nào? Sớm đã nhìn ra ý đồ của gã. Trong lòng Tây Môn Vô Song rất mâu thuẫn, vừa không nguyện lưu lại Luyện Vô Thương làm hồng vệ hân của mình, vừa không nỡ nhìn y bị người khác chà đạp, cho nên rất kín miệng, mặc cho Mạc Vô Tà dò hỏi thế nào, thủy chung không chịu tiết lộ tung tích Luyện Vô Thương.

Chỉ là nàng có lẽ không ngờ, sau mười mấy năm Luyện Vô Thương cuối cùng lại rơi vào tay Mạc Vô Tà, nhưng truy đến cùng, vẫn quan hệ tới nàng ta!

Bàn tay xẹt qua gương mặt Luyện Vô Thương, vẻ mặt Mạc Vô Tà si mê: “Vô Thương, lúc này ta nhất định sẽ không để người rời đi.”

“Buông ra!” Ánh mắt kia đại biểu cho cái gì, Luyện Vô Thương rất rõ. Mà cổ chấp hiểm thấy kia, khiến Luyện Vô Thương biết, đối phương không đạt được mục đích tuyệt đối sẽ không dừng tay.

Mắt thấy khuôn mặt tràn đầy dâm ý kia từ từ áp sát, Luyện Vô Thương không ngừng thôi động nội lực, lại thế nào cũng không phá được huyết đạo, gấp đến mức cả người đầy mồ hôi.

Nếu như nhất định phải chịu nhục, vậy còn không bằng chết!

Nhắm mắt lại, hạ quyết tâm, chỉ cần đối phương đụng đến mình, liền lập tức tự cắt đứt kinh mạch.

Nam tử nặng nề áp sát, thân thể vì chán ghét không ngừng run rẩy.

Lăng Liệt

Loại thời khắc này, người đầu tiên nghĩ đến cư nhiên là hắn. Ý thức được điểm này, Luyện Vô Thương suýt nữa dở khóc dở cười.

“Ai?” Đột nhiên, Mạc Vô Tà quát lớn một tiếng, nhảy sang một bên.

Bên tai truyền đến tiếng đánh nhau, Luyện Vô Thương mở mắt, thấy không biết từ nơi nào xuất hiện một người, đang đấu cùng Mạc Vô Tà. Vừa liếc khuôn mặt người nọ, bất giác kinh hãi, mặt xanh nanh vàng, chính là đeo một cái mặt nạ quỷ sứ.

Người kia là ai? Võ công thật cao minh! Nhìn thân hình thì là một thanh niên, nhưng võ công còn hơn Mạc Vô Tà là tuyệt đỉnh cao thủ! Thân pháp kia rất lạ, Luyện Vô Thương chưa từng thấy qua, thoát đến, thoát đi, lại còn cái mặt nạ dữ tợn trên mặt hắn, quả thật giống như ma quỷ!

Mạc Vô Tà luôn miệng hỏi “Người là ai”, nhưng đối phương thủy chung chỉ tấn công, không chịu trả lời, dường như tuyệt nhiên sẽ không nói. Lúc này sắc trời còn chưa sáng rõ, núi hoang đồng vắng, đột nhiên xuất hiện một người, thật sự khiến người ta không khỏi lạnh sống lưng.

Mạc Vô Tà càng đánh càng kinh hãi, càng đánh càng khiếp sợ, tâm hoảng hốt, càng rơi xuống thế hạ phong, vài lần suýt nữa bị chiêu phong của đối phương đánh trúng. Biết rõ đánh không được, gã nhìn thoáng qua Luyện Vô Thương, khẽ cắn môi, xoay người chạy trốn.

Người mặt quỷ kia dường như chỉ bức gã đi, thấy thế cũng không đuổi theo, xoay người đi tới trước mặt Luyện Vô Thương, đưa tay giải huyệt đạo cho y.

“Người là ai?” Luyện Vô Thương chỉ cảm thấy thân ảnh người này rất quen thuộc, mình nhất định biết.

Người mặt quỷ cũng không nói, chỉ bình tĩnh nhìn y.

Trong lòng hơi động, Luyện Vô Thương run rẩy vươn tay, kéo mặt nạ của đối phương xuống.

“Lăng... Liệt?”

Luyện Vô Thương chớp chớp mắt, gần như tưởng là mộng. Mày kiếm phi dương, đôi mắt giống như vì sao, còn có cái miệng lúc nào cũng kiêu ngạo hơi nhếch lên, không phải Lăng Liệt thì là ai?

“Người sao lại ở đây? Võ công của người...” Trong lòng có vô số thắc mắc, giật mình nhất vẫn là võ công xuất quỷ nhập thần của Lăng Liệt.

Lăng Liệt mỉm cười: “Vô Thương, rõ ràng là người nói cho ta biết ‘Hoá điệp thần công’, lẽ nào người đã quên?”

Luyện Vô Thương lại lấy làm kinh hãi: ” ‘Hoá điệp thần công’... Người thật đã luyện thành? Như vậy trước người tỏ ra không rành võ công, đều là giả?”

Trên mặt Lăng Liệt hiện ra ý thẹn, ôn nhu nói: “Mấy ngày nay uỷ khuất cho người rồi, nhưng trước khi kế hoạch chưa thành công, ta không thể dễ dàng bại lộ, nếu không hai ta đều gặp hoạ sát thân.”

Hắn vươn tay vuốt mặt Luyện Vô Thương, vậy mà mới khẽ chạm đến, Luyện Vô Thương đã giống như bị bỏng, bất giác né tránh. Lăng Liệt giật mình, xấu hổ thu tay, thở dài: “Ta biết người cố kỵ cái gì. Người quả thực đã tưởng rằng ta yêu nữ nhi điêu ngoa kia của Niếp Vân Phi? Trong lòng ta, thủy chung chỉ có người thôi!”

Nghe được Lăng Liệt bộc bạch như vậy, Luyện Vô Thương nên mừng rỡ như điên mới phải, nhưng trong lòng lại trống rỗng tìm không được tí vui mừng nào. Ngay cả Lăng Liệt trước mắt, cũng trở nên vô cùng hư ảo.

Người nhả tâm nói tất cả đều là hiểu lầm là hẩn, người mặc cho mình cô đơn rồi đi là hẩn, người trước mặt mọi người thấy mình bị thương cũng không chịu nhận là hẩn, bây giờ, hẩn còn nói tất cả đều như cũ! Rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả? Nên tin tưởng thế nào?

Trong lòng ngũ vị tạp trần, Luyện Vô Thương thấp giọng nói: “Trong lòng ta hiện tại rất loạn, người có lẽ trước nói cho ta biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người muốn làm gì?”

Lăng Liệt gật đầu: “Ta đã hiện thân, sẽ không giấu diếm người nữa. Ở đây không tiện, chúng ta tìm một chỗ từ từ nói.”

Luyện Vô Thương nhớ tới Nhâm Tiêu Dao, nói: “Tiêu Dao bị ‘Đoạt phách’ tấn công, không biết hiện tại đã thoát thân được chưa, ta muốn đi xem hẩn thế nào đã.”

“Người yên tâm, hẩn có quý nhân phù trợ, đã thoát khỏi nguy hiểm rồi. Hừ, không ngờ ‘Đoạt phách’ kỷ luật nghiêm minh cũng có kẻ phản bội, thật bất ngờ.” Câu cuối làm như lẩm bẩm một mình.

Luyện Vô Thương ngạc nhiên: “Người nói cái gì?”

“Không có gì, chúng ta đi thôi.” “Vô Thương người xem, nơi này có giống với gian trúc xá kia của người không? Ta đặc biệt sắp xếp thành như vậy, không có việc gì sẽ đến đây ngồi. Chung quy cảm thấy, khắp nơi ở đây đều có hình bóng người, đáng tiếc thủy chung cũng không phải người.”

Bị Lăng Liệt dẫn đến một gian nhà nhỏ dưới chân núi, nhưng thấy gian nhà được rừng rậm che rất kín, Luyện Vô Thương sao cũng không ngờ cảnh tượng trong phòng lại như vậy. Tiện tay vỗ một bàn một ghế ở đây, tình cảnh ngày xưa liền theo đầu ngón tay nảy lên trong lòng, một trận ngọt ngào rồi lại một trận chua xót.

Chỉ cảm thấy Lăng Liệt đang nhẹ đặt tay lên eo mình, bất động thanh sắc tránh, nhàn nhạt nói: “Người hiện tại có thể nói được rồi.”

Lăng Liệt đưa Luyện Vô Thương đến đây, vốn là muốn gợi lại tình cảm lúc xưa của y, thấy y dường như bất vi sở động, hơi cảm thấy thất vọng, nói: “Còn nhớ ngày đó, chúng ta trúng gian kế của Nhâm Tự Tại, ta thấy người bị đánh rơi xuống vách núi, tâm cũng muốn vỡ nát.”

Hẩn thở dài, ôn nhu nhìn chằm chằm Luyện Vô Thương: “Vô Thương, đừng lạnh lùng với ta như vậy được không? Một năm nay ta đều chỉ gặp người trong mộng, mà khi ta muốn chạm vào người, người liền biến mất. Hiện tại người mặc dù ở trước mặt ta, thế nhưng ta cuối cùng vẫn không cảm thấy đây là thực, để ta chạm vào người, để ta biết đây không phải mộng... Ta chỉ muốn nắm tay người, tuyệt đối không làm càn, có được không?”

Nghe hẩn nói đến thương cảm, Luyện Vô Thương hơi cảm thấy không đành lòng, vươn tay nắm tay hẩn.

Trong lòng Lăng Liệt vui vẻ, nói tiếp: “Ta khi đó chỉ muốn nhảy xuống theo người chết cùng một chỗ, nhưng ngay cả việc này cũng không thể được toại nguyện. Ta bị ném vào trong quan tài của ngoại công, bọn chúng đem quan tài đóng lại, muốn ta bị chôn sống. Nơi đó rất tối, còn có mùi nấm mốc hôi thối. Ta động động tay, là có thể chạm tới xương khô lờm chờm...”

“Bọn chúng sao có thể đối xử như vậy với người?” Luyện Vô Thương lấy làm kinh hãi, nghĩ đến tình cảnh Lăng Liệt lúc đó, trong lòng căng thẳng.

Lăng Liệt vui mừng khôn xiết, cầm tay y: “Vô Thương, người mặc dù giận, trong lòng vẫn quan tâm ta.”

Luyện Vô Thương im lặng không nói. Sự quan tâm đối với Lăng Liệt đã trở thành thói quen, khắc sâu trong đầu. Mặc dù như vậy, cũng không thể hiểu và bỏ qua những thương tổn hẩn gây cho y. Chỉ hỏi: “Người làm sao trốn được? Niếp trang chủ cứu người?”

“Không sai.” Khuôn mặt Lăng Liệt nghiêm lại, “Ngay khi ta sắp nghẹt thở chết, lão tặc này đã thả ta ra.”

“Ông ấy chung quy cũng là ân nhân cứu mạng của người, người có thể nào nhục mạ ông như vậy?” Luyện Vô Thương ngạc nhiên, tính cách Lăng Liệt mặc dù nóng nảy, nhưng cũng không phải không biết phân biệt thị phi.

Lăng Liệt cười khẩy: “Lão tặc này làm gì có lòng tốt chứ? Lão không biết đã đến bao lâu, chỉ chờ khi chúng ta toàn quân bị diệt thì mới ra tay, căn bản là muốn ngư ông đắc lợi! Người đoán xem xuất thân của lão là gì? Cha lão vốn là lục lâm cường đạo! Cha lão, Hàng Long Bảo bảo chủ Nhâm Thiên Lý đã chết, còn có ngoại công ta, trước khi thành danh đều làm một chút việc buôn bán bẩn thỉu!”

“Nói vậy! Sư phụ sao có thể là loại người này?” Luyện Vô Thương nghe hắn dám đem ân sư đã mất nói gộp vào, liền mở miệng quát lớn.

Lăng Liệt cũng không giận: “Ta biết trong lòng người vẫn luôn kính yêu sư phụ, ông không chỉ là sư phụ người, mà còn là ngoại công thân nhất của ta, chẳng lẽ ta sẽ ăn nói bừa bãi làm nhục danh dự của ông ư? Đây là tự ông nói.”

“Là sao?” Trong lòng Luyện Vô Thương rối bời, sao cũng không thể tin sư phụ kính yêu lại là người như vậy.

Lăng Liệt kể: “Ngày đó ta bị nhốt trong quan tài, giữa một hồi, phí công vô ích. Ta biết đã hết hy vọng sống, nghĩ đến lập tức có thể đi theo người, trong lòng ngược lại thấy yên bình. Lúc này ta chợt cảm thấy, đệm gấm lót dưới thân có chỗ hơi nhô lên, hơn nữa lại cứng vô cùng, mới thò tay sờ, hình dạng độ dày giống như một quyển sách.”

“Kia chẳng lẽ là...”

“Không sai, đó chính là kho báu của Hạo Thiên Môn mà chúng ta một lòng muốn tìm kiếm! Khi đó ta đã mất hết hy vọng, nghĩ đến kia có thể là bí kíp võ công, nhưng cũng không có tâm tư đi lấy, chỉ chờ chết. Không ngờ cùng đường lại gặp được lối thoát, họ Niếp thả ta ra! Sau đó ta thừa dịp người không đề phòng, lén lấy bí kíp ra, bí mật tu luyện. Hừ, họ Nhâm, họ Niếp, có ai không muốn đạt được hộp báu này chứ? Mặc cho bọn chúng tính đủ mọi kế, cuối cùng vật vẫn về tay đệ tử Hạo Thiên Môn, ông trời có mắt, quả không sai!”

Vô Thương thấp giọng nói: “Sư phụ lại đem vật này giấu ở chỗ như vậy, quả thực dụng tâm khổ cực.”

Lăng Liệt than thở: “Nếu không có lão nhân gia dụng tâm khổ cực, ta nào có ngày hôm nay! Ta có được hộp báu và hai quyển sách, một quyển ghi lại võ công của Hạo Thiên Môn chúng ta, Vô Thương, quyển khác người đoán là cái gì?”

” ‘Hoá điệp thần công’?”

Lăng Liệt cười nói: “Đâu chỉ như vậy? Thành quả cả đời Quỷ Cốc Tử đều ở trong đó!”

Luyện Vô Thương giật nảy người: “Vậy sao lại ở trong tay sư phụ?”

“Ta lúc đầu cũng kỳ quái, cũng may ngoại công ghi lại nguyên do ở cuối sách, lúc này mới hiểu rõ.”

Tim Luyện Vô Thương đập thành thịch, muốn nghe lại không dám nghe, cảm thấy sợ hãi không lý do.

“Trong lời cuối sách nhắc tới, ngoại công và Nhâm Thiên Lý, cha Niếp Vân Phi Niếp Thiên Nguyên vốn là huynh đệ kết nghĩa, kết bè kết đảng ở trong rừng làm chút việc buôn bán không cần tiền vốn (chắc là chỉ cướp bóc). Một ngày, ngoại công một mình ra ngoài, lại vô tình phát hiện mộ Quỷ Cốc Tử, tìm được hộp báu này. Sau đó, ông đem một bộ kiếm pháp truyền cho Nhâm Thiên Lý, một bộ thối pháp (nói đơn giản là toàn ra đòn bằng chân) truyền cho Niếp Thiên Nguyên. Hai người này thiên tư không thấp, sáng chế ra ‘Hàng Long kiếm pháp’ và ‘Truy phong thối’, tự mình khai sơn lập phái, được giang hồ nể trọng. Ngoại công ta đoạt được nhiều nhất, tự nhiên thành tựu cũng cao nhất, cuối cùng sáng lập Hạo Thiên Môn. Ba nhà đều như thái sơn của võ lâm, phong quang vô hạn. Thế nhưng lâu ngày, ngoại công lại phát hiện, hai nhà này không hề thoả mãn với chừng đó, vẫn ngấp nghé hộp báu trong tay lão nhân gia, để đề phòng, ông liền đem hộp báu này cất sâu trong quan tài đã chuẩn bị từ trước.”

Đoạn chuyện cũ này thật là kinh người, Luyện Vô Thương nghe xong, hồi lâu cũng nói không ra lời.

Lăng Liệt cười khổ: “Vô Thương, người sùng kính sư phụ, ta biết người nhất thời khó tiếp thu, ta lúc đó cũng đấu tranh rất lâu, nếu không phải nhận ra nét chữ của ngoại công, nhất định sẽ cho rằng là ai đó tận lực ngụy tạo vu khống. Ta vốn không thích họ Niếp kia, thấy cái này, lại càng đặc biệt đề phòng lão, quả nhiên ta phát hiện âm mưu của lão! Người nghĩ ‘Mị Ảnh’ thủ lĩnh tổ chức sát thủ kia là ai?”

“Mị Ảnh” không phải ngũ sư huynh Mạc Vô Tà sao?

Lăng Liệt nói rõ từng chữ: “Gã ngoại trừ gọi là ‘Mạc Vô Tà’ ra, còn có một thân phận khác con riêng của Niếp Thiên Nguyên!”

“Cái gì?” Tay Luyện Vô Thương run lên, tin này so với sự phụ xuất thân lục lâm còn khiến y kinh ngạc hơn, “Nhưng ngũ sư huynh ba mươi năm trước đã vào sư môn.”

Trong mắt Lăng Liệt phảng phất có một cây đao, nhàn nhạt nói: “Không sai, từ ba mươi năm trước, bọn chúng đã bắt đầu tính toán, muốn tiêu diệt Hạo Thiên Môn.”

Luyện Vô Thương chấn động toàn thân, hàn ý nảy lên trong lòng. Y nghe được, giấu trong giọng điệu bình thản của Lăng Liệt, là hận ý oán độc sâu sắc! Người trước mặt khiến y chợt cảm thấy xa lạ, đây thực sự là Lăng Liệt sao? Thực sự là thiếu niên ngây thơ thẳng thắn năm xưa sao?

Dường như nhìn ra lo lắng của y, Lăng Liệt nắm chặt tay y: “Vô Thương, ta biết ngươi mềm lòng, nhưng cừu của Hạo Thiên Môn từ trên xuống dưới không thể cứ vậy quên đi, người này lại là kẻ đầu sỏ. Hơn nữa, gã dám đối với người có ý nghĩ không an phận, ta tuyệt đối không tha cho gã!” Sát khí hiện lên trong con ngươi khát máu, nhìn thấy mà giật mình.

“Người đều nghe được?”

Lăng Liệt gật đầu: “Cái gì nên nghe đều nghe.” Không lâu sau khi Mạc Vô Tà đem Luyện Vô Thương đi, Lăng Liệt liền bám theo, chỉ là nghe hai người nói chuyện cũ, trong lòng tò mò, mới không lập tức xuất hiện.

“Vô Thương, ta cũng đã biết, hoá ra... hoá ra cha ngươi ta có lỗi với ngươi, ta trước đây còn hiểu lầm ngươi, nói rất nhiều lời tổn thương ngươi, thực sự là khốn nạn!” Nhớ lại chuyện cũ, Lăng Liệt thấy thẹn. Biết Vô Thương không phải người như vậy, mình lại chui vào sừng trâu (cứng đầu, ngang bướng), đem tất cả tội lỗi đổ cho y, bây giờ ngẫm lại, còn nhiều hơn phần nộ khi đó chính là ghen tỵ! “Thật là, ngươi vì sao không chịu thanh minh?”

Luyện Vô Thương chưa chút cười: “Có gì để nói.” Trong lòng lại nói, với tính ương ngạnh của ngươi, nói thế nào ngươi cũng sẽ không tin.

Lăng Liệt ngồi xổm trước người Luyện Vô Thương, ngẩng đầu nhìn y: “Ngươi yên tâm, ta sau này nhất định hảo hảo bồi thường ngươi, hảo hảo đối đãi ngươi, ta...”

“Niếp gia và Hàng Long Bảo lúc đầu là liên thủ, đúng không, vì sao lại muốn diệt tận gốc Hàng Long Bảo?” Luyện Vô Thương khe khẽ đẩy, dời trọng tâm câu chuyện. Y không dám nghe Lăng Liệt thề thốt, hứa hẹn trước đây làm y an lòng, bây giờ lại khiến y cảm thấy sợ hãi.

Vô Thương vẫn còn giận!

Trong lòng Lăng Liệt không khỏi có chút thất vọng. Vô Thương giận là đúng, việc hắn làm lúc này quả thực quá đáng, nhưng hắn cũng có nỗi khổ trong lòng! Vô Thương sẽ tha thứ, từ nhỏ đến lớn hắn làm nhiều việc sai như vậy, Vô Thương không phải đều tha thứ cho hắn sao? Vô Thương nhẹ dạ như vậy, sau này nhất định sẽ tha thứ cho hắn!

Nghĩ đến đây, trong lòng lại bình tĩnh, nghiêm mặt nói: “Có điều ngươi không biết, trong kế hoạch của Niếp Vân Phi, Hạo Thiên Môn và Hàng Long Bảo đều là mục tiêu của lão, lão đương nhiên không chịu bị Hạo Thiên Môn giẫm dưới chân, cũng không thể dễ dàng tha thứ cho người dám sánh ngang với lão, lão muốn làm vô lâm đệ nhất danh phó kỳ thực (danh xứng với thực)! ”

Sau khi Hạo Thiên Môn bị diệt, quanh quẩn trong lòng Niếp Vân Phi chỉ có hai chuyện. Thứ nhất, đương nhiên là đoạt được bí kíp vẫn mơ ước; thứ hai, chính là tiêu diệt Hàng Long Bảo! Lão từ bên trong hạ thủ, phát hiện Nhâm Tự Tại đối với huynh đệ ghen ghét căm hận, liền nghĩ ra kế huynh đệ tương tàn. Lão làm việc thận trọng, chính mình không thể lộ mặt, nên sai Mạc Vô Tà đi tiếp cận Nhâm Tự Tại. Mượn việc cái chết của Nhâm Thiên Lý hãm hại Lăng Liệt, lật mềm buộc chặt dụ Luyện Vô Thương đem người đi tìm kho báu, đều là Mạc Vô Tà ở bên cạnh hiến kế, kỳ thực đều là Niếp Vân Phi âm thầm điều khiển. Chỉ chờ Nhâm Tự Tại tìm được chỗ giấu kho báu, đem đám Luyện Vô Thương xử tử, Niếp Vân Phi liền hiện thân, liệt kê tội trạng của Nhâm Tự Tại, buộc gã tự sát.

Hoá ra tất cả đều dựa vào kế hoạch của Niếp Vân Phi mà tiến hành, ai ngờ cuối cùng lại có một điều ngoài ý muốn nho nhỏ, không chỉ không tìm được hộp báu, lại còn dường như gã xuất hiện hơi sớm, Lăng Liệt ở trong quan tài cứ nhiên chưa chết!

Niếp Vân Phi tự nhận mình là “hiệp nghĩa” trước mặt người khác, mặc dù trong lòng hận Lăng Liệt sao không chết sớm, nhưng vẫn phải cứu hắn ra, bảo vệ thoả đáng. Còn nữa, hộp báu này rốt cuộc ở đâu còn phải nhờ Lăng Liệt, nên để bên người cho dễ theo dõi. Sau đó Lăng Liệt khẳng khái muốn đi, Niếp Vân Phi bất đắc dĩ, đành phải đem nữ nhi gả cho hắn, để trấn an hắn. Mà Lăng Liệt cũng đang muốn điều tra chân tướng, liền giả vờ đáp ứng, mới có cục diện ngày hôm nay.

“Vô Thương, ta đối với Niếp cô nương kia không có nửa điểm tình cảm. Ắ chỉ biết ta không có võ công, trong lòng rất không thuận mắt, ta cũng chán ghét sự kiêu ngạo chua ngoa của ả. Ta lúc đó nói như vậy, chỉ muốn người rời đi, không muốn người cuốn vào vòng phân tranh này rồi bị thương tổn! Họ Niếp rất lợi hại, ta không dám đảm bảo có thể bảo vệ người chu toàn.” Lăng Liệt nhân cơ hội lần thứ hai bày tỏ cõi lòng.

Luyện Vô Thương trầm mặc hồi lâu, nói: “Nói như vậy, sự tuyệt tình của người cũng là nghĩ cho ta?”

Lăng Liệt gật đầu như giả vờ.

Luyện Vô Thương nhìn thẳng vào mắt Lăng Liệt: “Vậy người còn nhớ không? Người từng nói, muốn cùng ta trở về núi, không để ý những ân oán oán này nữa. Nếu chuyện người muốn làm nguy hiểm như vậy, sao không từ bỏ tất cả, theo ta rời đi?”

“Cái gì? Rời đi?” Tuyệt đối không ngờ Luyện Vô Thương sẽ nói như vậy, Lăng Liệt căn bản không nghĩ tới, trong lòng quỳnh lên, run rẩy hỏi: “Vậy sao được? Cừu của ta còn chưa báo! Ta đã tra ra mấy hung thủ tham gia vào việc diệt môn lúc đó, cũng tìm được chứng cứ, thời khắc mấu chốt này, có thể nào rời đi?”

Luyện Vô Thương nhin không được hỏi: “Hung thủ còn có ai nữa?”

“Người biết cũng vô dụng, dù sao bọn chúng đều đã chết.”

Trong lòng Luyện Vô Thương khẽ động, nhớ tới ngày ấy ở quán trà nghe hai gã khách giang hồ đối thoại, nói: “Có phải là Huỳnh Dương Thanh bang, Hắc Thủy môn, Tứ Uy tiêu cục và Thánh Hoả giáo?”

Lăng Liệt cười nói: “Người thật thông minh, không ngờ đã đoán được. Bốn nhà này ở bốn phía riêng biệt, lại đều cùng làm một việc là vận chuyển hàng hoá, hết lần này đến lần khác đến vùng Trung Nguyên chuyển hàng bị Hạo Thiên Môn lũng đoạn, mất thấy bạc trắng mà không cầm được đến tay, bọn chúng liền nghĩ ra một chủ ý. Hừ hừ, đường đường Hạo Thiên Môn lại bị mất dưới tay bọn hám lợi đen lòng, những kẻ này thật chết trăm lần cũng không đền được tội!”

“Cho nên người diệt môn người ta, ngay cả chỗ ở cũng đốt thành tro?” Thanh âm Luyện Vô Thương hơi run rẩy, không thể tin được việc tàn nhẫn như vậy lại do Lăng Liệt gây nên.

“Đó là bọn chúng đáng tội! Những kẻ này lúc trước làm điều ác, vì muốn bảo đảm quyền lợi được chia đều, từng lập một tờ hiệp ước, để làm bằng chứng sau này. Đây chính là trời giúp ta, vừa vận dùng để vạch trần mặt nạ nguy quân tử của Niếp Vân Phi! Lão làm nhiều chuyện xấu như vậy, quyết không thể để lão thống khoái chết đi, ta muốn lão phải thân bại danh liệt, tan cửa nát nhà! Cho nên ta phải phóng hoả đốt nhà, như vậy Niếp Vân Phi sẽ không biết chứng cứ phạm tội của lão đã nằm trong tay ta. Ha ha, chắc hẳn họ Niếp đã phát hiện có người đang đối phó với lão, lại không biết người này chính là ta – kẻ giống như phế nhân, nằm bò bên cạnh lão, càng không ngờ, ta sẽ đối phó lão thế nào! Người nói xem, rất thú vị đúng không?”

Trong mắt hắn toát ra vẻ hưng phấn, dường như thật sự cho rằng đây là chuyện thú vị. Luyện Vô Thương chỉ cảm thấy cả người rét run, mãi không nói ra lời. Đột nhiên, y nắm chặt tay Lăng Liệt, nói: “Đủ rồi Lăng Liệt, người có biết người đã tẩu hoả nhập ma không? Đừng nghĩ báo thù gì nữa, theo ta trở về núi, chúng ta đi ngay bây giờ!”

“Không!” Lăng Liệt kéo y, “Vô Thương, người cho rằng ta điên rồi phải không? Ta rất tỉnh táo. Đi như vậy, họ Niếp cũng sẽ không bỏ qua chúng ta! Trên đời này, cũng không phải người không hại người, người khác sẽ không đến hại người! Thối đời này vốn là cá lớn nuốt cá bé, chỉ có quyền lợi mới có sức mạnh, mới có thể vĩnh viễn đứng trên đỉnh cao! Vô Thương, chúng ta rất nhanh sẽ cái gì cũng có, đến lúc đó ta sẽ cho người

sống những ngày tốt nhất, hưởng hết tất cả những thứ tốt đẹp trên thế gian, chúng ta sẽ không giống như tang gia chi khuyến (chó nhà có tang) bị người truy đuổi, chà đạp nữa, như vậy không tốt sao?”

Động tác của Luyện Vô Thương dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt Lăng Liệt. Ngọn lửa trong mắt Lăng Liệt cháy hừng hực, là báo thù, là ham muốn quyền lực, là dã tâm, khiến người chần chừ.

“Ta hiểu.” Lăng lẽ buông tay Lăng Liệt ra, Luyện Vô Thương nhắm mắt lại, dường như đã vô cùng mệt mỏi, hồi lâu, mới thong thả nói: “Lăng Liệt, ngươi có từng nghĩ tới, ta thật sự muốn cái gì không? Ngươi nói ‘sống những ngày tốt nhất’ ta kỳ thực không cần. Cuộc sống ta muốn rất đơn giản, một gian nhà tranh, một người cùng ta lúc hoạn nạn, vậy là đủ rồi, tiếc là ngươi không cho ta được những thứ đó! Nhớ trước kia quyết định giúp ngươi khôi phục võ công, ta từng do dự rất lâu, bởi vì ngươi khi đó đã quyết định an tâm làm một tiểu phu, ta thật muốn cứ như vậy mang ngươi về núi sống quãng đời còn lại. Một khi ngươi khôi phục võ công, ta liền không lưu được ngươi.”

Y thoáng cái cười khổ, nói tiếp: “Kỳ thực ta sớm nên biết kết quả là như vậy, không đến phút cuối cùng chung quy vẫn không chịu chết tâm, trước đây như vậy, hiện tại cũng như vậy. Bản lĩnh ngươi bây giờ vượt xa ta, ta có thể làm gì cho ngươi, cũng chỉ đến đó mà thôi. Ngươi và ta vốn không chung một con đường, cuối cùng vẫn phải xa nhau...”

Lăng Liệt càng nghe càng thấy không thích hợp, run rẩy hỏi: “Vô Thương, ngươi đang nói cái gì? Ngươi đừng rời khỏi ta, ta không thể không có ngươi!”

“Vậy ngươi nguyện ý đi theo ta sao?”

Lăng Liệt lấy làm kinh hãi: “A! Không, ta còn chưa báo thù mà!”

“Báo thù kia, ngươi có nguyện buông xuống tất cả, cùng ta quy ẩn sơn lâm?”

“Ha?” Lăng Liệt cười nói, “Khi đó chúng ta ai cũng không sợ, còn trốn cái gì? Tiểu ngạo giang hồ, được người kính trọng, chẳng lẽ không tốt sao?”

Luyện Vô Thương rút cuộc nở nụ cười, y xoa xoa đầu Lăng Liệt, thấp giọng nói: “Ta bây giờ mới phát hiện, ngươi thực sự rất giống cha ngươi, cực kỳ giống.”

Y chậm rãi đứng lên, đi tới phía ngoài cửa.

Lăng Liệt vội vàng đuổi theo: “Vô Thương, ngươi đi đâu?”

Quay đầu lại, nhàn nhạt nói: “Ta phải đi. Đúng rồi, ta chúc ngươi báo được đại cừu, vang danh giang hồ.”

“Không thể nào!”

Trên mặt Vô Thương bình tĩnh như nước, Lăng Liệt chưa từng thấy dáng vẻ y dứt khoát như vậy, cả kinh ngây người. Trong lòng có loại sợ hãi mạc danh, mơ hồ ý thức được: chỉ cần Vô Thương ra khỏi cánh cửa này, mình nhất định sẽ mất y! Trong đầu thoáng chốc trống rỗng, chỉ có một ý nghĩ: lưu Vô Thương lại! Vươn tay điểm huyệt trên lưng Vô Thương

Vô Thương yếu ớt ngã vào lòng Lăng Liệt, mở to hai mắt, không dám tin.

Lăng Liệt, ngươi có thể nào đối xử với ta như vậy?

18. Quyển 2 - Chương 18

“Vô Thương, ngươi ăn vài thứ được không? Thân thể ngươi suy yếu như vậy, không ăn sao được?”

Đủ loại đồ ăn bày ra trước mắt, hương thơm toả bốn phía, thế nhưng Luyện Vô Thương lại tựa như không phát giác, chỉ bình tĩnh đem ánh mắt hướng về phía ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ vẫn như cũ bị rừng cây trùng trùng điệp điệp che lấp, nhìn không thấy ánh mặt trời, cũng không thấy rõ tương lai.

Khuyên giải nhiều lần không hiệu quả, Lăng Liệt buông bát xuống, thở dài: “Vô Thương, người đã ba ngày không ăn gì, người cũng biết, nhìn người ngày một gầy đi, trong lòng ta so với bị đao cắt còn khó chịu hơn. Aiiii! Người rốt cuộc muốn ta thế nào mới tốt đây?”

Luyện Vô Thương nhìn Lăng Liệt, trong mắt hấn đầy tơ máu, khuôn mặt thanh niên cũng tiêu tụy rất nhiều. Trong lòng đau xót, thở dài, giữa người và ta đã đến tình trạng này, còn có gì để nói? “Để ta đi.”

“Không!” Lăng Liệt giống như bị kim châm, theo phản xạ quát to một tiếng, “Ta sẽ không để người đi, sẽ không! Người đời này đừng mơ rời khỏi ta!”

Tình cảm của chúng ta trước đây, người đều quên hết rồi sao? Không, ta tuyệt đối không buông tay!

Ngực giống như muốn nổ tung, cơn tức giận không cách nào phát tiết, Lăng Liệt quay người, giống như lốc xoáy xông ra ngoài cửa! Hai ngày sau đó, Lăng Liệt không xuất hiện nữa, chỉ có một tiểu tỷ ở chỗ này hầu hạ, chiếu cố Luyện Vô Thương. Tiểu tỷ kia nói, Lăng Liệt giao xuống, nếu y còn không chịu ăn cơm, sẽ trách tội nàng. Luyện Vô Thương nghe xong đầu tiên là ngẩn ra, minh bạch đây là cách Lăng Liệt áp chế mình, không khỏi cười khổ, đối với ta người cũng nổi tâm chơi đùa.

Lăng Liệt bây giờ tâm ngoan (kiên quyết) như thiết, chỉ sợ hấn nói được làm được, Luyện Vô Thương không giống lúc đầu cự tuyệt dùng cơm, nhưng tâm sự trăm mối ngổn ngang, thường gấp vài miếng rồi ăn không vô nữa, ăn thêm vài miếng sẽ lại nhổ ra, người vẫn như cũ ngày càng gầy yếu. Tiểu tỷ kia gấp đến mức khóc ròng, y cũng lực bất tòng tâm.

Ngày thứ ba, Lăng Liệt cuối cùng cũng xuất hiện, thần sắc càng khó coi. Trong lòng Luyện Vô Thương biết rõ, y và Lăng Liệt đang giằng co lẫn nhau, về phần ai đau đớn hơn, thực sự không nói rõ được.

Lăng Liệt dựa vào bên giường, chậm rãi ngồi xuống: “Người lại gầy đi.”

Luyện Vô Thương không đáp, yên lặng nhìn hấn.

Lăng Liệt cười khổ một tiếng: “Người thật cứ như vậy muốn rời khỏi ta?”

Luyện Vô Thương hạ mi mắt: “Người có đường của người, ta có đường của ta, Lăng Liệt, chúng ta chung quy không đi trên cùng một con đường.” Y và Lăng Liệt vốn không có chỗ giống nhau, nhân duyên tụ lại một chỗ, nhưng giống như hai lối rẽ, sau khi gặp gỡ ngắn ngủi, chính là sẽ càng đi càng xa.

Về mặt Lăng Liệt càng u ám, biến đổi vài lần, cuối cùng cắn răng nói: “Được, ta để người đi!”

“Người nói cái gì?” Luyện Vô Thương ngăn người, có chút khó tin.

“Ta nói thả người đi! Nếu đã không lưu được lòng của người, ít nhất cũng không thể để người trách ta, hận ta.” Lăng Liệt giống như hạ quyết tâm, dấn mạnh một cái vào đầu giường.

Hấn thực sự muốn thả mình đi! Ý thức được kháng cự mấy ngày nay cuối cùng đã thắng, trong lòng Luyện Vô Thương ngược lại trống rỗng. Y biết, lần này đi hai người sẽ vĩnh viễn không gặp lại.

Chậm rãi đứng lên, chậm rãi bước về phía ngoài cửa, không biết có phải do thân thể suy yếu không, mỗi bước đều cảm thấy khó khăn vô cùng.

“Vô Thương!”

Chấn động toàn thân, dừng lại.

“Thân thể người suy yếu như vậy, ăn vài thứ rồi đi.”

Luyện Vô Thương đứng lặng một lát, chậm rãi gật đầu.

Không bao lâu sau, cháo hạt sen bốc khói nghi ngút được bưng lên, cháo là tự tay Lăng Liệt nấu. “Ta uy người uống.”

Luyện Vô Thương không hề phản đối, từ khi gặp lại đến hai, bầu không khí giữa hai người lần đầu tiên trở nên hoà hợp như vậy, đến nỗi khiến người ta lưu luyến, ai cũng không đành lòng phá vỡ nó.

Lăng Liệt múc một thìa cháo đưa đến bên miệng Luyện Vô Thương, không biết có phải vì khổ sở trong lòng không, tay hấn run nhẹ. Uy hồi lâu, mới uy xong một chén cháo.

Luyện Vô Thương nhìn về phía Lăng Liệt, thiên ngôn vạn ngữ nảy lên trong lòng, nhất thời lại không biết nên nói gì, hồi lâu mới nói: “Người bảo trọng!”

Lăng Liệt cũng không có dũng khí nhìn thẳng vào mắt y, quay đầu đi: “Người cũng vậy, dọc đường cẩn thận!”

Tâm Luyện Vô Thương đau xót, hít sâu một hơi, đi nhanh ra. Một mạch đi xuống tới chân núi, lúc này mới dựa vào một thân cây không ngừng thở dốc. Quay đầu nhìn về phía gian phòng nơi Lăng Liệt ngồi, lại bị rừng rậm che khuất, một chút dấu vết cũng không thấy được, trong lòng chợt đau đớn giống như bị đao cắt.

Dự tính, trước tiên phải tìm được Nhâm Tiêu Dao, xác định hần bình an vô sự, rồi mình mới có thể an tâm rời đi. Cúi đầu im lặng đi, cũng không ngờ sớm đã bị người cản lối.

“Vô Thương sư đệ, ta cuối cùng cũng tìm được người rồi.”

Bất ngờ không đề phòng, Luyện Vô Thương lấy làm kinh hãi, chờ thấy rõ người đến là ai, mặt cắt không còn hột máu!

Mạc Vô Tà! Sao gã lại xuất hiện ở đây? Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp!

Luyện Vô Thương kim lòng không được lùi một bước, đôi mắt nóng rực kia của đối phương khiến ký ức bị khinh bạc trở nên rõ nét, toàn thân run lên, theo bản năng muốn chạy trốn!

Không cách nào kiềm chế sợ hãi cuộn cuộn trong lòng, y không sợ chết, nhưng lại sao cũng không chịu được ánh mắt dò xét của nam nhân có ý đồ bất chính với mình! Huống chi với tình trạng y hiện tại, tuyệt đối không có khả năng thắng Mạc Vô Tà!

Đương nhiên biết rõ ý muốn của y, Mạc Vô Tà chỉ cười lạnh, con mồi tới tay sao có thể lại để nó bay mất? Nhìn ra cước bộ Luyện Vô Thương phù phiếm, cũng không nhân rồi đi nghỉ là y không bị thương, còn có vì sao mấy ngày nay y mất tích lại đột nhiên xuất hiện ở đây. Dem toàn bộ nghi ngờ vứt qua sau đầu, hiện tại ý muốn duy nhất của Mạc Vô Tà chính là đem người đang hoang mang biến sắc này ôm vào lòng, an ủi nỗi khổ nhiều năm tương tư! Hai chân dịch một cái, thân hình như một đám mây đen bay tới trước người Luyện Vô Thương.

Luyện Vô Thương nghe thấy tiếng gió rất nhẹ, biết Mạc Vô Tà đuổi theo, cũng không nói, vận lực đánh một chiêu!

Không vận lực còn tốt, vận lực, Luyện Vô Thương bất ngờ phát hiện, trong đan điền mình trống rỗng, nửa phần nội lực cũng không có!

Đây là làm sao? Trong lúc kinh ngạc, đã cảm thấy eo bị siết chặt, đã bị Mạc Vô Tà gắt gao ôm lấy, y dùng lực đẩy, nhưng thế nào cũng không đẩy ra được? Bên tai nghe tiếng cuồng tiếu đắc ý của Mạc Vô Tà, y vừa sợ vừa giận, khí huyết trong người quay cuồng, liền ngất đi. Nếu như có thể, Luyện Vô Thương thật hy vọng mình vĩnh viễn không tỉnh lại, nhất là lúc đối mặt với nụ cười giả tạo của Mạc Vô Tà. Y giật giật, phát hiện tứ chi căn bản không nghe sai sử.

“Vô dụng, ta đã điểm huyết đạo của ngươi rồi.”

“Đây là chỗ nào?” Quan sát khắp nơi, thấy là một gian phòng rất bình thường, cửa sổ đóng chặt, nhìn không ra là ở đâu.

“Một nơi rất bí mật.” Mạc Vô Tà càng cười càng gian ác, nhìn thấu tâm tư y, bổ sung thêm một câu, “Cho nên không có người tới cứu ngươi đâu.”

Đúng vậy, lúc này Lăng Liệt sẽ không tới. Luyện Vô Thương thở dài, nhắm mắt lại.

Có vật gì vuốt nhẹ trên mặt, vừa ẩm ướt lại vừa mềm, khiến người ta cực kỳ khó chịu, Luyện Vô Thương chán ghét quay đầu đi.

Mạc Vô Tà dừng động tác lại, trong lòng cảm thấy không biết là tư vị gì: “Vô Thương, ngươi chán ghét ta như vậy?”

Luyện Vô Thương không đáp.

Mạc Vô Tà càng nổi nóng, hung hăng vung tay: “Họ Lăng có cái gì tốt chứ? Ta có điểm nào kém hẳn?”

Luyện Vô Thương nhàn nhạt nói: “Ta chán ghét ngươi, là bởi vì hành vi của ngươi đáng khinh, chả liên quan gì tới hẳn cả.”

“Hắc hắc, hay cho cái chả liên quan gì tới hẳn! Ngươi nếu không cực kỳ yêu Lăng Vô Cửu, sao sau khi hẳn chết lại tìm tới nhi tử hẳn? Ngươi nơi nơi chốn chốn bảo vệ tiểu tử họ Lăng, chẳng lẽ không phải vì hẳn? Lão cha không cần ngươi, tìm nhi tử đến thay thế, đáng tiếc a đáng tiếc!” Ghen ghét đố kỵ, Mạc Vô Tà liền nói không nghĩ ngợi.

“Đáng tiếc cái gì?” Luyện Vô Thương nghe gã nói năng lỗ mãng, lúc đầu rất buồn bực, lại nghe ra trong lời hẳn nói hình như chưa hết ý, không kìm được hỏi lại.

“Đáng tiếc lớn nhỏ đều bạc tình bạc nghĩa như nhau, nhìn thấy danh lợi phú quý, liền vứt ngươi đi. Ngươi còn không biết sao? Lăng tiểu tử kia ngày mai sẽ cùng Niếp tiểu thư thành thân!”

Luyện Vô Thương chấn động toàn thân, đột nhiên minh bạch hôm nay vì sao Lăng Liệt đáp ứng để mình rời đi. Bởi vì từ ngày mai, hẳn chính là người có vợ, kiều thê ở bên, nào có thời gian dây dưa với mình? Lời ngày đó ở nhà gỗ nói, quả nhiên chỉ là lấy lệ. Nghĩ đến đây, trong lòng đau đớn vô cùng.

Biết y đang đau lòng vì Lăng Liệt, Mạc Vô Tà càng ghen tỵ, la lên: “Xú tiểu tử kia có cái gì tốt? Đáng để người đau lòng vì hẳn như vậy? Vì sao ngươi còn chưa rõ, trên đời này chỉ có ta là thật tâm đối với ngươi, những năm nay, bên cạnh ta chưa từng có kẻ khác, tâm tâm niệm niệm chỉ có mình ngươi!” Nói xong, hôn lên môi Luyện Vô Thương, hai tay cũng sốt ruột mò trên người y, chỉ hận không thể đưa y nuốt vào bụng, khiến y hoàn toàn thuộc về mình!

Bỏ ra! Đầu lưỡi kia quấy nhiễu trong miệng, khiến Luyện Vô Thương mấy lần muốn nôn, khổ nỗi lại không cách nào lên tiếng, không cách nào phản kháng, cái gọi là dùng hết khí lực toàn thân “giãy giụa” cũng bất quá chỉ là hai tay nắm chặt mà thôi. Y xót xa phát hiện, mình ngay cả khí lực cắn lưỡi tự tử cũng không có!

Đây chính là số mệnh của mình? Đã định trước bị người lừa gạt khi dễ? Ta rốt cuộc làm sai cái gì?

Cảm giác vô lực nảy lên trong lòng, hai tay nắm chặt từ từ buông lỏng. Mà thôi, tùy gã đi!

Cảm giác được đối phương thuận theo, Mạc Vô Tà nở nụ cười: “Như vậy mới đúng, ta nhất định sẽ hảo hảo đối đãi ngươi.” Thò tay cởi vạt áo y.

Nguyên vọng nhiều năm sắp được thực hiện, trong lòng Mạc Vô Tà hưng phấn không gì tả xiết, tiếng hít thở dần dần trở nên thô ráp, tay hơi hơi run, kéo vài lần, cuối cùng không thể đem vạt áo kia cởi ra. Gã nói: “Ta thực sự rất cao hứng, ngay cả bản thân cũng không kiểm soát được.”

Thật vất vả cởi ngoài sam của Luyện Vô Thương, Mạc Vô Tà vậy mà toát mồ hôi toàn thân. Nhưng lực chú ý của gã toàn bộ đặt trên người Luyện Vô Thương, cũng không để ý. Đưa tay lại cởi nội sam, trong giây lát cảm thấy phía sau có một luồng gió lạnh kéo tới, vội vàng hướng phía bên cạnh vừa loé lên, quát: “Là ai?”

Lời còn chưa dứt, đối phương đã đánh ra chiêu thứ hai, Mạc Vô Tà giờ chướng đờ. Nhưng cái nhấc tay này, lại khiến gã cực kỳ hoảng sợ!

Chuyện gì xảy ra? Gã vậy mà không dậy nổi một tia khí lực! Trong lúc kinh ngạc, đối phương đã ra tay nhanh như chớp, điểm ngay ngũ đại huyệt toàn thân gã. Mạc Vô Tà “rầm” một tiếng ngã trên mặt đất.

“Vô Thương!” Người vừa tới bay thẳng đến bên giường, chỉ thấy Luyện Vô Thương nằm đó, y sam xộc xệch, nửa cánh tay lộ ra, trong mắt xuất hiện sát khí, hung hăng đá hai cước lên người Mạc Vô Tà.

“Lăng Liệt...”

Luyện Vô Thương cũng không ngờ cứ nhiên lại được hẳn cứu, nửa mừng nửa lo. Ở nơi cùng đường gặp lối thoát, quả thật là có cảm giác như đã trải qua mấy đời!

“Là ta.” Lăng Liệt bước lên một bước, đem Luyện Vô Thương ôm vào ngực ôn nhu an ủi, “Không có việc gì, ta đã tới.” Giải huyệt đạo cho y, chỉnh lại y sam.

Luyện Vô Thương tựa trên người Lăng Liệt, tâm trạng kích động từ từ bình tĩnh, hỏi: “Người sao lại tới?”
Vốn là thuận miệng hỏi, thân thể Lăng Liệt lại cứng đờ.

Luyện Vô Thương cảm thấy hoài nghi, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Người sao vậy? Có phải đang giấu ta gì không?”

Ánh mắt Lăng Liệt chớp tắt: “Người vừa bị hoảng sợ, không nên suy nghĩ linh tinh, hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Hắn có việc giấu mình! Luyện Vô Thương nhìn thoáng qua Mạc Vô Tà xụi lơ trên mặt đất, trong đầu chợt loé lên, hỏi: “Vô công ngũ sư ca ngang ngựa người, vì sao gã lại dễ dàng bị người chế ngự như vậy?”

Nhìn hai tay mình, rõ ràng huyết đạo đã giải vẫn không chút khí lực, lại hỏi: “Vì sao ta cảm thấy toàn thân vô lực, vô công hoàn toàn không thi triển được?”

Càng nghĩ hoài nghi càng nhiều, vì sao Lăng Liệt đột nhiên đồng ý để mình rời đi? Vì sao mình xuống núi không bao lâu thì gặp Mạc Vô Tà? Vì sao Mạc Vô Tà cho rằng chỗ này bí mật, Lăng Liệt lại có thể ở thời khắc mấu chốt tìm đến? Vì sao mình hỏi hắn lại không trả lời?

Luyện Vô Thương thình lình ngẩng đầu: “Trước khi đi, người cho ta uống rót cuộc là cái gì?”

Lăng Liệt lảng tránh ánh mắt y, chậm rãi đứng dậy, bàn tay vỗ nhẹ hai cái. Hai nam tử theo tiếng từ ngoài cửa đi vào. Lăng Liệt chỉ Mạc Vô Tà, điềm nhiên nói: “Đem gã ra ngoài trông giữ cẩn thận, tất cả theo kế hoạch hành động.”

Một nam tử đem một cái túi chụp lên người Mạc Vô Tà, buộc chặt miệng túi, vác lên vai. Hai người hướng Lăng Liệt thi lễ, chớp mắt rời đi.

Lăng Liệt xoay người lại, nhìn Luyện Vô Thương hãy còn ngồi yên trên giường: “Vô Thương, uỷ khuất cho người rồi.”

Năm chữ vô cùng đơn giản, đã giải thích tất cả, thân mình Luyện Vô Thương nhoáng cái, suýt nữa ngồi cũng không được.

Chuyện sợ nhất vẫn xảy ra!

Khăng khăng muốn rời đi, đơn giản là sợ hãi, sợ chút tốt đẹp về Lăng Liệt còn lại trong lòng, cũng sẽ theo sự thay đổi của hắn biến mất không còn chút gì!

Bởi vì Lăng Liệt hiện tại, rất giống Lăng Vô Cữu năm đó, rời đi trước khi tan nát cõi lòng, đây là cách duy nhất Luyện Vô Thương có thể bảo hộ chính mình.

Nhưng không ngờ, bất kể chạy trốn thế nào, cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi lại một lần nữa làm vật hy sinh!

Lăng Liệt, vì sao nhất định phải là chuyện tuyệt tình như vậy? Khiến ta muốn tha thứ cho người, cũng không tìm được lý do!

Tâm trầm xuống, rơi vào vực sâu, vỡ nát.

Đối với một bộ phận người giang hồ mà nói, mừng mười đầu tháng mười là một ngày khiến bọn họ cả đời khó quên.

Giang hồ luôn thay đổi, đặc biệt là mười năm gần đây, Hạo Thiên Môn, Hàng Long Bảo đột nhiên bị diệt, tứ đại môn phái tan thành mây khói, không cái nào không phải là việc lớn kinh thiên động địa, thế nhưng cũng không hơn được thảm biến ngày mừng mười tháng mười ở Phượng Hoàng sơn trang, máu chảy thành sông!

Khi hỉ đường bị máu thấm thành màu đỏ thẫm, khi mùi máu tanh khiến người buồn nôn toả ra khắp không trung, mọi người mới từ trận ác mộng này chợt giật mình tỉnh lại.

Cho tới bây giờ, bọn họ đều không rõ, một việc vui sao lại kết thúc như vậy, đường đường trang chủ Phượng Hoàng sơn trang, sao lại thua dưới tay một tiểu tử vô danh.

Chính vì như vậy, khi người ta nghe được hai chữ “Lăng Liệt” này, đều kinh hãi biến sắc.

19. Quyển 2 - Chương 19

Triệu Đại Niên cảm thấy mí mắt giật giật, tờ giấy trắng tinh xảo tao nhã trên tay giống như kim châm đâm vào mắt hắn!

Hạo Thiên Môn cuối cùng cũng tìm tới hắn! Nghĩ đến vị thanh niên lợi hại đứng đầu Hạo Thiên Môn vừa được chấn hưng lại kia, cho dù ngồi trong đại sảnh sáng sủa, cho dù trước mặt vô số huynh đệ, hắn vẫn không kìm được đổ mồ hôi lạnh.

“Đại ca có gì phải sợ hãi như vậy? Hạo Thiên Môn mặc dù thế lực lớn, Phi Ngư bang chúng ta cũng không nhất định sẽ sợ. Bọn chúng dựa vào mấy câu nói liền lấy toàn bộ bến tàu của chúng ta, nào có chuyện tiện nghi như vậy? Cho dù truyền ra, cũng đánh không lại một chữ ‘lý’!” Phó bang chủ Lâm Thông đứng ở dưới đường cuối cùng kiềm chế không được, tiến lên góp ý.

Triệu Đại Niên chưa xót lắc đầu: “Huynh đệ người nghĩ quá đơn giản, Hạo Thiên Môn há lại dễ nói lý? Người chưa thấy qua người nọ, không biết hắn có bao nhiêu đáng sợ đâu!” Nói đến đây, hắn không kìm được run lên, một màn ở Phụng Hoàng sơn trang một năm trước lại như xuất hiện trước mắt.

Ngày đó, hắn và toàn bộ khách khứa cùng nhau tụ họp trước hỉ đường, chờ tân lang tân nương tiến vào, nhất là vị tân lang có gia thế hiển hách lại tay trái gà không chặt trong truyền thuyết kia.

Thanh niên kia mặc một thân hỉ phục đỏ thẫm, giữa sự mong ngóng chờ đợi của mọi người tiến vào giữa sân. Trên mặt hắn là một nụ cười, nhưng bây giờ Triệu Đại Niên nhớ lại, lại phát hiện ý cười kia vẫn chưa truyền tới mắt. Trong mắt thanh niên, là hàn băng khiếp người!

Lúc tiếng hô “nhất bái thiên địa” vang lên, cũng là lúc vở kịch bắt đầu. Thanh niên đột nhiên đứng dậy, nói không muốn nhận giặc làm cha, đem mình thư Phụng Hoàng sơn trang và tứ môn năm đó vì tiêu diệt Hạo Thiên Môn mà lập ra trình cho võ lâm tiền bối ở đây, cầu mọi người chủ trì công đạo. Càng khiến người kinh ngạc hơn chính là, khi Niếp Vân Phi tức quá hoá giận, muốn giết người diệt khẩu, hắn lại một chưởng đánh lão thành trọng thương!

Sau đó, thanh niên để thuộc hạ giải lên một hắc y nam tử, nam tử này không những là thủ lĩnh sát thủ khét tiếng giang hồ, còn là anh ruột Niếp Vân Phi! Đến lúc này, dã tâm diệt Hạo Thiên, tru Hàng Long, mua danh chuộc tiếng, mưu toan độc tôn giang hồ cuối cùng cũng chiếu khắp thiên hạ!

Sự việc kế tiếp, Triệu Đại Niên cho dù nghĩ lại cũng cảm thấy lạnh người. Sau khi Phụng Hoàng sơn trang điên cuồng tuyệt vọng lao đến tấn công, chờ đợi bọn họ chính là đồ đao âm lãnh phía sau có lẽ, thanh niên và tay sai của hắn đã sớm đợi giờ khắc này.

Tất cả xảy ra trong thời gian chỉ có nửa chén trà nhỏ, nhanh đến mức khách khứa chưa kịp phục hồi tinh thần, toàn bộ hỉ đường đã biến thành Tu La tràng. Mà thanh niên đứng đối diện, hỉ phục bị máu tươi thấm đẫm càng tiền diễn, giống như sứ giả dưới mười tám tầng địa ngục tới báo thù!

Một thời gian dài sau đó, trong giấc mơ của Triệu Đại Niên luôn là một mảnh huyết hồng, bay giữa huyết hồng là một đôi mắt so với băng còn lạnh hơn!

Trải qua lần đó, tiếng tăm thanh niên nổi như cồn, không ai không biết.

Trải qua lần đó, uy danh Hạo Thiên Môn được chấn hưng lại, mạnh mẽ vươn lên.

Trải qua lần đó, trên giang hồ lòng người khiếp sợ, không chịu nổi một ngày.

Không ít người trong lòng minh bạch, bây giờ hiệp nghĩa không tồn tại, một số người ngay cả cái áo nguy hiệp nghĩa cũng không nguyện khoác lên, còn lại chỉ là cướp đoạt!

Bây giờ, ma trảo cướp đoạt lại với tới đầu Phi Ngư bang bọn hắn!

“Triệu Đại Niên, người nghĩ xong chưa?” Một tiếng quát từ ngoài cửa truyền tới, cũng không quá vang dội, lại khiến mỗi người trong đại sảnh đều nghe rõ mồn một!

Tay Triệu Đại Niên run lên, tờ giấy trên tay bay xuống đất.

“Kẻ nào lén lút lút trốn ở bên ngoài?” Lâm Thông tức giận quát một tiếng, hướng về phía ngoài cửa đánh tới!

Hai cánh cổng lớn không hề báo trước mở ra, một cánh, đang đánh thẳng vào ngực Lâm Thông, khiến hắn ngã xuống đất.

Phi Ngư bang không ai không biến sắc với võ công Lâm Thông, vậy mà lại không tránh được!

“Ta vừa không ‘lén lút lút lút’, cũng không ‘trốn’, ta là đường đường chính chính đi vào.” Đang nói, một tử y thiếu niên chậm rãi bước vào, trong mắt đầy vẻ khinh miệt đảo qua mặt mọi người, dừng lại trên người Triệu Đại Niên, “Triệu Đại Niên, đề nghị của môn chủ nhà ta người nghĩ thế nào? Ta khuyên người tốt nhất nên vui vẻ đáp ứng, tính tình môn chủ không tốt, ghét nhất kẻ khác lè mà lè mề.”

Lâm Thông nhin đau đứng dậy, quát: “Người là ai, dám vô lễ với bang chủ chúng ta như vậy? Mười tám bến tàu kia đều là các huynh đệ dùng mồ hôi nước mắt mới gây dựng được, sao có thể nói cho liền cho? Ít mơ mộng hão huyền đi!”

“Huynh đệ, cẩn thận lời nói, không nên lỗ măng!” Triệu Đại Niên không thấy Lăng Liệt đến đây, đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cũng biết thiếu niên này nếu đã một mình tới, tất có điểm kinh người.

Tử y thiếu niên nhìn Lâm Thông: “Người là phó bang chủ Lâm Thông phải không? Có biệt hiệu là ‘liệt hoả sư tử’, bởi vì tính tình người rất xấu. Vừa nãy bị đánh ngã trên mặt đất, người nhất định rất không phục đi? Tốt lắm, bây giờ chúng ta không ngại đánh một trận, xem là ta đang nằm mơ, hay là người đang nằm mơ.”

Lâm Thông cũng sớm có ý này, rút Quỷ đầu đao ra, giơ đao chém tới!

Thiếu niên không tránh không né, hai tay kẹp chính giữa mũi đao. Chỉ nghe vang lên một tiếng giòn tan, Quỷ đầu đao bị gãy thành hai đoạn!

Tất cả mọi người thất kinh, với lực tay như vậy, trên dưới Phi Ngư bang không ai có thể chống lại!

Lâm Thông khê cần môi, ném Quỷ đầu đao, nhào lên.

Thiếu niên cười nói: “Tới đây.” Giống như chỉ phát phát tay, chiêu thức giống như vũ bão của Lâm Thông liền tiêu tan.

Mắt thấy trên mặt Lâm Thông mồ hôi chảy ròng ròng, Triệu Đại Niên biết là không ổn, nói to: “Huynh đệ, lui ra!” Hắn lại không biết, Lâm Thông lúc này sớm đã bị cuốn lấy, thoát thân không được.

Vài tên đệ tử Phi Ngư bang thấy thế muốn đến hỗ trợ, còn chưa tiến vào, người đã bị cương khí phát ra trên người thiếu niên đánh bay ra ngoài.

Triệu Đại Niên càng nhìn càng kinh hãi, thiếu niên này thực ra có thể dễ dàng chế ngự Lâm Thông, cũng không chịu ra tay, rõ ràng là muốn đem Lâm Thông một đến thoát lực mà chết!

Tâm địa thật độc ác!

Hắn tội nghiệp huynh đệ, cũng kiềm chế không được, run rẩy nói: “Bến tàu liền cho người, mau thả huynh đệ ta ra!”

Thiếu niên cười thu tay lại: “Sớm nói thì tốt rồi.”

Dừng tay lại, Lâm Thông ngay lập tức ngã xuống đất, mặt vàng như nến, bất tỉnh nhân sự.

“Sáng mai, tự có người đến giao nhận công việc, họ Triệu, người cũng không nên tư lợi bội ước, bằng không, cần thận Phi Ngư bang của người chó gà cũng không tha!” Thiếu niên đánh ra một chưởng, đánh vào vạc lư hương bằng vàng cực lớn đặt trong sảnh, lư hương kia liền chia năm xẻ bảy!

Trong tiếng hít khí của mọi người, thiếu niên ngênh ngang rời đi.

Lúc này việc đã làm xong, không phí một binh một tốt nào, mười tám bến tàu giành được tới tay. Coi đây là bàn đạp, võ lâm Giang Bắc sớm muộn gì cũng là vật trong túi của Hạo Thiên Môn.

Lại gần thống nhất thiên hạ thêm một bước, môn chủ chắc hẳn sẽ vô cùng hài lòng, khen ngợi mình đi. Dọc đường chạy về Hạo Thiên Môn, thiếu niên hân hoan nghĩ. Hạo Thiên Môn xây dựng lại trên đồng đồ nát vẫn giữ kết cấu vốn có, chỉ là quy mô lớn hơn, lầu gác cao hơn, đại sảnh khí phái hơn, đình đài tinh xảo hơn.

Còn có một chút khác biệt với lúc đầu chính là: Hạo Thiên Môn trước đây hoan nghênh anh hùng thiên hạ, từ hăm mộ tiếng tăm viếng thăm đến cùng đường tìm nơi nhờ vả, thậm chí trốn họa tránh địch, đều là ai đến cũng không từ chối, cổng lớn luôn mở rộng, cả ngày không đóng. Mà nay cổng lớn tuy mở, cũng không có ai dám tùy tiện tiến vào; trong vòng ba dặm, người đi đường đều đi đường vòng.

“Ta đã trở về.” Thiếu niên bước vào đại sảnh lớn đến có chút khiếp người, lại không thấy người y mong muốn gặp, khuôn mặt khẩn thiết liền xám xịt.

“Tử Thần, người đã về.” Người mặc áo lam ngồi phía bên đứng dậy đón chào.

“Lam Điện, chủ nhân đâu? Ta có việc bẩm báo.” Rõ ràng là nói với người áo lam, nhưng ánh mắt Tử Thần lại nhìn xung quanh.

“Chủ nhân không ở đây. Chuyện người thu phục ‘Phi Ngư bang’, chủ nhân nói người làm rất tốt, người nhất định sẽ ban thưởng, cho người trước tiên lui xuống nghỉ ngơi.”

Tử Thần nghe xong, sắc mặt biến đổi vài lần, chợt nghiêng răng nói: “Người lại đi chỗ đó đúng không?” Dừng chân một chút, xoay người muốn chạy.

Một đạo lam ảnh chắn trước người y, Lam Điện điềm nhiên nói: “Người muốn đi đâu? ‘Chỗ đó’ là cấm địa trong môn, không được chủ nhân cho phép, ai cũng không thể tiến vào. Thời gian người nhập môn cũng không tính là ngắn, còn không biết quy củ sao?”

Sau mỗi một câu hần nói, sắc mặt Tử Thần lại khó coi hơn một chút, nắm đấm bên trong tay áo nắm càng chặt, quát: “Tránh ra!”

Lam Điện ngạc nhiên: “Người còn muốn đi?”

Tử Thần lạnh lùng thốt: “Người không phải bảo ta xuống nghỉ ngơi sao? Ta phải đi đây!”

Nổi giận đùng đùng đi ra, bất ngờ đụng vào một người đang đi tới, người nọ “ái” một tiếng, ngã xuống đất.

“Ai mất mù không muốn sống?” Tử Thần đang nổi nóng, mở miệng liền mắng chửi. Đợi thấy rõ người đến, cũng không khỏi kêu lên: “Là Huyền Quang! Người bị thương?”

Người bị đụng kia một thân huyền y, xem ra là bị đụng không nhẹ, sắc mặt hần trắng bệch, môi đau đến run run, một tay đặt trên ngực trái, máu thuận theo khe hở chảy xuống.

Tử Thần vội vàng nâng hần dậy, nhíu mày nói: “Bị thương không nhẹ, sao không gọi hạ nhân tới đỡ?”

“Vây rất mất mặt.”

Tử Thần bĩu môi: “Tử sĩ điện.”

Lam Điện cũng ra đón, đỡ hần đến ghé ngồi, một mặt xử lý vết thương cho hần, một mặt hỏi: “Sao lại thế này?”

Nam tử tên Huyền Quang hung hăng nói: “Còn không phải là ‘Thanh Bạch song kiếm’ quái quỷ kia! Nhiệm vụ thất bại!”

Lam Điện và Tử Thần đều cả kinh, cùng kêu lên: “Là sao?”

“Ta phụng mệnh đi Uy Viễn tiêu diệt bọn Nam An, vậy mà lão già Dịch Thừa Thiên kia đúng là khó chơi, ta không có biện pháp, đành phải giết vợ con lão. Lúc ta muốn giết tôn tử của lão, ‘Thanh Bạch song kiếm’ kia đúng là âm hồn bất tán mò tới, ta song quyền khó địch bốn tay...”

“Cho nên người giống như tang gia chỉ khuyến chạy về?” Tử Thần hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt xem thường.

Lam Điện lại nhíu mày nói: “Chủ nhân không phải đã giao rằng, không phải vạn bất đắc dĩ, không nên ngông cuồng giết người.”

Về mặt Huyền Quang đau khổ: “Lão già kia rất ngoan cố, không cho lão ném chút lợi hại không được.”

Tử Thần chồm vào: “Cái gì là ‘không nên xông cuồng giết người’, thủ hạ của chủ nhân chết còn ít sao? Người nào có lòng dạ từ bi! Theo ta thấy, lại là vì ‘vị ở nơi đó’ rồi.”

Lam Điện quát: “Tử Thần, ngươi không cần cái mạng nhỏ này à?” Bất kể là chủ nhân, hay “vị ở nơi đó”, cũng không phải là những người bọn hắn có thể bàn tán.

“Được, không nói.” Tử Thần chuyển trọng tâm câu chuyện, “‘Thanh Bạch song kiếm’ kia không biết lai lịch thế nào, hình như rất thích đầu với chúng ta.”

Nói đến “Thanh Bạch song kiếm” này, trên dưới Hạo Thiên Môn đều hận đến nghiến răng. Hai người võ công cao vô cùng, lại đặc biệt thích đối lập với Hạo Thiên Môn, vì thế, Lăng Liệt không dưới một lần muốn diệt tận gốc bọn họ. Nhưng hai người này lại giống như đang chơi trốn tìm, Lăng Liệt vừa đến, bọn họ đã đi, cũng không trực tiếp xung đột, khiến người ta nhức đầu không thôi.

Nói là “Thanh Bạch song kiếm”, kỳ thực Hạo Thiên Môn đối với võ công lai lịch thân phận hai người này đều không biết tí gì, thậm chí vì bọn họ luôn che mặt khi xuất hiện, ngay cả tướng mạo cũng chưa thấy qua. Chỉ vì bọn họ bao giờ cũng một người thanh, một người bạch, lại cùng dùng kiếm, để thuận tiện nhắc tới, mới gọi là “Thanh Bạch song kiếm”.

“Sớm muộn cũng có một ngày rơi vào tay ta, phải cho bọn chúng mất mặt mới được!” Huyền Quang hung ác giậm chân, không cẩn thận động vào vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Người với công phu mèo cào này thì tỉnh đi là vừa.” Ánh mắt Tử Thần loé lên, đứng dậy rời đi.

“Người lại đi đâu đó?”

“Sự việc phát triển lớn đến thế này, có thể nào không cho chủ nhân biết?” Lời còn chưa dứt, người đã đi xa.

Lam Điện giậm chân nói: “Quay lại!” “Trữ tâm các” là cấm địa duy nhất trong Hạo Thiên Môn, ngoại trừ môn chủ Lăng Liệt, ai cũng không dám đến gần, bởi vì... tự ý vào liền chết! Không ai biết nơi này có bí mật gì, chỉ có ba vị đường chủ trong môn mới lờ mờ đoán rằng nơi đây giấu một người, một người rất quan trọng với môn chủ, bọn họ bao giờ cũng ngầm gọi người này là “vị ở nơi đó”.

Nếu như những người lớn tuổi ở Hạo Thiên Môn còn sống, thì sẽ biết, “Trữ tâm các” vốn là nơi ở cũ của khí đồ của Hạo Thiên Môn – Luyện Vô Thương, từ khi y bị trục xuất, nơi này vẫn bỏ không.

Mở ra cánh cửa đóng chặt, hương hoa phủ vào mặt. Trong viện đủ loại hoa, xuân sinh đào lý, hạ triễn phong hà, thu ngênh quế tử, đông thắm mai hương (xuân thì có đào, hạ có sen, thu có hoa quế, đông lại là hoa mai), bốn mùa liên tiếp. Đẹp nhất, chính là hoa lê tháng ba như tuyết.

Lăng Liệt hít một hơi thật sâu, nhẹ bước lên lầu, đập vào tầm mắt trước tiên chính là một thân ảnh bạch sắc trên nhụyên tháp trước cửa sổ.

Cửa sổ mở toang, gió mát nhẹ thổi, khiến tóc trên trán y bay bay, làm khuôn mặt yếu ớt mà tái nhợt kia tăng thêm vài phần thanh tao. Một bông hoa quế theo gió bay tới, chạm lên mi tâm y. Đường như cảm nhận thấy, hàng mi thật dài của y lay động vài cái.

Lăng Liệt vươn tay, cẩn cẩn dực dực nhặt cánh hoa rơi.

Giờ khắc này, hắn không còn là bá chủ oai phong một cõi, không còn là sát thần máu lạnh vô tình nữa, chỉ là một tình nhân ôn nhu đến không thể ôn nhu hơn, săn sóc đến không thể săn sóc hơn.

Cúi đầu xuống, đối diện với đôi mắt mở ra của người nọ, Lăng Liệt có chút ảo não:

“Vẫn làm người tỉnh, Vô Thương.”

Đôi mắt màu hổ phách từ mờ mịt dần dần chuyển thành trong veo, đem bóng dáng Lăng Liệt ánh lên, nhưng chỉ còn lại một mảnh thờ ơ, sau đó lại lần nữa giấu dưới hai hàng lông mi.

Đường đường môn chủ Hạo Thiên Môn, danh tiếng vang dội trong chốn võ lâm, lại bị y coi như không thấy.

Nếu như đổi lại là người khác, có một trăm cái mạng cũng không đủ, ai cũng biết trong lòng Lăng Liệt tuyệt đối không có hai chữ “khoan dung”, thế nhưng đối mặt với người này, “ngoan”(hung ác, tàn nhẫn), và “tuyệt” của hắn lại không thấy.

Khuôn mặt tuấn tú hiện lên một tia khổ sở, Lăng Liệt thở dài: “Ta biết người không muốn thấy ta, nhưng ta lại nhìn không được muốn thấy người. Một ngày không thấy được người, trong lòng ta liền trống vắng, thấy người mới có thể an tâm.”

Người trên thuyền tháp vẫn không có phản ứng, Lăng Liệt giống như đang nói chuyện với không khí.

Ý thức được mình đang tự lảm bảm, Lăng Liệt cười chua xót. Đã hơn một năm, hắn đã quen với loại tình huống này. Mặc dù mỗi ngày đều đợi xuất hiện chuyển biến tốt, nhưng trong lòng cũng biết mong muốn này xa vời ra sao. Sự quật cường của Vô Thương, hắn lại lĩnh giáo một lần!

Mặc dù như vậy, vẫn không muốn rời đi, ngồi xuống mép tháp: “Ta sẽ không quấy rầy người, ta cứ nhìn người như vậy, là đủ rồi.” Câu cuối cùng, ôn nhu vô cùng.

Lúc sau, bọn họ ai cũng không nói gì, nắng chiều đem bóng họ chiếu lên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, giống như đã trôi qua cả nghìn năm.

Thời gian tựa hồ ngưng lại, ngẫu nhiên một trận gió thổi qua, mang theo mùi hoa nhàn nhạt.

Lăng Liệt chợt nhớ tới, mùa xuân rất lâu trước kia, một cây lê hoa kia, còn có người nọ thổi tiêu dưới hoa.

Ngoài cửa sổ cũng có cây lê, xuân tới nhất định hoa nhiều như gấm, nhưng cũng không phải là hoa năm đó.

Người đâu? Người vẫn như trước, chỉ là tâm đã khác.

Nhìn thân ảnh tái nhợt gầy yếu, Lăng Liệt nhìn không được tự hỏi: lựa chọn lúc trước của ta rốt cuộc có đúng hay không? Còn nhớ rõ ngày đó bắt Mạc Vô Tà, nhìn ánh mắt tan nát cõi lòng của Vô Thương, tâm cũng cảm thấy giống như bị một đao xuyên qua.

Nhưng hắn thực sự là bất đắc dĩ! Hắn hạ “quỷ hoặc” trong cháo của Vô Thương, loại dược này không màu không vị, nhưng có thể thông qua môi, miệng chạm nhau mà chuyển sang người khác, nội công trong người mất hết, giống như phế nhân cho nên mới có thể một lần đã bắt được Mạc Vô Tà.

Khi quyết định dùng Vô Thương làm mồi dụ, hắn cũng rất mâu thuẫn. Vô công Mạc Vô Tà cực cao, muốn bắt sống dễ vậy sao? Một khi sảy tay, kế hoạch bại lộ, đó chính là thua trắng! Dưới loại tình huống này, chỉ có uỷ khuất Vô Thương thôi.

Cũng từng nghĩ tới, Vô Thương biết rõ chân tướng sẽ tức giận, nhưng tâm Vô Thương mềm như vậy, lại thương hắn như vậy, chỉ cần hắn thành thật nhận lỗi, tận lực ôn nhu, không quá một tháng, tối đa ba tháng, Vô Thương nhất định sẽ tha thứ cho hắn.

Hắn khi đó thực sự rất tự tin, nhưng hiện tại đã một năm, hắn đều đến mỗi ngày, Vô Thương lại ngay cả nhìn cũng không nguyện liếc hắn một cái. Nếu không phải hắn vẫn không dám giải độc “quỷ hoặc”, nói không chừng Vô Thương đã sớm phát áo bỏ đi.

Nhớ lại đêm tiêu diệt Phượng Hoàng sơn trang kia, hắn nói rất nhiều lý do với Vô Thương:

“Bọn họ hại chúng ta thảm như vậy, thù này có thể nào không báo?”

“Ăn cư sơn dã cũng không thể tránh tất cả, họ Niếp trăm phương nghìn kế muốn loại bỏ chúng ta, quyết sẽ không để yên, đào ba thước đất cũng phải tìm ra chúng ta!”

“Chỉ khi lão chết, chúng ta mới có cuộc sống bình yên!”

Hắn nói đến khô cả miệng, Vô Thương vẫn chẳng ừ chẳng hừ, hại hắn càng nói trong lòng càng không yên. Dem lời muốn nói nói hết, Vô Thương chỉ gật đầu, nhẹ hỏi một câu: “Người có từng nghĩ tới ta sẽ tức giận?”

Hắn ngây ngốc gật đầu, lại vội vàng giải thích: “Ta đã bố trí ổn thoả tất cả rồi, quyết sẽ không để gã đạt được mục đích, cho nên...”

“Cho nên thân thể sẽ không bị thương, nhưng nơi này cũng sẽ không sao?” Vô Thương chỉ vào tim mình, cười thê lương, “Lăng Liệt, người rốt cục đem ta làm cái gì? Quân cờ, lá chắn, hay đồ chơi không thể không nắm trong tay? Người có từng nghĩ tới cảm nhận của ta không? Người thật sự cho rằng ta vĩnh viễn sẽ không bị thương sao?”

Hắn sợ ngây người. Hắn sao có thể đem Vô Thương làm quân cờ đồ chơi gì đó chứ? Vô Thương là bảo bối của hắn, hắn yêu còn không kịp mà. “Vô Thương, người đừng nghĩ vớ vẩn, người biết người ta yêu nhất là người...”

Lời giải thích rất nhanh bị Vô Thương cắt đứt: “Lăng Liệt, người căn bản sẽ không yêu người khác, bởi vì trước giờ người không biết cái gì gọi là tình yêu!”

Đó là câu cuối cùng Vô Thương nói với hắn, ánh mắt Vô Thương như hồ nước, có bi thương tuyệt vọng, làm chấn động tâm hắn, lại không rõ là vì sao.

Thích một người, muốn cùng người đó ở một chỗ, ôm y, quý trọng y như bảo bối, không phải là yêu sao? Vô Thương còn có cái gì không vừa lòng chứ?

Có lẽ hắn nên để Vô Thương đi, nhưng hắn vẫn cố chấp giữ Vô Thương bên người, cho dù hai người đều mệt mỏi, thống khổ, hắn cũng không nguyện từ nay về sau không thể nhìn thấy thân ảnh Vô Thương, bất kể như vậy là đúng hay sai!

Trong gió truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, không khác tiếng hoa rơi trên mặt đất là bao, nhưng cũng đủ để cắt đứt suy nghĩ của Lăng Liệt.

Trên mặt xẹt qua một tia sát khí, đem chấn gấm cẩn thận đắp lên người đang ngủ say, giống như làn khói lướt xuống lầu.

“Chủ nhân!” Tử Thần đang do dự có nên vào hay không, cửa đã mở. Rốt cuộc đến gần chỗ này, trong lòng y lại vừa khẩn trương vừa sợ hãi, đương nhiên, còn có một chút hưng phấn. Y đối với chủ nhân vừa kính vừa yêu, đối với “vị ở nơi đó” kia vừa đổ kỵ vừa căm hận, biết rõ đây là thế giới y không cách nào chen chân, y lại giống như bị ma xui liều mạng muốn đến gần một chút.

“Chủ nhân, ta có việc bẩm...” Lời kể tiếp vì sắc mặt Lăng Liệt âm trầm mà không nói được nữa, Tử Thần bỗng ý thức được, y đã nhất thời xúc động làm một việc ngu xuẩn.

Không thốt ra tiếng nào tóm lấy áo Tử Thần, kéo y ra bên ngoài năm trượng, lúc này mới nặng nề vút y trên mặt đất.

Va đập mạnh khiến ngực Tử Thần khó chịu, khụ ra một búng máu, trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm giống như sương giá: “Ta đã nói, bất kể kẻ nào cũng không được đến gần đây, niệm người vi phạm lần đầu, không được có lần sau!”

Giọng điệu băng lãnh như vậy, Tử Thần chính là lần đầu tiên nghe được chủ nhân dùng với mình, trong lòng đau xót, suýt nữa lại muốn ho ra máu. Y cúi đầu, khẽ nói: “Vâng.” Quay đầu nhìn về phía tiểu lâu thấp thoáng giữa hoa mộc kia, trong mắt tràn đầy oán độc.

20. Quyển 2 - Chương 20

Giữa đêm, thành Nam An.

Ai cũng biết, bên trong thành Nam An có hai tiêu cục lớn, Uy Viễn tiêu cục ở bắc thành và Cảnh Thái tiêu cục ở tây thành. Một núi khó chứa hai hổ, nhưng hai tiêu cục này quan hệ lại cực kỳ tốt, nhất là chủ nhân hai nhà lại là bạn tri kỷ nhiều năm.

Hai ngày trước, Uy Viễn tiêu cục đột nhiên bị người đánh một trận, thiếu cục chủ và phu nhân chết thảm, tung tích lão tiêu đầu Dịch Thừa Thiên và ngoại tôn không rõ. Người ở Nam An đều khiếp sợ, bàn luận,

ngồi, người thông minh không khởi bắt đầu nghĩ, mục tiêu kế tiếp của đối phương là ai? Có phải chính là Cảnh Thái tiêu cục không?

Tề Cảnh Sơn nhìn tấm biển tiêu cục nhà mình, nghĩ đến giang sơn ba mươi năm khổ cực ra sức xây dựng, đến tối nay phải vứt bỏ, trong lòng vạn phần không muốn, nhưng lại nghĩ đến vết xe đổ của Uy Viễn tiêu cục, không muốn cũng phải muốn!

Thở dài một tiếng, phát phát tay.

Hai tên đệ tử trèo lên thang, cẩn cẩn dực dực gỡ tấm biển xuống.

“Cha, chúng ta thực sự phải đi sao?” Nói ra chính là con trai độc nhất của Tề Cảnh Sơn – Tề Vân Ngạo, trung niên hán tử hơn ba mươi tuổi, quanh năm áp tải hàng chịu cảnh gió táp mưa sa, khiến hần thoát nhìn đen khoé, tháo vát. Phía sau hần, hơn mười người lão luyện trong tiêu cục bảo hộ bảy, tám chiếc xe ngựa. Trên xe, có gia quyến trong tiêu cục cùng một ít đồ dùng, nữ trang.

Xem ra, đúng là muốn mang cả nhà đi lánh nạn.

Về mặt Tề Cảnh Sơn thì lương: “Dù sao so với tan cửa nát nhà vẫn hơn, kết cục của Uy Viễn tiêu cục con cũng thấy đấy, chúng ta không thể trèo vào Hạo Thiên Môn!” Nhớ tới những tin đồn về Hạo Thiên Môn kia, không khỏi rùng mình ớn lạnh. Nghe nói hành động của Hạo Thiên Môn đã khiến người trong võ lâm Trung Nguyên cảm thấy bất an, một số danh môn chính phái đã bắt đầu kết liên minh, chuẩn bị cùng công khai lên án. Liên minh này nếu thật có thể kết thành, võ lâm có lẽ còn một cơ hội sống, nhưng trước mắt cũng chỉ có tránh phong ba.

Ông nhớ tới sáng hôm nay, nhận được mật hàm của bạn già Dịch Thừa Thiên từ tay tiểu tư, trong thư nói được hai cao nhân cứu giúp, sắp xếp cho ở một nơi tuyệt mật. Còn nói sợ Hạo Thiên Môn sắp tới sẽ đối phó với Cảnh Thái tiêu cục, khuyên ông cũng dọn đi. Hai vị cao nhân sẽ âm thầm hộ tống, đảm bảo an toàn.

Cân nhắc tình hình, Tề Cảnh Sơn cắn răng, quyết định mang cả gia đình đi lánh nạn. Nhưng nói đến phải đi, trong lòng lại ngũ vị tạp trần, thực không dễ chịu.

Tề Vân Ngạo nói: “Kỳ thực Hạo Thiên Môn cũng không một mực đuổi tận giết tuyệt, chỉ cần chịu hợp tác với bọn họ...”

“Câm miệng!” Tề Cảnh Sơn quát lớn một tiếng, cắt đứt lời nhi tử, “Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, chúng ta tuy chỉ mở tiêu cục, nhưng cũng không thể đánh mất ngạo cốt giang hồ! Tham sống sợ chết, khuất phục dưới cường thế, há lại là điều ta làm? Ngươi nói những lời này, sao xứng đáng với cả nhà Dịch bá bá ngươi?”

Tề Vân Ngạo thấy phụ thân tức đến râu tóc dựng đứng, vội vàng lùi sang một bên, không dám nói nữa. Mọi người xung quanh thấy lão tiêu đầu đột nhiên phát hỏa, cũng không dám lên tiếng, toàn bộ nhất thời im lặng.

Đột nhiên, phía trên truyền đến vài tiếng vỗ tay trong trẻo, một người cười nói: “Nói rất hay, đủ khí phách.”

Tất cả mọi người cả kinh, chỉ thấy trên đầu tường tiêu cục, không biết từ lúc nào thêm một thiếu niên tuấn tú mặc tử y, trên mặt là một nụ cười trào phúng, khẽ rướn người, nhanh nhẹn nhảy xuống đất.

“Lão nhi này nói chuyện lại có khí phách giống như Dịch lão nhi kia, không biết công phu có phải cũng yếu kém như nhau không!” Đi theo phía sau thiếu niên là một nam tử huyền thường (áo đen), hắc y gần như muốn hoà vào bóng đêm, cho nên vừa nãy mọi người không chú ý tới hần. Hần nhảy theo xuống, nhưng lúc chạm đất cước bộ lại có chút phù phiếm.

Tử y thiếu niên bĩu môi: “Người bị thương, không hảo hảo ở nhà dưỡng, chạy đến đây làm mất mặt, chốc nữa cũng đừng bắt ta chiếu cố ngươi.”

Huyền y nam tử hung hăng lườm y một cái: “Ngươi ngoại trừ cay nghiệt với người khác còn có thể làm gì?”

“Các ngươi là ai?” Tề Cảnh Sơn lớn tiếng quát hỏi, trong bụng thầm giật mình.

Tử y thiếu niên cười: “Lão đầu nhi, ngươi không phải sớm đã đoán được sao? Ta chỉ hỏi ngươi, hàng hay không hàng?”

Trong lòng Tề Cảnh Sơn trầm xuống, nên tới quả nhiên đã tới. “Hạo Thiên Môn không có ai sao? Để hai tiểu tử miệng còn hôi sữa các ngươi đến khiêu chiến?”

Tử y thiếu niên biến sắc, đang muốn nói gì đó, lại nghe một người nói: “Miệng còn hôi sữa là thật, bất quá Hạo Thiên Môn cái khác không có, chứ không thiếu người.”

Phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, Tề Cảnh Sơn thầm kêu không ổn, quay đầu nhìn lên, chỉ thấy xung quanh ngõ nhỏ xuất hiện vô số hắc y nam tử, bao vây đoàn người nhà mình.

Tình thế như vậy, trên mặt mọi người ở Cảnh Thái tiêu cực không khỏi biến sắc, rút đao ra khỏi vỏ, kiếm đặt ngang ngực, làm thành một vòng bảo vệ đằng trước xe ngựa, vẻ mặt mỗi người đều nghiêm nghị, như gặp đại địch.

Tề Cảnh Sơn nhìn về phía nam tử áo lam dẫn đầu, trầm giọng hỏi: “Xin hỏi chính là Lăng môn chủ?”

Nam tử áo lam kia mỉm cười, chưa trả lời, tử y thiếu niên đã giành nói trước: “Ngươi đui mù hả? Dáng vẻ của hắn có chút nào giống môn chủ chứ? Hơn nữa, Cảnh Thái tiêu cực là thứ gì? Cần môn chủ chúng ta tự thân xuất mã? Ba đường chủ chúng ta đến, đã là nể mặt người lắm rồi.”

Ba người lam, huyền, tử này chính là ba đại đường chủ Lam Điện, Huyền Quang, Tử Thần của Hạo Thiên Môn.

Tử Thần xưa nay nói chuyện cay nghiệt, Lam, Huyền hai người ở chung với y lâu ngày, cũng không để trong lòng, nhưng Tề Cảnh Sơn trước nay luôn được người kính trọng, nào chịu được giọng điệu này? Không giận ngược lại còn cười: “Bé con, khẩu khí thật lớn, đã như vậy, để lão phu lĩnh giáo bản lĩnh của ngươi!” Vén tay áo tiến lên so chiêu.

Tề Vân Ngạo sao có thể để cha già ra trận? Vội nói: “Chậm đã cha, giết gà không cần dùng đến dao mổ trâu, để hài nhi xử lý y.” Nói xong nhảy lên.

Tử Thần kia đang lo không được đánh, không nói hai lời, hai người liền giao thủ.

Vừa bắt đầu, phụ tử Tề thị thầm kêu khổ, không ngờ võ công thiếu niên này lại cao cường như vậy, mới qua mười chiêu, Tề Vân Ngạo đã khó lòng xoay sở, ai bại đã rõ.

Lam Điện và Huyền Quang đứng ở một bên xem kịch hay, lúc này khuyên nhủ: “Lão đầu, ngươi nên hàng đi, Tử Thần ra tay trước nay không có chừng mực, đến lúc đó nhi tử ngươi khó giữ được cái mạng nhỏ này.”

Đang nói, đã nghe Tử Thần quát một tiếng, bàn tay biến thành đao, mang theo tiếng gió hướng thẳng bả vai Tề Vân Ngạo gọt qua! Một chưởng này nếu gọt trúng, cánh tay này liền phải phế đi, Tề Cảnh Sơn nhào ra cứu, nhưng nào còn kịp?

Ngay thời khắc nguy cấp này, giữa sân đột nhiên xuất hiện thêm hai đạo thân ảnh một thanh một bạch. Bóng trắng kia loé lên, tách bàn tay Tử Thần ra, giống như làn khói kéo Tề Vân Ngạo lui về bên cạnh Tề Cảnh Sơn.

Mọi người chưa kịp phục hồi tinh thần, biến cố càng khiến người giật mình hơn đã xảy ra

Tề Vân Ngạo vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, bàn tay khê lật, một thanh chuỷ chủ đâm vào thắt lưng bạch y nhân!

“Ác tặc!” Thanh y nhân phản ứng đầu tiên, đánh một chưởng về phía Tề Vân Ngạo, trường kiếm run lên, lại đâm tới; mọi người nghe thanh âm kia, dường như là một nữ tử!

Tề Cảnh Sơn còn chưa rõ xảy ra chuyện gì, nhưng ông lại không nỡ để nhi tử bị người đâm chết, vội vàng cản trường kiếm của thanh y nhân, đồng thời cho nhi tử một cái bạt tai: “Súc sinh, ngươi làm gì vậy?” Kể mù cũng biết hai người này là tới giúp mình, nhi tử sao lại đột nhiên hạ sát thủ?

“Hắn làm đàn chủ phân đàn Nam An của Hạo Thiên Môn, đương nhiên là làm việc cho Hạo Thiên Môn ta rồi.” Thanh âm lạnh lùng thay Tề Vân Ngạo trả lời, đám người Hạo Thiên Môn nghe tiếng tách ra hai bên, Lăng Liệt chậm rãi đi vào giữa sân.

Tề Cảnh Sơn chợt minh bạch, Hạo Thiên Môn đối phó với mình là giả, người thật sự muốn đối phó, chính là hai hiệp sĩ một thanh một bạch kia! Ông không thể tin được nhìn về phía nhi tử mình: “Vân Ngạo, người...”

“Cha, bọn họ đáp ứng sau khi xong việc, sẽ đem toàn bộ sinh ý ở Nam An giao cho chúng ta.” Tề Vân Ngạo vẫn là chột dạ, thanh âm sợ hãi, thỉnh thoảng lại liếc Lăng Liệt một cái.

Lăng Liệt gật đầu với hắn. Địa bàn Nam An đối với Hạo Thiên Môn không có công dụng gì, bọn họ muốn chính là thế lực của Cảnh Thái tiêu cực ở đây, tài lực và nhân mạch, phụ tử Tề thị này lưu lại còn có công dụng rất lớn.

“Nghịch tử!” Tề Cảnh Sơn tức giận đến suýt hộc máu, mình cả đời ngay thẳng, sao lại sinh ra một đứa con hèn nhát như vậy? Tham sống sợ chết không tính, còn liên lụy bằng hữu, nghịệt tử này giữ lại làm gì chứ? Đang lúc thịnh nộ, không chút nghĩ ngợi, giơ chưởng chụp xuống đầu nhi tử!

Một bàn tay khê bắt lấy tay ông, Lam Điện khoan thai nói: “Lão nhân gia bớt giận. Tề công tử nếu đã vào Hạo Thiên Môn ta, sống chết chỉ có thể do môn chủ quyết định, cho dù ngươi là cha hắn cũng không có quyền này.”

Tề Cảnh Sơn bị hắn nắm lấy cánh tay, chỉ cảm thấy nửa người bủn rủn, không dùng được chút lực nào. Nghe đối phương nói xong, vừa tức vừa giận, phun ra một búng máu.

Bọn họ ở đây nháo đến không thể gỡ ra, Lăng Liệt lại ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt hắn chỉ dừng lại trên hai người một thanh một bạch kia.

Bạch y nhân bị Tề Vân Ngạo ám toán, vạt áo trước đều bị máu nhiễm hồng, nhờ thanh y nhân đỡ mới cố gắng chống đỡ được. Che mặt, không thấy rõ sắc mặt, nhưng ánh mắt hắn lại trầm như nước, đối mặt với Lăng Liệt vẫn không chút nào nhân nhượng.

Qua hồi lâu, Lăng Liệt đột nhiên cười: “Nghe nói kiếm thuật của Thanh Bạch song hiệp xuất sắc hơn người, thế gian hiếm thấy, ta liền nghĩ, có phải là cổ nhân không? Hôm nay vừa thấy, quả nhiên, Tiêu Dao huynh, biệt lai vô dạng?”

Bạch y nhân hừ một tiếng, gỡ khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng tái nhợt, chính là Nhâm Tiêu Dao đã lâu chưa xuất hiện. Hắn lãnh đạm nói: “Lăng công tử, không, Lăng môn chủ, lâu lắm không gặp, người lại vẫn dùng thủ đoạn âm mưu sau lưng, thật khiến người ta thất vọng.”

Thanh y nhân kia chêm lời: “Tiểu nhân đê tiện!”

“Người mắng ai hả?” Tử Thần là người đầu tiên không nhịn được.

Lăng Liệt cũng không tức giận, hướng về phía thanh y nhân nói: “Vị này hẳn là đệ nhất sát thủ Liễu Thanh Y cô nương của ‘Đoạt phách’ năm đó đi. Nói đến thủ đoạn đê hèn, Liễu cô nương, ta đều là học các người thôi.”

Liễu Thanh Y nhất thời nghẹn giọng, nàng từng có phần ám toán Lăng Liệt, vẫn là đuối lý.

Nhâm Tiêu Dao mất thấy tình thế hôm nay tuyệt đối không tốt chút nào, hơi nghiêng người, thấp giọng nói: “Tình thế cấp bách, ta chặn bọn họ, người chạy mau đi.”

Liễu Thanh Y hừ một tiếng: “Người chết, ta chết; người sống, ta sống.”

Nhâm Tiêu Dao thở dài, nữ tử này lúc đó vì cứu mình mà phản bội tổ chức, sau đó lại cùng mình vào sinh ra tử, phần si tâm này không phải không biết, không cảm động, thế nhưng tâm đã có chủ, chỉ hận gặp nhau đã muộn!

Nhìn Lăng Liệt, thấy hắn chấp tay đứng, vẻ mặt kiêu ngạo như ngày trước, mà phần ngây thơ đơn thuần năm đó cũng đã bị thay thế bằng vẻ âm ngoan lạnh lùng. Trong lòng một trận buồn rầu, Vô Thương, đối mặt với hắn như vậy, người đã đau lòng thế nào!

“Hai vị chính là đang thương lượng làm sao rời khỏi? Khó có dịp gặp lại cổ nhân, lưu lại ôn chuyện không tốt sao?” Cũng không thấy Lăng Liệt có động tác gì, người của Hạo Thiên Môn sớm đã bao vây bọn họ.

Cục diện hiện tại là, người của Cảnh Thái tiêu cục sớm đã thuận theo, Nhâm Tiêu Dao vừa bị trọng thương, chỉ còn một mình Liễu Thanh Y không đáng là gì. Có thể nói là thiên la địa võng, có chạy đằng trời!

Lăng Liệt rất thoả mãn, những kẻ đối nghịch với hắn phải chết, bất kể là ai!

Hắn đang nghĩ như vậy, biến cố thứ ba đêm nay đã xuất hiện.

Ngựa, kinh hãi.

Ngựa là của Cảnh Thái tiêu cục, tổng cộng bốn mươi hai con. Mười sáu con kéo xe, hai mươi sáu con để cưỡi.

Đầu tiên là ba bốn con ở vòng ngoài kinh hãi, sau đó lan ra cả đàn ngựa.

Ngựa kinh hãi, người cũng rối loạn. Có con ngựa thoát khỏi dây cương, liền chạy vào sâu trong ngõ nhỏ; như vậy còn tốt. Đám còn lại đạp loạn. Ngựa bị mắc vào xe, kéo thùng xe xông ngang xông dọc, người trong xe, sợ đến kêu cha gọi mẹ.

Nhất thời, tiếng ngựa hí, tiếng hô quát, tiếng kêu khóc, vang cả một vùng. Cho dù là Hạo Thiên Môn huấn luyện rất tốt, cũng không khỏi luống cuống tay chân.

Giữa lúc hỗn loạn, một chiếc xe ngựa vọt tới dừng lại trước mặt hai người Nhâm Tiêu Dao, đánh xe cũng là một bạch y nam tử, y quát: “Liễu cô nương, lên xe!”

Liễu Thanh Y xuất thân sát thủ, nhiều lần trải qua sinh tử, ứng biến cũng hơn người, lập tức đá bay hai gã địch nhân, mang Nhâm Tiêu Dao lên xe ngựa.

Bạch y nhân kia vốn định lái xe rời đi, thấy Lăng Liệt đuổi theo, liền giao dây cương cho Liễu Thanh Y: “Các người đi trước, ta chặn hậu.”

Nhâm Tiêu Dao nhìn y sâu sắc, nói: “Cẩn thận, không được ham đánh.”

Bạch y nhân gật đầu: “Ta biết.”

Đang nói, Liễu Thanh Y đã giơ roi, quát ngựa đi.

“Sao lại có một người nữa tới?” Huyền Quang đang vội vàng chế ngự ngựa, bạch y nhân chợt xuất hiện khiến hắn có chút hồ đồ.

Lam Điện cũng kinh ngạc: “Rốt cuộc ai là thật?”

“Quần y là ai, dám đấu cùng môn chủ, chắc chắn sẽ chết rất khó coi.” Nhìn hai người kia giằng co, trong mắt Tử Thần hiện lên một tia âm ngoan. Môn chủ là người mạnh nhất trên đời, không ai có thể chống đỡ!

“Người là ai?” Lăng Liệt suy tư, mặc dù việc sắp thành lại bại khiến hắn phát cáu, nhưng hắn lại cảm thấy hứng thú với thân phận người trước mặt. Nhìn thân pháp người này, võ công có lẽ cũng vào loại nhất lưu cao thủ đương thời. Trên giang hồ còn có người như vậy sao? Nhìn người này bạch y bay bay, giống như muốn dựa vào sức gió mà đi, Lăng Liệt chợt có vài phần cảm giác quen thuộc.

Nhưng bạch y nhân cũng không trả lời hắn, chỉ một mực xuất kiếm, tấn công.

“Không nói lời nào cũng không sao, chờ ta kéo khăn che mặt của ngươi xuống, tự nhiên sẽ biết.” Lăng Liệt rất tự tin, võ công người này mặc dù cao, nhưng không cao hơn được mình. Chỉ là y dường như đang tận lực giấu kỹ xảo, không cho mình nhìn ra.

Y rốt cuộc là ai?

Đánh đến say sưa, Lăng Liệt chợt nhảy lên, bước trên trường kiếm của đối phương, mượn thế khê lộn giữa không trung, lập tức song chưởng hợp lại, đánh thẳng xuống!

Lôi đình nhất kích!

Bạch y nhân lấy làm kinh hãi, biết sự lợi hại của chiêu này, nhưng đã không kịp tránh, đành phải vận công lực toàn thân vào kiếm, cố gắng chống đỡ.

“Keng” một tiếng, chưởng kiếm gặp nhau, trường kiếm của bạch y nhân gãy thành hai đoạn, người cũng giống như ruột bông rách, bay ra hơn một trượng, ngã xuống đất không dậy nổi.

“Chủ nhân, người không sao chứ?” Tử Thần nhìn đến kinh tâm động phách, tách đoàn người tiến lên hỏi. Mắt thấy Lăng Liệt ngơ ngác đứng đó, trên mặt một hồi xanh một hồi trắng, vẻ mặt không thể tin được, dường như đang vô cùng khiếp sợ, không khỏi lo lắng dờ dẫm. “Người bị thương phải không?”

Lăng Liệt để ngoài tai, gạt tay Tử Thần, sững sờ đi về phía bạch y nhân, bước chân nặng nề, mỗi bước đi dường như đều dùng hết khí lực toàn thân.

Hắn đi tới trước người bạch y nhân, ngồi xổm xuống, tay run run vạch khăn che mặt của người nọ.

Khoảnh khắc cái khăn bị kéo xuống kia, Tử Thần thấy, thân thể Lăng Liệt giống như bị sấm sét đục thủng, một hồi kinh hãi.

Y nghe được thanh âm Lăng Liệt thì thào: “Sao lại vậy? Sao có thể như vậy?”

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tử Thần vừa lo lắng vừa sợ hãi, hoảng hốt muốn đến gần xem, nhưng không ngờ Lăng Liệt đột nhiên ôm bạch y nhân kia đứng dậy, phi thân nhảy lên, hướng nơi xa chạy thẳng.

“Chủ nhân, chủ nhân!” Tử Thần đứng dậy muốn đuổi theo, nhưng chờ đến lúc y cũng nhảy lên nóc nhà, thân ảnh Lăng Liệt sớm đã biến mất giữa màn đêm mịt mờ. “Trữ Tâm các” trước nay luôn u tĩnh truyền ra một hồi rối loạn, cửa chính không hề báo trước bị đá vỡ ra.

Tỳ nữ phụ trách hầu hạ ở chỗ này lại càng hoảng sợ, ba chân bốn cẳng đi ra xem, chỉ thấy môn chủ luôn không rõ hỉ nộ đang lo lắng xông vào.

“Môn chủ dừng bước, chủ nhân đang nghỉ ngơi, không muốn người quấy rầy...” Lời trước nay nói rất lưu loát nhưng sau khi nhìn đến bạch y nhân, trong lòng Lăng Liệt liền im bật, chợt có cảm giác đại họa sắp đổ xuống đầu.

Lăng Liệt lúc này lại không rảnh để ý năng, cũng không quay đầu lại đi thẳng lên lầu, phân phó: “Người ra cửa chờ, đại phu tới thì dẫn hắn vào!”

Lên lầu, cẩn cẩn dực dực đem người trong lòng đặt lên tháp, nhìn khuôn mặt trắng bệch đến giống như là trong suốt, hốc mắt Lăng Liệt đỏ lên, thấp giọng gọi: “Vô Thương?”

Luyện Vô Thương không hề lên tiếng, y nhắm mắt, không hề hay biết, không biết là hôn mê, hay là...

Lăng Liệt đột nhiên không dám nghĩ tiếp! Một chưởng kia, hắn dùng đến chín phần lực!

Lúng túng nắm cổ tay Luyện Vô Thương cảm tạ trời đất! Mạch đập mặc dù yếu nhưng y vẫn còn sống. Trong lòng Lăng Liệt thoáng kiên định thêm một chút, lúc này mới phát giác, bất tri bất giác lưng sớm đã đầm mồ hôi.

Nâng Luyện Vô Thương dậy, dùng lực đưa nội lực vào cơ thể y, hy vọng có thể giữ lại chút khí lực cho y, nhưng lại kinh hãi phát giác hơi thở của y càng ngày càng yếu, có một cổ hàn khí đang di chuyển, dường như muốn chống lại nội lực của Lăng Liệt.

Lăng Liệt không khỏi rùng mình, chỉ cảm thấy hàn ý này rất quen thuộc, nhưng lại không nghĩ ra rốt cuộc là cái gì. Trong lòng vừa kinh hãi, vừa đau đớn, vừa lo sợ. Tính mạng Vô Thương đang mất dần, hắn lại bất lực!

Có một cây đinh tên là “sợ hãi” đang bị cái chùy lớn “mất đi” hung hăng đóng xuống, từng chút từng chút một nhập vào thân thể.

“Đại phu sao còn chưa tới!” Đại phu cuối cùng cũng tới.

Từ lúc Lăng Liệt gọi đến tới khi đại phu chạy tới “Trữ tâm các”, trước sau không tới một chén trà, nhưng Lăng Liệt lại cảm thấy như đã đợi cả đời.

Đại phu là một vị thần y. Y thuật của “Hoàn dương thủ” trên giang hồ nếu xưng đệ nhị thì không ai dám xưng đệ nhất. Ngay cả như vậy, hắn vẫn phải nhìn ánh mắt Lăng Liệt để sống qua ngày.

Hắn biết Lăng Liệt cũng đủ lâu, cho nên sao cũng không ngờ người lạnh lùng âm trầm đối với ai cũng vô tình này, còn có lúc hoảng hốt lúng túng. Hắn không dám khẳng định trong mắt Lăng Liệt có phải là nước mắt không, bất quá, khi hắn nói “Có thể còn cứu được”, xác thực thấy Lăng Liệt trước tiên là thở dài một cái, sau đó khí lực toàn thân giống như bị tháo cạy ngã xuống bên giường.

Hai người này rốt cuộc có quan hệ gì? Thần y cũng bắt đầu cảm thấy tò mò.

Tuy nói có thể cứu chữa, nhưng thương thế của Luyện Vô Thương thực sự quá nặng, hơn nữa thân thể y vốn không được tốt, dù chỉ là bảo toàn sinh mệnh cho y cũng mất đến bảy ngày bảy đêm.

Bảy ngày này, Lăng Liệt canh giữ dưới lầu. Ba đại đàn chủ ở bên ngoài luân phiên cầu kiến, hắn cũng không gặp ai.

Cảnh Thái tiêu cực ra sao, hắn không quan tâm; Nhâm Tiêu Dao sống chết thế nào, hắn không để ý; vô lâm chính đạo muốn lập bang kết phái lên án hắn, hắn cười lạnh một tiếng, tùy bọn họ thôi, Lăng Liệt hắn cả đời đã từng sợ ai chứ?

Thế nhưng hắn thực sự rất sợ, sợ Vô Thương không thể tỉnh lại, sợ một ngày thần y đẩy cửa ra, ngay trước mặt hắn chính là một cỗ thi thể lạnh băng!

Cực kỳ sợ!

Sợ đến mức nửa đêm cũng bị ác mộng làm tỉnh giấc, sau đó nhìn xung quanh cầu thang, lại chán nản ngồi xuống trông coi.

Lúc này, không ngờ, rất nhiều giấc mộng cũ trước kia đã quên lại bừng tỉnh.

Hắn nhớ tới lần đầu tiên gặp Luyện Vô Thương, nhớ đủ loại trò đùa tai quái của mình cùng đủ loại khoan dung của Vô Thương, khi đó, bất kể làm sai cái gì, Vô Thương đều tha thứ cho hắn. Đôi mắt Vô Thương, thủy chung giống như nước suối róc rách trong núi, trong veo, ôn nhu.

Chẳng bao lâu sau, ánh mắt này lại đầy vẻ đau xót, hoài nghi, bất đắc dĩ, thậm chí tuyệt vọng!

Hắn nỗ lực muốn vượt lên đôi mắt ấy, tranh quyền, tranh lợi, leo lên đỉnh cao quyền lợi, tưởng rằng như vậy bọn họ sẽ không bị quấy rầy, hãm hại, Vô Thương sẽ một lần nữa cười!

Để đạt được mục đích, hắn không từ thủ đoạn, dần dần, sa vào vòng danh lợi, thậm chí đã quên ước nguyện ban đầu!

Vô Thương, ta kỳ thực cái gì cũng không cần, ta muốn chỉ có ngươi...

Vô Thương... trong sự trông ngóng mòn mỏi, cửa cuối cùng cũng chậm rãi mở ra, Lăng Liệt xông lên.

“Y sao rồi?” Không biết là hưng phấn hay sợ hãi, thanh âm hắn cũng run nhẹ nhẹ.

“Ừm... sống.” Thần y ngược thì lại bị hoảng sợ, bất quá mới có bảy ngày, Lăng Liệt sao lại thay đổi đến thế này? Trong mắt đầy tơ máu, viền mắt hõm sâu, sắc mặt tái nhợt như giấy.

Bất chấp ánh mắt kinh ngạc của đối phương, Lăng Liệt lao thẳng đến bên giường. “Vô Thương?”

Trên mặt Luyện Vô Thương mơ hồ có một tia huyết sắc, nhưng mặc cho Lăng Liệt gọi thế nào, hai mắt y thủy chung nhắm nghiền, không nghe thấy, không để ý.

“Y vì sao còn chưa tỉnh lại?” Lăng Liệt lại lo lắng.

Thần y khinh thường, thâm nghĩ, người nói người y bằng sắt sao? Một chưởng kia cũng đủ để phá núi mở đường, không chết đã là vô cùng may mắn rồi.

“Y bị thương quá nặng, còn cần một thời gian điều dưỡng. Không biết môn chủ có thể theo ta ra ngoài không, tại hạ có điều muốn xin thỉnh giáo.” Dừng một chút, lại thêm một câu, “Là về bệnh tình của vị tiên sinh này.”

Vẫn là câu này có tác dụng nhất, Lăng Liệt trái lại cũng xuống lầu. “Chuyện gì? Chẳng lẽ thương thế còn có biến hoá?”

“Môn chủ có từng nghe qua ‘âm phong chuông’ ?”

Lăng Liệt lúc đầu là ngẩn người, sau đó nhớ lại, lúc mình còn nhỏ bị chuông lực này giầy vò đến chết đi sống lại.

“Âm phong chuông? Không phải sớm đã thất truyền sao?” Đúng rồi, Niếp Vân Phi từng luyện qua, vết thương này của mình chính là lão ban tặng.

Thần y gật đầu nói: “Cái này chính là chỗ khiến tại hạ khó hiểu. Lúc cứu trị cho vị tiên sinh trên lầu kia, phát hiện tận phế phủ y có một cỗ hàn khí, nếu như tại hạ suy đoán không sai, hẳn là do âm phong chuông. Nhưng rốt cuộc là người phương nào dùng âm phong chuông đả thương y? Thật quái dị.”

Lăng Liệt nhớ tới cỗ hàn ý mình cảm thấy khi vận công chữa thương cho Luyện Vô Thương, có lẽ chính là âm phong hàn độc, thảo nào quen thuộc như vậy. Nhưng như vậy lại càng kỳ quái, Vô Thương cũng chưa từng trực tiếp giao đấu với Niếp Vân Phi, hàn độc trên người y từ đâu mà đến? Chẳng lẽ còn có người luyện môn võ công tà môn này?

“Mặc kệ những cái này, trước tiên phải trừ độc cho y đã.” Độc kia phát tác cũng không phải đùa.

Trên mặt thần y hiện lên vẻ xấu hổ: “Tại hạ bất tài, hàn độc này không thể trị hết, trừ khi...”

“Trừ khi cái gì?”

Thần y lắc đầu, thở dài một tiếng: “Trừ khi có hoả long châu của Thiên Sơn hoả long làm thuốc, mới có thể trị hết, nhưng hoả long kia chỉ là truyền thuyết mà thôi, dù là người sống lâu trên Thiên Sơn cũng chưa từng gặp qua, cũng không đáng tin.”

“Không đúng, ta từng trúng hàn độc, nhưng đã trị hết rồi.” Lăng Liệt càng nghe hắn nói càng thấy thái quá, nhin không được lên tiếng.

“Cái gì?” Thần y ngẩn người, “Lời ấy của môn chủ có thật không? Không biết cao nhân giúp môn chủ là ai?” Trong thiên hạ còn có người y thuật cao hơn mình sao?

“Là Vô Thương đã cứu ta, vận công xua độc cho ta.”

Vô Thương? Chính là vị bệnh nhân trên lầu kia? Thần y cẩn cẩn dục dục hỏi: “Xin hỏi môn chủ, vị tiên sinh kia đã từng tập qua ‘Minh nhật thần công’ của Hạo Thiên Môn?”

“Đúng vậy, có cái gì không bình thường sao?”

Thần y thở dài: “Là như vậy, môn chủ, hàn độc trên người vị tiên sinh kia cũng không phải là bị người đả thương, âm phong hàn độc không thể giải, nhưng có thể thông qua ‘Minh nhật thần công’ chuyển sang người kẻ khác. Môn chủ, thứ cho tại hạ lớn mật suy đoán, độc trên người vị tiên sinh kia chính là môn chủ năm đó truyền cho y.”

Ngũ lôi oánh đỉnh cũng không đủ để hình dung tâm tình Lăng Liệt lúc này, hắn vẫn luôn cho rằng độc trong người mình sớm đã được Luyện Vô Thương xua ra khỏi cơ thể, hoá thành mây khói. Nhưng sự thực không phải như vậy, hoá ra... hoá ra những năm gần đây Vô Thương một mực thay hắn chịu khổ, hắn lại hoàn toàn không biết!

Thần y đã rời khỏi, Lăng Liệt ngã ngồi trên cầu thang, trong đầu hỗn loạn.

Hắn nhớ tới sự lạnh lùng của Vô Thương khi năm đó mẫu thân dẫn hắn lên núi cầu y, vẫn tưởng rằng đó là bởi vì trong lòng Vô Thương căm hận, không chịu đi cứu hải tử của cừu nhân. Hoá ra không phải, Vô Thương biết nếu cứu hắn, sẽ cả đời bị hàn độc quán thân!

Sớm nên nghĩ đến, Vô Thương thiện lương như vậy, sao lại thấy chết mà không cứu? Đó là bởi vì không thể cứu! Nực cười, mình lại cho rằng Vô Thương cố ý gây khó dễ, lại còn bức tử mẫu thân, trong lòng chỉ có oán hận, cũng không biết cảm kích!

Tâm tình Vô Thương khi đối mặt với những lời châm chọc của mình là như thế nào nhỉ? Lúc mình không hiểu chuyện năm lần bảy lượt bày trò tai quái giầy vò đả kích Vô Thương, trong lòng y có bao nhiêu khổ?

Nhưng y thuỷ chung lặng lẽ ẩn nhẫn, cái gì cũng không nói, thuỷ chung bảo vệ mình, giữ tròn lời hứa với mẫu thân.

Đột nhiên, trong đầu Lăng Liệt hiện lên một ý nghĩ, khiến hắn không khỏi rùng mình! Kết quả như vậy mẫu thân hắn là biết rất rõ đi? Nhưng nàng vẫn kiên quyết đưa mình đi tìm Vô Thương, thậm chí không tiếc lấy sinh mệnh để uy hiếp!

Phản bội nhiều năm trước đã khiến nội tâm Vô Thương đau khổ, thê lương, cô tịch mà ẩn cư cả đời trong thâm sơn cùng cốc, mẫu thân lại có thể nào quyết tâm, lại một lần nữa bức bách Vô Thương?

Bình sinh lần đầu tiên, Lăng Liệt nổi lên hận ý với mẫu thân đã mất, hận nàng có thể nào ích kỷ như vậy, tàn nhẫn như vậy!

Nhưng nghĩ lại, mẫu thân nhìn thì nhu nhược, nhưng cá tính lại mạnh mẽ đến nam tử cũng không bằng, trong lòng nàng chỉ có phụ thân, mình, và Hạo Thiên Môn là quan trọng, nàng vì mình ngay cả tính mạng cũng không cần, sao còn có thể quan tâm người khác chứ? Thầm thở dài, bất kể thế nào, mẫu thân cũng là vì yêu thương mình, người trong thiên hạ có thể trách mẫu thân tâm ngoan, duy một mình mình không thể.

Phụ thân cô phụ Vô Thương, mẫu thân năm lần bảy lượt bức bách Vô Thương, mà người tổn thương Vô Thương nhiều nhất, lại chính là mình! Cả nhà bọn họ đều thiếu nợ Vô Thương nhiều lắm, nhiều đến kiếp sau cũng không trả hết!

Vô Thương! Bàn tay nắm chặt lại, lan can bằng gỗ vì không chịu nổi sức mạnh này, bị bóp thành từng mảnh vụn, bay tứ tung.

“A!” Kêu lên chính là tỷ nữ kia, trong tay nàng bưng chén thuốc, vốn định không kinh động đến Lăng Liệt lên lầu, lại suýt nữa bị vụn gỗ xoẹt qua mặt.

Phát hiện Lăng Liệt đang nhìn nàng, nàng vội vã hạ mi mắt. Hình như từ khi Luyện Vô Thương bị thương được đưa về, nàng lúc nào cũng tránh Lăng Liệt, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Tiểu Văn.”

“Dạ.”

“Người sớm biết rồi đúng không?”

“Cái... cái gì?” Tiểu Văn lấy làm kinh hãi, tay run lên, chén thuốc kia đập vào khay.

Lăng Liệt đưa tay cầm chén thuốc, chậm rãi nói: “Người sớm biết rằng Vô Thương không chỉ khôi phục võ công, còn có thể tự do rời khỏi nơi này đúng không? Thỉnh thoảng ta đến, người toàn nói rằng y còn đang nghỉ ngơi, không muốn người quấy rầy, kỳ thực khi đó y căn bản không ở trên lầu, đúng không? Người cũng biết thủ đoạn của ta rồi đó, còn không thành thật nói ra!” Nói đến câu sau, giọng điệu, nét mặt đã nghiêm lại.

Thanh thế môn chủ Hạo Môn giận dữ ra sao, Tiểu Văn sợ đến toàn thân nhũn ra, quỳ rạp xuống đất: “Môn chủ, môn chủ bớt giận, Tiểu Văn không phải cố ý lừa gạt môn chủ, chỉ là, chỉ là trên người chủ tử có hàn độc, lúc phát tác sẽ rất khó chịu, Tiểu Văn thực không đành lòng!”

Hoá ra Lăng Liệt vì để Vô Thương ở lại bên mình chưa hề giải độc “quỷ hoặch”, khiến võ công y hoàn toàn biến mất. Đây cũng là hại Luyện Vô Thương, hàn độc trong cơ thể y, nhất định phải dùng nội công thôi động đan dược chế từ hoá lưu ly mới có thể chống đỡ. Lần đầu tiên độc phát, Tiểu Văn sợ đến mất bình tĩnh, nhưng Luyện Vô Thương một mực không cho nàng báo với Lăng Liệt. Tiểu Văn không có cách nào, lại thương tiếc y, đành phải đáp ứng giúp y khôi phục võ công.

Luyện Vô Thương trước đây từng lấy hái thuốc làm nghề mưu sinh, tinh thông dược lý, Tiểu Văn tìm được liệu, y liền tự mình phối giải được. Hạo Thiên Môn canh phòng mặc dù nghiêm, nhưng với võ công của Luyện Vô Thương, cũng không đáng lo chút nào, cho nên bị giam lỏng đã hơn một năm, thì đến phân nửa là có thể tự do hành tẩu.

Tâm y nhân hậu, biết được thủ đoạn của Hạo Thiên Môn tàn nhẫn, liền nhịn không được khi bọn họ hành động thì ra tay cứu người. Những lúc này, nếu Lăng Liệt đến thăm, Tiểu Văn sẽ che giấu cho y. Lăng Liệt đối với Luyện Vô Thương vừa kính vừa yêu vừa hổ thẹn, việc nhỏ cũng không dám làm trái ý y.

Một ngày, Luyện Vô Thương vô tình gặp Nhâm Tiêu Dao và Liễu Thanh Y, ba người lưỡng minh nhất ám (hai người Nhâm Tiêu Dao, Liễu Thanh Y ở ngoài sáng, hợp thành Thanh Bạch song kiếm cứu người, còn Luyện Vô Thương thì ở trong tối, không lộ mặt, giúp đỡ hai người kia cứu người ~ Cảm ơn bạn Lăng Du đã giải nghĩa chỗ này), cứu không ít anh hùng hào kiệt. Luyện Vô Thương dựa vào việc dễ dàng đi lại ở Hạo Thiên Môn, đối với hành động của Lăng Liệt biết rất rõ, nếu không phải lúc này Hạo Thiên Môn phong toả tin tức, chỉ có Lăng Liệt và ba đại đường chủ biết, bí mật của y cũng sẽ không bại lộ.

Tiểu Văn nói xong nơm nớp lo sợ, vốn tưởng rằng Lăng Liệt sẽ nổi trận lôi đình, không ngờ hắn chỉ chán nản thở dài, nói: “Người lui xuống đi, được ta sẽ tự mình mang lên.”

Lá gan Tiểu Văn dường như lớn hơn chút, nói: “Môn chủ, ngài đừng trách chủ tử, Tiểu Văn biết trong lòng y kỳ thực đối với ngài rất tốt.”

Lăng Liệt lộ ra một tia cười khổ, lại không nói gì. Công việc của Tiểu Văn đột nhiên ít đi rất nhiều, bởi vì chiếu cố cuộc sống của Luyện Vô Thương hầu như bị Lăng Liệt ôm lấy. Từ uy được, ăn cơm đến rửa mặt, lau người, mọi việc lớn nhỏ, đều qua tay Lăng Liệt. Tiểu Văn không ngờ, môn chủ trong đầu nàng như ma quân, lại có thể ôn nhu săn sóc như vậy, ngay cả nàng suýt nữa cũng bị cảm động, chỉ mong Luyện Vô Thương mau tỉnh lại, hai người hoà thuận.

“Môn chủ, môn chủ, chủ tử tỉnh rồi!”

Lăng Liệt đang cúi đầu trên bàn ngủ, nghe được tiếng kêu nhảy dựng lên, lao thẳng đến giường.

Ngủ say năm ngày, Luyện Vô Thương cuối cùng cũng tỉnh lại, cùng Lăng Liệt mới tới bốn mắt nhìn nhau, nhất thời đều không nói gì.

Lăng Liệt ôn nhu nói: “Cảm thấy thế nào? Mấy ngày nay ngươi chỉ có thể dựa vào canh sâm mà sống, nhất định là đói bụng đi? Tiểu Văn, đi nấu bát chè hạt sen mang lên.” Nói xong, lại khẽ nở nụ cười, “Kỳ thực cháo gà là bổ nhất, nhưng ta biết, ngươi không thích ăn mặn.”

Nói liên miên một đồng, Luyện Vô Thương lại chỉ bình tĩnh nhìn hắn, không ừ không hử, bộ dạng tươi cười của Lăng Liệt rốt cuộc không giữ nổi nữa.

“Ngươi đều đã biết?”

Lăng Liệt gật đầu.

“Ngươi không tức giận? Ta phá chuyện của ngươi.”

Về mặt Lăng Liệt buồn bã: “Sai trước là ta, ta có tư cách gì tức giận? Ta chỉ có một việc muốn hỏi ngươi.”

“Ngươi nói đi.”

“Sau khi ngươi khôi phục võ công, nơi này cũng không làm khó được ngươi, vì sao ngươi không rời đi?” Khi hỏi câu này, Lăng Liệt chỉ cảm thấy tâm mình cũng đang run run.

Luyện Vô Thương trầm mặc một lúc, quay đầu đi: “Nếu ta đi, mạng của Tiểu Văn khó giữ được, ta không thể hại nàng.”

“Chỉ như vậy?”

“Sau đó ta thấy ngươi làm điều ngang ngược, giết chóc khắp nơi, ta muốn ở lại bên cạnh ngươi, có lẽ có thể cứu một số người.”

Giống như nước lạnh, Lăng Liệt run rẩy nói: “Ngươi ở lại đây, là muốn điều tra tin tức, giúp kẻ khác đối phó ta?” Hắn dùng hết khí lực toàn thân mới nói ra được những lời này, chỉ cảm thấy tâm bị nghìn đao vạn đao hung hăng chém.

Luyện Vô Thương do dự, chậm rãi gật đầu.

“A, ha ha, vừa nãy lúc hỏi người, ta còn hy vọng người sẽ nói, là bởi vì luyện tiếc ta mới không rời đi. Kỳ thực ta sớm nên biết, ta tổn thương người sâu như vậy, người chỉ hận không thể vĩnh viễn không nhìn thấy ta.” Lăng Liệt cũng không rõ mình vì sao lại cười, hẳn rõ ràng là muốn khóc. Hoá ra bị người mình yêu nhất phản bội đau khổ như vậy, đau đến tận tâm tận phế, mình cuối cùng cũng đã nếm trải.

Lăng Liệt đứng dậy, tiếp tục đối mặt với lời nói của Vô Thương, hẳn không dám khẳng định mình có phát cuồng không. Hắn xoay người, đột nhiên lại nghĩ tới một việc: “Vì sao người không nói cho ta biết, người kỳ thực đã đem hàn độc của ta chuyển sang người mình?”

Luyện Vô Thương hỏi lại: “Ta nói, người sẽ để ta rời đi sao?”

Vẻ mặt Lăng Liệt trắng bệch, lão đảo lùi về phía sau vài bước, hồi lâu, mới chua xót hỏi: “Người muốn rời khỏi ta như vậy?”

Luyện Vô Thương không nói gì, vẫn như cũ bình tĩnh nhìn hắn.

Lăng Liệt bỗng xông về phía trước nhào vào đầu giường, hai gối quỳ xuống, cầm tay Luyện Vô Thương, khẩn thiết nói: “Nếu như ta quỳ xuống van xin người, người có thể đáp ứng lưu lại không? Có thể tha thứ cho ta không? Vô Thương, ta thực sự không thể không có người!”

Luyện Vô Thương nhìn hắn, có chút thương cảm, có chút bất đắc dĩ, lắc đầu: “Muộn, quá muộn rồi!” Khẽ gạt tay.

Lăng Liệt thoáng cái xụi lơ trên mặt đất, vẻ mặt như tro tàn. Hồi lâu, hắn khẽ nói: “Người muốn trở về bên cạnh Nhâm Tiêu Dao kia thế sao?”

“Người nói cái gì?” Luyện Vô Thương ngắt người, không biết hắn vì sao lại nhắc tới Nhâm Tiêu Dao.

Lăng Liệt chợt cười ha ha: “Được rồi, để ta nói cho Nhâm Tiêu Dao, bảo hắn đến đưa người đi.”

“Người lại có âm mưu gì?” Lẽ nào hắn lại muốn dùng mình làm mồi dụ? Luyện Vô Thương vừa nghĩ như vậy, trong lòng liền nguội lạnh.

Lăng Liệt chậm rãi đứng lên, nói: “Người yên tâm, lúc này không phải bây. Chỉ cần hắn có gan đến, chỉ cần hắn chịu bất chấp nguy hiểm vì người, không tiếc hi sinh tính mạng, ta sẽ thả các người đi, cho các người song túc song phi!” Nghiến răng nói xong mấy chữ này, Lăng Liệt vẻ mặt kiên quyết, cũng không quay đầu lại đi xuống lầu.

Nhâm Tiêu Dao thực sự tới, ngày thứ hai sau khi Lăng Liệt đưa tin, một người, đơn thương độc mã, một mình xông vào Hạo Thiên Môn. Thực sự rất có khí phách, rất gan dạ, rất thâm tình

Lăng Liệt ngồi giữa đại sảnh đem lưng dựa lên ghế, lạnh lùng quan sát nam nhân thân vùi trận địa vẫn còn bình tĩnh này.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, Lăng Liệt đã không có thiện cảm đối với Nhâm Tiêu Dao. Kỳ thực trong lòng hắn rất rõ, đó là đồ kị. Tên gia hỏa gọi là Nhâm Tiêu Dao này, không chỉ tướng mạo tuấn nhã, mà còn có võ công cao cường, lại có phong độ, có giáo dưỡng, bất kể lúc nào cũng không chê vào đầu được. Giống như bây giờ!

Khó trách Vô Thương cuối cùng lại chọn hắn, trong lòng Lăng Liệt vừa đau khổ vừa chua xót, hắn thực sự hy vọng Nhâm Tiêu Dao không tới, để hắn có thể công khai nói cho Luyện Vô Thương: nam nhân này căn bản không đáng để người yêu!

Hắn chăm chú nhìn Nhâm Tiêu Dao, giống như muốn xuyên thủng đối phương, hồi lâu, đau buồn nói: “Người không nghĩ rằng đây có thể là một cái bẫy sao?”

Nhâm Tiêu Dao khẽ cười: “Đã nghĩ.”

“Vậy còn dám tới?”

“Không thể không đến.”

Lăng Liệt nhắm mắt lại, dường như thất bại thở dài: “Y ở Trữ Tâm các, người đi gặp y đi.” Tử Thần đứng ngoài cửa chính, trước mặt y là một cỗ xe ngựa.

Chỉ chốc lát sau, Lam Điện từ bên trong đi ra, theo sau là Nhâm Tiêu Dao. Trên tay Nhâm Tiêu Dao ôm một người.

Thấy người này, trong mắt Tử Thần kìm không được hiện lên một tia hận ý. Rốt cuộc chủ nhân thương y cái gì? Mỗi lần chủ nhân rời khỏi Trữ Tâm các, tâm tình đều nặng trĩu như vậy, y rõ ràng chưa từng khiến chủ nhân vui vẻ. Y chưa từng làm cái gì vì Hạo Thiên Môn, chưa từng làm cái gì vì chủ nhân, thậm chí còn đối địch với chủ nhân, y dựa vào cái gì để chủ nhân yêu y sâu sắc?

Bất quá, hiện tại sẽ không, chủ nhân cuối cùng cũng chán ghét y, muốn y rời đi.

“Đây là xe ngựa đã chuẩn bị tốt, thân thể y cũng không thích hợp đi bộ.” Lam Điện nói.

Nhâm Tiêu Dao gật đầu, ôm Luyện Vô Thương lên xe, nhẹ giọng nói: “Người thực sự quyết định rời khỏi đây? Không nói rõ ràng với hần?”

Luyện Vô Thương quay đầu nhìn thoáng qua cánh cổng kia, buồn bã lắc đầu.

Nhâm Tiêu Dao thở dài, đặt Luyện Vô Thương vào xe, mình cũng theo lên.

Lam Điện chỉ chờ hai người bọn họ cùng nhau ngồi lên xe, xa phu đánh xe đi, liền có thể trở về, vậy mà không ngờ Nhâm Tiêu Dao lại chậm rãi lui ra.

Không chỉ y đi ra, Luyện Vô Thương cũng đi ra. Thương thể của y vẫn còn rất nặng, tự mình đi lại vẫn rất khó khăn, y là bị người ép ra! Dao đặt ngang cổ, bị kéo ra. Đối phương vì sợ y phản kháng, đã điểm trọng huyệt trên người y.

Trong xe cứ nhiên sớm đã có người! Lam Điện khiếp sợ nhìn về phía Tử Thần.

Xe là Tử Thần tìm tới, nhưng chính y cũng đã ngây người.

Ép Luyện Vô Thương chính là một nữ tử, lộ ra khuôn mặt sần sùi, giống như da quýt sấy, xấu xí không gì tả được, ba người ở đây đều không biết ả là ai.

“Người là ai? Có chuyện gì từ từ nói, buông y ra!” Nhâm Tiêu Dao chiếu theo chỉ thị của nữ tử này lui ra ngoài một trượng, mắt thấy cương đao kia đã đặt trên cổ Luyện Vô Thương làm chảy ra một tia máu, tâm hần cũng theo đó đau đớn.

“Bớt nói lời vô ích, mau gọi Lăng Liệt ra đây!” Nữ tử này vừa lên tiếng, thanh âm lại trong trẻo như vàng anh, hoàn toàn đối lập với bề ngoài của ả.

Lăng Liệt đã sớm được người bẩm báo đi ra, vừa thấy tình thế này, biến sắc, quát: “Mau buông tay!”

Một tiếng này khí thế mười phần, tay ả kia bị chấn động thoáng cái run lên. ả hướng về phía Lăng Liệt, trên mặt tràn đầy oán độc, nghiêng răng nói: “Người cuối cùng cũng xuất hiện.”

Lăng Liệt ngẩn người: “Người biết ta?”

Ả kia hắc hắc cười lạnh: “Người đã quên ta? Ta cho tới giờ không dám quên người. Nằm mơ cũng nghĩ làm sao có thể ăn thịt người, uống máu người! Hừ hừ, ta là Niếp Uyển Dao!”

Ba chữ “Niếp Uyển Dao” này, thực khiến Lăng Liệt lấy làm kinh hãi. Ngày đó tàn sát Phượng Hoàng sơn trang, quả thực không phát hiện thi thể Niếp Uyển Dao, sau đó cũng không có tin tức của ả, không ngờ lại xuất hiện ở đây! Hần tỉ mỉ quan sát, thế nào cũng không thể đem nữ tử xấu xí này đặt cùng một chỗ với Niếp Uyển Dao.

“Người không nhận ra ta sao? Nếu không như vậy, có thể nào thoát khỏi sự truy sát của người? Người tìm ta khắp nơi, lại không ngờ ta trốn ở ngay trước mắt người đi?”

Lam Điện nhìn quần áo ả, chợt nhớ tới đây là trang phục của phòng giặt. Bước lên một bước, thăm bả bảo cho Lăng Liệt.

Lăng Liệt lại không quan tâm những cái này, hắn chỉ thấy Luyện Vô Thương bị thanh đao kia uy hiếp đến mức khó thở, trầm giọng nói: “Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì? Mau thả y ra!”

Niép Uyển Dao cười khanh khách: “Ngươi rất yêu y đi? Nếu như ta giết y, ngươi sẽ ra sao nhỉ?”

“Ngươi dám!”

Về mặt Niép Uyển Dao biến đổi, lạnh lùng nói: “Ta có cái gì không dám? Ngươi nhìn ta hiện tại biến thành thể này, thì còn sợ cái gì?”

Một nữ nhân coi trọng nhất chính là dung mạo của mình, Niép Uyển Dao này vì báo thù, để chui vào Hạo Thiên Môn, ngay cả dung mạo cũng có thể phá huỷ, còn có cái gì không dám làm chứ? Về mặt Lăng Liệt trắng bệch, song quyền nắm chặt. Hồi lâu, mới nói: “Vậy ra điều kiện đi, sao mới chịu thả người?”

Niép Uyển Dao nhìn mắt Lăng Liệt, lại nhìn Luyện Vô Thương, cười nhạt: “Không ngờ ngươi đối với y là thật tâm. Nếu như ta muốn ngươi một mạng đổi một mạng? Dùng mạng của ngươi đổi mạng của y.”

Còn không chờ Lăng Liệt trả lời, Lam Điện và Tử Thần đã cùng kêu lên: “Ngươi nói càn gì đó?”

Niép Uyển Dao gật đầu: “Muốn ngươi tự tay kết liễu tính mạng mình, thực sự khó khăn. Hơn nữa người này cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, ngươi chắc chắn cảm thấy không có lời. Như vậy đi, ta muốn một cánh tay của ngươi, thế nào?”

Tử Thần nghiêng răng nói: “Xú bà nương, ta liều mạng với ngươi!” Phi thân xông về phía trước. Y cũng mặc kệ tính mạng Luyện Vô Thương còn ở trong tay người ta, chết đi là tốt nhất, đỡ cho môn chủ bị người uy hiếp.

Tay áo Lăng Liệt vung lên, mang theo một đạo kinh phong, đánh Tử Thần ra ngoài hai trượng.

“Nghĩ xong chưa? Một cánh tay đổi nửa cái mạng. Ta cũng không có nhiều kiên nhẫn, không bằng như vậy, trước tiên ta rạch vài nhát trên mặt y, nói không chừng chờ ta rạch xong, ngươi cũng suy nghĩ xong.”

Mắt thấy mũi đao sáng loáng kia hươ qua hươ lại trên khuôn mặt tái nhợt của Luyện Vô Thương, Nhâm Tiêu Dao la lên: “Không được!”

Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt Lăng Liệt, vẫy tay: “Lam Điện, lấy đao đến.”

“Chủ, chủ nhân.” Nằm mơ cũng không ngờ, chủ nhân kiêu ngạo lãnh khốc cư nhiên chịu vì người khác mất đi một cánh tay, Lam Điện cả kinh nói năng lộn xộn. Đây thực sự là chủ nhân hắn biết sao?

“Không được.” Ngăn lại cư nhiên là Nhâm Tiêu Dao, “Ả hận ngươi thấu xương, cho dù ngươi chặt tay, ả cũng sẽ không bỏ qua Vô Thương.”

Kỳ thực Lăng Liệt sao lại không biết dụng tâm của Niép Uyển Dao? Nữ tử này hận không thể toả cốt dương hôi (bỏ xương, hất tro cốt đi) mình, khó khăn lắm mới đợi được thời cơ, sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy? Mục đích của ả không phải là cánh tay này, mà là muốn thăm dò địa vị của Luyện Vô Thương trong lòng Lăng Liệt, xem thứ trong tay ả có bao nhiêu trọng lượng!

Niép Uyển Dao bị đâm trúng tim đen, cũng không bối rối, nhàn nhạt nói: “Không biết rạch thế nào cho đẹp nhỉ?” Tay vừa nhấc lên, mũi đao đặt lên mặt Luyện Vô Thương, khẽ ấn một chút, vẽ ra một tia máu.

“Dừng tay, ta cho ngươi!” Bước chân Lăng Liệt khẽ nhích, rút bội kiếm bên hông Nhâm Tiêu Dao ra, cắn răng, hướng cánh tay trái mình chém xuống!

Tử Thần vừa mới đứng lên, thấy cảnh tượng này, hét thảm một tiếng, suýt nữa bất tỉnh; Nhâm Tiêu Dao và Lam Điện đều kinh hô, không dám nhìn nữa; Niép Uyển Dao cười ha ha, tràn đầy khoái ý, chỉ cảm thấy khổ cực một năm cuối cùng cũng có ý nghĩa.

Lúc Lăng Liệt chặt một đao này, hắn chợt cảm thấy rất bình tĩnh: Vô Thương, ta yêu ngươi, vì ngươi ta có thể chặt đứt một tay, Tiêu Dao của ngươi có thể làm như vậy không? Hắn bỗng rất muốn nhìn về mặt Luyện Vô Thương, muốn nhìn xem y có đau lòng vì mình không, có hối hận vì rời khỏi mình không...

“Dừng tay!”

Đó là tiếng Luyện Vô Thương, Lăng Liệt cả kinh dừng tay.

Luyện Vô Thương vốn bị điểm huyết đạo, ngay cả nói cũng không thể nói vậy mà lại di chuyển! Khuỷu tay y thu lại, đánh vào bụng Niếp Uyển Dao, thừa dịp ả hoảng hốt, lấy tay đoạt đao qua.

Lăng Liệt đầu chịu bỏ qua thời cơ như vậy? Bước lên một bước, đánh một chưởng vào ngực Niếp Uyển Dao. Trong lúc nguy hiểm, ra tay cũng không lưu tình, đã dùng mười phần công lực.

Thân thể Niếp Uyển Dao bay lên, rồi nặng nề rơi xuống mặt đất, đã tắt thở. Con mắt của ả vẫn mở lớn, đến chết cũng không rõ, vì sao ả nằm gai nệm mật, vẫn không thể đả thương Lăng Liệt một li? Vì sao loại người giống như Lăng Liệt, lại có người bất chấp tính mạng bảo vệ hần.

“Lăng Liệt, ngươi mau tới.” Nhâm Tiêu Dao đỡ lấy Luyện Vô Thương, vẻ mặt lo lắng. Máu đang không ngừng chảy ra từ khoé miệng Luyện Vô Thương, nhiễm đỏ cả vai. Nội thương của y vốn chưa phục hồi, hiện tại tự vận công giải huyết đạo, kỳ kinh bát mạch đảo ngược, đã như nổ mạnh hết đà.

Lăng Liệt trừng con mắt đầy tơ máu, hướng về phía Lam Điện quát: “Còn ngốc lăng cái gì? Mau gọi đại phu!”

21. Quyển 2 - Chương 21: Vỹ Thanh

Vỹ thanh

Thần y xui xẻo sau khi bị Lăng Liệt hỗn hển rống lên câu “Không cứu được y thì ngươi chôn theo y đi”, lau mồ hôi lạnh bước vào Trữ tâm các.

Lăng Liệt canh giữ ở ngoài cửa, trong lòng có loại ảo não hối hận không sao nói hết. “Xe ngựa là ai tìm đến?”

Tử Thần quỳ rạp xuống đất, hai vai không ngừng run lên. “Là, là ta.”

Lăng Liệt không nói nhiều lời, nhắm chỗ tim y đá một cước, khiến y ngã ngửa trên mặt đất. “Ngươi làm việc sao lại không cẩn thận như vậy? Sao không kiểm tra trước một tí?” Nếu không vì Tử Thần trung thành với hần, lại lập được không ít công trạng, đã sớm một chưởng đánh chết.

Lam Điện ở một bên quỳ xuống xin tha: “Chủ nhân bớt giận, Tử Thần là nhất thời sơ suất mới phạm sai lầm, nể tình chúng ta theo chủ nhân lâu như vậy, tha cho y đi!”

Nhâm Tiêu Dao cũng khuyên nhủ: “Việc đã đến nước này, truy cứu nữa cũng vô dụng, nên cầu cho Vô Thương thuận lợi thoát hiểm đi.”

“Cút, cút ngay!” Lăng Liệt hét lớn. Lam Điện vội vàng kéo Tử Thần còn chưa bình tĩnh lại lui ra ngoài.

Một cỗ lửa giận không thể nào phát tiết, lạnh lùng hung hăng đánh một chưởng trên tường, khàn khàn nói: “Vì sao, vì sao y phải bất chấp nguy hiểm cưỡng giải huyết đạo, y không muốn sống nữa sao?”

Nhâm Tiêu Dao khẽ thở dài: “Y không làm như vậy, cánh tay ngươi đâu thể giữ được? Ngươi là người y yêu nhất, y sao cam lòng để ngươi bị thương?”

Lăng Liệt chấn động toàn thân, quay đầu lại: “Ngươi nói cái gì? Y không phải yêu ngươi sao?”

Nhâm Tiêu Dao đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười khổ một tiếng: “Ngươi nghe ai nói?”

Mắt Lăng Liệt trừng lớn: “Nếu không như vậy, y vì sao ngầm giúp ngươi, còn ở lại bên ta điều tra tin tức cho ngươi?” Nghĩ đến điểm này, trong lòng lại rất đau.

Nhâm Tiêu Dao thở dài, lắc đầu: “Ta thật có lúc không phục, ngươi ngay cả tâm ý Vô Thương cũng không rõ, dựa vào cái gì khiến y khăng khăng một lòng với ngươi? Y ở lại bên cạnh ngươi, là bởi vì luyến tiếc ngươi. Y ngăn ngươi làm việc ác, là sợ ngươi nghiệp chướng nặng nề, vạn kiếp bất phục!”

“Nói, nói bậy.” Lăng Liệt lú lười. “Vậy vì sao y khẳng khái muốn rời khỏi ta? Chỉ cần y nguyện ý, cái gì ta cũng có thể cho y, tất cả Hạo Thiên Môn đều là của y!”

Nhâm Tiêu Dao chậm rãi nói: “Người muốn cho y, nhưng chưa chắc y đã muốn.”

“Không sai, y đã nói muốn ta cùng y trở về núi. Nhưng trên núi kham khổ, sao so được với ở đây? Ta có thể cho y điều kiện tốt nhất, sự chăm sóc tốt nhất. Cho dù y thích thanh tĩnh, ta cũng có thể tạo ra một phương, không cho bất kể ai làm phiền!” Y còn có cái gì không hài lòng?

Nhâm Tiêu Dao khẽ cười, phảng phất đang cười Lăng Liệt tự cho mình là đúng. “Người như vậy có khác gì đường chim hoàng yến? Đừng đem nguyện vọng của người áp đặt lên người Vô Thương, người có từng thực sự nghĩ cho y? Chân chính làm cái gì đó cho y?”

“Ta...” Lăng Liệt đang tràn đầy tự tin muốn phản bác, nhưng nhất thời lại không tìm ra một ví dụ. Trong trí nhớ chỉ có Vô Thương trừ độc cho hắn; Vô Thương dạy hắn kiếm pháp; Vô Thương chạy khắp nơi giúp hắn khôi phục võ công, suýt nữa đã đánh mất tính mạng; thậm chí, Vô Thương đem cả thân thể cho hắn; ngay cả ngày hôm nay, Vô Thương cũng liều mạng bảo vệ hắn!

Mà hắn đã làm cái gì cho Vô Thương? Tất cả những tổn thương đau ốm trên người Vô Thương ngày hôm nay, hầu như đều do hắn mang đến. Tâm Vô Thương thì sao? Chỉ sợ cũng đã bị hắn tổn thương.

Càng nghĩ, mồ hôi trên đầu Lăng Liệt càng chảy. Hắn luôn miệng nói yêu Vô Thương, hắn đã chân chính làm cái gì cho Vô Thương chứ? Mọi việc hắn làm, đều là vì báo thù, vì xưng bá võ lâm, vì chính hắn! Hắn kỳ thực chưa bao giờ nghĩ tới Vô Thương!

Cho tới giờ, Lăng Liệt cảm thấy mình không giống phụ thân Lăng Vô Cữu. Nhưng trên thực tế, bọn họ đều ích kỷ, luôn muốn Vô Thương phó xuất, chưa từng nghĩ tới hồi báo!

Lý do Vô Thương muốn rời đi, chính là bởi vì y đã nhìn rõ bản tính mình đi? Cho nên thương tâm, tuyệt niệm (ko suy nghĩ, nhớ nhung).

“Vì sao người muốn nói với ta những điều này? Thức tỉnh ta? Người không phải cũng yêu Vô Thương sao?”

Nhâm Tiêu Dao cười khổ: “Nhưng người y yêu lại là người, ta sao nhẫn tâm nhìn y đau khổ như thế chứ? Ta không quan tâm y cùng ai, chỉ hy vọng y cả đời bình an vui vẻ.”

Một câu nói giống như bưng tỉnh đại ngộ, hoá ra trên đời này còn có tình yêu như vậy! Lăng Liệt dường như lần đầu tiên thấy rõ người tên Nhâm Tiêu Dao này, hắn thở dài: “Kỳ thực ta thật sự không bằng người. Nếu Vô Thương chọn người, nhất định sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều.”

“Người cũng có thể đem lại hạnh phúc cho y.”

“Ta sao?” Lăng Liệt nhìn hai tay mình, có chút mờ mịt. Cho tới bây giờ mới hiểu được hắn gây cho Vô Thương bao nhiêu đau đớn, thực sự còn có cơ hội cứu lại sao? Nên cứu như thế nào chứ?

Mọi người đều lo Hạo Thiên Môn tìm tới cửa, đối phương lại đột nhiên không có động tĩnh gì. Cái này vốn nên là chuyện tốt, nhưng mọi người lại càng thêm lo lắng. Nhao nhao phỏng đoán, bọn họ có phải là lại đang chuẩn bị cho âm mưu gì không.

“Tiêu Dao lão đệ, người thấy thế nào?” Cổ Anh Phong đập một quân cờ xuống, nâng chén trà lên hộp một ngụm, vừa hỏi kỳ cục (kỳ ở đây là cờ vây), vừa hỏi thời cuộc.

Nơi này là “Lưu Vân sơn trang”, cũng là chỗ tránh nạn của võ lâm hào kiệt bị Hạo Thiên Môn bức hại mà vẫn không chịu khuất phục. Cổ Anh Phong là trang chủ ở đây, đồng thời cũng là bạn chí cốt của Nhâm Tiêu Dao.

Nhâm Tiêu Dao cười cười: “Lấy bất biến ứng vạn biến.” Thuận tay hạ một quân cờ trắng xuống, chặn đường của quân đen.

Cổ Anh Phong vỗ tay cười nói: “Quả nhiên là nước cờ hay.”

“Hai vị thật hăng hái.” Một người chậm rãi đi lên lương đình, mỉm cười nói. Bước đi của y nhanh nhẹn, mặc một bộ bạch y rộng thùng thình, đi một bước, tay áo cũng theo gió khẽ múa, phảng phất sẽ bay đi theo gió.

Nhâm Tiêu Dao cười nói: “Vô Thương, người đã đến rồi.”

Cổ Anh Phong cũng chấp tay: “Luyện đại hiệp.”

Luyện Vô Thương hơi thẹn: “Cổ trang chủ đừng khách khí như vậy, gọi ta một tiếng Luyện huynh đệ là được. Hai chữ đại hiệp, Vô Thương thẹn không dám nhận.”

Cổ Anh Phong cười nói: “Được, ta gọi người Luyện huynh đệ, người cũng đừng khách khí, gọi ta một tiếng đại ca là được rồi. Bất quá nói đến chữ đại hiệp này, người cũng không nên từ chối, không tin đi hỏi người trong sơn trang này, cũng đến phân nửa muốn cảm tạ ơn cứu mạng của người. Bọn họ đều nói nếu không phải Luyện đại hiệp cứu giúp, tính mạng đã sớm mất dưới ma trảo của Lăng Liệt.”

Nhắc tới tên Lăng Liệt, Luyện Vô Thương liền nổi lên tâm sự, trầm mặc không nói. Sau khi y bị trọng thương tỉnh lại, người đã ở Lưu Vân sơn trang. Hỏi Nhâm Tiêu Dao tình hình, hắn chỉ nói Lăng Liệt giao mình cho hắn chiếu cố, để đi làm chuyện vô cùng quan trọng.

Là chuyện gì chứ? Luyện Vô Thương không biết, lại mơ hồ cảm thấy không thích hợp. Mấy ngày nay luôn có một loại sợ hãi không rõ lý do, giống như có chuyện gì đó phát sinh.

Đôi khi cũng buồn vô cớ nghĩ đến, Lăng Liệt nếu đã thả mình đi, thì giữa hai người cũng đã không còn quan hệ gì nữa, lại vẫn như cũ không cách nào không lo lắng cho hắn. Cho dù có Nhâm Tiêu Dao đặc biệt chiếu cố, có người trong sơn trang nhiệt tình hỏi thăm, vẫn thường xuyên thất thần, nhớ tới Lăng Liệt.

Hoá ra rồi đi cũng không phải sẽ không tưởng nhớ, ngược lại càng tích thêm nhiều.

Bị thương liên tiếp, bây giờ tuy đã khá hơn nhiều, thân thể vẫn yếu ớt, đặc biệt rất dễ buồn ngủ. Tối nay, Luyện Vô Thương ngủ rất sớm, giữa lúc mơ màng y đi tới bên bờ một con sông nhỏ, một người đứng quay lưng về phía y.

Y gọi người nọ Lăng Liệt, trực giác khiến y cho rằng người nọ chính là Lăng Liệt. Y đi qua, người nọ cũng xoay người. Sau đó y thấy một khuôn mặt đầy máu, giật mình tỉnh dậy.

Thật nguy hiểm, hoá ra chỉ là một giấc mộng, nhưng quần áo sớm đã thấm đẫm mồ hôi.

Lăng Liệt, rốt cuộc người đang làm cái gì? Người quay về đi, chỉ cần người quay về, ta sẽ tha thứ cho người.

Đầu giường có thêm một hộp gấm, y chưa từng thấy qua. Mở hộp ra, bên trong là một hạt châu cỡ quả long nhãn – hạt châu đỏ như lửa, đỏ như hoả lưu ly, nhưng so với hoả lưu ly lại óng ánh rực rỡ hơn.

“Đó là hoả long châu, người nghiền nát nó rồi ăn, thôi động nội lực vận khắp tứ chi bách hại, hàn độc sẽ biến mất.” Ngoài cửa sổ có một thanh âm trầm thấp nói.

Luyện Vô Thương không chút nghĩ ngợi, mở cửa sổ đuổi theo. Bầu trời vắng sao, có một bóng người đi ở phía trước, một thân tử sắc, thân hình kia có chút quen quen.

“Tử Thần!”

Thân ảnh kia đột nhiên dừng lại, chậm rãi xoay người, quả nhiên là Tử Thần.

“Sao người lại tới đây? Lăng Liệt đâu?”

Về mặt Tử Thần lạnh lùng, nhưng không có địch ý trước đây: “Ta đến đưa hoả long châu.”

“Sao người lại có hoả long châu? Lăng Liệt ở đâu?”

Tử Thần vẫn cắn chặt môi, đột nhiên lớn tiếng nói: “Chủ nhân đã chết! Người nghĩ hoả long châu này từ đâu mà tới? Thiên Sơn hoả long há lại dễ đổi phó sao? Chủ nhân vì lấy hoả long châu trị thương cho người, đã chết rồi!”

Đã chết, Lăng Liệt đã chết! Luyện Vô Thương nghe câu đó, chợt nhớ tới cơn ác mộng vừa nãy, trước mắt tối sầm, cả người ngã về phía sau.

“Này, người đừng làm ta sợ! Ta gạt người thôi, chủ nhân không chết!” Ý thức được lời nói dối của mình không khác gì thuốc nổ, Tử Thần vội vàng đỡ lấy Luyện Vô Thương, lo lắng kêu lên.

Luyện Vô Thương nắm chặt tay y, giống như người chết đuối vớ được cọc: “Thật không?”

“Đương nhiên là thật.” Tử Thần thở dài, “Người đã quan tâm chủ nhân như vậy, cần gì phải làm ra vẻ dứt khoát đoạn tuyệt như thế.”

Luyện Vô Thương chỉ hỏi: “Hắn ở đâu?” Không thấy Lăng Liệt, y không thể an tâm.

Tử Thần buồn bã nói: “Người không muốn thấy người.”

“Không, ta nhất định phải gặp hắn!”

Tử Thần nhìn y hồi lâu, thở dài: “Được rồi, đừng nói là ta mang người đi.”

Lăng Liệt đứng ở bờ sông, giống hệt tình cảnh trong mộng. Luyện Vô Thương đi qua, mỗi bước đi, tim lại đập nhanh hơn một chút, chỉ sợ tình cảnh trong mộng thành sự thật.

Nghe được tiếng bước chân, Lăng Liệt quay đầu lại, kinh ngạc kêu lên: “Vô Thương!”

May quá, trên khuôn mặt kia sạch sẽ, cái gì cũng không có. Luyện Vô Thương chột lao về phía trước, nhào vào ngực hắn. “Ta có một giấc mộng, mộng thấy người mặt đầy máu đứng trước mắt ta.”

“Không sao, không sao.” Lăng Liệt vươn một tay ra, vỗ nhẹ lưng y an ủi.

“Tay người đâu?” Luyện Vô Thương cuối cùng cũng phát hiện cái gì không thích hợp. Lăng Liệt chỉ dùng một tay ôm y, cánh tay trái cũng không thấy. Y nắm lên ống tay áo chỉ còn lại khoảng không, lo lắng hỏi.

Lăng Liệt chỉ có thể cười khổ: “Vô Thương, ta thật vô dụng. Thiên Sơn hoả long kia thật quá lợi hại, ta mặc dù trộm được long châu, nhưng cánh tay này lại không giữ được.”

Nói như vậy, là vì ta? Ngực Luyện Vô Thương đau xót: “Ai cho người đi tìm hoả long châu chứ?”

“Thế nhưng, ta muốn làm chút việc cho người.” Trong mắt Lăng Liệt tràn đầy chân thành, “Trước giờ đều là người vì ta chạy đôn chạy đáo, ta chưa từng làm cái gì cho người cả.”

“Đứa ngốc.” Luyện Vô Thương khẽ mắng một tiếng, vành mắt lại đỏ lên. Y kiễng chân, xoa đầu Lăng Liệt, “Lăng Liệt, lần này người thực sự trưởng thành rồi, Lăng Liệt của ta cuối cùng cũng trưởng thành rồi.”

Lăng Liệt cười cười: “Ta thực ra nên sớm trưởng thành, Vô Thương, khổ cực cho người rồi.”

Luyện Vô Thương lắc đầu, khẽ kéo tay áo hắn: “Còn đau không?”

“Đã sớm không đau.” Biết câu y hỏi thật ngốc, nhưng Lăng Liệt nghe được trong lời nói sự quan tâm, trong lòng cảm thấy ấm áp.

“Lăng Liệt, người vừa nói muốn làm một việc cho ta.”

Lăng Liệt gật đầu.

“Ta muốn người luôn ở bên cạnh ta, được không?” Luyện Vô Thương ngẩng đầu nhìn hắn, “Trước đây lúc ta ở bên cạnh người, bất kể nguy hiểm cỡ nào, người cũng không bị làm sao. Nhưng bây giờ, ta rời khỏi người mới chỉ có hơn một tháng, người đã thiếu đi một cánh tay, thế này sao được? Cho nên ta muốn trông chừng người, không cho người làm chuyện điên rồ nữa.”

Ánh mắt hai người nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đọc được thâm tình, Lăng Liệt mừng rỡ, kéo Luyện Vô Thương vào lòng, thấp giọng nói: “Người yên tâm, chỉ cần người không chán ghét ta, không đuổi ta đi, cả đời ta đều ở bên cạnh người, quyết không rời đi một bước.”

Gió mát thổi mặt nước gợn sóng, mang theo một mảnh nhu tình.

Trong rừng cây xa xa, ba bóng người đang thò đầu ra nhìn. Người mặc áo đen nói: “Cũng may có người, Tử Thần. Chủ nhân phái người đi, chính là sợ hai người chúng ta mềm lòng, nói hành tung của người cho y, không ngờ cuối cùng làm trái lời chủ nhân cư nhiên là người. Đúng rồi, người không phải rất ghét y sao?”

Tử Thần hừ một tiếng: “Ta ghét có ích gì chứ? Chủ nhân không phải y thì không được! Ta chỉ là không muốn chủ nhân buồn bã thương thân mà thôi.”

Người áo lam nhàn nhạt cười: “Không ngờ người cũng biết suy nghĩ cho người khác.”

“Chủ nhân không phải người khác!”

“Được rồi, các người nói xem, bọn họ sau khi hoà thuận, có quy ẩn sơn lâm, mặc kệ chúng ta không?”

“Rất có thể, chủ nhân ngay cả Hạo Thiên Môn cũng từ bỏ, mấy người chúng ta cũng khó nói lắm.”

“Lo lắng cái gì? Nếu người không cần chúng ta, chúng ta sẽ liều chết quần lấy, tốt xấu cũng phải mang theo!”

—

Thu đi xuân đến, tháng ba, lại là tiết hoa lê như tuyết. Từng phiến từng phiến cỏ y (áo lụa trắng) uyển chuyển đón gió, mùi hương thanh cao đầy vườn.

Dưới tán hoa, một người chấp tay đứng, dường như đang nhìn hoa lê, lại dường như xuyên qua hoa lê, nhìn về một nơi không biết tên.

Hắn là Nhâm Tiêu Dao.

Hạo Thiên Môn trong một đêm biến mất khỏi giang hồ, lúc đầu mọi người lo lắng, phỏng đoán, nhưng thời gian trôi đi, đã hơn một năm, loại bất an này cũng từ từ biến mất. Có một số người bắt đầu lạc quan tin tưởng, Lăng Liệt đã đột nhiên tỉnh ngộ, cải tà quy chính. Nhưng Nhâm Tiêu Dao lại biết, chuyển biến của Lăng Liệt đều chỉ vì một người.

Nhâm Tiêu Dao lại nhớ tới Hàng Long bảo, nơi đây dù sao cũng là cội nguồn của hắn.

Hàng Long bảo sau khi xây dựng lại, thiếu đi vài phần khí phách, thêm vài phần ôn hoà. Võ lâm hào kiệt từ nam chí bắc, chỉ cần đi qua Hàng Long bảo, đều đến thăm viếng một phen. Thứ nhất ngưỡng mộ nhân phẩm phong độ của Nhâm Tiêu Dao, thứ hai yêu sự yên bình thanh thản ở nơi này.

Nhàn rồi vô sự, Nhâm Tiêu Dao thích đến hoa viên bồi hồi, lại càng yêu rừng hoa lê này, thường đứng đó mỗi khi hoàng hôn.

Một thanh y nữ tử nhẹ nhàng đi tới bên cạnh hắn, thấp giọng nói: “Có người đến.”

Nhâm Tiêu Dao quay đầu lại, thấy đầu cầu bên kia, có một nam tử trung niên mập lùn ăn mặc như thương nhân đang thò đầu nhìn sang bên này.

“Vị huynh đài này, gặp Nhâm mỗ không biết có chuyện gì?”

Đây là một thương nhân bình thường, người này có thể có chuyện gì? Nếu chỉ là vòng vèo chào mời, Liễu Thanh Y có thể giải quyết.

Nam tử mập lùn kia hiếu kỳ quan sát Nhâm Tiêu Dao vài lần, hắn đi khắp nơi buôn bán, cũng nghe nói qua tên tuổi Hàng Long bảo, nhưng sao cũng không ngờ Hàng Long bảo chủ thanh danh hiển hách, lại là một nhân vật nhã nhặn tuấn tú như vậy.

Hắn khụ một tiếng: “Tại hạ Tổng Kim Nhân, có người nhờ ta đem vật này đưa cho Nhâm bảo chủ.” Nói xong, lấy ra một thanh ngọc tiêu.

Ngực Nhâm Tiêu Dao nảy một cái, thanh ngọc tiêu này nhìn rất quen mắt, hắn còn nhớ mình từng tặng một thanh như vậy cho một người, sau đó người nọ vội vàng đi, ngọc tiêu cũng bị để lại trong bảo.

“Người nào muốn người mang ngọc tiêu tới?”

Tổng Kim Nhân nhúc nhích: “Y không chịu nói, chỉ nói Nhâm bảo chủ thấy tiêu này, liền biết y là ai.”

Lê nào thật sự là y? Trong lòng Nhâm Tiêu Dao chấn động, lại bất động thanh sắc nói: “Tướng mạo người nọ thế nào?”

“Tướng mạo...”

Tổng Kim Nhân nhớ lại

Tổng Kim Nhân là một người buôn bán hàng da, quanh năm vào nam ra bắc, bốn ba bên ngoài.

Một ngày, khi đi tới cánh rừng ngoại ô cửa bắc, hắn bị một đám đạo tặc vây lấy. Kẻ cầm đầu vô cùng hung hãn, vài cái đã đánh hắn ngã xuống đất. Giữa lúc đám ác tặc cầm bạc xong chuẩn bị giết người diệt khẩu, một chiếc xe ngựa bất ngờ đi tới.

Đánh xe là một nam tử áo lam, ngồi bên cạnh là một người áo đen, thấy bọn họ đứng giữa đường, liền ngừng xe lại.

“Xảy ra chuyện gì?” Trong xe có người hỏi.

“Có người ăn cướp.” Người áo đen miễn cưỡng nói.

“Vậy sao?” Một tử y thiếu niên chui từ trong xe ra, vẻ mặt hưng phấn, “Đã lâu không phát hiện ăn cướp.”

Bộ dạng y như là đang xem kịch. Kẻ cướp kia liền nổi giận: “Thỏ nhĩ gia, ngươi cho rằng đây là đang đóng kịch sao? Mau tránh ra, không thì ngay cả các ngươi cũng không thoát được đâu!”

Tiếng “thỏ nhĩ gia” này đã chọc giận thiếu niên. Đôi mi thanh tú nhíu lại, sau một khắc, tên cầm đầu đáng thương đã bay lên cây.

Đám còn lại hai mắt nhìn nhau, không biết những người này từ đâu mà ra. Mắt thấy thủ lĩnh của bọn chúng treo ngược trên cây, cũng không kêu không giã, bọn chúng không biết gã đã bị điểm huyết đạo, chỉ nhìn như gặp tà.

Đột nhiên, không biết là ai hô lên một tiếng: “Chạy thôi!” Cả đám kẻ cướp hồi phục lại tinh thần, chạy trốn khắp nơi.

“Cứ vậy liền đi, cũng quá không có khí phách đi?”

Tổng Kim Nhân chỉ cảm thấy trước mắt có một cái bóng loé lên, nhất thời tiếng kêu thảm vang lên liên tục, đám kẻ cướp ngã thành một đống ngổn ngang.

Thân thủ nhanh như vậy, đây là người sao? Tổng Kim Nhân há hốc mồm, hồi lâu cũng chưa ngậm lại được.

Tử y thiếu niên hung hăng trừng người áo đen vừa ra tay: “Ai cho ngươi nhúng tay vào, ta còn chưa chơi đủ mà!”

Người áo đen làm một cái mặt quỷ với y, không thèm để ý.

“Huỳnh Quang, ngươi không đả thương tính mạng bọn chúng chứ.” Một thanh âm cực kỳ dễ nghe truyền ra. Nam tử áo lam vội vàng vén màn xe lên, để người bên trong có thể thấy rõ tình hình bên ngoài.

Tổng Kim Nhân hiếu kỳ nhìn về phía trong xe, mơ hồ thấy được thân ảnh hai người, đang dựa ra ngoài là một nam tử mặc một bộ quần áo trắng thuần.

“Ta chỉ phá khí hải của bọn chúng, để bọn chúng không thể làm điều ác nữa mà thôi.” Người áo đen thu lại khuôn mặt cợt nhả, kính cẩn đáp.

Trong xe lại có tiếng nam tử nói: “Vậy là tốt rồi, chúng ta nhanh lên đường đi.” Thanh âm rất trầm thấp, nhưng phảng phất có một loại sức mạnh kinh người.

“Chậm đã.” Bạch y nhân kia hơi cúi người về phía trước, vẫy tay với Tổng Kim Nhân: “Vị huynh đài này, thỉnh dừng bước chút.”

Nửa mặt y vẫn giấu dưới bóng màn xe, không thấy rõ, nhưng Tổng Kim Nhân có một loại cảm giác: bạch y mặc trên người người này thật sự là vô cùng thích hợp, ngoại trừ y ra, trên đời không có ai hợp mặc bạch y cả.

“Nhìn dáng vẻ huynh đài, hình như là muốn đi An Dương?”

“Không, không sai.” Hết hồn chưa kịp bình tĩnh, Tổng Kim Nhân vẫn còn nói lắp.

“Vậy có thể nhờ huynh đang mang giúp một vật?”

“Chỉ cần ta có thể làm được...”

Người còn lại trong xe hừ một tiếng: “Người nhất định có thể làm được, cầm lấy.” Tổng Kim Nhân cảm thấy hoa mắt, trong tay chợt xuất hiện một thanh ngọc tiêu.

Mơ hồ nghe được hai người trong xe đang thấp giọng nói với nhau: “Vì sao không trực tiếp đem vật này giao cho hắn? Chúng ta xa xôi vạn dặm đến đây, người không muốn gặp mặt hắn sao?”

“Ta suy cho cùng vẫn là phụ hắn, nói cái gì cũng vô dụng.”

“Vô Thương, người... có hối hận không?”

“Đứa ngốc!”

Đoạn sau không thể để cho người ngoài nghe được, người áo lam kia khụ một tiếng, kéo màn xe xuống, nói với Tổng Kim Nhân: “Đem vật này đến Hàng Long bảo, giao cho Nhâm bảo chủ, nghìn vạn lần đừng quên.”

Ánh mắt tử y thiếu niên loé lên, đột nhiên nhảy lên ghế phó, nắm roi da quất mạnh một cái, xe ngựa liền chạy đi.

“Chờ chút ta, ta còn chưa lên xe mà!” Người áo đen la lên, một mạch đuổi theo.

Chờ Tổng Kim Nhân phục hồi lại thần trí, đoàn người đã đi xa. Nếu không phải trên tay có ngọc tiêu, thật tưởng rằng mình vừa nằm mơ.

“Ngoại trừ bảo người giao tiêu này cho ta, y còn nói gì không?” Nhâm Tiêu Dao nghe xong, trong lòng ngũ vị tạp trần. Đó là Vô Thương không sai, y không đến gặp mình, lại đem tiêu này trả cho mình, đó là ý “hoàn quân minh châu” (ý là đối với thâm tình của người khác, bởi vì không thể xứng được, đành nhin đau cự tuyệt)? Nghĩ đến đây, trong lòng một trận buồn bã.

“Không... không có. Đúng rồi, trên tiêu có chữ viết!”

Đúng vậy, trên thân tiêu khắc hai hàng chữ nhỏ:

Phù vân quá nhãn tổng nan mịch, bất như liên thủ nhân tiền nhân.

(mây bay lướt qua dù sao cũng khó tìm kiếm, không bằng nắm lấy người trước mắt)

Nhâm Tiêu Dao “a” một tiếng, nhìn nét chữ trên ngọc tiêu, lại quay đầu nhìn thanh y nữ tử phía sau kia đôi mắt có chút mệt mỏi, nhưng vẫn tràn đầy ái mộ bao dung, ngơ ngẩn nói không ra lời. Một trận gió thổi qua, hương hoa toả bốn phía, hắn đứng dưới hoa, bất giác ngây dại.

[Sứ] *tung bông tung hoa* cuối cùng cũng có 1 bộ hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-hoa-am>